

NINH HANG NHAT
EDITOR: SHIN-SAMA

ĐAM ĐAM ĐAM

Ebook Truyện Vô

Tại Ebook Truyện Miễn Phí

DESIGNBYRUTO.PHAM

Dạ Thoại: U Minh Quái Đàm

Tác giả: Ninh Hàng Nhất

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: kinh dị, ma quỷ, tâm lý, ám ảnh

Tình trạng: Hoàn (gồm 3 bộ)

Editor: Shyn

Chuyện kể về hai sinh viên đại học vào một buổi chiều tối, họ đến tìm giáo sư để xin chỉ giáo về lĩnh vực tâm lý sợ hãi của con người.

Giáo sư đồng ý và kể cho hai người nghe ba câu chuyện. Liệu họ có đủ dũng cảm để nghe hết ba câu chuyện? Điều gì đáng sợ hơn đang chờ họ ở "câu chuyện thứ tư". Nhưng tại sao lại có câu chuyện thứ tư?

Chờ đợi họ sau những câu chuyện khủng hoảng đó là gì?

Chuyện: U minh quái đàm chính là một trong những câu chuyện rùng rợn, mang đến ám ảnh tâm lý cho người đọc mà tác giả Ninh Hàng Nhất vừa lòng nhất. Sự chết chóc, chân tướng bí ẩn, điều gì sẽ đến với các nhân vật?

Mục lục:

[Chương 1: -1: Câu chuyện đầu tiên: Chuyện ngày 13 tháng 7](#)

[Chương 1: -2](#)

[Chương 2: -1](#)

[Chương 2: -2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 1: Câu chuyện thứ hai: Bí mật màu đen](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 1: Câu chuyện thứ ba: Chó sủa](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22: Ngoại truyện: Lời nói trong đêm của bốn người \(1\)](#)

[Chương 22: -2: Ngoại truyện 1\(tiếp\)](#)

[Chương 23: Ngoại truyện thứ hai: Bộ phim kinh dị](#)

[Chương 23: -2: Ngoại truyện thứ hai: Bộ phim kinh dị \(2\)](#)

[Chương 23: -3: Ngoại truyện thứ hai: Bộ phim kinh dị \(3\)](#)

[Chương 23: -4: Ngoại truyện thứ hai: Bộ phim kinh dị \(4\)](#)

[Chương 23: -5: Ngoại truyện thứ hai: Bộ phim kinh dị \(5\)](#)

-----oOo-----

Chương 1: -1: Câu chuyện đầu tiên: Chuyện ngày 13 tháng 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Shyn

Lời dẫn:

Khi giáo sư Lan Thành mở cửa, đứng trước ông là hai nam sinh.

Ông nhìn chăm chú vào hai chàng trai cao to trước mặt, ánh mắt sâu không lường được.

“Giáo sư, thực xin lỗi thầy, không hẹn trước mà chúng em đã đến đây, thật sự là xin lỗi.” Trong đó, một nam sinh mặc áo sơ-mi kẻ ô vuông, vóc dáng hơi gầy không ngừng xoa xoa tay, có chút co quắp nói.

“Nhưng thật sự là chúng em nhịn không được, không thể không đến thỉnh giáo thầy, xin thầy hãy tha thứ.” Một nam sinh thân hình cao to bổ sung thêm.

Giáo sư đánh giá bọn họ vài giây, hơi mỉm cười: “Không có gì, mời vào!” Hai nam sinh ngồi lên sofa ấm áp, giáo sư pha cho bọn họ hai cốc nước nóng, hai người nhanh chóng nhận lấy, liên thanh nói lời cảm ơn.

Nam sinh kể ô vuông nâng tay nhìn đồng hồ, hơi xin lỗi nói: “Giáo sư, bây giờ đã bảy giờ tối rồi, bọn em đến đây chắc hẳn đã quấy rầy giờ cơm chiều của thầy.”

Lan giáo sư ôn hòa lắc lắc đầu: “Thầy đã ăn rồi. Các em tìm thầy có chuyện gì?”

“Là như thế này, thưa giáo sư. Hai chúng em đều là học sinh khoa Văn, thầy là giáo sư phụ trách bộ môn tâm lí học của chúng em... Đương nhiên, thầy đã gặp qua rất nhiều học sinh, có thể không có ấn tượng gì với bọn em...”

Nam sinh kể ô vuông tạm dừng một chút, nói tiếp: “Chúng em tìm đến thầy, là vì gặp một ít vấn đề phức tạp.”

Lan giáo sư gật gật đầu, ý nói loại chuyện này đối với ông đã quen lắm rồi, chẳng có gì lạ.

“Đa số mọi người đến đây tìm thầy đều gặp những vấn đề.” Giáo sư ôn hoà nói.

Nam sinh kể ô vuông tựa hồ có chút khó nói: “Giáo sư, thầy biết đấy, hai chúng em thuộc khoa Văn, luôn nhiệt tình yêu thích sáng tác truyện trinh thám, tiểu thuyết khủng bố. Nhất là gần đây, chúng em tham gia một hiệp hội tiểu thuyết trinh thám. Ở nơi đó, cả một cộng đồng học sinh đam mê tiểu thuyết trinh thám cùng thảo luận, trao đổi. Vào cuối tuần, các thành viên trong hội lại tổ chức tụ tập. Dựa theo lệ thường, mọi người đều phải tự mình kể một câu chuyện khủng bố mới mẻ --”

Lan giáo sư gật gật đầu, ý bảo cậu ta tiếp tục nói.

Nam sinh kể ô vuông cắn cắn môi: “Mỗi tuần chúng em đều tổ chức hoạt động như thế, nhưng mỗi lần nghe chuyện xong đều cảm thấy bình thường, thậm chí đôi lúc còn cảm thấy buồn ngủ -- nhưng cuối tuần trước lại khác, bọn em đã sợ hãi, sợ hãi đến mức đêm không thể ngủ!”

Lan giáo sư sờ cằm: “Là vì có một người kể cho các em nghe một câu chuyện khủng khiếp, đúng không?”

Nam sinh kể ô vuông ngẩng đầu lên: “Không phải một, mà là ba.”

“Thầy đoán tối hôm đó chắc chắn các em cảm thấy rất kích thích!” Lan giáo sư nhướn lông mi nói.

“Đúng vậy, trên thực tế, tối hôm đó tất cả bọn em đều quên cả sự tồn tại của mình, hết sức chăm chú nhập theo tình tiết câu chuyện, tâm tình cũng theo đó mà phập phồng lên xuống. Đồng thời, thật sâu trong thâm tâm chúng em cảm thấy rất khiếp sợ, cảm giác khó có thể tin tưởng.”

“Vì sao thế?” Lan giáo sư hỏi.

“Bởi vì mỗi thành viên của hiệp hội chúng em đều hiểu rõ thực lực của nhau. Trước kia năng lực sáng tác của ba người đó rất bình thường, thậm chí còn có chút kém cỏi hơn người khác -- nhưng riêng buổi tối hôm đó, bọn họ lại bất ngờ kể ra ba câu chuyện khiến người ta kinh ngạc!”

“Là ba chuyện gì?”

“Để cho tớ nói đi,” Nam sinh cao to tiếp lời, “Tối hôm đó, đầu tiên có một bạn nữ lê thê kể câu chuyện trinh thám dài ngoằn, chán ngắt. Mọi người gần như đã cảm thấy buồn ngủ, đột nhiên một thành viên trong hội nói, cậu ta muốn kể một câu chuyện kích thích thần kinh mọi người, vì thế, cậu ta bắt đầu kể một câu chuyện mang tên ‘Ác mộng’.”

Nói tới đây, nam sinh cao lớn ngưng mắt nhìn thái độ của Lan giáo sư.

“Nói tiếp đi.” Lan giáo sư khoanh tay trước ngực, thâm trầm nhìn cậu ta.

“Sau khi cậu ta kể xong, bọn em vẫn chưa hết sợ hãi, một người khác lại bắt đầu kể một câu chuyện khác, gọi là ‘Phim kinh dị’—câu chuyện ấy khiến cho chúng em cảm thấy toàn thân phát lạnh. Ngay sau đó, câu chuyện thứ ba mang tên ‘Thế giới Doir’ được một thành viên khác kể ra càng làm cho mọi người hoảng sợ -- nghe xong câu chuyện đó, tất cả đều ngây người, vài người đã chuẩn bị xong câu chuyện của mình cũng không kể tiếp vì sợ thua kém.”

“Sau tối hôm đó, hai chúng em suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được, làm sao bọn họ có thể sáng tác ra câu chuyện ấy. Cho nên, ngày nào hai chúng em cũng đi theo họ, muốn bọn họ truyền thụ kinh nghiệm sáng tác. Bọn họ bị ép đến không còn cách nào khác, rốt cuộc cũng thừa nhận

– ba chuyện này nghe được từ chỗ Lan giáo sư -- Giáo sư, là như vậy sao?”

Lan giáo sư thân nhiên cười, hơi hơi gật đầu: “Đúng vậy, là thầy kể cho bọn họ nghe. Nhưng thầy không rõ, ‘vấn đề phức tạp’ của các em là gì?”

“Giáo sư, chúng em đến đây, chỉ hy vọng được thầy dẫn dắt chút ít. Nếu thầy có thể kể cho bọn họ nghe một ít chuyện kinh dị, nhất định thầy cũng có thể nói cho chúng em biết – làm thế nào có thể thăm dò và kích thích sự sợ hãi của người khác? Cái gì gọi là tâm lí sợ hãi của con người?”

Lan giáo sư nhìn cậu ta chăm chú một lát, lập tức bật cười ha ha.

“Em biết không? Về vấn đề em vừa nêu ra, nếu dùng căn nguyên lý luận, hệ thống giảng giải mà nói, có thể vận dụng tâm lí học mà viết.” Ông nói.

“Ý thầy là..... Vấn đề này quá mức phức tạp?” Nam sinh cao to có chút lo lắng hỏi.

Lan giáo sư nhẹ nhàng mà khoát tay áo: “Trước khi chúng ta giải quyết bất cứ vấn đề gì, đều phải xem mục đích ban đầu. Trở lại vấn đề các em đưa ra ban đầu – mục đích của các em là vừa viết vừa trì hoãn, lại khiến cho người ta sinh ra sợ hãi, đúng không?”

Hai người không hẹn mà gật đầu.

“Vậy thì đơn giản thôi.” Giáo sư nói, “Căn bản các em không cần phải hiểu hết về tâm lí của sự sợ hãi của nhân loại, chỉ cần nghe thầy kể xong ba câu chuyện là được.”

“Giáo sư!” Hai nam sinh hưng phấn đứng lên, “Thì ra còn có ba câu chuyện khác mà chúng em chưa được nghe sao?”

Trên mặt Lan giáo sư mang theo nụ cười thần bí, nhẹ nhàng gật đầu.

“Quá tốt, giáo sư. Xin thầy hãy kể đi!” Hai nam sinh hết sức chăm chú, ngồi nghiêm chỉnh không nhúc nhích nhìn Lan giáo sư.

“Nhưng thầy xin nói rõ ràng trước, ba câu chuyện này rất đáng sợ, trong quá trình nghe sẽ khiến người ta sinh ra khẩn trương, tâm trạng lo âu, không thoải mái -- các em chắc chắn muốn nghe sao?”

“Đương nhiên! Giáo sư, điều chúng em cần chính là có thể sinh ra linh cảm được từ những câu chuyện ấy.” Nam sinh kẻ ô vuông bức thiết nói.

“Như vậy, thầy cũng có một yêu cầu duy nhất – sau khi các em nghe xong ba câu chuyện này, nếu xuất hiện bất cứ tình huống nào, hoặc phát sinh bất cứ chuyện gì, đều không liên quan đến thầy -- bởi vì các em yêu cầu thầy kể. Đúng không?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nam sinh cao to hơi hơi nhú nhú mày, nói: “Giáo sư, chúng em đã nghe qua ba câu chuyện của các bạn kia, hơn nữa cũng đã đọc rất nhiều câu chuyện kinh dị của các quốc gia khác... Lần này thầy kể ba câu chuyện, thật sự có thể đạt đến hiệu quả đấy sao?”

Lan giáo sư từ chối cho ý kiến, nói: “Thầy chỉ có thể nói cho em biết, ba câu chuyện này không hề giống ba câu chuyện trước. Trước khi kể, thầy sẽ không đánh giá bất cứ điều gì, các em lựa chọn nghe hay không nghe đây.”

Hai nam sinh lại nhìn nhau, cuối cùng đưa ra quyết định, nói: “Nghe!”

“Tốt lắm.” Lan giáo sư gật đầu, “Quay lại yêu cầu duy nhất của thầy, ba câu chuyện này không nhất định thầy phải kể hết nhé.”

“Vì sao ạ?”

“Trong quá trình thầy kể, thầy sẽ quan sát các biểu hiện, động tác của các em. Nếu thầy phát hiện câu chuyện thứ nhất làm các em sợ hãi, thầy sẽ không tiếp tục kể câu chuyện.”

“Vậy..... Nếu chúng em không bị dọa thì sao?” Nam sinh cao to hỏi.

“Thầy sẽ kể câu chuyện thứ hai.”

“Có thể câu chuyện thứ hai cũng không thể dọa bọn em.”

“Nếu như vậy, thầy sẽ kể câu chuyện thứ ba.”

Nam sinh kẻ ô vuông trâm mặc một lát, sau đó nói: “Giáo sư, tổng cộng thầy chỉ có ba câu chuyện. Em muốn biết là, nếu ba câu chuyện ấy đều không dọa được bọn em, thì sẽ thế nào? Thầy biết đấy, hai chúng em đều nổi tiếng rằng rất gan dạ.”

Cậu ta nói xong câu đó, ngẩng đầu nhìn về phía Lan giáo sư, trong ánh mắt ngây ngô còn chứa một tia khiêu khích.

Lan giáo sư dùng tay trái nâng cằm, nhìn cậu ta một lát, chậm rãi nói: “Nếu như vậy, thầy sẽ kể câu chuyện thứ tư, cũng chính là câu chuyện cuối cùng của thầy.”

“Thì ra, thầy còn có câu chuyện thứ tư!” Nam sinh cao to ngạc nhiên hô lên.

“Nhưng câu chuyện thứ tư thầy chưa từng kể cho ai, bởi vì người bình thường nhiều nhất chỉ kiên trì nghe được câu chuyện thứ ba, sau đó chịu không nổi, không muốn nghe tiếp nữa. Cho nên, cho đến bây giờ thầy vẫn chưa kể cho ai nghe câu chuyện thứ tư cả.”

Hai nam sinh nhẹ nhàng há miệng thở dốc, không nói gì. Trong lòng bọn họ suy đoán câu chuyện thứ tư sẽ có nội dung gì.

Vài phút sau, ánh mắt nam sinh kẻ ô vuông sáng ngời nhìn Lan Thành giáo sư, nói: “Giáo sư, xem ra buổi tối hôm nay, mục đích của chúng em đến đây là để khiêu chiến với “câu chuyện thứ tư” của thầy.”

Lan giáo sư vẫn duy trì nụ cười ý vị thâm trường, ông nói: “Vậy được rồi, thầy sẽ bắt đầu kể câu chuyện thứ nhất. Nếu trong khi nghe các em cảm thấy sợ hãi, có thể bảo thầy dừng lại, thầy sẽ không kể tiếp nữa. Hiểu chưa?”

-----oOo-----

Chương 1: -2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Shin-sama

Hai giờ chiều, Mai Đức ngồi trước bàn, dựa vào cửa sổ, trong tay thản nhiên cầm một cốc trà xanh, trước mặt là một quyển truyện kí – viết về nhân vật Van Gogh mà anh sùng bái. Đối với anh, sau mười một giờ trưa là khoảng thời gian anh vô cùng thích thú, có thể thoải mái thư giãn.

Một làn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng thổi vào, đây đúng là một mùa hè oi bức và ẩm ướt, nhưng như thế cũng đã là món quà tuyệt nhất của thiên nhiên. Mai Đức nhắm mi, anh cảm thấy cuộc sống của anh thật nhẹ nhàng và tốt đẹp.

Là một họa sĩ tự do, Mai Đức đã đạt được tất cả các mục tiêu mà anh luôn phấn đấu ở tuổi hai mươi mốt – có một không gian sáng tạo riêng, điều kiện sinh hoạt tuyệt vời và cả một cơ thể khỏe mạnh. Đương nhiên, còn có người bạn gái anh vừa mới quen gần đây. Còn có gì có thể tốt hơn cuộc sống như thế này?

Mai Đức vừa lật từng trang truyện kí Van Gogh vừa suy nghĩ: Cuộc sống hiện tại của anh, phỏng chừng các bậc thầy cũng chẳng theo kịp.

Đột nhiên, trong phòng vang lên tiếng chuông cửa điềm tĩnh. Mai Đức theo bản năng nhìn về phía cửa, anh cũng không đoán ra ai lại đến thăm anh giờ này.

Anh bước đến, mở cửa ra.

Người đàn ông ở trước cửa gấp gáp xông vào nhà, gã bước nhanh đến bên cạnh Mai Đức, sau đó đóng cửa lại.

Mai Đức kinh ngạc nhìn người đầy mồ hôi này – chính là người bạn cùng lớp thời trung học, đồng thời là bạn tốt – Công an cục pháp y Viên Tân.

“Mày làm sao vậy?” Mai Đức hỏi, “Làm gì mà hoang mang rối loạn như vậy?”

Dáng người Viên Tân không cao lắm, thể trạng bình thường, mặc một bộ quần áo lao động màu trắng. Lúc này, mồ hôi gã tuôn liên hồi, khuôn mặt đỏ bừng, tròng lớn mắt nhìn Mai Đức, càng không ngừng thở hổn hển,

trong ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi và khẩn trương.

Mai Đức cảm thấy có điềm bất ổn. Anh nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Viên Tân vẫn không nói lời nào, miệng gã há hốc, đột nhiên toàn thân run rẩy, dường như lạnh đến phát run.

Mai Đức bắt lấy cánh tay gã, kéo Viên Tân ngồi xuống sô pha, rót một ly nước lạnh đưa cho gã, hỏi: “Rốt cục là thế nào? Mà nói nhanh xem!”

Viên Tân uống một hơi cạn sạch, sau đó gắt gao nhìn Mai Đức chăm chăm.

Một phút đồng hồ sau, dường như gã đã tìm lại được giọng nói của mình, mở miệng nói: “Đêm qua, không..... Chính xác ra, là rạng sáng hôm nay, tao đã giải phẫu một thi thể.”

Mai Đức nghiêng đầu nhìn gã, vài giây sau, nói: “Đây là công việc của mày, đúng không? Dĩ nhiên mày phải làm rồi.”

“Thi thể này.....” Viên Tân ngừng lại, hô hấp lại trở nên gấp gáp.

“Như thế nào..... Chết rất thảm à?”

Viên Tân lắc đầu nói: “Là một thi thể bị chết đuối, không có gì đặc biệt.”

Mai Đức nhún vai: “Tao bắt đầu thấy khó hiểu rồi đấy.”

Lại trầm mặc một phút đồng hồ, Viên Tân chậm rãi ngẩng đầu lên: “Mày có nhớ..... Chuyện xảy ra mười năm trước không?”

Những lời này vừa thốt ra, Mai Đức giống như lọt vào lưới điện, nhảy dựng ra khỏi sô pha, hét lớn: “Mày nhắc đến chuyện này làm gì? Mày đã quên rồi sao? Chúng ta đã thống nhất vĩnh viễn viện không đề cập đến chuyện này mà! Mười năm đã trôi qua! Tao đã quên bống đi rồi!”

Viên Tân cũng đứng dậy từ sô pha, nhìn thẳng Mai Đức: “Mày nghĩ tao muốn nhắc lại làm hay sao? Nếu không phải gặp trường hợp đặc biệt, đánh chết tao cũng sẽ không đề cập đến chuyện này!”

“Trời ơi! Rốt cuộc mày đã gặp cái ‘trường hợp đặc biệt’ quái quỷ gì, cần gì phải nhắc đến chuyện này? Lại nói, chuyện đó liên quan gì đến tao!”

“Mày đừng quên, ‘chuyện kia’ là do bốn người chúng ta cùng làm.” Viên Tân nói, “Mày không có lí do gì để phủi sạch tội lỗi để một mình tao gánh chịu.”

Mai Đức há miệng thở dốc, không thốt nên lời, anh tựa đầu sang một bên, mày nhú chặt.

“Nói đi, mày gặp chuyện gì? Liên quan gì đến ‘chuyện kia’ của mười năm trước?” Một lát sau, anh hỏi.

“Trước khi nghe tao kể, tốt nhất mày nên kể lại ‘chuyện kia’ một lần. Tao biết, mày không thể quên được. Chúng ta ai cũng không thể quên được.” Viên Tân nói.

Mai Đức chậm rãi tựa đầu vào sofa, hít một hơi thật sâu. Nghĩ về chuyện mười năm trước đó.....

-----oOo-----

Chương 2: -1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Shin-sama

Năm đó, Mai Đức 14 tuổi, Viên Tân cũng thế. Đương nhiên, còn có Lý Viễn và Du Huy.

□Shin-sama - LQĐ□Lúc ấy bọn chúng đều là học sinh năm nhất của trung học Nam Hương – bây giờ Nam Hương đã sắp quy hoạch lại một khu mới rồi. Nhưng vào năm đó, nơi đây chỉ là một trấn nhỏ bình thường.

Đó sẽ là một mùa hè tuyệt vời -- nếu như không phát sinh chuyện đáng tiếc kia.

Buổi chiều sau buổi lễ tổng kết, đám học sinh tụ tập lại chơi trò “đánh trận đất” -- bọn chúng đem bùn đất vo thành nắm rồi cùng nhau “đánh”, chơi vui vẻ đến quên cả đất trời.

Hơn nửa giờ sau, bốn thằng nhóc mệt lả, thở hồng hộc, cùng nhau ngồi trên một tảng đá lớn nghỉ ngơi. Nhìn khuôn mặt mỗi đứa mệt đến mức tái xanh, xám xịt lại, bọn chúng đều vui vẻ cười ha ha.

Ngừng vài phút, Lý Viễn nói: “Tiếp đi, chúng ta chiến tiếp !”

Mai Đức lắc lắc đầu: “Chơi mãi một trò, chả có hứng thú.”

“Thế chúng ta chơi gì? Mà nói thử xem!” Lý Viễn nói.

Mai Đức lấy tay chống cằm đăm chiêu, cũng không nghĩ ra được trò gì thích hợp.

Phía sau, đột nhiên Viên Tân đứng thẳng dậy, hai mắt tỏa sáng: “Tao vừa nghĩ ra một trò rất thú vị.” □ Shin-sama - LQĐ □

“Cái gì?” Ba người còn lại đồng thanh hỏi.

“Tụi mày có còn nhớ tiết Ngữ văn tuần trước, thầy Thiện dạy chúng ta thành ngữ gì không?” Viên Tân nói.

“Thành ngữ nào?” Mai Đức hỏi.

“Ba người thành hổ! Tức là khi có một người bảo trên đường có hổ dữ, mà không tin; Người thứ hai nói, mà cũng không tin.....”

“Nhưng khi người thứ 3 nói cho mày biết trên đường có hổ dữ, mày liền tin.” Mai Đức tiếp lời, “Thành ngữ này ý nói rằng cùng một lời nói dối nếu lặp lại bằng lời của nhiều người thì người bị lừa sẽ có thể tin nó là sự thật -- nhưng mà, này thành ngữ làm sao?”

“Chẳng lẽ tụi mày không muốn thử xem sao? Nếu như ba người cùng nói dối với một nội dung, có phải sẽ lừa được người ta không?”

Mai Đức hiểu ra vấn đề, liền lập tức ngồi thẳng người: “Nghe có vẻ thú vị, mà nghĩ chúng ta sẽ thử bằng cách nào?”

Viên Tân suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Câu này cho thầy Thiện dạy Chúng ta cứ thử luôn với ông đi!”

“Thử kiểu gì?” Lý Viễn và Dư Huy cũng bắt đầu thấy hứng thú.

Viên Tân nhìn nhìn bốn phía, liếc mắt trông thấy khu đầm lầy trên núi. Thằng nhóc đá chân một cái: “Có rồi ! Chúng ta đi nói với thầy Thiện là lớp mình có người lên núi bơi lội, chẳng may vấp ngã chết đuối. Nói như thế, tụi mày nghĩ ông có tin không !” □ Shin-sama - LQĐ □

“A ! Dem chuyện lớn như thế ra đùa giỡn thầy ư? Hình như hơi quá đáng?” Dư Huy có chút lo lắng.

“Nhưng chúng ta đang thí nghiệm xem thành ngữ ông dạy cho chúng ta đúng hay sai mà!” Viên Tân nói, “Lại nói bình thường thầy Thiện đối xử với tụi mình rất tốt, ông sẽ không trách đâu. Cùng lắm thì nhanh miệng giải thích với ông.”

“Tốt! Cứ làm vậy đi !” Mai Đức hưng phấn nhảy lên, “Đảm bảo vui cực!”

“Chúng ta lương lượng chút đã...” Viên Tân kéo ba người chụm lại, bắt đầu kế hoạch.

Thầy Thiện là giáo viên phụ trách ngữ văn của lớp Mai Đức, thầy vừa mới tốt nghiệp đại học nên còn rất trẻ, lại đẹp trai, hài hước, hay nói. Bình thường thầy thân thiện giống như bạn của học sinh, hay tham gia chơi bóng cùng mấy thằng học trò nghịch ngợm hoặc nói chuyện phiếm, vô cùng được học sinh yêu mến.

Sau khi kết thúc năm học, Thiện lão sư không về nhà lập tức, mấy hôm nay thầy vẫn ở lại trong ký túc xá của trường.

“Thầy Thiện... Thầy ơi ! Không ổn rồi!” Lý Viễn và Dư Huy chạy đến ký túc xá của thầy, điên cuồng đập cửa.

Hơn mười giây sau, thầy mở cửa phòng. Bởi vì trời nóng nên thầy không mang dép, nhìn đến hai khuôn mặt tái mét của học trò, liền vội vàng hỏi: “Làm sao, đã ra chuyện gì?”

“Thầy ơi, Chung Lâm... Cậu ấy... Rớt xuống đầm nước rồi!” Lý Viễn vọt vào trong phòng, lớn tiếng nói.

“Cái gì!” Sắc mặt thầy Thiện tái đi.

Lúc này, Viên Tân và Mai Đức cũng thở hắt hắt chạy vào, kêu to: “Xảy ra chuyện lớn rồi! Chung Lâm rơi xuống đầm nước!”

Thầy Thiện liếc mắt nhìn bốn người, bút máy cầm trong tay ném thẳng lên bàn, gấp rút tìm giày sandal trên mặt đất, nhưng chỉ tìm thấy 1 chiếc, chiếc còn lại đã biến đi đâu.

“Mau ! Mau dẫn thầy đi !” Thầy không cố tìm giày nữa, trong chốc lát đã phóng ra khỏi cửa, nôn nóng thúc giục bọn bốn người Mai Đức.

“Ở ngay đầm nước dưới triền núi !” Viên Tân hét lớn.

Cơ bản là thầy Thiện không thèm chờ đợi ai, chạy như bay ra ngoài, hướng thẳng đến triền núi. Viên Tân đặc ý nhìn 3 người còn lại, bọn chúng biết kế hoạch đã thành công.

“Mau theo sau ! Nói cho thầy biết là chúng ta chỉ đùa.” Du Huy nói.

Nhưng lúc này đã chẳng thấy bóng dáng thầy đâu □ Shin-sama - LQĐ □

, bốn người nhanh chóng đuổi theo.

Đợi đến khi bốn người đuổi tới nơi, Thầy đã chạy đến đầm nước. Chuyện Chung Lâm rơi xuống nước thầy tin luôn mà chẳng nghi ngờ. Vì cứu người, thầy vừa chạy vừa cởi áo ngoài, áo sơ mi và cả giày sandal, chỉ chừa lại một cái quần đùi, mắt thầy đã muốn nhảy gấp xuống đầm.

Khi Viên Tân chuẩn bị gọi Thầy dừng lại, nói cho thầy biết chân tướng, một tình huống bất ngờ phát sinh.

Cách đầm nước vài bước chân, thầy Thiện bởi vì chạy quá mau, vô ý vấp

té bởi một tảng đá, quay một vòng rồi rơi xuống đầm! Thầy ở trong nước vùng vẫy dữ dội, hét lên cao rồi xuống thấp, chỉ chốc lát sau, dần dần chìm xuống, mặt ao chỉ còn những bọt nước nổi lên.

Chuyện xảy ra quá mức bất ngờ, bốn người Mai Đức không hề kịp phải ứng, bọn họ bị một màn trước mắt này làm sợ đến ngây như phỗng.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, mặt nước không còn xuất hiện bọt khí, khôi phục lại vẻ trầm tĩnh, nhưng thầy Thiện vẫn không nổi lên.

Viên Tân là người thứ nhất có phản ứng, mặt trắng nhóc xám ngoét, ngã phịch xuống đất, cả người run rẩy: “Trời ơi! Chúng ta gặp rắc rối rồi! Thầy Thiện..... Thầy, thầy chết đuối!” □ Shin-sama - LQĐ □

Lý Viễn và Dư Huy giật mình. Mai Đức gắt gao nhìn thẳng vào mặt nước.

Qua ba bốn phút sau, Mai Đức hoảng sợ nói: “Thầy đã thật sự chết đuối rồi! Làm sao người thường có thể lặn lâu dưới nước như thế !”

Lý Viễn nhát gan nhất, “Oa” một tiếng khóc lên.

“Im miệng!” Mai Đức hét lớn một tiếng, quay đầu, tức giận nhìn Viên Tân, “Kỳ quái, vì sao thi thể của ông không nổi lên?”

-----oOo-----

Chương 2: -2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Kaori Hương

Beta: Shin-sama

Trong hồ nước này có rong rêu, mà quên rồi sao? Lúc còn nhỏ ba tao đã dặn, bảo tao không bao giờ được bơi lội trong cái hồ nước này. Chắc chắn thầy Thiện đã bị rong rêu cuốn lấy.!”

“Trời ơi! Bây giờ chúng ta nên làm cái gì đây?” Dư Huy hoảng hốt.

Mai Đức thở hắt hắt nhìn quanh bốn phía một lần nữa, sau đó nhanh chóng cầm quần áo và giày sandal vừa cởi của thầy Thiện, thấp giọng nói: “Chúng ta mau rời khỏi nơi này!”

Bốn người chạy mất mạng lên sườn núi, lại chạy đến bên phía cây rừng sâu trong núi. Nơi này rất ít có người đến.

Mai Đức cẩn thận quan sát chung quanh, xác định rằng không có người phía sau, cậu ta thả quần áo và giày sandal của thầy xuống, ôm một đồng lá khô phủ lên trên, nhỏ giọng nói: “Người nào trong bụi này có diêm?”

“Mày muốn làm gì?” Viên Tân hỏi.

“Tất nhiên là thiêu hủy mấy thứ này! Nhanh lên! Tao không chắc rằng có người nào sắp đến nơi này hay không.”

“Mày..... Mày muốn, giấu diếm chuyện này?” Viên Tân lùi về phía sau vài bước.

Mai Đức tiến về phía trước một bước, cậu ta gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt của Viên Tân: “Mày cho rằng chúng ta cách nào khác nữa sao?”

“Tao..... Tao không biết.” Viên Tân lắc đầu liên tục, trong ánh mắt tràn đầy bối rối.

“Nghe,” Mai Đức xoay người nói với Lý Viễn và Dư Huy, “Hiện tại chúng ta cần tỉnh táo trở lại, chuyện này đã xảy ra, không thể thay đổi.”

Lý Viễn và Dư Huy không dám nói lời nào, liên tục thở mạnh.

“Không thể nghi ngờ, thầy Thiện đã chết, tuy rằng đây là chuyện ngoài ý muốn, nhưng là bởi vì cái chú ý ngu xuẩn kia của chúng ta! Tụi mày có nghĩ tới hay không, nếu chuyện này để cho người khác biết rồi nói ra, chẳng những chúng ta bị đuổi khỏi trường học, còn có thể bị truy cứu trách nhiệm hình sự -- đời này của chúng ta coi như đã xong!” Mai Đức cúi đầu nói.

Vẻ mặt Viên Tân tái nhợt, mồ hôi lớn như hạt đậu chảy từ trên trán cậu:

“Nhưng mà, một người khỏe mạnh sống sờ sờ bỗng nhiên mất tích, chẳng lẽ sẽ không có người nào biết?”

Mai Đức làm một thủ thế, ý bảo cậu ta im miệng.

“Bây giờ chúng ta suy nghĩ lại một chút, khi bốn người chúng ta chạy tới sư ký túc xá của thầy Thiện – cái phòng nhỏ không đến mười mét vuông đó, chúng ta có thể thấy được, chỉ có một mình thầy Thiện sống ở nhà.”

“Sau đó, chúng ta nói dối thầy ấy Chung Lâm rơi xuống nước, thầy Thiện lập tức chạy tới triền núi nhỏ. Chúng ta liền đuổi theo ở phía sau, tụi mày có chú ý tới điều gì không, trong thời gian chuyện này xảy ra, có bị người khác thấy không?”

Dư Huy suy nghĩ trong chốc lát, khẳng định nói: “Chắc chắn là không có ai thấy, lúc ấy tao cố ý nhìn bốn phía. Hiện tại chính là buổi tối, đa số mọi người đều ở trong nhà.”

“Tốt, tiếp theo, thầy Thiện vô ý ngã vào trong nước -- mãi cho đến khi chúng ta rời khỏi hồ nước kia. Tao cũng đã quan sát, không có bị người nào thấy.”

Mai Đức ngừng lại, mặt khác ba người nhìn cậu.

“Tụi mày hiểu chưa? Chỉ cần bốn người chúng ta không nói, sẽ không ai biết thầy Thiện chết có quan hệ gì với chúng ta.”

“Nhưng mà, vừa rồi tao đã nói, thầy Thiện bị phát hiện mất tích, là chuyện sớm muộn.” Viên Tân nói.

“Mày suy nghĩ lại đi, có một chi tiết: thầy Thiện vì cứu người, trước khi vào nước đã cởi quần áo -- nói như vậy, lúc có người phát hiện thầy Thiện chết trong nước, có lẽ đã cho rằng thầy ấy chết đuối khi đến hồ nước bơi lội, mà không nghĩ đến chuyện này có quan hệ đến chúng ta.” Mai Đức nói.

“Vậy chúng ta còn thiêu hủy quần áo thầy Thiện làm gì? Đặt ở gần hồ nước để người khác phát hiện không phải là được sao?” Dư Huy nhỏ giọng nói.

“Đứa ngốc! Chúng ta thiêu hủy quần áo là vì để cho người khác không phát hiện thầy Thiên chết đuối trong hồ trong thời gian ngắn! Chuyện này bị phát hiện càng muộn, càng có lợi với chúng ta.” Mai Đức nói.

“..... Trước đây thầy Thiên lão sư đối xử tốt với chúng ta như vậy, hiện tại chúng ta hại chết thầy ấy, lại còn làm như vậy, thật sự là tởm cảm thấy.....” Lý Viễn lại muốn khóc lên.

Mai Đức không đợi cậu nói xong, cầm lấy áo cậu ta, hung hăng nói: “Vậy cậu cứ nói chuyện này ra đi, mấy người chúng ta cùng nhau ngồi tù!”

Lý Viễn bị dọa hoảng sợ, cậu ta không ngừng run rẩy.

Im lặng vài phút, Viên Tân nói: “Vậy cứ như Mai Đức nói mà làm, chúng ta xử lý đồng quần áo của thầy Thiên, sau đó bất kỳ người nào cũng không được nhắc đến chuyện này!”

Ba người còn lại cũng liếc mắt nhìn nhau, lần lượt gật đầu.

“Ai có diêm?” Mai Đức lại hỏi một lần nữa.

Mấy người người sờ sờ túi quần, không có ai mang diêm trên người.

Mai Đức cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Lý Viễn, vừa rồi cậu để mảnh nhỏ của kính lúp kia ở đâu? Đưa nó cho tớ.”

Lý Viễn sửng sốt một chút, nhưng lập tức hiểu rõ -- hiện tại là thời điểm ánh sáng mãnh liệt nhất, có thể dùng kính lúp tụ quang, châm lửa lá cây khô.

Năm phút đồng hồ sau, một đồng lửa lớn cháy lên sâu trong rừng cây. Vì không để lửa tràn ra ngoài, mấy người dọn dẹp sạch sẽ lá khô xung quanh. Chỉ chốc lát sau, quần áo và giày sandal của thầy Thiên hóa thành một đám tro.

Bốn người đào một cái hố rồi chôn đám tro này vào, lại ôm một ít nhánh vôi và lá khô rải lên. Bố trí xong hết, bọn họ thở một hơi nhẹ nhõm.

“Hiện tại, nhớ kỹ. Chúng ta coi như không có chuyện gì phát sinh. Sau

khi về nhà, nên làm gì thì làm, đừng lộ ra sơ hở gì.” Mai Đức phân phó ba người còn lại. Bất tri bất giác, cậu đã trở thành người lãnh đạo chuyện này.

Viên Tân, Dư Huy cùng Lý Viễn lần lượt gật đầu. Sau, từng người bọn họ về nhà.

Sau về đến nhà, Mai Đức giả vờ dáng vẻ không có chuyện gì xảy ra. Nhưng cậu cố ý nhìn thoáng qua bên trong phòng khách -- nếu cậu đoán không có sai, thời điểm thầy Thiện chết là lúc 3 giờ 20 phút ngày 13 tháng 7.

Lúc ăn cơm chiều, cha mẹ không có phát hiện Mai Đức có điều gì khác thường, bọn họ vẫn trò chuyện vui vẻ trên bàn cơm.

Cơm chiều xong, Mai Đức trở lại phòng sớm. Nằm ở trên giường, rốt cuộc cậu ra bắt đầu lạnh run – chuyện xảy ra vào buổi chiều hôm nay thật đáng sợ.

Đều do tên Viên Tân đáng chết nghĩ ra “trò chơi thí nghiệm” kia! Thế mà thầy Thiện lại mất mạng vì trò đùa nhảm chán này, thật sự là không đáng! Nhưng mà, bỗng nhiên Mai Đức nhớ tới, lúc ấy chỉ duy nhất mình ủng hộ kế hoạch của Viên Tân -- hiện tại, thì có thể trách ai được?

Nghĩ đến bình thường thầy Thiện rất tốt, nước mắt Mai Đức rơi xuống, cậu xoay người, muốn lấy khăn tay trên bàn.

Đột nhiên, cậu phát hiện ra không biết từ lúc nào xuất hiện một người bên giường. Mai Đức ngẩng đầu lên nhìn, nào ngờ là thầy Thiện! Cậu ta mở to mắt nhìn!

Mai Đức sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, cậu quát to một tiếng, muốn chạy xuống giường. Sau đó, cậu ta mở to mắt, tỉnh.

Thì ra, sau khi vào phòng nằm ở trên giường, không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào. Mai Đức thở hắt ha hắt hể -- vừa rồi chỉ là một ác mộng mà thôi.

Nhưng nà, chuyện xảy ra vào buổi chiều lại hoàn toàn là sự thật. Mai Đức thở dài, cậu nghĩ, nếu toàn bộ đều là một giấc mộng, thật là tốt biết

bao!

Cậu ngồi ngẩn người ở trên giường, qua vài phút, cảm thấy có chút khô miệng, xuống giường tìm dép lê, chuẩn bị đi lấy nước uống.

Đột nhiên, vẻ mặt Mai Đức chợt trở nên tái nhợt, lòng kinh hoàng đứng lên. Cậu nghĩ đến một chuyện, một chuyện bị cậu xem nhẹ hoàn toàn!

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Shin-sama

Sáng sớm ngày hôm sau, Mai Đức rời khỏi giường sớm, chưa kịp ăn sáng đã chạy đến Viên gia.

Viên Tân bị Mai Đức đánh thức, mơ màng hỏi: “Mai Đức? Mới sáng sao lại tới nhà tao?”

“Mau rời giường! Có chuyện quan trọng!” Mai Đức thúc giục nói.

Viên Tân nhanh chóng mặc quần áo. Sau khi rửa mặt hoàn tất, Mai Đức không nói tiếng nào liền kéo cậu đến nhà Lý Viễn.

Nửa giờ sau, bốn người có mặt. Viên Tân, Lý Viễn cùng Dur Huy khó hiểu nhìn Mai Đức, bọn họ không hiểu tại sao mới sáng sớm Mai Đức đã tập trung cả bọn lại làm gì.

“Chuyện ngày hôm qua, chúng ta đã phạm vào một sai lầm lớn.” Vẻ mặt Mai Đức nghiêm túc.

“Cái gì?” Cả bọn đều khần trương.

“Hôm qua chúng ta cứ tưởng rằng: Mặc dù thi thể của thầy Thiện được phát hiện ở dưới đầm lầy, mọi người sẽ nghĩ thầy đến đầm bơi lội rồi sợ ý để mình chết đuối -- nhưng tối hôm qua tao đột nhiên nghĩ đến, chuyện

đó là không có khả năng xảy ra!”

“Vì sao?” Viên Tân vội vàng hỏi.

“Lúc thầy nghe chúng ta nói thằng Chung Lâm rớt xuống nước, liền vút lại cái bút máy trên bàn; Ngay cả nắp bút cũng chẳng thềm đóng lại; Thậm chí thầy chỉ xỏ một chiếc giày rồi chạy ra ngoài ngay. Tụi mày ngấm lại xem, có ai đi bơi mà vội đến mức bút cũng chưa đóng nắp, giày chỉ xỏ một chiếc?”

Sắc mặt Viên Tân trắng bệch: “Ý mày là.....”

“Sau khi thi thễ thầy bị phát hiện, chắc chắn sẽ có người đến ký túc xá. Chỉ cần phát hiện những dấu hiệu bất thường đó, đừng nói là cảnh sát, người thường cũng sẽ lập tức phát hiện – rằng thầy Thiện không chết đuối vì đi bơi. Nhất định sẽ nghi ngờ ẩn tình bên trong chuyện!”

“Mà chỉ cần tiến hành điều tra..... Có khả năng sẽ đổ lên đầu chúng ta. Bởi vì ngày hôm ấy có vài người nhìn thấy chúng ta đi đến trường học...” Dư Huy ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình.

“Cho nên, cảnh sát đương nhiên sẽ xem chúng ta là nghi can số một.” Mai Đức nói, “Suy nghĩ một chút, bốn người chúng ta chỉ cần lộ ra một chút sơ hở.....”

“Trời ơi! Lúc đây chúng ta liền tiêu đời!” Dư Huy ôm chặt đầu, thống khổ ngồi xồm trên mặt đất.

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Làm sao được?” Viên Tân cũng hoàn toàn hoảng loạn.

“Đừng hoảng hốt!” Mai Đức dùng thủ thế ý bảo bọn họ tỉnh táo lại, “Bây giờ chúng ta vẫn còn cách!”

“Chẳng lẽ, mày muốn.....” Dư Huy gần như đoán được ý tứ của Mai Đức.

“Chúng ta hiện tại không có lựa chọn nào khác. Chỉ còn cách đến chỗ ở của thầy xử lý chỗ bất thường đó.” Mai Đức nói.

“Cái gì? Còn muốn đi đến chỗ đó?” Lý Viễn có chút lúng túng.

“Như thế nào, mày sợ? Quỷ nhất gan!” Mai Đức trừng mắt nhìn, “Hiện tại ban ngày ban mặt, mày sợ cái gì! Chúng ta có đến 4 người cơ mà!”

Viên Tân khẽ cắn môi: “Thế thì cứ làm như mày nói, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng!”

Vài người lặng lẽ đi đến trường học, phía sau vườn trường là một mảnh yên tĩnh, không có một bóng người.

Thầy Thiện ở trong kí túc xá thuộc kiểu nhà đơn, cửa ra vào đã đóng, nhưng cửa sổ lại mở toang.

“Mau, đi vào nhanh!” Mai Đức nhỏ giọng nói.

Chỉ chưa gần một phút, bốn đứa nhóc đã lọt vào trong kí túc xá.

Bọn họ nhìn chăm chú vào căn phòng nhỏ: Chỉ có một chiếc giường đơn, một chiếc bàn học, mấy ghế dựa cùng vài cái thùng, thật sự là rất đơn sơ.

Mai Đức chú ý tới cái bàn học kia – trạng thái vẫn nguyên vẹn so với hôm qua. Trên bàn là một cuốn sổ, bên cạnh là bút máy vẫn chưa đóng nắp.

“Mày khép cuốn sổ lại, đóng nắp bút vào.” Mai Đức nói với Viên Tân. Sau đó cậu xoay người nhìn Dư Huy cùng Lý Viễn: “Chúng ta mau tìm chiếc giày còn lại.”

Mọi người chia nhau hành động. Viên Tân đến gần cái bàn học, liếc mắt nhìn thấy cái bút máy, đóng nắp bút vào.

Sau đó, Viên Tân chuẩn bị khép cuốn sổ lại. Trong nháy mắt, cậu vô tình liếc mắt nhìn nội dung viết trong sổ.

Vài giây sau, Viên Tân quát to một tiếng, sau đó té ngã trên đất.

Mai Đức cùng Dư Huy nhanh chóng tiến lên đỡ cậu ta dậy, hỏi: “Mày làm sao vậy?”

“Kia..... Quyển sổ kia.....” Viên Tân mặt tái xanh, hiển nhiên là hoảng sợ cực độ.

Toàn thân cậu lạnh ngắt, ngón tay hướng về phía cuốn sổ, trên môi run run, nói không ra lời.

Mai Đức cùng Dư Huy nghi hoặc liếc mắt nhìn, hai người bọn họ cùng nhau đứng lên, đi đến trước bàn, nâng quyển sổ kia lên.

Trên mặt sổ là một đoạn chữ viết, cũng chính là nét chữ quen thuộc của thầy:

“Bốn người chúng mày lừa tao, hại chết tao. Tao có thành quỷ cũng sẽ không tha cho chúng mày!

Chúng mày sẽ chết thảm...

Chúng mày sẽ chết rất thảm...

.....

.....”

Chỉ nhìn mấy câu mở đầu, Mai Đức và Dư Huy liền “A” to một tiếng, toàn thân một trận rét run, tóc gáy đứng thẳng, hai chân lùi về phía sau một bước, cuốn sổ rơi xuống mặt đất.

Lý Viễn tiến lên nhặt cuốn sổ, nhìn hai câu nói phía sau, sợ đến độ mặt cắt không còn một giọt máu, cơ hồ muốn ngất đi.

Vài phút kế tiếp, gian phòng bên trong tĩnh mịch, chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở phì phò.

Rốt cuộc, Dư Huy chịu không nổi, cậu hét lớn: “Chúng ta bị báo ứng! Hồn ma thầy Thiện trở lại, nó muốn giết chết chúng ta!”

Mai Đức vội vã che miệng Dư Huy, nói với hai kẻ còn lại: “Mau tìm chiếc giày còn lại, cả quyển sổ này nữa, chúng ta lập tức rời đi!”

Viên Tân bình tĩnh lại, một bàn tay nhặt quyển sổ kia, một tay còn lại

cầm chiếc giày, đứng dậy.

Lý Viễn nhanh chóng mở cửa, bốn người hốt hoảng trốn ra khỏi gian ký túc xá.

Bọn họ chạy đến góc cây ngày hôm qua, thở hồng hộc, đối mặt nhìn nhau.

Trầm mặc một lúc, Viên Tân mở miệng đầu tiên: “Tụi mày nói xem, có chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ, thật là hồn ma của thầy.....”

Cậu ngừng lại, không dám nói tiếp.

Mai Đức phía sau thoáng khôi phục bình tĩnh, cậu nói: “Có phải hôm qua thầy vẫn chưa chết, thầy đã ngoi lên rồi.....”

“Điều này sao có thể? Rõ ràng hôm qua chúng ta thấy thầy chìm trong nước, bảy tám phút sau cũng chưa đi lên, này..... Làm sao người bình thường có thể sống sót trở lên?” Dư Huy cảm thấy chuyện kỳ này đã vượt xa trình độ hiểu biết của cậu.

“Không, tuyệt đối không có khả năng.” Viên Tân nói, “Lại nói, nếu Thầy Thiện còn sống, thì bây giờ thầy ở đâu? Vì sao không trực tiếp tới tìm chúng ta?”

“Kia..... Nói như vậy, chẳng phải thật sự chính là.....”

“Đủ rồi! đừng nói nữa!” Lý Viễn hét lớn, “Tao chịu không nổi, tao muốn đem chuyện này nói cho cảnh sát!”

Nghe đến câu này, Mai Đức quay đầu mạnh, bám lên áo Lý Viễn: “Mày điên rồi? Như vậy sẽ hại chết chúng ta!”

“Chẳng lẽ chúng ta từ đây phải lo sợ sống chết mỗi ngày ư? Mày thấy rồi đấy, Hồn Ma thầy Thiện sẽ không bỏ qua cho chúng ta!” Lý Viễn cơ bản là một đứa trẻ nhát gan, hét lớn về phía Mai Đức.

Mai Đức chậm rãi buông lỏng áo cậu, gục đầu xuống, không nói một lời.

Không khí nặng nề giăng co vài phút, mọi người đều đứng ngây ra,

không có ai nói chuyện.

Cuối cùng, Viên Tân đánh vỡ cục diện bế tắc: “Tao thấy, hay là thế này đi?”

Ba người ngẩng đầu nhìn cậu.

“Thầy Thiện đã chết, cho tới bây giờ chuyện này gần như không có ai biết, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện..... Cho đến lúc đó, nếu tất cả mọi người cho rằng Thầy Thiện tự mình chết đuối, chúng ta sẽ không nói ra sự thật; Mà nếu cảnh sát điều tra đến chúng ta, chúng ta sẽ không giấu diếm nữa, thành thật khai báo tất cả.”

“Ý của mày là, tùy theo số trời?” Dư Huy hỏi.

Viên Tân gật gật đầu: “Chính là ý này.”

Mai Đức nghĩ nghĩ. “Được, cứ làm như vậy! Từ giờ chúng ta xem như không có chuyện gì, mặc cho số phận đi. Việc trước mắt phải làm, là xử lý mấy thứ này.” Cậu chỉ vào sổ và giày trên đất.

Lúc này đây, Mai Đức mang theo bật lửa, bọn họ thiêu hủy hết hai vật chứng. Rồi bốn người trở về nhà.

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ không gặp lại nhau. Mỗi người đều ở nhà với sự bất an riêng của mình.

Thẳng đến ba ngày sau, sự tình mới có tiến triển mới.

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Jinnn

Người đầu tiên phát hiện ra thầy Thiện mất tích chính là Lô sư phụ ở căn tin trường học.

Bây giờ vốn đang được nghỉ hè, căn tin đã ngừng nấu ăn, thế nhưng bởi vì bình thường thầy Thiện và Lô sư phụ có quan hệ không tệ, cho nên Lô sư phụ chỉ đáp ứng với mỗi thầy ấy - trong mấy ngày thầy Thiện chưa về nhà, bộ phận căn tin vẫn mở cửa để nấu ăn.

Thế nhưng trong vài ngày liên tiếp, căn bản là thầy Thiện không tới căn tin. Lô sư phụ cảm thấy tò mò - mấy ngày nay thầy ấy ăn cái gì?

Cuối cùng, sau năm ngày, Lô sư phụ cũng không nhịn được mà đi tới phòng ngủ của thầy Thiện. Ông muốn biết rõ ràng là có chuyện gì.

Gõ cửa, không có ai trả lời. Lô sư phụ nằm sấp ở trước cửa sổ nhìn vào bên trong - trong đó căn bản là không có người.

Thầy Thiện không chào hỏi mà đã âm thầm ra đi rồi hả? Đây là suy nghĩ đầu tiên của Lô sư phụ. Nhưng rất nhanh, ông ta liền phát hiện rằng chuyện này không có khả năng - quần áo của thầy Thiện vẫn phơi ở trên cửa sổ, hai cái vali của thầy ấy cũng không hề bị xê dịch mà vẫn đặt ở chỗ cũ.

Lô sư phụ cẩn thận cân nhắc, cảm thấy chuyện này có điểm không hợp lí.

Ông khẩn trương hỏi mấy hộ gia đình gần trường học mới phát hiện mấy hôm nay đều không có người trông thấy thầy Thiện.

Trực giác của Lô sư phụ nói cho ông ta biết, thầy Thiện đã xảy ra chuyện. Ông ta lập tức báo cho cảnh sát địa phương biết việc này.

Cảnh sát tới nhà của thầy Thiện cũng không phát hiện được điểm khác thường nào. Đồn trưởng đồn cảnh sát phái người tìm kiếm khắp Nam Hương và hỏi thăm tung tích của thầy Thiện.

Thế nhưng tìm một ngày, căn bản là không thể tìm được thầy Thiện. Gọi điện thoại về quê của thầy, người trong nhà cũng nói thầy Thiện hoàn toàn không trở về nhà.

Tin thầy Thiện mất tích nhanh chóng lan truyền khắp Nam Hương, một nhóm người trong thôn có lòng tốt dồn dập tổ chức các cuộc tìm kiếm

thầy Thiện - trong đó bao gồm cả cha mẹ bốn người Mai Đức.

Dường như mọi người đều đã lục soát khắp từ trên xuống dưới Nam Hương, vậy mà vẫn không tìm được thầy Thiện. Bọn họ cảm thấy rất quái lạ - một người sống to lớn như vậy lại có thể bốc hơi khỏi trần gian ư?

Một người dân trong thôn tìm đến đồn trưởng đồn cảnh sát, hơi do dự nói: “Trường học gần đây có một đầm nước, thầy Thiện anh ấy chắc sẽ không...”

Đồn trưởng nhíu mày nghĩ ngợi, nói: “Lập tức tổ chức vớt người trong đầm nước!”

Mấy giờ sau, những trai tráng trong thôn chủ động tìm một cái lưới đánh cá thật to, thử tiến hành vớt người trong đầm nước, bọn họ không xác định có thể vớt được thi thể của thầy Thiện thật hay không.

Nhưng trong lòng bốn người Mai Đức và Viên Tân lại hiểu rõ vô cùng, lần vớt này sẽ có kết quả gì. Bọn họ cùng mấy chục người trong thôn khác đều đứng cạnh đầm nước chờ xem lần vớt này - bọn họ biết chắc rằng, sau khi cảnh sát vớt được thi thể của thầy Thiện lên, bọn họ sẽ bị kết án như thế nào.

Lúc ấy là đã qua tám giờ tối, mọi người đốt lửa hướng về phía cái lưới trong nước. Trong ánh lửa lập lòe Mai Đức và Viên Tân cùng nhìn nhau một cái, bọn họ có thể nhìn ra được từ vẻ mặt của đối phương - trái tim hai người đều đang đập điên cuồng.

Công việc vớt người tiến hành trong khoảng một tiếng, trên lưới đánh cá chỉ có lọ thủy tinh, rất nhiều rong rêu cùng một chút đồ bỏ đi. Nhưng lại không thể tìm được thi thể của thầy Thiện.

“Được rồi, kết thúc công việc thôi.” Đồn trưởng nói, “Trong đầm nước này không thể có người được.”

Nhóm người trong thôn nhẹ nhàng thở ra, xem ra sự tình không như bọn họ nghĩ, thầy Thiện chỉ bị mất tích thôi. Mọi người bắt đầu suy đoán, có lẽ thầy Thiện chỉ là đi đến nơi khác làm chuyện gì đó mà không nói cho bất cứ ai biết mà thôi.

Nhóm người trong thôn vừa thảo luận vừa rời đi. Cảnh sát cũng về đồn công an, chuyện này tạm thời được xác định là trường hợp mất tích.

Ở lại cạnh đầm nước, chỉ có bốn người Mai Đức là đang trợn mắt há hốc mồm.

Bốn người bọn nó nhìn nhau, trên mặt mỗi người đều tràn ngập sợ hãi và nghi ngờ - bọn nó không hiểu, đây là có chuyện gì?

Bốn người nặng nề rời đi, ở trên đường, Viên Tân đột nhiên dừng bước.

“Mai Đức, Dư Huy, còn có Lý Viễn. Tao... Tao rất sợ...” Âm thanh của cậu đầy run rẩy, “Vì cái gì mà thi thể của thầy Thiện không có ở trong đầm nước? Nó... Nó sẽ chạy đi đâu?”

“Đúng vậy... Nếu là con sông, là con sông, còn có khả năng là trôi tới hạ lưu... Nhưng mà... Đây chính là một đầm nước! Là ao tù nước đọng!” Dư Huy cũng không rét mà run.

Mai Đức cũng bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt: “Có lẽ, thầy Thiện thật sự không chết?”

“Nhưng mà, chúng ta rõ ràng đã tận mắt nhìn thấy ông ta...”

“Được rồi!” Mai Đức đột nhiên hét lớn một tiếng, “Chuyện này dừng ở đây thôi! Ai cũng đừng nói nữa!”

Mấy người cùng nhìn cậu.

“Từ giờ trở đi, chúng ta không cần quản sự sống chết của thầy Thiện. Chúng ta chỉ cần nhớ kỹ một điều: thầy Thiện không phải do chúng ta hại chết, ông ta là tự mình không cẩn thận nên rơi xuống đầm nước, việc đó cùng chúng ta không có quan hệ gì!”

“Nhưng trên thực tế...” Lý Viễn muốn nói cái gì đó.

“Nghe đây!” Mai Đức hung dữ nhìn cậu ta, “Chúng ta chỉ vô ý! Chuyện kia là ngoài ý muốn! Mà đã hiểu chưa?”

“Đúng, chuyện kia là ngoài ý muốn.” Viên Tân hòa theo nói.

“Quả thật là ngoài ý muốn, không phải lỗi của chúng ta.” Du Huy cũng nhìn Lý Viễn.

“Cho nên, từ hôm nay trở đi, chúng ta không cần xen vào chuyện này nữa, dù sao thì cảnh sát cũng đã xác định vụ án này là vụ án mất tích. Dựa theo những lời lúc trước, chúng ta tuyệt đối không thể nói cho bất cứ ai về chân tướng của vụ việc.” Mai Đức nói.

“Tao đồng ý.” Viên Tân nói.

“Tao cũng không có ý kiến gì.” Du Huy nói.

Bọn họ đều nhìn về phía Lý Viễn.

“Được rồi... Tao cũng... cũng đồng ý.” Lý Viễn hết cách nói.

“Tốt lắm, từ giờ bốn người chúng ta cùng qui ước: Từ nay về sau, ai cũng không được nhắc lại chuyện này, vĩnh viễn không được nhắc lại! Đương nhiên, cũng tuyệt đối không thể tiết lộ chuyện chúng ta giữ bí mật cho nhau!” Mai Đức nói.

Mấy người nhìn nhau vài giây rồi đồng loạt gật đầu. Sau đó, bọn họ cùng chụm tay phải lại một chỗ.

Về sau, chuyện này giống như bọn họ đã từng nghĩ, vụ án được xác định giống như hơn trăm ngàn vụ mất tích khác. Căn bản là cảnh sát không hề nghi ngờ gì đối với kết quả này.

Theo thời gian trôi qua đám người Mai Đức cũng dần dần lãng quên đại họa mà bọn họ gây ra. Sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở, bọn họ đến trường trung học phổ thông ở trên huyện. Rồi khỏi Nam Hương, bọn họ càng thoát khỏi bóng ma tâm lí, trải qua cuộc sống trời yên biển lặng bình thường.

Nhoáng một cái, mười năm đã trôi qua.

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Shin-sama

Mai Đức cau mày, anh chậm rãi mở to mắt.

“Mày nhớ rồi chứ gì?” Viên Tân bên cạnh hỏi.

Mai Đức mặt không đổi sắc, ánh mắt đại ra: “Mười năm, gần như tao đã quên chuyện này. Nhưng vừa rồi, chúng hiện hữu sống động trong đầu tao.”

Anh đột nhiên quay đầu, nhìn thẳng Viên Tân: “Mày còn chưa nói cho tao biết, vì sao mày lại muốn nhắc tới chuyện này? Rõ ràng trước kia chúng ta đã giao ước vĩnh viễn không đề cập đến!”

Viên Tân nhìn ánh mắt anh: “Mày có biết hôm nay là ngày mấy không?”

Mai Đức nghĩ nghĩ, nói: “Mười bốn tháng bảy.”

Viên Tân nhìn theo anh, không nói gì.

Mai Đức sững sốt vài giây, bỗng nhiên hít sâu một hơi: “Trời ạ.....”

“Mày nghĩ ra rồi chứ? Tao biết, mày cũng giống như bọn tao, vĩnh viễn không thể quên được cái ngày ấy.”

Mai Đức suy nghĩ: “Nhưng mà, tao nhớ rõ cái ngày thầy gặp chuyện không may đó, rõ ràng là ngày mười ba tháng bảy.”

“Không sai, chính là ngày mười ba tháng bảy.”

“Vậy thì sao? Ý mày là thế nào?”

“Mày không nhớ vừa rồi ta đã nói, đêm qua tao vừa giải phẫu một thi thể chết đuối à?”

Mai Đức theo bản năng lùi thân mình lại phía sau một chút, anh cảm thấy phía sau lưng chạy dọc một đường ớn lạnh: “Chẳng lẽ..... Mà muốn nói.....”

“Hãy nghe tao nói, bốn giờ sáng nay, công an cục đồng sự gọi điện thoại đến nhà tao, nói rằng phát hiện một thi thể chết đuối, bảo tao lập đến để xem xét..... Tao vốn không để ý những chuyện khác thường – nhất là trong lúc làm việc. Vì thế, tao vẫn giải phẫu thi thể như thường lệ.”

Viên Tân uống một ngụm nước, nói tiếp: “Kết quả, khối thi thể này tử vong khoảng vài giờ trước, chính xác mà nói chính là mười giờ tối ngày mười ba tháng bảy, tao nhắc bút chuẩn bị điền vào hồ sơ.”

“Đột nhiên, trong tao như có một luồng điện lướt ngang, cả người trằm xuống dưới. Tao đột nhiên nhớ tới: Mười năm trước, Ngày mười ba tháng bảy, cũng đã xảy ra chuyện như thế!”

“Trong lòng tao kinh hoàng, lập tức gọi điện thoại cho tên cảnh sát mang thi thể đến. Hỏi gã thi thể này phát hiện ở đâu, kết quả --”

Anh dừng lại, mở to hai mắt nhìn Mai Đức.

“Dừng nói với tao là.....” Mai Đức khẩn trương suy đoán.

“Chính là phát hiện tại đầm nước ở Nam Hương!”

Mai Đức há to miệng, tóc gáy dựng đứng.

“Tên cảnh sát kia nói cho tao nghe rằng: Thi thể ấy được một người đàn ông say rượu phát hiện lúc hai giờ sáng. Người đó đến bên hồ rửa mặt, không ngờ lại bắt gặp một thi thể trôi nổi trên mặt nước! Tên say rượu bị dọa chết điếng, lập tức gọi điện thoại báo nguy..... Sau khi cảnh sát tới, vớt thi thể lên. Bọn họ phát hiện, khuôn mặt thi thể này đã nát bươm do va đập vào đá, đại khái có lẽ là do lăn từ trên dốc cao xuống.”

“Thi thể ấy.....”

“Đợi đã, hãy nghe tao nói xong. Trọng điểm là nội dung sau đó. Cảnh sát vô ý tiết lộ cho tao một tin: Qua điều tra, phát hiện thi thể này không phải người địa phương. Một kẻ bên ngoài xa lạ, sẽ chết đuối một cách kỳ

lạ ở nơi tha hương như thế nào? Cảnh sát bắt đầu có cảm giác, đây không phải là một vụ chết đuối bình thường, mà là án mưu sát!”

“Mày không xem xét thi thể sao? Người kia có phải là.....”

“Mày muốn hỏi, có phải Thầy Thiện hay không? Đó cũng là phản ứng đầu tiên của tao. Nhưng chúng ta biết, chuyện đó không thể xảy ra -- Thầy Thiện đã chết mười năm rồi, nếu tìm được thi thể của thầy, chỉ sợ cũng chỉ còn một bộ khung xương.”

“Giả sử lúc ấy Thầy Thiện không chết --”

“Được rồi, Mai Đức, đừng tự lừa chính mình. Chúng ta không phải là một đám con nít.”

“Mày có nhận ra thi thể ấy là ai?”

Viên Tân lắc lắc đầu: “Mặt bị trương phình, hơn nữa còn bị va đập thảm hại, căn bản không nhận ra là ai -- nhưng tao có thể khẳng định không phải Thầy Thiện.”

Mai Đức trầm tư trong chốc lát: “Nói như vậy, chuyện này và mười năm trước không liên quan? Chỉ là thời gian trùng khớp mà thôi?”

Viên Tân hô một tiếng, đứng bật dậy: “Mai Đức! Mày không nghĩ ra được sao? Mày không ý thức được chuyện này đối với chúng ta sẽ có ảnh hưởng gì à?”

Mai Đức nhìn anh, cảm giác như chết lặng.

“Mày biết không? Hồ sơ các vụ án sẽ được phân chia theo thời gian và địa điểm tử vong. Ngẫm lại xem – nếu cảnh sát phát hiện vụ án này cùng chuyện mười năm trước xảy ra cùng một ngày, họ sẽ nghĩ gì?”

“Ý mày nói, cảnh sát sẽ cho rằng thủ phạm giết 2 người là một?” Mai Đức đã hiểu đôi chút.

“Hoàn toàn chính xác! Chuyện mười năm trước đã được xếp vào loại án mất tích, cảnh sát đã quên đi rồi, nhưng giờ lại xảy ra chuyện này, cảnh sát sẽ cho rằng vụ án mười năm trước và hiện tại là giống nhau, đều là án

mưu sát! Phỏng chừng họ còn liên tưởng phong phú, cho rằng ở Nam Hương ẩn dấu một tên tội phạm, mà đối với hắn, ngày mười ba tháng bảy có ý nghĩa đặc biệt nào đó.”

Mai Đức hấp một ngụm khí lạnh: “Nếu nói như vậy, chúng ta gặp rắc rối rồi. Chỉ cần cảnh sát điều tra, có khả năng liên can chặt chẽ nhất với thầy Thiện là bốn người chúng ta.....”

“Nếu thật sự điều tra đến chúng ta, ngẫm lại xem, chỉ cần có một chút sơ hở, hoặc cảnh sát dùng máy phát hiện nói dối, hậu quả sẽ thế nào?!”

Mai Đức nhíu chặt mày, ngã đầu xuống sofa: “Mười năm... Sao vẫn chưa chịu chấm dứt?”

Anh đấm mạnh một quyền lên cuốn tạp chí trên bàn: “Đáng chết! Sao lại đúng dịp như thế? Xảy ra đúng vào ngày mười ba tháng bảy!”

Phía sau, Viên Tân đột nhiên dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn Mai Đức.

“Mai Đức, tao không hiểu.” Anh nói, “Mày đang trong mơ ngủ hay là mày ngu đây?”

“Có ý gì?”

“Án này thuộc bộ phận xử lý của tao, do chính tay tao kiểm tra và xem xét – nói thẳng thì, thời gian tử vong của xác chết kia nằm trong tầm tay tao.” Viên Tân thấp giọng nói.

“Cái gì, mày muốn..... Bóp méo thời gian tử vong của hắn?” Mai Đức chấn động, “Sao mày không suy nghĩ đến kết cục, nếu như bị điều tra ra.....”

Viên Tân khoát tay áo: “Trong giới pháp y có một quy định, sau khi một pháp y xem xét ra kết quả, không có lý do gì pháp y khác đến xem xét lần thứ hai. Huống hồ kia cỗ thi thể kia không cần đưa đến bệnh viện kiểm tra lại. Vài ngày sau nếu không ai đến nhận thân thích, thi thể kia sẽ được mang đi hỏa táng – xác đã thiêu, liền không còn đối chứng.” Mai Đức nghĩ nghĩ, nói: “Cụ thể mày muốn làm thế nào?”

“Thời gian hắn tử vong chính xác là mười giờ tối ngày mười ba tháng

bảy, tao đem báo cáo viết thành rạng sáng ngày mười bốn tháng bảy, lúc mười hai giờ rưỡi. Nói cách khác, thời gian tử vong được chậm đi hai tiếng rưỡi, tránh được con số mười ba tháng bảy.”

“Đợi đã, ý của mày là, mày đã làm như vậy rồi?”

Viên Tân nhún nhún vai: “Báo cáo không thể nộp trễ”

Mai Đức gục đầu xuống, như có chút đăm chiêu: “Mày làm như vậy, bắt quá là đem thời gian chậm một ngày thôi, thật sự có thể tránh khỏi nghi ngờ sao?”

“Chỉ kém một ngày, nhưng sự việc hoàn toàn khác nhau.” Viên Tân nói. Anh thở dài một hơi, “Lại nói, chuyện tao có thể làm cũng chỉ có như vậy, có tác dụng hay không, tùy vào ý trời.”

Mai Đức nhìn anh: “Mày vẫn giống như trước, tin vào ý trời.”

Bọn họ rơi vào trầm mặc trong chốc lát, mắt nhìn trần nhà đèn xuất thần.

“Kỳ thật, mày có hay không nghĩ tới.” Mai Đức đánh vỡ trầm mặc, “Lúc ấy chúng ta đều là trẻ con, hơn nữa chuyện đó là ngoài ý muốn -- cho dù vụ án này điều tra ra chúng ta là thủ phạm. Chúng ta cũng sẽ không phải gánh vác trách nhiệm hình sự.”

Viên Tân thở dài một hơi: “Đương nhiên tao biết. Trên thực tế, nếu sau khi xảy ra chuyện đó, chúng ta lập tức báo nguy, chủ động thừa nhận sai lầm, thì sẽ không chịu bất cứ trách nhiệm hình sự nào. Nhưng hiện tại, đã qua mười năm, tính chất sự việc đã khác.”

“Cụ thể là thế nào?”

“Nếu cảnh sát điều tra ra chuyện mười năm trước là do chúng ta, bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Nếu chuyện này thật sự chỉ ngoài ý muốn, vì sao lúc ấy chúng ta phải che giấu, không để kẻ nào biết?—Đó là suy nghĩ đầu tiên của cảnh sát. Lúc ấy chúng ta sẽ giải thích thế nào?”

“Mày sợ cảnh sát sẽ cho rằng chúng ta có ý định mưu sát Thầy Thiện? Điều này sao có thể, chúng ta không có động cơ gây án!”

“Vấn đề là qua nhiều năm như vậy, có trời mới biết lúc ấy xảy ra chuyện gì! cảnh sát sẽ không tin lời chúng ta.”

“Hơn nữa, mà mày có suy xét qua chưa.” Viên Tân nói tiếp, “Cứ cho là chúng ta không cần chịu trách nhiệm, khi chân tướng sáng tỏ, thân nhân, bằng hữu sẽ nghĩ chúng ta ra sao -- ‘Đám người đó chỉ vì một trò đùa mà hại chết thầy mình, còn không dám nói ra sự thật, để cho thầy phải ngậm oan khuất mà chết!’ vĩnh viễn, chúng ta sẽ nhận lấy con mắt khiển trách của người đời!”

Mai Đức lấy tay nâng trán, chậm rãi thở dài một hơi.

“Mai Đức, chúng ta đã sai ngay từ lúc bắt đầu, bây giờ chỉ còn cách sai đến cùng.” Viên Tân đứng lên, “Không còn lựa chọn nào khác.”

Mai Đức ngẩng đầu nhìn anh: “Mày muốn đi?”

Viên Tân gật gật đầu: “Tao tới đây, chỉ muốn nói cho mày chuyện này. Đồng thời, cũng muốn nói hết những gì trong lòng. Mày biết rõ, tao không thể một mình đối mặt với chuyện này.”

Mai Đức cũng đứng lên: “Chuyện mày bóp méo thời gian tử vong, tao có chút lo lắng. Mày nghĩ sẽ thành công sao?”

“Tao đã làm, không còn đường hồi hận nữa.” Viên Tân dừng một lát, “Tao nghĩ, sẽ không có vấn đề đâu.”

“Hy vọng như thế.”

Viên Tân đi tới cửa, quay đầu lại nói với Mai Đức: “Chuyện này nếu thành công, tao sẽ lập tức báo cho mày.”

Sau đó, anh mở cửa, bước ra đường, biến mất.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Shin-sama

Buổi chiều bốn ngày hôm sau, Mai Đức hoàn thành một bức tranh trong phòng làm việc, nhìn từng mảng hồng, đen, vàng trên tranh. Mai Đức cảm thấy tâm phiền ý loạn một trận.

Mấy ngày liên tục, Mai Đức sống trong sự bất an -- anh đột nhiên phát hiện, loại cảm giác này giống như mười năm trước.

Anh buông bảng màu và cọ vẽ, đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh, mang ra một chai rượu.

Mai Đức ngồi trên sofa, rót rượu vào một cái cốc thủy tinh, nhấp một ngụm, đặt lên bàn trà.

Đột nhiên, cốc thủy tinh vang lên một tiếng ‘tách’ rất nhỏ, sau đó liền vỡ đôi, rượu chảy từ bàn trà xuống tấm trải sàn.

Mai Đức trợn mắt, há hốc mồm nhìn hai nửa cốc thủy tinh. Trong nháy mắt, một loại dự cảm bất an dâng lên mãnh liệt trong lòng.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên trong gian phòng trống trải.

Mai Đức bước nhanh đến bên điện thoại, nhìn thoáng lên màn hình -- là Viên Tân gọi.

“Alo, Viên Tân? Chuyện kia sao rồi? Không bị phát hiện chứ?” Mai Đức nhận điện thoại, vội vàng hỏi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười sang sảng của Viên Tân: “Mai Đức, mày không thể tưởng tượng ra đâu, chuyện này thuận lợi hơn chúng ta tưởng rất nhiều!”

“Sao? Mày nói, không ai nghi ngờ bản cáo cáo đã bị động tay động chân?”

“Đúng vậy, bọn họ rất tín nhiệm tao, không hề nghĩ đến chuyện đó. Chiều hôm qua, thi thể được mang đi hỏa táng, giờ thì chẳng ai có thể phát hiện thời gian tử vong của thi thể là giả rồi.”

“Nói như vậy, thi thể kia vẫn chưa có người đến nhận thân thích?”

“Cảnh sát đã thông báo trong toàn trấn, nhưng không có ai đến cả. Cảnh sát không thể chờ đợi, chỉ có thể đem nó đi hoả táng.”

“Cảnh sát có điều tra đây là án mưu sát?”

“Ừm..... Nói thế nào nhỉ, chuyện đó không còn quan trọng, bởi vì trên người thi thể không thể tìm được bất cứ bằng chứng gì về thân phận hắn. Hơn nữa đã qua nhiều ngày, không ai đến nhận người thân, cũng không có ai đến báo án, cho nên cảnh sát đối với chuyện này xem như cho qua, không tiếp tục điều tra nữa.” Mai Đức thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Phải không? Thật sự là quá tốt.”

Viên Tân bên kia điện thoại sững sốt một chút: “Như thế nào, hình như tao thấy mày không có chút gì vui mừng cả?”

“Tao..... à, không.....”

“Cuối cùng là thế nào, mày còn lo lắng cái gì?”

Ánh mắt Mai Đức tập trung lên cốc thủy tinh vỡ, anh suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Không biết vì sao, tao có một dự cảm, có lẽ chuyện này..... Vẫn chưa chấm dứt.”

Điện thoại bên kia một im lặng một lúc.

“Thực xin lỗi, có lẽ là tao nghĩ nhiều, đại khái là.....”

“Không, Mai Đức.” Viên Tân nói, “Kỳ thật, tao cũng có cảm giác này, chỉ là chưa dám nói ra. Nhưng tao không ngờ, mày cũng có cảm giác này.”

Kế tiếp, cả hai đều trầm mặc.

“Tao luôn suy nghĩ, vụ án chết đuối vài ngày trước, chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp? Hoặc là..... Ai đó muốn ám chỉ điều gì với chúng ta?” Mai Đức nói.

“Mày cảm giác là chuyện gì?”

“Không, tao không biết. Nhưng tao nghĩ nếu xem nó như một chuyện trùng hợp, thì rõ ràng là đang tự lừa mình dối người.”

“Mai Đức, tao đã sớm có ý định – đến tìm Dư Huy và Lý Viễn, hỏi ý kiến bọn họ một chút. Chuyện này là do bốn người chúng ta cùng nhau trải qua, cũng dễ dàng thương lượng”

“Đúng vậy, tao cũng nghĩ thế. Nhưng từ sau khi tốt nghiệp, chúng ta đã mất liên hệ với họ, làm sao tìm được họ đây?”

“Chỉ cần chúng ta muốn tìm thì sẽ không có gì khó cả.” Viên Tân nói, “Như vậy đi, chuyện này giao cho tao, tao sẽ nghĩ cách liên lạc với bọn họ.”

“Được, có được tin tức của họ thì báo cho tao.”

“Được, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Jinnn

Hai ngày sau, Viên Tân gọi điện thoại tới.

“Thế nào rồi? Tìm được bọn nó chưa?” Mai Đức hỏi.

“Tìm được Dư Huy rồi, nó ở thành phố C cách chúng ta không xa, địa chỉ cụ thể tao cũng đã hỏi rõ, nếu ngồi xe thì chỉ cần hơn bốn giờ là có thể tới nơi. Với lại, tao cũng hỏi số điện thoại của nó rồi.”

“Mày gọi chưa?”

“Gọi rồi, nhưng tao không biết có phải nó thay số rồi hay không. Tao gọi mấy lần mà cũng không có người nhận, tao nghĩ chúng ta chỉ có thể đến nhà tìm nó, hi vọng nó chưa chuyển nhà.”

“Lý Viễn thì sao?”

“Lý Viễn cũng có chút kì lạ, tao gọi điện thoại hỏi mấy đứa cùng lớp trước kia, cả thầy giáo nữa, vậy mà không ai từng liên lạc với nó, cũng không biết bây giờ nó đang ở chỗ nào.”

Mai Đức suy nghĩ một chút, nói: “Đầu tiên chúng ta đi tìm Dư Huy trước đã, có lẽ nó biết tung tích của Lý Viễn thì sao?”

“Được, bao giờ thì đi.”

“Bây giờ cũng được, dù sao tao cũng rảnh rồi không có việc gì làm.”

“Được, bây giờ tao lập tức đến cơ quan xin nghỉ phép, lát nữa chúng ta đến thành phố C.”

“Sau khi máy thu xếp ổn thỏa thì trực tiếp tới nhà ga phía Bắc. Hai giờ sau chúng ta gặp nhau ở đó, được không?”

“Được, lát gặp.” Viên Tân cúp điện thoại.

Sau hai giờ, Mai Đức gặp được Viên Tân tại nhà ga. Hai người cùng lên tàu đến thành phố C.

Ngồi trong khoang tàu rộng rãi thoải mái, Mai Đức cùng Viên Tân nhìn khung cảnh dọc đường qua cửa kính - đây là quãng đường có vẻ xa lạ, cả hai người trong số họ đều rất ít khi đến thành phố C.

Khi tàu đến nơi, đồng hồ đã chỉ bảy giờ tối. Sau khi xuống tàu, Mai Đức cùng Viên Tân đi tới nhà hàng đồ Âu gần nhà ga. Sau khi ngồi xuống, Mai Đức nhìn bồi bàn rồi nói: “Chúng tôi chỉ có thể ở lại đây 25 phút. Cho chúng tôi hai chai rượu vang, hai bánh mì, hai bát tét cùng khoai tây nướng.”

Bồi bàn vội vàng rời đi.

Mai Đức cùng Viên Tân lặng im cùng hai ly rượu với nhau. Viên Tân vừa ăn vừa lấy ra một tờ giấy từ trong túi áo: “Nhà Dư Huy ở tiểu khu Anh Uyển trên đường Giang Dương. Không biết chỗ đó cách nơi này có xa không?”

Mai Đức nhún vai: “Cơm nước xong rồi nói sau.”

Rời khỏi quán ăn, Viên Tân giơ tay vẫy một chiếc taxi, hỏi: “Đến tiểu khu Anh Uyển trên đường Giang Dương mất bao lâu?”

“Khoảng 20 phút.” Tài xế trả lời.

Viên Tân quay đầu liếc mắt nhìn Mai Đức một cái, hai người cùng lên xe taxi.

Lúc gần đến 8 giờ, hai người Mai Đức đứng trước tòa nhà thứ ba ở tiểu khu Anh Uyển.

Viên Tân lại nhìn tờ giấy kia, nói: “Dư Huy ở trên lầu 4, chúng ta lên đi.”

Đến phòng 802, Viên Tân ấn chuông cửa.

Sau mười mấy giây đồng hồ, cửa chậm rãi mở ra 45 độ, một người phụ nữ trẻ tuổi đứng ở cửa nghi ngờ nhìn Mai Đức cùng Viên Tân.

“Xin hỏi các anh tìm ai?” Cô hỏi.

“Đây là nhà của Dư Huy sao?” Viên Tân hỏi.

Cô gái gật gật đầu, nói: “Đúng, tôi là vợ của anh ấy - Trịnh Tiệp, các anh là...”

“Chúng tôi là bạn học cũ của Dư Huy, tôi tên là Viên Tân, đây là Mai Đức. Dư Huy gặp chúng tôi chắc chắn sẽ nhận ra.” Viên Tân cười nói.

“A..., mời vào nhà.” Trịnh Tiệp mỉm cười mở cửa ra, chào đón khách vào nhà.

Vì có khách đến nên Trịnh Tiệp rót hai ly trà xanh đặt lên bàn trà, sau đó ngồi đối diện bọn họ trên ghế sofa.

Dưới ánh sáng rõ ràng trong phòng khách, Mai Đức bắt đầu đánh giá người phụ nữ trẻ tuổi ở trước mặt này: dáng người Trịnh Tiệp thon thả, ánh mắt dịu dàng, trên người là bộ váy bằng tơ tằm màu xám nhạt đầy xa hoa, để lộ ra đường cong trên cơ thể cô. Khăn lụa màu trắng được quấn tùy ý ở trên cổ, chứng tỏ phẩm vị thanh cao của cô. Mai Đức ngẫm thán phục, Du Huy có thể tìm được một người vợ xinh đẹp như vậy sao.

“Thật không đúng lúc.” Giọng Trịnh Tiệp mang theo tiếc nuối nói, “Bây giờ Du Huy không có ở nhà. Các anh tìm anh ấy có chuyện gì sao?”

“Không, không có chuyện gì quan trọng cả.” Viên Tân nói, “Chỉ là bạn cũ đã lâu không gặp mặt nên muốn tụ tập gặp nhau thôi mà.”

“Du Huy đi đâu vậy?” Mai Đức hỏi.

“Chiều hôm qua anh ấy đã ra khỏi nhà, nói là muốn đến nhà máy xử lý chút chuyện, kết quả đến tối cũng không trở về. Tôi cũng không để ý lắm bởi chuyện anh ấy ở lại nhà máy tăng ca cả đêm cũng là chuyện bình thường - anh xem, bây giờ cũng chưa có trở lại a.”

“Nhà máy?” Mai Đức hỏi, “Nhà máy gì?”

“Là một công xưởng nhỏ do anh ấy mở ra để sửa chữa dụng cụ. Thịnh thoảng công nhân trong nhà máy gây ra một vài lỗi lầm, anh ấy là ông chủ nên luôn tự mình đến giải quyết.”

Mai Đức nhìn một lúc rồi nói: “Đã hai mươi mấy giờ rồi mà cậu ta chưa về nhà, cô cũng không gọi cho cậu ấy một cuộc điện thoại?”

Nói tới đây, Trịnh Tiệp nhíu mày: “Nói về điều này thì cũng có chút kỳ quái, tôi đã gọi điện thoại cho anh ấy hai lần nhưng anh ấy cũng không nhận. Tôi vốn nghĩ rằng có phải là anh ấy bận quá cho nên không kịp nghe điện thoại.... Thế nhưng cũng không thể tới tận bây giờ mà anh ấy vẫn chưa gọi lại cho tôi?”

“Đúng rồi, tôi cũng gọi điện thoại cho cậu ta nhiều lần, cậu ta cũng không nhận. Tôi còn tưởng rằng mình gọi nhầm số a!” Viên Tân nói.

Nghe thấy Viên Tân nói như vậy, Trịnh Tiệp có chút bối rối: “Rất cuộc là

có chuyện gì xảy ra với anh ấy! Tại sao ai gọi điện thoại anh ấy cũng không nhận?”

“Hồi trước cậu ta vội vàng rời đi cũng như vậy sao?” Mai Đức hỏi.

“Không, anh ấy không như vậy. Nếu bận việc, lúc đó anh ấy không nhận điện thoại thì cũng chỉ một lát sau là sẽ gọi lại.”

“Vậy thì cũng hơi kì lạ rồi.” Mai Đức nói, anh quay đầu lại cùng trao đổi ánh mắt với Viên Tân.

“Nhà máy của nhà cô có xa đây không?” Viên Tân hỏi.

“Không xa, đi bộ cũng chỉ mất 10 phút là đến rồi.”

“Nếu không,” Mai Đức nói, “Chúng ta cùng đến nhà máy nhìn thử xem?”

Trịnh Tiệp giống như tìm được một cứu tinh, liên tiếp gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Mai Đức đứng lên: “Bây giờ đi thôi!”

Hơn mười phút đồng hồ sau, ba người đi tới một công xưởng nhỏ được xây dựng ở ngoại ô thành phố. Lúc này, sắc trời đã tối đen, xem ra trong công xưởng không có một bóng người.

Trịnh Tiệp đi đến trước cửa phòng bảo vệ, gõ gõ cửa sỗ, một ông già đang xem tivi quay đầu lại, thấy là Trịnh Tiệp liền lập tức chạy ra.

“Lão Hà, ông chủ đâu? Có còn ở bên trong hay không?” Trịnh Tiệp hỏi.

“A, ông chủ... Chiều hôm qua cậu ta có tới, nhưng hôm nay thì không có.”

“Cái gì? Hôm nay anh ấy không tới?” Trịnh Tiệp có chút luống cuống, “Ông nói là, ngày hôm qua anh ấy rời khỏi nơi này rồi hả?”

“Vâng... Tôi không tận mắt nhìn thấy cậu ta rời khỏi đây.” Lão Hà có chút xấu hổ nói, “Nhưng tôi nghĩ, chắc cậu ta sẽ không qua đêm một

mình ở đây đâu?”

“Không phải trước kia anh ấy cũng thỉnh thoảng ở lại phòng làm việc qua đêm sao?”

“Đó là lúc cả công xưởng tăng ca, nhưng ngày hôm qua cũng không có ai tăng ca cả.”

Trịnh Tiệp thất thần tại chỗ, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin nổi: “Anh ấy... Anh ấy đi đâu vậy...”

Mai Đức cùng Viên Tân liếc nhau một cái rồi nhú mày. Mai Đức đi lên phía trước nói với Trịnh Tiệp: “Dù sao thì chúng ta cũng đã đến đây rồi, đến văn phòng của cậu ấy nhìn một chút, nói không chừng cậu ấy lại đang ở trong đó?”

Trịnh Tiệp cắn môi, máy móc gật gật đầu.

Văn phòng của chủ nhà máy ở góc rẽ trên lầu hai, ba người rất nhanh liền đứng trước cửa. Trịnh Tiệp thấy cửa phòng đóng chặt, bên trong lại là một khoảng tối đen, lắc lắc đầu: “Anh ấy không ở bên trong.”

Viên Tân chưa từ bỏ ý định tiến lên gõ cửa, không có bất kì cái gì đáp lại.

“Các anh có tin nổi không? Trước kia anh ấy chưa từng như thế này - chưa từng không nói cho tôi biết tung tích mà đã biến mất một hai ngày!” Trịnh Tiệp lo lắng nói.

“Thử gọi lại cho cậu ta xem.” Viên Tân nhắc nhở.

Trịnh Tiệp nhanh chóng lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm số của Dư Huy.

Đột nhiên, một tiếng chuông điện thoại khe khẽ vang lên gần bọn họ, ba người cùng ngẩn ra.

“Đây là... tiếng chuông điện thoại của Dư Huy!” Trịnh Tiệp kêu to một tiếng, sau đó ngay lập tức xoay lại.

Cô ngây người - tiếng chuông khe khẽ này được vọng ra từ trong phòng làm việc của Du Huy.

“Du Huy! Anh ấy ở bên trong? Nhưng tại sao anh ấy không mở cửa?”
Trịnh Tiệp kích động nói.

Trong nháy mắt, một suy nghĩ hiện lên trong đầu Mai Đức. Anh vốn rất sững sốt, sau đó quay đầu hét lên với Viên Tân: “Du Huy đã xảy ra chuyện!”

Dường như Viên Tân bị hoảng sợ, đứng tại chỗ không biết phải làm gì.

“Nhanh, phá cửa ra!” Mai Đức đi về phía cánh cửa, hét to lên với Viên Tân.

Viên Tân sững sốt một giây, sau đó nhanh chóng chạy lại phía cánh cửa. Hai người dùng hết toàn bộ sức lực cùng lao vào cánh cửa gỗ kia.

Sau vài lần va chạm dữ dội, rít cuộc cửa phòng bị đâm thủng kêu âm một tiếng. Mai Đức cùng Viên Tân không kịp thu người lại, hai người cùng bổ nhào vào trong phòng.

Mai Đức chật vật đứng dậy từ trên mặt đất, vừa mới ngẩng đầu, cảnh tượng trước mắt gần như khiến tim gan anh ngừng đập....

Trên xà ngang ở trong phòng là thi thể của một người đàn ông đang treo lơ lửng, hai mắt trắng dã, lưỡi thè ra khỏi miệng - đã chết được một thời gian.

Viên Tân “A!” lên một tiếng, sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Trịnh Tiệp từ bên ngoài xông vào, cô vừa nhìn thấy thi thể đang treo lơ lửng của Du Huy thì gần như là không kịp kêu lên sợ hãi đã hôn mê bất tỉnh.

Mai Đức nhanh chóng nâng cô dậy, nhìn về phía Viên Tân bị dọa tới u mê quát: “Nhanh gọi điện thoại báo cảnh sát... Còn nữa, gọi cấp cứu!”

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trịnh Tiệp ngồi ở phòng khách cục công an, thân lạnh run, khóc không thành tiếng. Mai Đức cùng Viên Tân ngồi ở bên cạnh cô.

“Hai ngày nay Du Huy không về nhà, di động cũng không nghe máy. Cho nên các anh đến văn phòng tìm anh ta, phát hiện ra thi thể, đúng không?” Cảnh sát một tay cầm sổ ghi ghi chép chép, một bên ngẩng đầu hỏi.

“Đúng vậy, chuyện là như vậy đó.” Mai Đức nói.

“Cô Trịnh,” Cảnh sát quay đầu, “Pháp y của chúng tôi đã kiểm nghiệm, Du Huy tử vong khoảng mười giờ đêm hôm qua. Tôi muốn biết là, gần đây chồng cô có gặp chuyện gì phức tạp hoặc phiền lòng hay không.”

Trịnh Tiệp vẫn khóc nức nở, cô liên tục lắc đầu: “Tôi không thể nghĩ ra điều gì có thể khiến anh ấy tuyệt vọng đến mức tìm đến cái chết.”

“Ồ xưởng nhỏ của anh ta có xảy ra chuyện gì không?”

Cô dùng khăn tay lau nước mắt, ngẩng đầu hỏi: “Ý ngài là gì?”

“Tôi muốn hỏi, trong việc kinh doanh có xảy ra biến cố gì không?”

Cô quả quyết lắc đầu: “Chồng tôi rất giỏi kinh doanh, làm ăn chân chính chỉ có đi lên chứ chưa bao giờ thua lỗ. Vấn đề ngài nói không thể xảy ra.”

Cảnh sát chăm chú nhìn cô: “Tôi không thể nghĩ ra, căn bản chồng cô không có lí do gì phải tự sát – vì sao anh ta phải làm vậy?”

“Các anh chắc chắn đã điều tra kỹ chứ? Anh ấy tự sát sao?” Trịnh Tiệp hỏi.

Cảnh sát nhún vai: “Trước mắt chưa có kết luận. Nhưng từ hiện trường mà nói, trong văn phòng Du Huy không có dấu hiệu xây xát giằng co,

cũng không có dấu vân tay đặc biệt. Hơn nữa, pháp y vừa nói cho chúng tôi biết – trên người Dư Huy không có bất cứ vết thương nào, trong cơ thể không chứa thuốc hay những loại dược phẩm gây mê. Cho nên, chúng tôi cho rằng khả năng tự sát rất cao.”

“Đương nhiên, đó chỉ là phán đoán bước đầu.” Cảnh sát nói, “Chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra một thời gian, sau đó sẽ đưa ra kết luận cuối cùng.”

“Tự sát.....” Trịnh Tiệp mờ mịt lắc đầu, nước mắt trào lên, “Nhưng mà, vì sao anh ấy muốn tự sát?”

“Chiều hôm qua đi đến nhà xưởng, anh ta có nói muốn đến đây làm gì không?”

“Anh ấy nói với tôi rằng muốn đến giám sát người làm tăng ca, nhưng tôi vừa hỏi bác Hà bảo vệ, ông ấy nói hai ngày nay không ai tăng ca cả.”

“Nói như vậy, anh ta lừa cô? Vì sao anh ta muốn làm vậy?” Cảnh sát nhìn lại mi nói.

“Vì sao anh ấy muốn làm như vậy.....” Trịnh Tiệp nhìn viên cảnh sát, “Tôi cũng rất muốn biết, vì sao anh ấy làm như vậy?”

“Trước khi Dư Huy rời khỏi nhà, chẳng lẽ chẳng biểu hiện điều gì khác thường?” Viên cảnh sát hỏi.

“Tôi nghĩ..... Không có, tôi không thấy anh ấy khác lạ chuyện gì.” Trịnh Tiệp tạm dừng một chút, dường như nhớ đến chuyện gì, “Bất quá.....”

“Cái gì?” Viên cảnh sát nhướn mi.

“Bốn ngày trước, anh ấy nói muốn đến thăm một người bạn, sau khi trở về..... À, chính xác là ngay hôm sau, anh ấy như mắc phải bệnh nặng, toàn thân đổ mồ hôi, mệt mỏi rã rời. Hơn nữa, còn hai nói mê sảng..... Tôi bảo anh ấy đến bệnh viện, anh ấy không đồng ý – lúc ấy tôi cảm thấy có chút tức giận – làm sao anh ấy có thể như thế?”

“Nói mê sảng? Anh ta nói những gì?” Viên cảnh sát dò xét.

“Tôi nghĩ.....” Trịnh Tiệp cố gắng nhớ, “Lời anh ấy nói, tôi nghe không

hiểu gì, nên cho rằng anh ấy chỉ đang nói sảng.”

“Cuối cùng anh ta đã nói gì?”

“Tôi nhớ rõ, anh ấy ngậy người ngồi trước bàn, đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt khẩn trương. Nói cái gì mà ‘Tôi là người thứ hai..... Tôi sẽ trở thành người thứ hai.....’ anh ấy cứ thì thào mấy câu đó. Tôi hỏi anh ấy muốn gì, anh ấy không hề để ý đến tôi.”

Nghe đến đó, Viên Tân và Mai Đức nãy giờ im lặng bỗng lấy lạnh sống lưng, hai người cùng nhau run lên một chút. Bọn họ liếc nhau, không dám nói lời nào, trong mắt là muôn loại hoảng sợ.

Nhưng cảnh sát không chú ý tới bọn họ, anh ta tiếp tục hỏi Trịnh Tiệp: “Cô không hiểu chút nào về lời anh ấy nói sao?”

“Tôi không hiểu chút nào cả.” Cô trả lời.

“Anh ta có nói cho cô biết anh ta đi thăm ai? Người bạn đó tên gì?”

“Không, tôi hoàn toàn không biết. Tôi không muốn quản anh ấy quá chặt chẽ, không có không gian riêng tư.” Trịnh Tiệp lại hỏi: “Cảnh sát, anh cảm thấy chuyện này có liên quan đến cái chết của chồng tôi ư?”

“Tôi không biết, nhưng chúng tôi sẽ nghĩ cách để biết rõ ràng.” Viên cảnh sát nói, “Được rồi, hôm nay chúng ta đến đây thôi. Có lẽ vài ngày nữa tôi sẽ mời vài vị công an đến điều tra. Tôi nghĩ chuyện trước mắt phải làm là chuẩn bị hậu sự* cho Dư Huy.”

*hậu sự : đám tang

Anh ta đứng lên, làm một động tác, ý bảo Trịnh Tiệp, Viên Tân và Mai Đức có thể ra về.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai ngày sau, Mai Đức và Viên Tân cùng giúp Trịnh Tiệp lo tang sự cho Dư Huy. Chuyện Dư Huy tự sát đã dấy lên một trận sóng gió không nhỏ, tin đồn lan ra toàn thành phố. Trịnh Tiệp cho rằng chuyện này chưa được làm sáng tỏ, cho nên đám tang cũng rất đơn giản, chỉ có vài người bạn thân đến phúng viếng. Ba ngày sau tang sự của Dư Huy cũng đã được xử lý xong.

Mai Đức cùng Viên Tân đều cảm thấy không có lí do gì phải ở lại thành phố C nữa, sau khi chào từ biệt Trịnh Tiệp bọn họ dự định sẽ rời đi.

Từ nghĩa trang trở về, Mai Đức nói: “Chúng tôi nên đi rồi.”

Trịnh Tiệp ngẩng đầu nhìn anh.

“Đối với việc xảy ra gần đây, tôi và Viên Tân đều rất lấy làm tiếc. Chúng tôi không biết nên nói cái gì mới phải... Chỉ có thể xin cô cố nén bi thương mà thuận theo tự nhiên.”

Ánh mắt của Trịnh Tiệp hướng về phía trước, dường như đang lặng im suy nghĩ.

“Nếu không còn gì cần chúng tôi giúp thì...”

“Không.” Trịnh Tiệp xoay mặt nhìn Mai Đức, “Tôi muốn nói chuyện với các anh.”

“Nói chuyện... Dĩ nhiên, thế nhưng...” Mai Đức không biết Trịnh Tiệp muốn nói chuyện gì với bọn họ.

“Bây giờ các anh có thể đến nhà tôi một lúc được không?”

Mai Đức và Viên Tân cùng liếc nhau một cái, nói: “Được.”

Lại ngồi trong phòng khách ở nhà Dư Huy, thế nhưng Mai Đức lại mơ hồ có chút bất an.

Trịnh Tiệp vẫn ngồi đối diện với bọn họ trên ghế sofa, ánh mắt cô xem xét kĩ càng đánh giá Mai Đức và Viên Tân.

“Tôi cho rằng các anh nên nói thật với tôi.” Cô đột nhiên nói.

“Cái gì?” Mai Đức có chút không hiểu.

“Tôi cho rằng, các anh rõ ràng đã giấu tôi một việc gì đó.”

Mai Đức ngẩng mặt lên, nghi hoặc nhìn Trịnh Tiệp, giống như nhìn một người hoàn toàn xa lạ.

“Ý cô là gì?” Mai Đức cẩn thận hỏi.

Trịnh Tiệp nhìn anh, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Hai người các anh nói là đến thăm bạn cũ, thế nhưng sớm không đến, muộn không đến, vừa mới tới là chồng tôi liền chết - các anh thực sự tưởng rằng tôi ngu như vậy, sẽ chỉ cho rằng đây là một sự trùng hợp thôi sao?”

Mai Đức hoảng sợ: “Cô cho rằng cái chết của Dư Huy có liên quan tới chúng tôi?”

“Điều đó tuyệt đối không thể nào! Trước khi chúng tôi tới thì hoàn toàn không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy!” Viên Tân vội vàng giải thích.

Trịnh Tiệp nhanh chóng liếc mắt nhìn bọn họ, nói: “Vậy các anh giải thích hai việc này như thế nào - thứ nhất, lúc đứng ngoài cửa văn phòng của chồng tôi, vừa mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động ở bên trong, Mai Đức liền hét to một tiếng “Dư Huy đã xảy ra chuyện!”, lúc ấy tôi liền cảm thấy kì lạ, vì sao anh không nghĩ rằng có thể là anh ấy chỉ để quên di động ở bên trong mà thôi? Chẳng lẽ từ lúc bắt đầu anh đã có cảm giác anh ấy sẽ xảy ra chuyện gì hay sao?”

“Thứ hai, sự việc xảy ra vào ban đêm, chúng ta đang ở cục cảnh sát. Tôi vừa nhắc đến câu nói kia của Dư Huy, chính là câu nói “Tôi là người thứ hai”, hai người các anh liền rùng mình một cái, sau đó vẻ mặt liền trở nên căng thẳng. Lúc ấy cảnh sát không nhìn thấy, thế nhưng tôi lại thấy rất rõ ràng. Việc này, các anh định giải thích như thế nào?”

Đối với câu hỏi sắc bén của Trịnh Tiệp, Mai Đức bắt đầu có vẻ lo lắng: “Thực ra, tôi hôm đó, tôi chỉ đoán là cậu ấy... có thể đã xảy ra chuyện gì đó. Ở trong đồn công an, tôi cũng chỉ là đúng lúc... Ừm, ý tôi là...”

“Được rồi.” Trịnh Tiệp cắt ngang lời anh, “Những lời tôi nói vừa rồi, tôi

hoàn toàn có thể không cần nói cho các anh nghe mà có thể trực tiếp nói luôn với cảnh sát. Các anh không cảm thấy vậy sao?”

“Cái đó... Vì cái gì mà cô không làm như vậy?” Viên Tân hỏi.

“Bởi vì tôi tin, các anh chắc chắn không phải là hung thủ giết hại chồng tôi - các anh chỉ giấu tôi một việc mà thôi. Cho nên tôi mới thẳng thắn nói với các anh, tôi muốn để các anh tự mình nói cho tôi biết thực tình là như thế nào.”

“Cô dùng chữ “giết hại”, chẳng lẽ cô cho rằng không phải Du Huy tự sát mà là bị mưu sát?” Mai Đức nói.

“Tôi đã sớm nói với cảnh sát, tôi không thừa nhận chồng tôi có điều gì phiền muộn hoặc quấy nhiễu đến mức có thể khiến cho anh ấy phải đi đến bước đường tự sát này. Cho nên tôi cho rằng chuyện này nhất định rất quái lạ - mà các anh chắc chắn là biết điều gì đó.”

Mai Đức cùng Viên Tân nhíu chặt mày, không hé răng nói nửa lời.

“Thế nào, tới tận bây giờ các anh cũng không muốn nói cho tôi biết sao?”

“Tôi... Có một số vấn đề chỉ sợ chúng tôi không thể nói ra được...” Về mặt Viên Tân bắt đầu dĩ.

“Tôi biết các anh chắc chắn đang che giấu một điều gì đó!” Trịnh Tiệp lạnh lùng nói, “Được rồi, nếu các anh kiên quyết không nói lời nào, tôi chỉ có thể để cảnh sát tới hỏi các anh thôi!”

“Không! Chúng tôi...” Viên Tân liếc nhìn Mai Đức một cái, nhẹ giọng nói, “Chúng tôi sẽ nói cho cô biết.”

Mai Đức trừng mắt nhìn anh ta, đôi môi mím chặt.

“Thôi mà, Mai Đức.” Giọng nói của Viên Tân mang theo vài tiếng nức nở, “Bốn người chúng ta giữ bí mật này mười năm, xem ra là giữ không được nữa rồi. Du Huy cũng đã chết! Chúng ta mà ngồi chờ chết ở trong này, người tiếp theo bị mất mạng sẽ là chúng ta đấy!”

Mai Đức nặng nề thở dài: “Mày nói cho Trịnh Tiệp đi! Kể lại sự việc từ đầu, nói hết từ đầu đến cuối đi.”

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Tân kể chuyện từ mười năm trước đến tận bây giờ trong vòng một giờ đồng hồ - rốt cuộc cũng đã nói ra hết toàn bộ.

Từ đầu đến cuối Trịnh Tiệp vẫn lắng nghe, vẻ mặt cực kì phức tạp.

“Chuyện là như vậy.” Viên Tân đã kể xong.

Trịnh Tiệp hoài nghi lắc đầu, để lộ vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: “Lời anh nói... Tất cả đều là sự thật?”

“Cực kì chân thật.”

“Thế nhưng... Các anh muốn tôi tin vào câu chuyện hoang đường này như thế nào? Chẳng lẽ các anh muốn tôi tin rằng hồn ma của thầy Thiện đã giết chết Dư Huy?”

Nói tới đây, Trịnh Tiệp không nhịn được run lên một cái vì lạnh.

“Tôi không biết! Chúng tôi cũng rất muốn biết rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra!” Viên Tân lớn tiếng nói, “Vì sao rõ ràng thầy Thiện đã chết mà ông ta vẫn có thể nguyên rủa chúng tôi trong cuốn sổ ghi chép? Hơn nữa, ngày 13 tháng 7 này người bị chết chìm kia là ai? Tất cả vì sao lại trùng hợp như vậy?”

“Và còn thi thể của thầy Thiện rốt cuộc là ở chỗ nào?” Mai Đức bổ sung thêm.

“Trời ơi! Thật sự là quá đáng sợ! Thậm chí lại còn có cả loại chuyện này nữa... Từ trước đến giờ Dư Huy cũng chưa từng nói bất cứ điều gì với tôi cả!” Trịnh Tiệp hoảng sợ nói, “Vậy bây giờ... Các anh tính làm sao bây

giờ?”

“Chúng tôi có thể làm được gì cơ chứ? Chuyện này quả thực quá khác thường và kì lạ! Chúng tôi hoàn toàn ở trong một đồng sương mù.” Viên Tân nói.

“Nhưng bây giờ, tôi lại cảm thấy được một chút manh mối.” Đúng lúc này Mai Đức lại mở miệng.

“Cái gì?” Viên Tân khó hiểu nhìn anh.

“Chiều hôm mà Dư Huy gặp chuyện không may, cậu ta luôn miệng nói ‘Tôi là người thứ hai’ có đúng không?” Mai Đức hỏi Trịnh Tiệp.

Trịnh Tiệp gật gật đầu.

Mai Đức căng thẳng im lặng, làm ra bộ dạng suy nghĩ sâu xa.

Đột nhiên anh quay sang nhìn Viên Tân: “Mày có nhớ cuốn sổ ghi chép mà chúng ta đốt mười năm trước không, trong đó có viết bốn người chúng ta sẽ chết như thế nào đúng chứ?”

Viên Tân bị hoảng sợ: “Đừng nói đùa! Lúc ấy hai mắt tao chỉ nhìn qua là đã sợ hết hồn hết vía rồi, làm gì dám xem thật cơ chứ? Và lại cũng đã hơn mười năm rồi, cho dù là nhìn thấy thì cũng đã sớm quên đi!”

“Mày cẩn thận nhớ lại đi! Có thể nhớ lại một chi tiết nào cũng được!”

“Không phải mày cũng xem sao? Mai Đức, mày nhớ rõ đúng không?”

Mai Đức mím chặt môi, qua một lúc lâu sau, anh do dự nói: “Tao... nhớ mang máng thôi, thế nhưng tao cũng không dám chắc.”

“Mày nhớ lại cái gì? Mai Đức!” Viên Tân lo lắng hỏi.

“Đúng, tao có nhớ một chút. Hình như lúc ấy dòng chữ đầu tiên trong cuốn sổ đó viết rằng ‘Người thứ hai trong số chúng mày sẽ bị treo cổ!’” Mai Đức ngẩng đầu nói, sắc mặt của anh trắng bệch.

Nghe thấy câu nói đó, toàn thân Viên Tân lại bắt đầu run rẩy, anh há to

miệng thở gấp, dường như là kêu lên sợ hãi: “Trời ơi! Những lời nguyên rủa trong cuốn sổ kia thật sự linh nghiệm rồi! Là hồn ma... Linh hồn của thầy Thiện sẽ không bỏ qua cho chúng ta!”

“Chờ chút đã, mày tỉnh táo lại đi!” Mai Đức giơ tay lên ý bảo Viên Tân yên lặng, “Trong chuyện này có chút vấn đề, chẳng lẽ mày không phát hiện ra sao?”

“Là cái gì?” Trịnh Tiệp hỏi.

“Nếu đúng là hồn ma của thầy Thiện trở về trả thù Dư Huy thì lại có chút kì lạ, đó chính là tại sao Dư Huy có thể biết điều đó trước một hai ngày và biểu hiện bồn chồn lo sợ rõ ràng như vậy?”

Viên Tân nghi hoặc nhìn Mai Đức.

“Còn có điều quan trọng hơn.” Mai Đức nói tiếp, “Lúc ấy trên cuốn sổ không hề viết tên bốn người chúng ta, vậy thì tại sao Dư Huy lại có thể chắc chắn rằng cậu ta là người thứ hai sẽ bị giết hại?”

Viên Tân lắc đầu, lâm vào trạng thái suy tư.

“Có lẽ... Ừm, tôi không biết thế này có vấn đề gì không...” Trịnh Tiệp muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Mai Đức hỏi.

“Các anh có nhớ không? Tôi nói rồi, Dư Huy bắt đầu biểu hiện quái lạ như vậy là từ sau khi anh ấy đến thăm một người bạn... Tôi không dám chắc việc này có vấn đề gì không.” Trịnh Tiệp nói.

“Đến thăm một người bạn...” Mai Đức và Viên Tân cùng lặp lại những lời này, sau đó ngẩng lên, ánh mắt cả hai cũng cùng nhìn nhau.

“Trời ơi, Mai Đức! Mày cũng nghĩ thế sao!”

“Đúng...”

“Lý Viễn!” Hai người kêu lên đồng thanh.

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đột nhiên Mai Đức vỗ một phát vào đùi của mình: “Tại sao chúng ta lại chậm chạp như vậy cơ chứ! Bây giờ mới nhớ tới người bạn mà Du Huy đến thăm hoàn toàn có thể là Lý Viễn!”

“Lý Viễn là một trong bốn người các anh...”

Mai Đức nhìn Trịnh Tiệp gật gật đầu: “Cậu ấy cũng là người tham gia vào chuyện này. Hồi trước chúng tôi cũng thử đi tìm cậu ấy nhưng hoàn toàn không tìm được, cậu ấy giống như đã biến mất rồi vậy, không hề liên lạc với mọi người. Không nghĩ rằng vậy mà cậu ấy cùng Du Huy vẫn còn giữ liên lạc với nhau.”

Trịnh Tiệp suy nghĩ: “Thế nhưng, từ trước tới giờ tôi chưa từng nghe Du Huy nhắc tới người này.”

“Chuyện này cũng không hề kì lạ.” Mai Đức nói, “Du Huy cũng giống như chúng tôi, không hề mong rằng bí mật này bị lộ ra, cho nên đương nhiên cậu ấy cũng không muốn cô biết tới người trong bí mật này.”

“Nhưng tao vẫn không hiểu - Du Huy tìm được Lý Viễn, chẳng lẽ Lý Viễn nói cho cậu ấy biết được điều gì sao? Hoặc là hai người bọn họ đã phát hiện ra chuyện gì đó, thế cho nên Du Huy mới có dự cảm mình sẽ là ‘người thứ hai’ bị giết hại?” Viên Tân nói.

“Chờ một chút.” Mai Đức đột nhiên nói, “Lời nói của mày rất mâu thuẫn.”

“Hà?”

“Mày nói ‘Du Huy cảm thấy cậu ta có thể sẽ trở thành người thứ hai bị giết hại’. Nhưng mày không phát hiện ra sao? Chúng ta có tổng cộng là bốn người, tao, mày và Lý Viễn đều còn sống, vậy thì làm sao mà Du Huy có thể là ‘người thứ hai’ bị giết hại, vậy thì đầu tiên...”

Mai Đức nói tới đây thì nhìn Viên Tân đang há miệng nhìn mình rồi ngừng lại.

Qua vài giây, dường như anh mới kịp phản ứng, trong nháy mắt liền cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

“Trời ơi, Viên Tân, chẳng lẽ mày cũng cảm thấy...”

Viên Tân nhìn chăm chú vào anh: “Không ai nói cho chúng ta biết Lý Viễn còn sống. Trên thực tế, chúng ta cũng chưa từng đi tìm cậu ta.”

“Chẳng lẽ, Lý Viễn... Lý Viễn cậu ta đã trở thành người đầu tiên bị giết hại?” Mai Đức cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

“Đợi một chút, tao hiểu rồi.” Viên Tân hô lên kinh ngạc, “Chúng ta cần phải làm một giả thuyết như: Dư Huy tới thăm Lý Viễn, kết quả lại phát hiện rằng Lý Viễn đã chết, hơn nữa dựa theo lời nguyện rửa trong cuốn sổ kia - đương nhiên cậu ta sẽ rất sợ hãi, do đó lo lắng mình sẽ trở thành người thứ hai bị giết - bây giờ tất cả đều trở nên liền mạch rồi!”

“Nhưng cậu ta lại không nghĩ rằng mình sẽ chết nhanh như vậy.” Mai Đức nói, “Có thể vấn đề là Lý Viễn thực sự giống như chúng ta suy đoán - cậu ta thực sự đã dựa vào lời nguyện rửa trong cuốn sổ đó sao?”

“Mày nhớ ra gì rồi sao? Mai Đức, cuốn sổ kia viết ‘Người đầu tiên’ chết như thế nào?”

“Tao có chút...” Mai Đức cảm thấy suy nghĩ bỗng trở nên hỗn loạn, anh dùng tay vỗ vào trán, “Đề tao nghĩ đã...”

Im lặng vài phút, Mai Đức từ từ ngẩng đầu lên.

“Hình như tao nhớ ra rồi.” Anh nói.

“Trên đó viết gì?” Viên Tân căng thẳng hỏi.

“Hình như là ‘Người đầu tiên sẽ chết giống như cái chết của tao’.” Mai Đức nói.

“Cái gì?” Viên Tân có chút nghe không rõ, “Cái gì mà là ‘Cái chết giống tao’?”

“Cái chết giống tao...” Mai Đức suy nghĩ, “Thầy Thiện là chết đuối trong đầm nước.”

Viên Tân nghe thấy câu đấy, đột nhiên sắc mặt trở nên trắng bệch, anh cảm thấy cả cơ thể mình chỉ muốn ngửa ra sau, cả người run rẩy dữ dội.

“Mày làm sao vậy?” Mai Đức vội vàng tiến lên bắt lấy cánh tay anh.

Viên Tân gạt mạnh tay Mai Đức ra, anh dùng hai tay ôm đầu rồi thở hồng hộc.

Mai Đức hoàn toàn mờ mịt - mười năm trước khi Viên Tân nhìn thấy cuốn sổ đó cũng không bị dọa sợ thành như thế này.

“Thi thể, cái thi thể mà tao giải phẫu...” Cuối cùng Viên Tân cũng mở miệng nói một câu.

Những lời này tựa như một đao đánh trúng vào người Mai Đức, anh cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trong nháy mắt đều thít chặt lại. Một cảm giác lạnh lẽo từ sau lưng kéo tới làm anh gần như không cử động nổi.

Hơn một tuần trước, thi thể bị chìm được phát hiện ở Nam Hương chính là Lý Viễn?

Nói cách khác, người đầu tiên bị hại vào ngày 13 tháng 7 mười năm sau đã xuất hiện rồi!

Hiện tại, trong bốn người bọn họ năm đó thì đã có hai người chết - nghĩ tới đây, suyt chút nữa là Mai Đức muốn ngất đi.

“Trời ạ! Thật là đáng sợ! Chẳng lẽ oan hồn thật sự muốn lấy đi sợi dây số mệnh của các anh sao?” Trịnh Tiệp ở bên cạnh cũng sợ tới mức lạnh run.

“Mai Đức! Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Lúc này, Viên Tân ngẩng đầu lên, vẻ mặt đau khổ, “Hai người bọn họ đều đã chết rồi! Tiếp theo là đến lượt mày và tao đấy!”

Toàn thân Mai Đức run rẩy một lúc, anh không nói gì cả.

“Mai Đức, mày nhanh nhớ lại đi! Trên cuốn sổ viết cách chúng ta chết như thế nào?” Viên Tân hoảng sợ hỏi.

“Không được, thực sự là tao không nhớ được...” Mai Đức cau mày, “Bây giờ tao chỉ nghĩ rằng tại sao Dư Huy biết mình sẽ trở thành ‘người thứ hai’ thôi.”

Nghĩ một lát, Viên Tân chần chừ nói: “Có lẽ... là dựa theo trình tự kia?”

“Trình tự nào?” Mai Đức hỏi.

“Mày không nhớ sao? Mười năm trước vào ngày đó, bốn người chúng ta chia ra hai nhóm một trước một sau chạy tới ký túc xá của thầy Thiện mà. Lý Viễn và Dư Huy đến sớm hơn chúng ta mười giây...”

“Ý mày là, dựa theo trình tự chúng ta bước vào cửa phòng của thầy Thiện? Lý Viễn tới đầu tiên, sau đó là Dư Huy...”

“Còn tao và mày thì sao? Ai bước vào cửa trước?” Viên Tân hỏi.

“Mày muốn biết tao với mày ai là ‘người thứ ba’, ai là ‘người thứ tư’ hả?” Mai Đức lạnh lùng nói.

Viên Tân ngây ngẩn cả người, anh mở to hai mắt, nhưng rất nhanh lại rũ mắt xuống.

“Được rồi, đừng nói nữa!” Lúc này Trịnh Tiệp hét lên, “Tôi rất sợ rồi, cầu xin các anh đừng nói thêm gì nữa!”

Mai Đức thở dài, nhìn Viên Tân nói: “Thôi, chúng ta đi thôi.” Anh lại quay sang hỏi Trịnh Tiệp: “Chúng tôi có thể rời đi chưa? Hẳn là cô không còn gì muốn hỏi chúng tôi nữa chứ?”

Trịnh Tiệp gật đầu nhẹ nhàng: “Đúng, tôi nghĩ rằng tôi đã biết tất cả mọi chuyện rồi - thực ra hai người các anh và Dư Huy đều giống nhau, cùng là người bị hại cả. Tôi... Tôi mong các anh chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Cảm ơn.” Mai Đức gượng nở một nụ cười, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng tôi nên giữ gìn sức khỏe như thế nào bây giờ?

Đến trước cửa nhà Dur Huy, Mai Đức nhìn Trịnh Tiệp đưa bọn họ tới cửa rồi nói: “Bí mật này của chúng tôi vốn đã giữ được mười năm, chưa từng có một ai biết được. Nhưng bây giờ cô đã biết được toàn bộ mọi chuyện. Tôi hy vọng cô có thể tiếp tục giúp chúng tôi giữ bí mật này - trước lúc dự cảm mình sắp chết Dur Huy cũng không nói bí mật này ra, cho nên tôi nghĩ rằng cậu ấy cũng hy vọng giống chúng tôi vậy.”

“Tôi hiểu, tôi sẽ làm vậy.” Trịnh Tiệp nén lệ nói.

Từ nhà Dur Huy đi ra, Mai Đức cùng Viên Tân mới phát hiện bây giờ đã là bảy giờ tối.

Chuyến xe quay về cũng đã hết rồi. Hiển nhiên rằng bọn họ còn phải tiếp tục ở lại đây một đêm, buổi sáng ngày mai mới có thể rời đi được.

Mai Đức cùng Viên Tân đến bên cạnh nhà Dur Huy tìm một khách sạn, bọn họ đặt hai phòng đơn, người phục vụ đưa hai người tới nơi, Mai Đức ở phòng 701, Viên Tân ở phòng 705 cùng tầng với anh.

“Mai Đức, tao mệt quá. Tao phải đi ngủ đã, ngày mai gặp lại.” Viên Tân đứng trước cửa phòng dùng giọng điệu mệt mỏi nói.

“Ngày mai gặp.” Mai Đức nhìn anh gật gật đầu, sau đó vào phòng mình.

Nằm ở trên giường, Mai Đức suy nghĩ rất nhiều, anh hoàn toàn không có cách nào để đi vào giấc ngủ.

Chỉ cần nhắm mắt lại, Mai Đức liền cảm thấy không hiểu mình sợ hãi cái gì, giống như trong bóng tối có một đôi mắt đang nhìn anh vậy. Ánh mắt kia dần dần hiện ra ngọn lửa oán giận, tựa như chỉ cần Mai Đức hơi thả lỏng cảnh giác là nó có thể lập tức xông xé lấy anh.

Thầy Thiện, lúc ấy chúng tôi thật sự không cố ý. Cũng đã mười năm rồi, ông vẫn không muốn buông tha cho chúng tôi sao? Mai Đức nằm ở trên giường, bắt đầu dĩ than thở, nước mắt gần như cũng muốn chảy xuống từ hốc mắt của anh.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mai Đức dần dần chìm vào giấc ngủ.

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nửa đêm, đột nhiên Mai Đức bị tiếng còi chói tai của xe cấp cứu làm tỉnh giấc. Anh dụi đôi mắt buồn ngủ, từ trên giường xoay mình đứng dậy.

Anh nhìn đồng hồ bên cạnh - bây giờ mới có một giờ mười phút.

Dần dần, Mai Đức càng nghe thấy rõ hơn - tiếng còi xe cấp cứu là truyền từ lầu dưới của khách sạn lên.

Anh nhanh chóng mặc quần áo rồi đi đến ban công nhìn xuống.

Dưới lầu là một mảnh tối đen, mượn ánh sáng lờ mờ của đèn đường, đại khái Mai Đức có thể thấy một chiếc xe cứu thương cùng mấy chục người đứng thành một vòng tròn. Anh không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Mai Đức ra khỏi phòng, nhìn khung cảnh hỗn loạn trên hành lang, nhóm người trong khách sạn đang ồ ào đi ra khỏi phòng mình.

Mai Đức thấy một nam phục vụ vội vàng chạy tới từ bên kia hành lang, anh nhanh chóng bắt lấy cánh tay cậu ta, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Xảy ra chuyện lớn rồi! Thưa ngài! Vừa rồi ở tầng này có một vị khách đã nhảy lầu tự sát!” Nam phục vụ kinh hoảng nói.

“Cái gì!” Mai Đức bắt đầu căng thẳng, “Vị khách đó ở phòng nào?”

“Phòng 705.” Sau khi nói xong nam phục vụ lại vội vàng rời đi.

Mai Đức chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, trước mắt bỗng tối sầm, sau đó thì cái gì cũng không biết.

Viên Tân đã chết. Ngã từ ban công lầu bảy xuống, bị mất mạng ngay tại chỗ. Xe cứu thương tới rồi khiêng đi, cũng chỉ là thi thể của Viên Tân.

Mai Đức là người đi cùng Viên Tân suốt chặng đường cho nên đương nhiên trong ngày hôm đó anh cũng nhận được giấy triệu tập của cảnh sát. Nhưng chỉ chưa tới hai giờ, cảnh sát liền thả Mai Đức ra - cảnh sát thành phố C cho rằng Mai Đức không có bất kì động cơ gây án gì, không có khả năng giết chết Viên Tân. Bọn họ càng tin rằng đây là một vụ tự sát.

Cùng lúc đó, Mai Đức cũng biết được một điều từ phía cảnh sát: sau khi Viên Tân gặp chuyện không may ở căn phòng 705, cảnh sát đã lập tức chạy tới đó, thế nhưng lại không hề phát hiện ra dấu vết xô xát nào, đồ đạc của Viên Tân cũng vậy, không thiếu một thứ gì, hơn nữa trong phòng ngoại trừ dấu vân tay của nhân viên phục vụ và Viên Tân thì không còn của ai khác - ngay lập tức Mai Đức đã nghĩ, dường như vụ này cùng hiện trường tử vong của Dư Huy đều giống nhau như đúc.

Mờ mịt đi trên đường, Mai Đức cảm thấy rất trơ trọi - bốn người bạn tốt cùng trải qua chuyện năm đó, bây giờ cũng chỉ còn lại anh là người duy nhất còn sống sót.

Có lẽ rất nhanh sẽ đến phiên mình, hôm nay? Hay là ngày mai? Mình sẽ chết như thế nào? Dù sao thì cũng không nhớ gì cả. Không biết vì sao, vài ngày sau cái chết của hai người bạn tốt, trái lại Mai Đức lại không còn sợ hãi như trước nữa.

Anh cứ mơ mơ màng màng đi trên đường như vậy, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào. Bây giờ Mai Đức chỉ muốn tìm một người rồi nói hết tất cả những buồn phiền trong lòng ra ngoài.

Thế nhưng, chuyện này anh có thể tìm ai để nói đây? Viên Tân cũng đã chết rồi, còn có thể tìm ai để kể nữa?

Bỗng nhiên Mai Đức nhớ tới Trịnh Tiệp, bây giờ cũng chỉ có cô là người biết hết tất cả mọi chuyện.

Lê bước chân nặng nề, Mai Đức lại tới nhà Dư Huy một lần nữa, anh ấn chuông cửa.

Trịnh Tiệp mở cửa, thấy Mai Đức, cô có hơi bất ngờ: “Các anh còn chưa đi sao?”

“Viên Tân chết rồi, ngay đêm qua.” Mai Đức dờ dẫm nói.

Trịnh Tiệp há hốc miệng, qua một lúc lâu sau mới nói: “Trước tiên vào nhà đi đã, có gì từ từ nói.”

Mai Đức ngồi xuống, anh tóm tắt lại một lần chuyện Viên Tân nhảy lầu tự sát.

“Bây giờ cũng chỉ còn có một mình tôi thôi.” Anh tràn ngập đau thương nói.

“Anh... sợ không?”

Mai Đức lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Chuyện gì tới sẽ tới. Món nợ này mười năm sau mới được tính toán cũng là thầy Thiện đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”

Trịnh Tiệp khe khẽ thở dài: “Anh cũng đừng quá tuyệt vọng, có lẽ thầy Thiện đã trừng phạt đủ rồi. Ông ta đã siêu thoát, buông tha cho anh rồi cũng nên.”

Lòng Mai Đức thít chặt lại - vào lúc này, lời an ủi như vậy còn có thể có lợi ích gì cơ chứ.

“Anh ngồi một lúc đi, tôi đi pha cà phê, giúp anh tỉnh táo đôi chút.”
Trịnh Tiệp nói, sau đó đứng lên đi vào phòng bếp.

Mai Đức ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nghiêng đầu nhìn sương mù ngoài cửa sổ, tính xem mình còn có thể sống bao lâu nữa, tâm trạng ngày càng sa sút.

Bỗng nhiên, anh nhìn đến quyển album đặt trên ngăn tủ bên cạnh ghế sofa - có lẽ là Trịnh Tiệp muốn tưởng nhớ đến Du Huy nên mới lấy ra xem.

Đột nhiên Mai Đức cảm thấy một cơn chua xót ập tới. Mười năm không gặp mặt bạn bè, sau khi gặp lại thì lại bắt gặp tình cảnh thảm thương của

cậu ấy, ngay cả bộ dạng trưởng thành của cậu ta cũng không nhìn thấy được.

Nghĩ tới đây, Mai Đức không tự chủ được vươn người lên phía trước, với tay lấy quyển album rồi mở ra.

Trong quyển sổ này, đa số đều là ảnh của vợ chồng Dư Huy - nhìn ảnh chụp Dư Huy, Mai Đức lại nhớ tới bộ dạng nhỏ bé của cậu ta mười năm trước, nhớ tới thời gian vui vẻ của bọn họ trước kia.

Mai Đức cứ chậm rãi lật quyển album như vậy, nhớ lại những kỉ niệm ngày trước, rốt cuộc tâm trạng của anh cũng dần dần bình thản.

Bỗng nhiên, lật đến một chỗ, Mai Đức liền ngừng lại. Bức ảnh bên tay trái anh có vẻ dày hơn các bức ảnh khác, tựa như bên trong vẫn còn giấu thứ gì đó.

Mai Đức theo bản năng lắc lắc bức ảnh, kết quả một tấm ảnh đen trắng từ giữa bức ảnh trượt ra, rơi xuống mặt đất.

Mai Đức nhặt tấm ảnh cũ lên, vừa nhìn thấy thì anh liền ngây ngẩn cả người.

Đây là mười năm trước, lúc đó Mai Đức vừa mới vào trường trung học Nam Hương, các bạn cùng lớp và thầy Thiện đều có ở trong đây. Sau khi ảnh được rửa ra thì mỗi bạn trong lớp đều có một tấm.

Trong tấm hình này, Mai Đức thấy được chính mình mười năm trước, Dư Huy, còn có Viên Tân, Lý Viễn. Đương nhiên còn có cả thầy Thiện lúc còn trẻ.

Mai Đức vừa liếc mắt nhìn ảnh chụp thầy Thiện một cái thì liền cảm thấy trong lòng run lên, anh lập tức rời mắt, chuyển hướng nhìn các bạn học khác - khi đó tất cả mọi người đều 13, 14 tuổi, trên mặt tràn ngập ánh sáng rực rỡ cùng sức sống mạnh mẽ, lúc này Mai Đức mới phát hiện, hóa ra lúc ấy lại đẹp như vậy.

Đột nhiên, một suy nghĩ hiện lên trong đầu Mai Đức, suy nghĩ này khiến máu trong toàn thân anh gần như đông cứng lại trong nháy mắt. Anh từ từ ngẩng đầu lên.

“Tôi hiểu rồi! Tôi đã hiểu là có chuyện gì xảy ra rồi!” Anh hét to một tiếng. Đồng thời, anh đột nhiên nhớ tới điều gì đó, rồi chợt quay đầu lại.

Thế nhưng đã quá chậm, Mai Đức bị một đòn đánh vào sau gáy, anh vẫn chưa kịp thấy rõ người đã đánh úp mình thì liền ngã xuống mặt đất, mắt đi tri giác.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong cơn mơ hồ, Mai Đức dường như nghe thấy có người gọi tên anh. Anh mở to mắt một cách khó khăn, phát hiện tay chân đang bị trói trên ghế ngồi tại phòng khách. Trước mặt anh có một người đang ngồi.

“Thì ra là cô! Tất cả đều do cô giờ trò cả!” Mai Đức nhìn người trước mặt, nghiến răng nghiến lợi.

Trịnh Tiệp mỉm cười, ánh mắt ôn hòa: “Thực ra, tôi có chút hiếu kỳ, tại sao vừa nhìn thấy ảnh chụp, anh lại đoán ra là tôi?”

“Bởi vì trong nháy mắt tôi đã nghĩ tới! Mười năm trước Dư Huy từng nói với tôi – sau khi xảy ra chuyện đó, cậu ấy không dám nhìn mặt thầy Thiện, tấm ảnh kia, cậu ấy đã vứt đi trước mặt tôi!”

“Thì ra là như vậy, chẳng trách!” Trịnh Tiệp nói, “Anh vừa nhìn thấy tấm ảnh này đã biết không phải Dư Huy mà chính là tôi- mà tôi có được ảnh chụp, nghĩa là tôi cũng là bạn học của các anh. Phản ứng rất nhanh, Mai Đức.”

“Đến cùng cô là ai?”

Trịnh Tiệp tới gần Mai Đức, cúi xuống, mặt cách anh gần trong gang tấc. Cô thấp giọng nói: “Tôi là Hứa Văn Đình, chắc anh đã sớm quên rồi nhỉ?”

Mai Đức nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Cô là Hứa Văn Đình? Nữ sinh lớn tuổi nhất ban của chúng ta?”

“Nghĩ ra rồi sao, bởi vì lý do gia đình, mười sáu tuổi tôi mới được học trung học.”

“Nhưng mà, không thể nào, cô.....”

“Anh muốn nói, Hứa Văn Đình không thể xinh đẹp như thế này đúng không?”

Trịnh Tiệp cười lạnh nói, “Đây là kết quả của thời đại khoa học kỹ thuật, trước khi phẫu thuật, tôi cũng không nghĩ mình sẽ trở nên xinh đẹp như thế này.”

“Cô..... Cô thật sự là Hứa Văn Đình?”

Trịnh Tiệp nhún vai: “Tùy anh tin hay không. Tôi thấy việc đó cũng không quan trọng lắm, dù sao anh cũng phải chết.”

Nói xong, cô giống như ảo thuật, từ phía sau rút ra một thanh dao nhọn đâm về phía ngực Mai Đức.

“Đợi đã..... Cô! Vì cái gì muốn làm như vậy! vì cái gì muốn giết chúng tôi!” Mai Đức cảm thấy Tử Thần đang đến rất gần anh, anh hô lớn.

Trịnh Tiệp ngừng lại, nhìn chăm chú vào anh.

“Được rồi, tôi sẽ nói cho anh biết.” Cô nói, “Dù sao đây cũng là lần cuối, tôi sẽ cho anh hiểu tất cả.”

Cô ngồi lên một cái ghế đối diện Mai Đức, nói: “Trước khi anh chết, tôi sẽ thỏa mãn những khuất mắt của anh, có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi. Tôi cam đoan sẽ trả lời một cách chi tiết.” Nói xong, cô cười một trận thật to.

Mai Đức nhìn chăm chăm cô: “Vì sao cô muốn làm chuyện này? Vì sao muốn giết chết chúng tôi?”

“Không phải đã rõ ràng sao? Tôi đang báo thù giúp thầy Thiện.”

“Báo thù? Cô là người nhà của ông ta sao?”

Trịnh Tiếp nghiêm túc đứng lên, cô nói: “Chúng ta là người yêu của nhau. Đương nhiên, nghiêm túc mà nói, tôi thích thầy ấy nhiều hơn một ít. Nhưng trong lòng Thầy Thiện cũng có tôi, tôi biết. Anh ấy thích ở cùng tôi, anh ấy đã từng nói ‘Khi thầy ở cạnh em, lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ’. Anh ấy còn nói ‘Thầy sẽ dẫn em đến những thành phố lớn, nơi mà con người ta có thể mở mang kiến thức, lúc đó chắc chắn em sẽ cảm thấy cuộc đời này chẳng hề uổng phí’. Đương nhiên, đôi lúc anh ấy cũng mang tâm trạng rất buồn mà nói ‘Chúng ta là thầy trò, có lẽ không nên thường xuyên gặp nhau như thế’. Nhưng anh ấy luôn để ý đến cảm xúc của tôi, không để tôi tổn thương. Cho nên, tôi tin là anh ấy yêu tôi, anh nói xem có phải không? Mai Đức.”

Mai Đức kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt, đột nhiên cảm thấy cô rất xa lạ, nhưng lại có cảm giác như từng quen biết.

“Như vậy, tại sao cô lại biết chuyện này?”

“Chuyện gì?”

“Thầy Thiện..... Bởi vì bốn người chúng tôi, Thầy Thiện mới rơi xuống hồ.”

“Mai Đức, tôi vẫn nghĩ anh là người thông minh nhất trong 4 người, sao lại không nghĩ ra?” Trịnh Tiếp lộ ra biểu cảm thất vọng, “Ngẫm lại xem, lúc ấy các người xông vào kí túc xá để mở đầu cái trò chơi chết tiệt kia, chẳng nhẽ trong phòng chỉ có một mình thầy sao?”

“Cô nói.....”

“Đúng vậy, lúc đó tôi cũng ở đó, trốn dưới gầm giường, nghe được tất cả câu chuyện của các người. Tôi nghe được câu đầu tiên nói là Lý Viễn, sau đó là Dư Huy, tiếp là Viên Tân cùng anh. Hiện tại anh đã biết rõ, tôi chính là căn cứ theo trình tự các anh nói chuyện mà thực hiện kế hoạch.”

Cô nói tiếp: “Lúc ấy, tôi cũng không biết các anh nói dối. Nhưng Thầy Thiện chạy đi cùng các anh vài giờ sau, tôi nghĩ đã xảy ra chuyện, anh ấy không thể đi lâu như thế. Vì thế, tôi rời khỏi ký túc xá, chạy đến nhà

Chung Lâm. Sau đó tôi mới biết các anh lừa thầy, bởi vì chiều hôm đó Chung Lâm không hề ra khỏi nhà, làm sao có thể rơi xuống đầm nước!”

“Lúc ấy tôi đã rất sợ hãi. Tôi không dám tưởng tượng -- chẳng lẽ Thầy Thiện thật sự sẽ chết bởi trò đùa của đám nhóc kia? Tại sao anh ấy còn chưa về nhà? Để chứng thực điều đó, tôi mang theo lưới đánh cá và chó săn, nửa đêm chạy đến đầm nước để vớt xác anh ấy.....”

Cô nói tới đây, tạm dừng một chút: “Anh có thể tưởng tượng không? Một cô gái hơn mười tuổi cùng một con chó săn, đêm khuya đi hụp trong đầm nước vớt thi thể. Tôi kéo một góc, chó cắn một góc, không bao lâu sau, thật sự có thể vớt dậy! Tôi nhìn thấy thi thể thầy Thiện, cảm giác như trời đã sập, thế giới chẳng còn tồn tại. Tôi quên đi cái gì là sợ hãi, tôi chỉ biết, tôi sống cũng chỉ còn lại một lý do --”

Trịnh Tiệp đứng lên, lại đi đến Mai Đức trước mặt: “Đó chính là tìm các anh báo thù.”

Mai Đức thở hắt hắt: “Thi thể Thầy Thiện đâu? Cô xử lý như thế nào?”

“Sau khi vớt anh ấy lên bờ, tôi kéo thi thể anh ấy đến cái giếng hoang bên cạnh, an táng ở nơi đó, tìm rất nhiều bùn đất, hòn đá ném vào..... Cho nên, nhìn từ ngoài, không một ai sẽ nghĩ rằng ở đó chôn cất một thi thể.”

“Cô..... Vì sao làm như vậy? Vì sao không nói cho cảnh sát chuyện này là do bốn người chúng tôi làm?”

“Đừng nói lời ngu xuẩn, Mai Đức!” Trịnh Tiệp nói, “So với anh, chẳng lẽ tôi lại không rõ chuyện này sao? Các anh lúc ấy mới mười ba, bốn tuổi, hơn nữa cũng không phải cố ý giết người, để cảnh sát biết thì sao? Nhiều lắm các anh chỉ bị nhà trường xử phạt, người ngoài chỉ trích. Anh nghĩ điều đó sẽ khiến tôi vừa lòng?”

“Hơn nữa, nếu tôi nói cho cảnh sát, còn liên lụy ra mặt khác vấn đề -- cảnh sát sẽ hỏi tôi ‘Làm sao cô biết chuyện này?’ tôi chỉ có thể nói ‘Lúc ấy tôi đã trốn dưới gầm giường’. Ngẫm lại xem, trong cái sơn thôn bé nhỏ đó, mọi người sẽ nghĩ thế nào? Bọn họ sẽ cho rằng tôi và thầy Thiện đã làm những chuyện mờ ám. Nhưng trên thực tế, chúng tôi chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi! Thầy Thiện tại nghe tiếng đập cửa, sợ người khác

hiểu lầm, cho nên bảo tôi tạm thời trốn ở dưới giường. Nhưng cuối cùng, Thầy Thiện chết, mọi người không thể tin lời của tôi hoàn toàn. Cho nên, tôi không thể để lại một vết nhơ nào sau khi thầy Thiện chết đi, không thể đem chuyện này nói ra.”

“Cho nên cô lựa chọn một con đường khác, đó là giết chết bốn người chúng tôi!” Mai Đức hung hăng nói.

Trịnh Tiệp nhướn mi, lộ ra một thần thái không thể hoài nghi.

“Đương nhiên, tôi đã biết rõ, trên quyển sổ kia cũng là do cô viết. Nhưng tôi không rõ, cô làm như vậy lại là vì cái gì?” Mai Đức hỏi.

“Tôi đoán các anh sẽ đến phi tang giày sandal ở kí túc xá. Cho nên sau khi chôn cất thầy liền một mạch chạy đến, bắt chước nét chữ của anh ấy viết ra những lời nguyên rủa! Bởi vì tôi biết, với năng lực của tôi lúc ấy không thể giết chết các anh mà chỉ có cách tra tấn tinh thần, tôi vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi cơ hội báo thù các anh! Chính là ngay hôm nay.”

Cô đặc ý nhìn Mai Đức, giống như đang thưởng thức kiệt tác của chính mình.

—

Mai chương cuối của phần Mười ba tháng bảy nhé các bạn. Chuẩn bị đến phần mới hồi hộp hơn nữa =))

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Như vậy, bây giờ anh đều biết hết tất cả rồi, có còn vấn đề gì nữa không?” Trịnh Tiệp hỏi.

“Cô bị điên rồi!” Mai Đức hét lớn, “Chỉ một mình cô thì làm sao có thể giết chết ba người đàn ông được cơ chứ?” Mai Đức nói.

“Về chuyện này, tôi chuẩn bị gần mười năm.” Cô lạnh lùng nói, “Giống như anh đã nhìn thấy, sau khi phẫu thuật thẩm mỹ, tôi dễ dàng dùng khuôn mặt xinh đẹp để quyến rũ Du Huy, sau đó kết hôn cùng anh ta. Cùng lúc đó tôi lại lừa anh ta mà quyến rũ Lý Viễn. Vào ngày 13 tháng 7 năm nay, tôi cho rằng đã đến lúc...”

“Tối hôm 13 đó, tôi lái xe tới, lừa Lý Viễn nói rằng tôi muốn dẫn anh ta đến một nơi có cảnh đêm rất đẹp. Lý Viễn có nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện tôi sẽ dẫn anh ta đến đầm nước ở Nam Hương. Khi anh ta phát hiện là đến chỗ đó thì rất hoảng sợ. Thế nhưng đã quá trễ rồi, một tay tôi đẩy anh ta xuống dốc núi - rơi vào đầm nước kia, Lý Viễn hoàn toàn không biết bơi, mấy phút đồng hồ sau thì liền chết đuối.”

“Qua vài ngày, tôi bắt đầu ra tay với Du Huy. Buổi chiều tôi cố ý cãi nhau với anh ta, ép anh ta qua đêm ở văn phòng. Tiếp theo, tôi đổ một ít thuốc mê đã chuẩn bị trước đó vào một chiếc khăn tay, đợi đến mười giờ tối thì trèo qua cửa sau đi vào nhà máy của anh ta, sau khi tìm thấy anh ta ở trong phòng làm việc, tôi giả vờ xin lỗi, sau đó thừa dịp anh ta chưa kịp chuẩn bị thì lấy khăn tay bịt mũi anh ta lại, sau khi anh ta té xỉu, tôi tròng cổ anh ta vào dây thừng rồi thắt cổ đến chết, sau đó sắp xếp thành hiện trường một vụ tự sát. Đương nhiên, lúc chúng ta phát hiện thi thể của anh ta vào buổi tối hôm sau thì cũng đã qua hai mươi mấy giờ rồi, thuốc mê cũng đã sớm tỏa ra không khí. Cho nên cảnh sát cũng sẽ tin rằng đây chính là một vụ tự sát mà thôi.”

“Nhưng mà,” Mai Đức cảm hận nói, “Làm sao cô có thể tính toán đến việc tôi và Viên Tân sẽ đi tìm Du Huy?”

“Tôi chưa tính các anh sẽ đến.” Trịnh Tiệp nhưn mày nói, “Vốn tôi định dùng cách khác để giết chết hai người các anh, nhưng hai người các anh lại chủ động dâng đến tận cửa, cho nên tôi không thể không thay đổi kế hoạch giết các người. Ví dụ như, đêm qua sau khi các anh rời khỏi đây, tôi lặng lẽ theo dõi các anh đến khách sạn. Sau đó, tôi giả vờ đến đây rồi gọi điện thoại cho Viên Tân, nói rằng tôi nhớ đến một chuyện quan trọng, nhất định phải nhanh chóng nói với một mình anh ta. Vì thế, anh ta nói cho tôi số phòng của mình, cũng không hề phòng bị mà để cho tôi vào phòng. Sau đó, tôi bảo anh ta đến ban công nói chuyện, lúc anh ta không chú ý, tôi đeo găng tay vào rồi đẩy anh ta xuống dưới lầu. Cuối cùng tôi nhanh chóng rời khỏi đó. Nói thật, việc này so với kế hoạch lúc trước còn đơn giản hơn rất nhiều.”

“Nếu cô muốn giết chúng tôi, tại sao vẫn còn chọn ngày 13 tháng 7 để giết chết Lý Viễn? Cô không sợ làm cho chúng tôi cảnh giác, ngược lại lại khó cho cô ra tay sao?”

Đột nhiên, cô ta như bị kích động, cười ha hả như thần kinh: “Anh không đoán ra vì cái gì mà tôi phải làm như vậy, đúng không?”

Mai Đức dùng đôi mắt tràn ngập lửa giận trừng mắt nhìn người phụ nữ gần như là điên cuồng này.

“Tôi làm như vậy là vì muốn Viên Tân ngoan ngoãn sửa đổi thời gian tử vong của Lý Viễn, do đó sẽ tạo ra bằng chứng ngoại phạm(*) cho tôi.”

(*) bằng chứng ngoại phạm: chứng cứ cho thấy mình có mặt ở nơi khác khi vụ án xảy ra.

“Cái gì? Những việc này đều nằm trong tính toán của cô?” Trên đầu Mai Đức toát ra mồ hôi lạnh.

“Đừng ngây thơ như vậy có được hay không, Mai Đức. Đây là điều hợp logic, hoàn toàn không phải là tính toán gì cả.” Cô ta nói, “Án mạng xảy ra ở Nam Hương nhất định sẽ giao cho Viên Tân ở Cục cảnh sát xử lý, mà hiện tại Viên Tân lại là bác sĩ pháp y duy nhất ở đó. Tôi đã sớm nghĩ rằng, chỉ cần thi thể đến tay Viên Tân, với tính cách của anh ta, chắc chắn anh ta sẽ không để án tử mười năm trước có liên quan đến sự việc lần này, mà sẽ bóp méo thời gian tử vong của người chết, cố ý né tránh con số ‘ngày 13 tháng 7’”.

“Những sai số đó chính là những chuẩn bị để chứng minh cô có bằng chứng ngoại phạm. Cô thật là một người phụ nữ đáng sợ!” Mai Đức hét lớn, “Cô giết bốn người chúng tôi mà còn có thể bình yên vô sự như ngoài vòng pháp luật!”

“Không, tôi có thể nói cho anh biết rằng, bây giờ tất cả đều đã không còn quan trọng nữa rồi.” Trịnh Tiệp thản nhiên nói.

“Có ý gì?”

“Bởi vì anh, Mai Đức. Anh đã phá hủy kế hoạch của tôi.” Cô ta nói, “Tôi

không nghĩ rằng vào lúc này anh lại tìm tới cửa, thế nhưng lúc tôi pha cà phê anh lại phát hiện ra bức ảnh bí mật - cho nên tôi không thể không đánh ngất anh từ phía sau rồi trói anh lại. Anh có biết không? Vốn tôi đã có một kế hoạch hoàn mỹ để giết anh, nhưng bây giờ, tôi chỉ có thể tự tay giết anh trong nhà mình mà thôi.”

Mai Đức nhìn chằm chằm cô ta nói: “Cô giết tôi ở trong này, cảnh sát sẽ lập tức điều tra đến cô - cô cũng chạy không thoát đâu, mấy án tử lúc trước cũng sẽ điều tra ra là cô làm.”

“Cũng không thể nói như vậy, nếu tôi thật sự giết chết anh ở trong này, hơn nữa còn hủy thi thể - chuyện này cũng không phải là không có khả năng. Anh có tin không, Mai Đức?”

Mai Đức nhìn cô ta, cảm thấy sau lưng là một trận rét lạnh.

“Đối với những gì anh vừa nói, bây giờ tôi đều không để ý đến những thứ đó - vốn tôi muốn không để lại bất kì dấu vết nào khi giết bốn người các anh, sau đó tôi sẽ quay trở lại cuộc sống tốt đẹp lúc trước - thế nhưng từ buổi sáng hôm nay, tôi đã thay đổi ý định rồi.”

“Vì sao?”

“Về chuyện này, tôi không nhất thiết phải giải thích với anh.” Trịnh Tiệp đứng lên, tay cầm con dao.

“Đợi một chút... Cô... Cô!” Mai Đức bắt đầu hô hấp dồn dập.

Trịnh Tiệp đi đến trước mặt Mai Đức, cúi mặt nói: “Mai Đức, anh biết không? Thầy Thiện ngoại trừ dạy chúng tôi thành ngữ “Ba người thành hổ”(*) thì còn dạy chúng tôi một thành ngữ khác.”

(*) “Ba người thành hổ” ý chỉ “Một cây làm chẳng nên non/ Ba cây chụm lại nên hòn núi cao”.

Cô ta từ từ ghé miệng vào sát lỗ tai của Mai Đức, nhẹ giọng nói: “Gọi là ‘Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn’.”

Lúc nói những lời này, con dao sắc nhọn kia liền cắm vào ngực Mai Đức.

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trịnh Tiệp ngồi trước ban công, trên bàn thủy tinh đặt một tách trà tinh xảo.

Thi thể Mai Đức vẫn còn chỗ cũ, nhưng cô lại lười đi xử lí.

Trịnh Tiệp cứ vẫn yên lặng nhìn thiên thượng Lưu Vân, toàn bộ thế giới thanh tịnh mà bình thản.

Đều đã kết thúc.

Từ kế hoạch đến thực thi, từ chờ đợi đến hành động. Tổng cộng mười năm -- cho tới hôm nay mới kết thúc.

Trịnh Tiệp hơi hơi nhú mi. Kỳ thật, từ sáng đến giờ, vẫn luôn có một chuyện làm cô phải suy nghĩ.

Cô là ai?

Bây giờ cô là gì?

Khuôn mặt đã trở nên xa lạ, không còn là chính cô; Danh dự, cũng đã tự tay cô hủy diệt - giết chết chồng mình, mưu sát ba người khác...

Đây là ý nghĩa cho mười năm đợi chờ của cô ư?

Mặt khác, có một điểm cô cảm thấy rất kỳ lạ -- tại sao vừa rồi, đôi mắt với chuyện cũ và Mai Đức, cô lại không còn cảm thấy phần nộ?

Hận, thật sự sâu sắc như cô tưởng tượng sao? Hoặc là, trải qua tất thảy, cái còn tồn tại chỉ là chấp niệm mười năm?

Mặc kệ nói như thế nào, có thù thì phải trả. Mang thầy Thiên rời khỏi cô, xem như thế giới này đã chết --

Bây giờ thì sao? Bây giờ cô là cái gì? Bây giờ cô phải làm gì?

Hứa Văn Đình mà thầy Thiện yêu thích trước kia ở đâu? Có thể quay trở lại ư?

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt vô thức lăn dài xuống má.

Văn Đình, mơ ước lớn nhất đời này của mày là gì?

Ừ..... Tôi muốn có một đôi cánh, sau đó cùng thầy Thiện bay lượn khắp nhân gian.

Vì sao lại muốn cánh?

Bởi vì có cánh, tôi mới có thể cùng anh ấy bay.

Vậy, chờ em trưởng thành, thầy sẽ đưa em đi thật nhiều nơi, được không?

Dạ được ạ.

.....

Đột nhiên, Trịnh Tiệp mở to mắt, nở nụ cười.

Tôi đã hiểu, tôi đã biết bây giờ mình nên làm gì.

Cô chậm rãi sai bước đến bên rào chắn ban công, nét mặt hạnh phúc đến cực điểm.

Thầy Thiện, mười năm, anh vẫn đang chờ em phải không?

Cô đưa hai tay ra, giống như một đôi cánh, sau đó, nhẹ nhàng nhảy.

Thầy Thiện, anh xem, em sẽ bay.

_____ Hoàn _____

-----oOo-----

Chương 1: Câu chuyện thứ hai: Bí mật màu đen

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Nhiếp Minh tỉnh lại trong bệnh viện, bên cạnh toàn là người thân vây xung quanh.

“Nhiếp Minh! Con tỉnh rồi?” Người mẹ vô cùng vui mừng, bà nắm lấy tay Nhiếp Minh, lo lắng hỏi.

Nhiếp Minh đờ đẫn nhìn khuôn mặt quen thuộc của những người xung quanh: Ba, mẹ, dì, cậu... Anh có chút không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với mình?

“Mẹ, ba, con là bị làm sao vậy?” Nhiếp Minh thấy tay mình bị quấn băng vải, vẻ mặt mờ mịt.

“Con trai, con còn nhớ chúng ta không? Bác sĩ lo rằng não con phải chịu một chấn động lớn cho nên sẽ bị mất trí nhớ! Ôi... Cảm tạ trời đất!” Người mẹ bụm mặt òa khóc.

“Nhiếp Minh, con đã quên chuyện gì xảy ra rồi sao? Chẳng qua cũng không trách con được, sau khi được cứu, con đã hôn mê được sáu ngày rồi!” Người ba ngồi bên cạnh giường bệnh, đau lòng nhìn con trai.

“Nếu sớm biết như vậy thì đã không cho con tham gia đoàn du lịch đó! Chẳng qua cũng tốt rồi, tất cả đều đã trôi qua.” Người cậu nhìn Nhiếp Minh nói.

Đoàn du lịch? Nhiếp Minh nhíu nhíu mày, anh có nhớ lại một chút.

Đúng rồi, chuyện lần này bắt đầu từ đoàn du lịch.

Một tuần trước, lúc Nhiếp Minh đang nghỉ phép thì nhận được điện thoại từ thằng bạn tốt cùng lớn lên từ nhỏ Vu Thành.

“Cái gì? Du lịch Tây Song Bản Nạp(*)?” Nhiếp Minh rất yêu thích hoạt động ngoài trời cho nên tinh thần liền tỉnh táo lên hẳn.

(*) Tây Song Bản Nạp: là châu tự trị dân tộc Thái ở phía Tây Nam tỉnh Vân Nam - Trung Quốc.

“Sao nào, ý kiến không tồi chứ?” Vu Thành nói.

“Mày không đi làm à?”

“Mấy ngày nay công ty nghỉ phép, nếu tao tính không sai thì trường học bọn mày cũng được nghỉ hè rồi thì phải?”

“Ừm... Ý mày là, hai người chúng ta?”

“Tao sẽ không để ý nếu mày dẫn theo một cô gái xinh đẹp cùng đồng hành. Dù sao tao cũng chỉ có một mình thôi.”

“Được rồi, tao cũng chỉ có một người thôi. Khi nào thì đi?”

“Ngày mai đi, xuất phát theo đoàn du lịch.”

“Ngày mai... Gấp như vậy?”

“Mày có việc?”

“Không, tao nghĩ... Tao không có việc gì cả.”

“Vậy mày còn do dự cái gì? Bây giờ cũng đi chuẩn bị đi!”

“Tham gia vào đoàn du lịch này thì cần bao nhiêu tiền?”

“Đi cùng tao mà mày vẫn còn lo lắng đến chi phí du lịch? Tao sẽ chi tiền cho mày.” Vu Thành rộng rãi nói.

“Này... Thế không tốt cho lắm đâu.” Nhiếp Minh cảm thấy để cho bạn trả cho mình như vậy thì có chút áy náy.

“Được rồi! Mày khách sáo với tao làm gì, ai bảo lúc trước mày chọn cái nghề giáo viên nghèo nàn đó! 8 giờ 30 sáng ngày mai, gặp tại cơ quan du lịch Đông Phương. Mang chút quần áo để thay đổi cùng một ít đồ dùng hàng ngày là được. Mai gặp!” Vu Thành cúp điện thoại.

Nhiếp Minh để điện thoại xuống, lắc đầu cười cười - người này, vẫn là tính cách võ đoán như vậy. Chẳng qua, thật đúng là thằng bạn chí cốt.

Thực ra, đối với Vu Thành mà nói, chi trả một vài phí du lịch thật sự không tính là cái gì - không biết dòng họ Vu bắt đầu giàu lên từ lúc nào, nhưng một trăm năm qua, họ vẫn là người giàu có nhất trong thành phố này. Ba của Vu Thành chết sớm, bây giờ, là đứa con cả của Vu gia - Vu Thành chính là người thừa kế của tập đoàn tài chính Vu thị. Nhưng Vu Thành là một người kỳ quái, anh ta khác với những thiếu gia nhà giàu khác, không thích cuộc sống quá an nhàn sung sướng, ngược lại lại nguyện ý trở thành một người bình thường. Vu Thành đề sản nghiệp của gia tộc cho mẹ mình quản lí, ngược lại chính anh ta lại đến công ty nhỏ để làm công - có đôi khi, Nhiếp Minh cảm thấy người bạn tốt này của mình thật sự là một quái nhân.

Chẳng qua dù thế nào đi chăng nữa, đề nghị này của Vu Thành quả thật rất tốt, nhất là đối với Nhiếp Minh vừa trải qua một học kỳ mệt mỏi mà nói - hẳn là anh nên nghỉ ngơi một chút, trước khi trở thành giáo viên trung học, cho tới bây giờ Nhiếp Minh cũng không nghĩ rằng cuộc sống của mình sẽ vất vả như vậy. Anh cảm thấy công việc của mình trong một năm nay, mỗi ngày đều làm những chuyện như vậy rồi khiến mình vội vàng đến mức rối tinh rối mù. Bây giờ, rất không dễ dàng chịu đựng đến kỳ nghỉ hè, thì phải cố gắng vui chơi rồi.

Nhiếp Minh hai mươi lăm tuổi, dáng người rắn rỏi, diện mạo anh tuấn, anh có một đôi mắt sáng ngời mà sâu sắc, bây giờ đang ở cùng một nhà với ba mẹ.

Anh nhanh chóng nói chuyện đi du lịch với ba mẹ rồi lên phố mua sắm một chút đồ dùng hàng ngày, chuẩn bị mọi thứ thật tốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhiếp Minh xách theo túi du lịch chạy tới cơ quan du lịch, anh gặp được Vu Thành ở cửa.

“Chỉ chờ mình mày thôi đấy, lên xe đi.” Vu Thành giúp Nhiếp Minh xách túi.

Thành phố bọn họ cách Tây Song Bản Nạp không xa lắm, nếu ngồi xe ô tô thì chỉ cần một ngày rưỡi là có thể tới nơi. Xe đoàn du lịch chuẩn bị là

một chiếc xe khách cỡ trung, khách du lịch đi theo tổng cộng là 19 người, thêm hướng dẫn viên du lịch cùng lái xe thì có tổng cộng là 21 người.

Ô tô bắt đầu chạy, hướng dẫn viên du lịch quay về phía hành khách giới thiệu hành trình, sắp xếp nơi ở và chỗ ăn uống. Nhiếp Minh có thể nhìn ra được, tâm trạng của mỗi người trên xe đều tốt giống như anh.

Không có bất cứ người nào có thể nghĩ đến, lần du lịch này chính là cơn ác mộng đáng sợ nhất trong cuộc đời bọn họ.

Sau ba giờ chạy xe, sắc trời đột nhiên thay đổi. Cơn mưa mùa hạ tựa như một đứa trẻ sơ sinh đang khóc lóc nỉ non, tới không hề báo trước. Nhưng điều này cũng không thể ảnh hưởng tới tâm trạng của nhóm người đi du lịch, bọn họ vẫn trò chuyện vui vẻ, hăng hái.

Ô tô chạy trên đường cao tốc, giữa cơn bão táp nhưng phi rất nhanh.

Tài xế lái xe là một ông chú có kinh nghiệm lái xe hai mươi năm, nhiều năm kinh nghiệm khiến ông tự kiêu cho rằng, không cần vì trời mưa mà phải giảm tốc độ lái xe xuống.

Lúc ô tô chạy đến một chỗ rẽ, lái xe cảm giác bánh xe có chút trơn trượt, ông ta khẩn trương xoay tay lái, thế nhưng tốc độ xe quá nhanh cho nên đã không kịp mất rồi.

“A!” Lái xe hét to một tiếng, ô tô đâm vào lan can trên đường cao tốc, quay tròn theo quốc lộ bên cạnh sườn núi.

Tai nạn tới quá đột ngột, hành khách trên xe còn chưa kịp phản ứng thì liền quay theo ô tô đến tới tăm mặt mũi, trong xe là những tiếng hét chói tai tê tâm liệt phế.

Giữa tình huống cấp bách, Nhiếp Minh theo bản năng nắm chặt tay vịn, nhưng Vu Thành bên cạnh lại không thể phản ứng kịp, đầu của anh ta đập rất mạnh vào cửa kính thủy tinh của xe, khiến cửa kính vỡ nát. Giữa lúc xe xoay tròn Nhiếp Minh cũng bị đập mạnh vào ghế ngồi phía sau, mắt anh nhắm lại, bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Minh bị nước mưa lạnh xối vào làm tỉnh

dậy, anh nhìn những hành khách xung quanh trên xe - tất cả toàn là máu lẫn với thịt, nhìn vô cùng thê thảm.

Nhiếp Minh giãy dụa đứng lên, tay trái của anh lúc bị va chạm đã trật khớp rồi. Nhiếp Minh chịu đựng đau đớn đi tìm Vu Thành, rốt cuộc ở dưới một chiếc ghế ngồi anh liền phát hiện ra Vu Thành đang hôn mê - trên người anh ta toàn là máu, thậm chí còn không thể phân biệt được đã bị thương ở chỗ nào.

Nhiếp Minh dùng hết sức lực kéo Vu Thành từ dưới ghế lên, anh liều mạng lắc lắc thân thể của Vu Thành, hét to: “Vu Thành! Mày tỉnh lại... Tỉnh đi mà!”

Vu Thành từ từ mở mắt, anh ta chỉ có một tia hơi thở mỏng manh.

“Cố chịu đựng nhé! Rất nhanh sẽ có người phát hiện chúng ta bị tai nạn xe cộ thôi, chúng ta sẽ được cứu!” Nhiếp Minh hét lớn.

“Nhiếp Minh, tao... Sẽ chết ở đây sao?” Vu Thành hoảng sợ nhìn Nhiếp Minh nói.

“Sẽ không! Mày sẽ được cứu!” Nhiếp Minh lớn tiếng nói.

Đột nhiên, Vu Thành hấp hối bắt lấy quần áo của Nhiếp Minh, nói: “Tao không thể chết ở đây! Tao tuyệt đối không thể chết ở đây được!”

“Đừng nói nữa! Như vậy máu của mày sẽ chảy ra nhiều hơn!” Nhiếp Minh ôm chặt lấy Vu Thành.

“Nhiếp Minh... Mày biết không? Tao... không thể chết ở chỗ này, điều này... không được cho phép! Tao... chỉ có thể chết ở trong nhà tao.” Vu Thành mở to hai mắt nhìn Nhiếp Minh, cuối cùng trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi.

Nhiếp Minh sững sốt một phen, anh không biết những lời này của Vu Thành là có ý gì.

“Hãy nghe tao nói, mày không thể nói nữa, mày... sẽ không chết.” Nhiếp Minh bắt lực nhìn Vu Thành mình đầy thương tích. Anh biết rõ, những lời này đối với Vu Thành mà nói chỉ có thể là một sự an ủi.

Mấy phút đồng hồ sau, hơi thở của Vu Thành càng ngày càng yếu, anh ta có thể cảm giác được cái chết đang từng bước tới gần anh ta. Đến một phút cuối cùng, Vu Thành nắm chặt tay của Nhiếp Minh, nói: “Nhiếp Minh, có lẽ tao... sẽ phải chết, nếu mày có thể được cứu thì hãy giúp tao... Làm một chuyện, mày... Mày nhất định phải đồng ý với tao.”

Ánh mắt của Nhiếp Minh đã bị nước mắt làm mờ, anh nhìn Vu Thành còn sót lại chút hơi thở cuối cùng, cũng không nói nên bất cứ lời an ủi nào nữa, anh chỉ có thể yên lặng gật gật đầu.

“Sau khi tao mất, xin mày hãy đến nhà của tao.. Trong phòng tao, vị trí bên cạnh cửa sổ... Có một cái bàn học, mày hãy mở ngăn kéo thứ tư ra, bên trong có một cuốn sổ... Một mình mày xem, nhớ kỹ, chỉ có thể là một mình mày xem thôi! Sau đó, dựa theo những gì trong đó viết mà làm... Tao xin mày, nhất định phải giúp tao hoàn thành chuyện này.”

Nhiếp Minh nén lệ gật đầu: “Tao sẽ, tao đồng ý với mày.”

“Nhớ kỹ, nhất định phải làm được chuyện này.. Chuyện này so với mạng sống của tao... Còn quan trọng hơn!” Vu Thành trợn tròn mắt nói xong câu cuối cùng, ý thức dần mất đi sức chống đỡ, ngã về một bên.

“Vu Thành! Vu Thành...” Nhiếp Minh ôm lấy thân thể bạn thân kêu lớn, sau cùng anh cũng ngất đi...

Nhiếp Minh nằm trên giường bệnh, đầu của anh vẫn còn cảm giác đau đớn, mà những gì anh có thể nhớ cũng chỉ có như vậy.

Đột nhiên, Nhiếp Minh lớn tiếng hỏi ba mẹ: “Vu Thành đâu? Cậu ấy như thế nào rồi?”

Ba của Nhiếp Minh lắc lắc đầu: “Nó đã chết, lúc cảnh sát tới hiện trường vụ tai nạn thì phát hiện nó đã chết ở bên cạnh con.”

Đầu óc của Nhiếp Minh giống như bị giáng một gậy vào đầu, anh lập tức ngớ ra, nói không ra lời.

“Con thật sự rất may mắn, Nhiếp Minh. Con biết không, tai nạn lần này tổng cộng có 16 người chết, 4 người bị thương nặng, chỉ có vết thương

của con là nhẹ nhất, chỉ phần xương chũ tay trái là bị thương ngoài da một chút. Bác sĩ nói rằng, bị ngã từ chỗ cao như vậy mà chỉ bị thương như thế thì quả là một kỳ tích.” Người dì nói.

Nhiếp Minh nhắm chặt mắt, anh cảm thấy trong đầu là một mảnh hỗn loạn, nhện không được anh lại chóng mặt mà ngất đi.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một tháng sau, vết thương của Nhiếp Minh khỏi hẳn, anh liền làm thủ tục xuất viện.

Rời khỏi bệnh viện, Nhiếp Minh không khỏi cười khỏ: Kế hoạch nghỉ hè tốt đẹp của mình cứ như vậy trôi qua hơn nửa rồi.

Về nhà nghỉ ngơi vài ngày, mỗi ngày mẹ Nhiếp Minh đều nấu canh gà, canh cá, canh sâm cùng thuốc bổ để tắm bổ thân thể cho anh. Nhiếp Minh cảm thấy hoàn toàn không cần phải làm vậy - một tháng qua anh nghỉ ngơi ở bệnh viện, so với lúc đi làm tình trạng cơ thể còn tốt hơn.

Tai nạn xe cộ chấn động toàn thành phố lần này rốt cuộc cũng đã bình lặng trở lại - tuy người lái xe phải chịu trách nhiệm cho toàn bộ tai nạn đã chết ngay tại chỗ, nhưng người nhà của những nạn nhân khác vẫn nhất quyết không buông tha mà vẫn bắt đền đoàn du lịch. Cuối cùng, sau khi đoàn du lịch cùng công ty bảo hiểm công cộng bồi thường mỗi nhà mười vạn thì chuyện này mới chấm dứt.

Nhưng trong lòng Nhiếp Minh lại không có cách nào để bình tĩnh được - anh không hề quên những lời mà người bạn thân đã giao phó cho anh trước khi chết.

Một buổi chiều nắng ráo, Nhiếp Minh đón xe tới nhà Vu Thành.

Tuy không phải lần đầu tiên tới chỗ này nhưng Nhiếp Minh vẫn bị trang viên xa hoa của Vu gia làm cho rung động - so với hai sân bóng gộp lại

thì tòa nhà này còn lớn hơn, ba tòa biệt thự với tạo hình độc đáo là kiến trúc chủ yếu của trang viên này. Ngoài ra, bể bơi, phòng tập gym, thư viện cùng chỗ ăn chơi cái gì cần cũng có. Có đôi khi Nhiếp Minh thật sự không hiểu - mình và thân phận của Vu Thành cách xa nhau như vậy, rốt cuộc là làm thế nào lại có thể trở thành bạn tốt?

Nghĩ đến Vu Thành, lại nghĩ đến tình bạn gần hai mươi năm của mình và cậu ấy - hiện giờ, cậu ấy cũng đã mất, lòng Nhiếp Minh liền đau nhức một trận.

Nhiếp Minh đến trước khu nhà to nhất rồi gõ cửa. Sau khi một vị nữ quản gia khoảng chừng bốn mươi tuổi ra mở cửa, nghe thấy mục đích đến đây của Nhiếp Minh thì liền mời Nhiếp Minh đến phòng khách ngồi chờ, còn bà thì đi lên lầu thông báo với mẹ của Vu Thành.

Chỉ chốc lát sau, mẹ của Vu Thành liền từ lầu hai đi xuống phòng khách ở lầu một. Dễ nhận thấy rằng, người phụ nữ trên năm mươi tuổi này vẫn còn đau buồn vì cái chết của con trai, vẻ mặt của bà vô cùng tiêu tụy.

“Bác gái.” Nhiếp Minh đứng lên chào hỏi mẹ Vu Thành.

“Nhiếp Minh? Ngồi đi.” Mẹ của Vu Thành cố gắng giữ vững tinh thần để bắt chuyện, “Con có chuyện gì sao?”

“Là thế này ạ, bác gái.” Nhiếp Minh nói, “Bác biết rằng, con... Là được Vu Thành mời tham gia cùng cậu ấy vào chuyến du lịch lần này... Sau khi xảy ra tai nạn, Vu Thành cũng chưa chết ngay... Ừm, ý con là...”

“Con cứ nói thẳng, không sao đâu.” Mẹ Vu Thành là một người hiểu chuyện, “Trước khi chết con bác đã nói điều gì sao?”

“Vâng.”

“Nó nói cái gì?” Mẹ Vu Thành cố nén đau thương hỏi.

“Cậu ấy nói với con...”

“Đợi một chút,” Đột nhiên mẹ của Vu Thành cắt ngang lời Nhiếp Minh, “Bác nghĩ rằng, nhất định là nó đã nói chuyện gì đó rất quan trọng. Bác cũng nên để em trai Vu Kiệt của nó biết - bây giờ em trai nó chính là

người thừa kế của dòng họ Vu.”

Nói xong, mẹ của Vu Thành bảo quản gia đi mời Vu Kiệt xuống lầu.

Mấy phút đồng hồ sau, một người khoảng 23 tuổi, thân hình cao lớn, ánh mắt đần ông trầm tĩnh đi tới phòng khách.

“Vu Kiệt, con ngồi đi. Nhiếp Minh là bạn tốt của anh trai con. Anh ấy tới là muốn nói cho chúng ta biết những lời anh trai con nói trước khi chết.” Mẹ của Vu Thành xoay người nhìn Nhiếp Minh, “Con nói đi.”

“Là như thế này,” Về mặt Nhiếp Minh có chút khó xử, “Vào một phút cuối cùng, Vu Thành đã nhờ con giúp cậu ấy làm một chuyện.”

“Là chuyện gì?” Mẹ của Vu Thành hỏi.

“Cậu ấy... bảo con đến phòng của cậu ấy, mở ngăn kéo thứ tư ở bàn học ra, lấy từ trong đó một cuốn sổ, sau khi xem xong thì dựa vào những gì trong đó viết mà làm. Xin lỗi, con biết thế này là cực kỳ thiếu lễ phép, nhưng cậu ấy... Cũng chỉ nói ra một yêu cầu này.”

“Không sao, Nhiếp Minh, bác có thể hiểu, con không cần cảm thấy khó xử. Nếu Thành đã cầu xin con làm giúp nó, vậy thì nhất định là có nguyên nhân của nó, con hoàn toàn có thể làm theo những lời nó nói. Cám ơn con đã nói cho chúng ta biết chuyện này.”

“Vậy thì, bác gái, bác có thể... dẫn con tới phòng Vu Thành được không?”

“Được,” Mẹ của Vu Thành gật đầu nói, “Nhưng trước hết, bác phải mời một người tới.”

“Là ai ạ?”

“Là luật sư Tổng Thái.” Mẹ của Vu Thành nói, “Con có biết, nhà của chúng ta cũng không phải là một gia đình bình thường, mà là một dòng họ lớn có tài sản hàng trăm triệu. Sau khi bố của Thành mất, Vu Thành nó liền thừa kế cái sản nghiệp khổng lồ này, trở thành người đứng đầu của gia tộc. Cho nên, trước khi chết nó có nhắc tới cuốn sổ này, vậy thì rất có khả năng đó chính là một số tài sản mà nó đã thu xếp trước... Theo

như lời của luật sư Tống Thái thì dù nhà chúng ta đã mời luật sư tư nhân, ông ta vẫn sẽ phụ trách xử lý toàn bộ vấn đề tài vụ trong gia tộc. Luật sư Tống là một người có uy tín, là người rất đáng kính trọng. Di chúc của bố Vu Thành cũng là giao cho luật sư Tống gìn giữ. Vậy thì lần này, tất nhiên chúng ta cũng phải mời ông ấy đến đây công chứng. Bác nói vậy con đã hiểu chưa?”

“Dĩ nhiên đây là điều rất cần thiết.” Nhiếp Minh nói.

“Vậy thì con chờ một chút.” Sau khi mẹ của Vu Thành nói xong, bà liền cầm lấy điện thoại để liên hệ với luật sư Tống.

Nửa giờ sau, luật sư Tống Thái liền đi tới phòng khách nhà Vu Thành. Luật sư Tống là một ông già gầy gò, ông nện những bước vững vàng, ánh mắt trong suốt, để lộ một cảm giác không tức giận mà vẫn uy nghiêm.

Mẹ của Vu Thành khách sáo mời luật sư Tống ngồi xuống, cũng giải thích lí do mời ông tới.

“Tôi đã hiểu, tôi sẽ cùng ngài Nhiếp xử lí tốt chuyện này.” Luật sư Tống nói, ông mỉm cười liếc mắt nhìn Nhiếp Minh một cái.

“Bây giờ chúng ta tới phòng của Thành thôi. Vu Kiệt, con ở lại chỗ này đi.” Mẹ của Vu Thành nói xong liền ra mở cửa, chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhiếp Minh bị hành động này làm cho mơ hồ, anh khó hiểu hỏi: “Bác gái, sao lại thế? Phòng của Vu Thành không ở trong nhà này sao?”

Mẹ của Vu Thành gật gật đầu: Phòng của nó là phòng đơn, đặt tại phía tây của trang viên.”

“Cái gì?” Nhiếp Minh có vẻ có chút kinh ngạc, “Tại sao một mình cậu ấy lại ở một phòng, tách biệt với mọi người trong căn nhà lớn này? Vì sao lại muốn như vậy?”

Mẹ của Vu Thành do dự một chút, nhìn về phía Nhiếp Minh giải thích: “Đây là qui định mà ông cha của dòng họ bác đã truyền lại, - đưa con cả phải ở trong căn nhà phía tây đó, những người khác đều không thể đi vào.”

“Điều này...” Đối với qui định kỳ quái này Nhiếp Minh cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng lại không tiện hỏi quá nhiều chuyện nhà người khác.

“Thực ra, anh trai cũng không thích sống trong căn phòng nhỏ đó, đa số thời gian anh vẫn ở chỗ này. Chỉ là căn phòng kia cho tới bây giờ chúng tôi cũng chưa từng đi vào bao giờ.” Lúc này, Vu Kiệt ở bên cạnh luôn không nói gì lại mở miệng.

“Nhiếp Minh, chúng ta đi thôi.” Hiên nhiên mẹ của Vu Thành không muốn thảo luận lại vấn đề này nữa.

Ba người đi ra cửa, đi khoảng 2 phút, đi qua sau một vườn hoa, đi tới căn phòng nhỏ nằm ở phía tây.

Lần đầu tiên nhìn thấy căn phòng nhỏ này, Nhiếp Minh liền lấp bấp kính hải - nó là kiểu kiến trúc hình vuông tiêu chuẩn, đột ngột xuất hiện tại một góc của trang viên, dường như căn nhà này với các tòa nhà xung quanh hay cây cỏ hoa lá đều không có bất cứ sự liên hệ nào. Càng kỳ quái hơn là, căn nhà này từ bức tường đến nóc nhà toàn là màu trắng, để lộ vẻ thiêng liêng cùng trang nghiêm. Nếu không phải ở cạnh nóc nhà mở mấy cửa sổ nhỏ thì sẽ khiến cho người ta nghĩ rằng đây là một hộp trắng hình vuông to lớn rơi trên thảm cỏ.

Nhiếp Minh ngẩng đầu nhìn tòa nhà quái dị màu trắng này, anh nảy sinh một cảm giác rất kì quái - căn nhà trang nghiêm tựa như một linh đường để phúng viếng người chết.

Mẹ của Vu Thành đi đến trước cửa, nhấn hơn mười con số vào mã khóa ở trên cửa sắt, sau đó giơ tay mở cửa ra.

Nhiếp Minh hơi há miệng thở dốc, anh nhú mày.

“Bác gái, cháu xin lỗi... Vừa nãy bác nói, căn nhà nhỏ này chỉ có Vu Thành mới có thể tiến vào, thế nhưng, bác lại có thể biết rõ mật mã của cánh cửa này...”

Mẹ của Vu Thành quay đầu, nhìn Nhiếp Minh: “Mật mã này chỉ có bác và Vu Thành biết, trên thực tế, mỗi một thế hệ Vu gia chúng ta đều chỉ có

cha mẹ cùng đưa con cả mới biết được mật mã này.”

“Nói như vậy, căn nhà này đã được xây dựng từ lâu, hẳn là phải có một chút lịch sử, đúng không ạ?” Nhiếp Minh hỏi.

“Đúng vậy, ngay cả bác cũng không biết nó đã được xây dựng từ lúc nào.” Mẹ của Vu Thành nói xong, đẩy cửa ra, “Chúng ta đi vào thôi.”

“Bác gái, bác... Trước kia đã từng vào căn nhà này sao?” Đột nhiên Nhiếp Minh hỏi, trong nháy mắt trước khi bước vào cửa anh liền nảy sinh một cảm giác sợ hãi.

Mẹ của Vu Thành sững sốt một phen, nói: “Tuy là có qui định bác không thể vào, nhưng có lẽ khoảng năm năm trước, thật sự là cảm thấy quá tò mò, bác liền đi vào một lần.”

“Trong này có cái gì?”

“Yên tâm đi, không có rắn độc hay thú dữ đâu, không có gì khác so với những căn phòng bình thường cả.” Mẹ của Vu Thành cười nói.

“Bây giờ chúng ta đi vào, chẳng phải là làm trái với qui định gia truyền của Vu gia sao?” Luật sư Tống nói.

“Đây là tình huống đặc biệt, hơn nữa, Vu Thành đã... Chúng ta đâu còn biện pháp nào.” Nói tới đây, mẹ của Vu Thành lại cảm thấy đau lòng, mũi chua xót, lệ cũng rơi xuống.

“Chúng ta vào trong thôi.” Luật sư Tống thở dài một hơi.

Đi vào căn nhà màu trắng, Nhiếp Minh nhẹ nhàng thở ra - quả nhiên, bề ngoài căn nhà này kỳ lạ, trái lại bên trong lại rất bình thường: Cả căn phòng ước chừng khoảng 100 mét vuông, đặt giá sách, bàn học, giường, sofa và đồ nội thất khác. Chỉ là nhìn niên đại, những thứ nội thất này đã tương đối cũ kỹ rồi.

Nhiếp Minh cảm thấy rất kỳ quái - Vu gia có nhiều tiền như vậy, vì sao vẫn còn giữ lại những đồ nội thất cũ kỹ như thế này mà không đổi đồ mới? Vu gia xây dựng một trang viên xa hoa như vậy, mà thân là người thừa kế lại bị bắt phải ở trong chỗ này? Nhiếp Minh nghĩ mãi cũng

không hiểu.

Lời nói của luật sư Tống cắt ngang mạch suy nghĩ của Nhiếp Minh:
“Ngài Nhiếp, cậu nói Vu Thành nhờ cậu tìm cuốn sổ ở đâu?”

“Ừm, tôi nghĩ rằng... Cậu ấy nói là ở trong ngăn kéo thứ tư của bàn học.”
Nhiếp Minh lấy lại tinh thần nói.

“Bàn học...” Mẹ của Vu Thành đi tới trước một cái bàn, “Trong căn phòng này cũng chỉ có một cái bàn.”

“Vậy chắc là nó rồi...” Nhiếp Minh nhìn về phía cái bàn, bỗng nhiên anh ngây ngẩn cả người.

Cái bàn này, từ trên xuống dưới cũng chỉ có ba ngăn kéo, hoàn toàn không có cái ngăn kéo thứ tư.

Hiên nhiên, mẹ của Vu Thành cùng luật sư Tống cũng chú ý tới điểm này, luật sư Tống hỏi: “Ngài Nhiếp, cậu xác định cậu không nhớ lầm chứ? Thật sự là ở trong ngăn kéo ‘thứ tư’?”

Nhiếp Minh ra sức gật đầu: “Tôi chắc chắn, lúc ấy Vu Thành đã nói như vậy.”

“Thế nhưng cậu cũng thấy rồi đấy, cái bàn này hoàn toàn không có ngăn kéo thứ tư.”

Ngay tại lúc Nhiếp Minh không thể phản bác được nữa, mẹ của Vu Thành nói: “Có lẽ là dưới tình huống hoảng loạn cho nên Thành đã nói sai cũng nên. Chúng ta tìm lần lượt toàn bộ ba ngăn kéo là được mà.”

Nói xong, bà mở ngăn kéo ra lục tìm, luật sư Tống cùng Nhiếp Minh đứng bên cạnh xem.

Ngoài dự đoán của mọi người - ba ngăn kéo bị lục từ dưới lên trên cũng chỉ tìm được một ít giấy tờ, bút máy, giấy báo cùng những vật linh tinh khác, hoàn toàn không phát hiện có cái gì giống “cuốn sổ”.

Nhiếp Minh cảm thấy cực kì xấu hổ, anh đỏ mặt nói: “Con khẳng định là mình không có nhớ lầm... Vu Thành cậu ấy đã nói như vậy.”

“Nhiếp Minh, đừng có gấp, con ngồi xuống cẩn thận suy nghĩ xem nào.”
Mẹ của Vu Thành bảo Nhiếp Minh đến ngồi trên ghế sofa.

Nhiếp Minh ngồi xuống, bắt đầu phân tích: “Đầu tiên, con không nghĩ Vu Thành có thể nói sai - bởi vì cậu ấy có nói một câu ‘Chuyện này so với sinh mệnh của tao còn quan trọng hơn’, có thể thấy được cuốn sổ này đối với cậu ấy mà nói là không hề tầm thường - làm sao cậu ấy có thể nhớ lầm nơi để nó được chứ? Hơn nữa, đối với trí nhớ của mình con rất chắc chắn, tuyệt đối không thể nhớ nhầm được.”

“Thế nhưng, vừa rồi cậu cũng thấy, quả thực chúng ta không tìm được...”

Không đợi luật sư Tống nói xong, đột nhiên Nhiếp Minh nhớ tới cái gì đó: “Đợi một chút, có lẽ nào... ngăn kéo thứ tư là giấu ở dưới ngăn kéo thứ ba?”

Luật sư Tống cùng mẹ của Vu Thành liếc nhau một cái, sau đó ba người đồng loạt đi về phía chiếc bàn.

Kết quả vẫn khiến người ta thất vọng - bọn họ kiểm tra thật cẩn thận đáy của ngăn kéo thứ ba nhưng vẫn hoàn toàn không phát hiện ra “ngăn kéo thứ tư bị che dấu”.

Ngay tại lúc bọn họ chuẩn bị rời khỏi bàn học, ánh mắt của Nhiếp Minh liền chăm chú nhìn chằm chằm ngăn kéo thứ ba bị kéo ra, sau đó ngăn kéo đầu tiên và ngăn kéo thứ hai cũng bị kéo ra.

“Nhiếp Minh, con phát hiện ra cái gì rồi?” Mẹ của Vu Thành hỏi.

“Mọi người xem, ba cái ngăn kéo này nhìn từ ngoài thì đều sâu giống nhau, nhưng bên trong ngăn kéo thứ ba so với hai cái trước lại nông hơn một chút.”

Luật sư Tống cúi người quan sát một lúc, sau đó duỗi tay vào ngăn kéo thứ ba. Ông dùng sức đẩy tấm gỗ dưới đáy ngăn kéo vào trong, tấm ván gỗ “rắc” một tiếng rồi trượt ra, lộ ra một ngăn khác - bên trong là một cuốn sổ màu đen.

“Chính là cuốn sổ này!” Nhiếp Minh kích động với tay lấy cuốn sổ,

“Quả nhiên, ngăn kéo này chỉ để lừa mọi người, vốn dĩ lớp thứ hai chính là ‘ngăn kéo thứ tư’.”

Ngay tại lúc Nhiếp Minh chuẩn bị mở vờ ra, luật sư Tống lại đề tay anh lại: “Xin lỗi, ngài Nhiếp, chỉ sợ cậu không thể xem cuốn sổ này.”

“Thế nhưng, trước khi chết Vu Thành đã nói với tôi, nhất định tôi phải xem nội dung trong cuốn sổ này, hơn nữa chỉ mình tôi mới có thể xem.” Nhiếp Minh nói.

Luật sư Tống nhìn vào mắt Nhiếp Minh: “Ngài Nhiếp, chẳng lẽ cậu không nhận ra, lúc ấy Vu Thành cầu xin cậu như vậy là vì tình thế cấp bách sao?”

“Cái gì?”

“Lúc các cậu gặp tai nạn, bên cạnh Vu Thành cũng chỉ có một mình cậu là người quen, cho nên, cậu ấy không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể giao phó cho cậu làm chuyện này.”

Nhiếp Minh giật mình, vấn đề này, trước kia quả thật anh không nghĩ tới. Anh nghĩ một lát, nói: “Thế nhưng, nếu Vu Thành không muốn tôi nhìn thấy nội dung trong cuốn sổ thì hoàn toàn có thể nói ‘Xin mày để mẹ tao hoặc luật sư Tống tìm cuốn sổ này rồi dựa theo những gì trong đó viết mà làm.’ nhưng cậu ấy lại không nói như vậy - cho nên, tôi thấy rằng, trong cuốn sổ này có cái gì đó mà tôi nhất định phải xem.”

“Ngài Nhiếp,” Về mặt của luật sư Tống nghiêm túc hẳn lên, “Tôi hi vọng cậu có thể hiểu rõ tình hình hiện tại - cuốn sổ này bị giấu ở nơi bí mật như vậy, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định nội dung trong cuốn sổ là chuyện vô cùng quan trọng, rất có khả năng là phân phối tài sản của Vu gia hoặc là mật mã sổ tiết kiệm ở ngân hàng vân vân. Những thứ này hiển nhiên là không thích hợp cho người ngoài xem.”

Nhiếp Minh bị những lời nói của luật sư Tống làm cho gượng gạo, cả khuôn mặt của anh đỏ bừng, hơi tức giận nói: “Đúng, tôi là người ngoài, thế nhưng tôi cũng là bạn tốt hai mươi năm của Vu Thành. Tôi tới đây làm việc này cũng chỉ đơn thuần là để hoàn thành những lời giao phó của Vu Thành ở những giây cuối cùng! Tôi chưa từng muốn chiếm giữ cho dù là một phần tài sản của cậu ấy! Ông đã không tin tôi như vậy, tôi đây

sẽ không đề cập đến việc này nữa! Tạm biệt!” Nói xong, Nhiếp Minh liền rời khỏi đây.

“Nhiếp Minh, đợi đã!” Mẹ của Vu Thành tiến lên ngăn anh lại, “Xin lỗi, luật sư Tống không có ý làm cho con khó xử! Ông ấy chỉ làm hết phận sự, luôn đặt lợi ích của dòng họ chúng ta lên đầu - trên thực tế, chúng ta đều rất cảm ơn con đã tới nói cho chúng ta biết những lời trăng trối của Thành. Nếu không, sợ rằng cuốn sổ này chúng ta vĩnh viễn cũng không có khả năng tìm được!”

“Đúng vậy, ngài Nhiếp, vừa nãy lỡ lời tôi cảm thấy rất có lỗi. Thực ra tôi có thể thấy cậu là một người rất đáng tin.” Luật sư Tống nói lời xin lỗi.

Đổi mặt với tình huống này, ngược lại Nhiếp Minh lại cảm thấy không biết phải làm sao.

“Như vậy đi,” mẹ của Vu Thành nói, “Bây giờ chúng ta cùng nhìn xem trong cuốn sổ này viết cái gì - luật sư Tống xem trước, sau đó sẽ đưa cho Nhiếp Minh xem.”

“Bác gái, thực ra con cũng hiểu rằng luật sư Tống nói có lý, trong cuốn sổ này có hơn một nửa là công việc của dòng họ nhà bác, không liên quan gì tới con cả, thật sự con không nhất thiết phải xem.”

“Không, Nhiếp Minh, đây là lời thỉnh cầu cuối cùng của Vu Thành, chắc chắn là có lý do của nó, con nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của nó.” Mẹ của Vu Thành dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn Nhiếp Minh.

Nhiếp Minh do dự một chút rồi gật đầu: “Vâng được ạ, bác gái.”

Ba người rời khỏi căn nhà màu trắng, trở lại phòng khách lúc trước.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Để không bị làm phiền khi đọc nội dung trong cuốn sổ, luật sư Tống tự mang sổ đến phòng đọc sách. Mẹ của Vu Thành tạm thời lên lầu nghỉ ngơi, còn Nhiếp Minh thì nhàm chán ngồi ở phòng khách xem tivi.

Người giúp việc trong nhà Vu Thành pha cho Nhiếp Minh một ly cà phê Sumatra(*) cao cấp, Nhiếp Minh tinh tế thưởng thức vị cà phê đắng, tưởng tượng cuộc sống xa hoa của Vu Thành trong một gia đình giàu có - nhưng mà, toàn bộ điều này cũng không thuộc về cậu ấy nữa rồi.

(*) Sumatra là loại cà phê lãng mạn nổi tiếng nhất thế giới.

Khoảng nửa giờ sau, Nhiếp Minh bỗng thấy luật sư Tống vẻ mặt trắng xanh chạy vọt ra khỏi phòng đọc sách, trong tay ông ta cầm cuốn sổ màu đen kia, toàn thân run rẩy, dường như là gặp một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Nhiếp Minh đứng dậy từ ghế salon, hỏi: “Luật sư Tống, có chuyện gì vậy?”

Luật sư Tống lão đảo đi đến bên cạnh Nhiếp Minh, nói năng lộn xộn: “Ngài Nhiếp, cậu... Có thể ra ngoài... Cùng tôi vào trong vườn hoa được không?”

Nhiếp Minh khẩn trương đỡ lấy luật sư Tống, nói: “Được.”

Hai người ngồi trên ghế đá trong vườn hoa, vẻ mặt của luật sư Tống vẫn rất sợ hãi, trán ông toát đầy mồ hôi, môi không ngừng run rẩy.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Luật sư Tống, ông không thoải mái sao?”
Nhiếp Minh vội vàng hỏi.

Cảm xúc của luật sư Tống ổn định lại một chút, ông nhìn Nhiếp Minh nói: “Trước khi Vu Thành chết, cậu ấy có nói điều gì mà cậu cảm thấy kì lạ không?”

Nhiếp Minh ngần ra, nói: “Không có... Tôi không có nhiều ấn tượng cho lắm.”

“Cậu cần thận suy nghĩ xem! Ngoại trừ cậu ấy bảo cậu tìm cuốn sổ thì có nói thêm điều gì khác không?”

Nhiếp Minh nhăn mày lại suy nghĩ vài phút, nói: “Đúng rồi, đúng là cậu ấy đã nói một câu rất kì lạ, tôi cũng cảm thấy khó hiểu... Tôi không biết những lời đó là có ý gì.”

“Là điều gì? Cậu ấy nói cái gì?” Luật sư Tống bắt lấy tay Nhiếp Minh hỏi, mồ hôi trong lòng bàn tay ông đã thấm ướt mu bàn tay của Nhiếp Minh.

Nhiếp Minh không biết chuyện gì có thể khiến luật sư Tống căng thẳng như vậy, anh cảm thấy rằng người đang đầy hoảng loạn trước mặt mình và một luật sư vững vàng thận trọng lúc này tựa như hai người khác nhau.

“Ừm... về mặt lúc cậu ấy cảm giác mình sắp chết có vẻ rất hoang mang, lúc ấy tôi có cảm giác rằng - cậu ấy đang sợ hãi, dường như không phải do mạng sống của bản thân sắp kết thúc mà là lo lắng một việc khác, một việc mà cậu ấy chưa kịp hoàn thành... Cậu ấy bảo tôi đi tìm một cuốn sổ, chuyện này so với mạng sống của cậu ấy còn quan trọng hơn... Chẳng qua, khiến cho tôi cảm thấy kì lạ là một câu nói khác.”

“Là câu gì? Cậu cần thận suy nghĩ lại xem!” Về mặt của luật sư Tống đã cực kì căng thẳng.

“Cậu ấy nói với tôi ‘Tao chết ở đây là không được phép... Tao chỉ có thể chết trong nhà mình!’ - lúc ấy tôi rất sửng sốt, tôi không hiểu cậu ấy nói như vậy là có ý gì.”

Tay luật sư Tống từ từ buông xuống, ánh mắt của ông sững sờ nhìn về phía trước, qua một lúc lâu sau mới nói ra một câu: “Thôi rồi... Như vậy là làm trái lại rồi.”

Nhiếp Minh cảm thấy khó hiểu, anh hỏi: “Luật sư Tống, ông hỏi điều này... rốt cuộc là có ý gì? Có phải ông đã phát hiện điều gì trên cuốn sổ này không?”

Luật sư Tống không nói gì, ông yên lặng mở quyển sổ màu đen ra một nửa, sau đó xé mấy trang ở giữa ra.

“Luật sư Tống... Ông làm gì vậy?” Nhiếp Minh không hiểu chút nào.

Luật sư Tống lắc đầu nói: “20 trang giấy này không phải do tôi xé mà nó đã kẹt ở giữa từ trước rồi. Thực ra, cuốn sổ màu đen này chỉ là để nguy trang, phần đầu chỉ viết những chuyện vụn vặt, giá trị thực sự chỉ có 20 trang giấy này.”

“Chẳng lẽ, Vu Thành chỉ ‘Cuốn sổ’ thực ra cũng chỉ có 20 trang giấy này?”

Luật sư Tống gật đầu nói: “Đúng, tôi nhìn cuốn sổ màu đen này một lúc thì phát hiện nó đã bị động vào - 20 trang ở giữa đã bị xé rồi cho vào trong cuốn sổ này. Hiển nhiên người làm như vậy là muốn dùng cuốn sổ đen dày này để che dấu, để cho người lấy được cuốn sổ này không đến mức ngay lập tức nhìn thấy bí mật thật sự được ghi trong cuốn sổ này!”

Nhiếp Minh cảm thấy càng ngày càng kỳ lạ: “Vậy thì rốt cuộc phần đầu viết cái gì? Cũng không thể để tôi xem sao?”

Nghe thấy câu đó, vẻ mặt luật sư Tống lại bắt đầu khẩn trương, ông kẹp 20 trang giấy vào cuốn sổ màu đen một lần nữa, ôm lấy thật chặt, nói: “Không được! Cậu không thể xem! Tôi không thể giao nó cho cậu!”

Nhiếp Minh khẩn trương giải thích nói: “Luật sư Tống, ông không cần căng thẳng. Vừa rồi tôi đã nói, tôi cũng không nhất định phải xem, chỉ là tôi nghe thấy ông nói như vậy thì có chút tò mò thôi. Nếu ông không muốn cho tôi xem thì tôi cũng không bắt buộc.”

Luật sư Tống thở hắt ra, bình tĩnh hơn chút: “Ngài Nhiếp, xin cậu hãy tin tôi, tôi cũng không phải là không tin cậu... Những điều trong cuốn sổ này hoàn toàn không phải là vấn đề tài chính như lúc này chúng ta nghĩ, mà là...” Nói tới đây, ông ngừng lại.

Nhiếp Minh cảm thấy trong lòng ngửa ngáy khó chịu, nhưng lại không tiện hỏi.

Lúc này, luật sư Tống đứng lên, nhìn Nhiếp Minh nói: “Xin lỗi, ngài Nhiếp, mời cậu chuyên lời tạm biệt của tôi tới mẹ của Vu Thành, cuốn sổ này tạm thời tôi sẽ cầm đi, chờ tôi chứng thực nội dung trong cuốn sổ thì sẽ tự mình giao nó đến Vu gia.” Nói xong, ông lập tức đi ra cửa chính.

Nhiếp Minh nhìn bóng lưng của luật sư Tống, cảm thấy rất kinh ngạc -

hành động đi không từ biệt này thật sự không giống chuyện mà một luật sư ngoài sáu mươi tuổi sẽ làm. Anh không hiểu, rốt cuộc chuyện gì có thể khiến một luật sư có thâm niên xử lí các vụ kiện trong nhiều năm lại kinh hoàng bất an như vậy.

Nhiếp Minh trở lại phòng khách, nói ngắn gọn lại chuyện vừa xảy ra với mẹ của Vu Thành, sau đó lễ phép chào tạm biệt, rời khỏi Vu gia.

Lúc Nhiếp Minh về đến nhà liền cảm thấy mệt không chịu nổi. Anh ngã người lên giường, khép mắt lại - trong phút chốc khi nhắm mắt, anh thấy đồng hồ treo trên tường chỉ: 6 giờ 35 phút.

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chín giờ sáng, Nhiếp Minh đang trong mộng đẹp liền bị một giọng nam trầm thấp đánh thức, anh mở mắt, thấy vẻ mặt nghiêm túc của ba.

“Ba, ba có chuyện gì sao?” Nhiếp Minh cảm thấy có chút kì lạ, từ trước tới nay ba chưa từng gọi anh dậy bao giờ.

“Dậy đi, có người tìm con.” Mặt người ba trầm xuống nói.

“Ai ạ?”

Vẻ mặt của ba Nhiếp Minh đầy nghi ngờ ngồi xuống giường, hỏi: “Mấy ngày nay con đã làm gì?”

Nhiếp Minh nhú mày: “Ý của ba là sao?”

Người ba nhìn Nhiếp Minh nói: “Vậy thì con có biết tại sao người trong tổ trọng án của Cục cảnh sát lại tới tìm con không?”

“Cái gì? Tổ trọng án!” Nhiếp Minh từ trên giường bật dậy: “Bọn họ tới tìm con làm gì?”

“Con thật sự không biết lí do?”

Nhiếp Minh hoang mang lắc đầu: “Con không nghĩ ra con có liên quan gì tới tổ trọng án.”

Người ba tiếp tục nhìn chăm chăm Nhiếp Minh hồi lâu, sau đó thở dài: “Bọn họ đang ngồi trong phòng khách chờ con, con nhanh mặc quần áo vào đi, nói chuyện với bọn họ là sẽ biết.” Sau khi nói xong, ông rời khỏi phòng Nhiếp Minh.

Nhiếp Minh khẩn trương dùng tốc độ nhanh nhất để mặc quần áo tử tế, sau khi rửa mặt xong thì mới đi tới phòng khách.

Ngồi ở trên ghế salon là một người trên dưới bốn mươi tuổi, dáng người của nam cảnh sát trung niên đó rất cường tráng, bên cạnh là một nữ cảnh sát trẻ chưa tới ba mươi tuổi, sau khi thấy Nhiếp Minh đến thì bọn họ đều đồng loạt đứng lên.

Nam cảnh sát đi đến trước mặt Nhiếp Minh, lấy giấy chứng nhận ra: “Tôi là Lương Dĩ thuộc tổ trọng án số một của Cục cảnh sát, cô ấy là Kỷ Lâm - trợ lý của tôi. Cậu - là Nhiếp Minh?”

Nhiếp Minh gật gật đầu: “Cảnh sát Lương, các anh tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Lương Dĩ nhìn vẻ mặt căng thẳng của cha mẹ Nhiếp Minh đang đứng bên cạnh, anh ta nói với bọn họ: “Xin lỗi, chúng tôi muốn nói chuyện một mình với con trai của hai người.”

“Đến phòng tôi nói chuyện đi.” Nhiếp Minh nói, anh mời hai cảnh sát của tổ trọng án đến phòng mình rồi đóng cửa lại.

Sau khi hai sĩ quan cảnh sát ngồi xuống, Nhiếp Minh đưa cho bọn họ hai ly trà, sau đó ngồi ở trên ghế đối diện. Kỷ Lâm lấy ra một bản ghi chép cùng một cây bút máy, chuẩn bị ghi lại cuộc nói chuyện.

Lương Dĩ dùng hai tay xoay ly trà, đột nhiên anh ta ngẩng đầu lên hỏi: “Cậu có biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì không?”

Nhiếp Minh ngần ra: “Tôi không biết, tối hôm qua tôi ngủ rất sớm. Sao

vậy, xảy ra chuyện gì rồi?”

Lương Dã cùng trợ lý liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó anh ta từ tốn nói rõ mọi chuyện: “Chiều hôm qua luật sư Tống Thái vẫn ở cùng cậu đã nhảy lầu từ trên ban công nhà mình vào tám giờ tối qua.”

“Cái gì!” Nhiếp Minh hét to một tiếng, anh đứng bật dậy từ trên ghế, “Luật sư Tống... Đã chết?”

Lương Dã khẽ gật đầu, nói: “Cậu thật sự không biết?”

“Làm sao mà tôi biết được! Chiều hôm qua sau khi tạm biệt luật sư Tống, tôi cũng không nhìn thấy ông ấy nữa.”

“Cậu nói đêm qua cậu vẫn luôn ở nhà, không đi bất kì chỗ nào cả?”

“Đúng.”

“Trừ ba mẹ cậu ở bên ngoài ra thì còn ai có thể chứng minh cho cậu?”

“Đợi một chút,” Nhiếp Minh đột nhiên nhíu mày, “Các anh hỏi như vậy là có ý gì? Các anh cho rằng cái chết của luật sư Tống có liên quan đến tôi?”

“Ngài Nhiếp, cậu phải hiểu rằng, việc bây giờ chúng tôi đang làm là làm theo thủ tục, mời cậu giúp đỡ và phối hợp.” Lương Dã nói.

“Thôi được rồi,” Nhiếp Minh bất đắc dĩ thở dài, “Nếu ngoại trừ ba mẹ tôi ra mà nói thì tôi nghĩ không ai có thể chứng minh cho tôi đâu. Chẳng qua, tôi muốn biết, tôi và luật sư Tống chỉ chiều hôm qua mới biết nhau - vì sao sau khi ông ấy chết các anh lại tới điều tra tôi?”

Lương Dã cùng trợ lý lại nhìn nhau một cái: “Theo điều tra chúng tôi biết rằng, chiều hôm qua luật sư Tống đã đi đến trang viên của nhà họ Vu - lúc đấy cậu cũng ở đó. Mà sáng sớm hôm nay chúng tôi vừa mới đến Vu gia nói chuyện với bà chủ Tư Mã, ở đó, chúng tôi đã biết được một chuyện...”

Anh ta uống một ngụm trà, nói tiếp: “Bà chủ Tư Mã nói đại khái những việc chiều hôm qua các cậu làm cho tôi. Trong đó, có hai điểm khiến tôi

chú ý nhất: Điểm thứ nhất là cuốn sổ kia - đương nhiên cậu biết tôi đang nói đến cuốn sổ nào chứ. Theo lời bà chủ Tư Mã, lúc ấy các cậu đã qui định rằng, luật sư Tống xem trước, sau đó đến lượt cậu xem. Thế nhưng, sau khi luật sư Tống xem xong cuốn sổ thì đột nhiên lại thay đổi ý kiến, không muốn đưa cho cậu xem nữa mà khăng khăng mang cuốn sổ kia trở về nhà.”

“Vậy thì, chúng tôi có thể lí giải như thế này - trong cuốn sổ đó có ghi lại một chuyện không thể để cho cậu biết - việc này dẫn đến việc sau khi luật sư Tống xem xong lại quyết định không đưa nó cho cậu nữa. Đúng không?”

Nhiếp Minh nhú mày, không nói có hay không.

Lương Dĩ tiếp tục nói: “Điểm thứ hai, nữ giúp việc của Vu gia nói cho tôi biết, khoảng nửa tiếng sau khi luật sư Tống xem cuốn sổ kia trong phòng đọc sách, ông ta liền hốt ha hốt hoảng chạy ra ngoài rồi gọi cậu ra vườn hoa nói chuyện - vậy thì, cuộc nói chuyện của các cậu nhất định có liên quan đến nội dung trong cuốn sổ kia, mà còn là chuyện cực kì quan trọng. Sau đó, luật sư Tống liền rời khỏi trang viên của nhà họ Vu rồi về nhà. Hai tiếng sau, ông ta liền nhảy lầu tự tử. Điều đó đã nói - cậu, cậu chính là người sau cùng ông ta tiếp xúc trước khi chết. Ngài Nhiếp, bây giờ cậu đã hiểu vì sao chúng tôi lại tới tìm cậu chưa?”

Nhiếp Minh liếc mắt nhìn Lương Dĩ, ánh mắt anh ta cũng đang nhìn chằm chằm vào anh.

“Ý của anh là, tôi đã trở thành đối tượng tình nghi của cảnh sát, có đúng không?”

“Tôi chỉ có thể thẳng thắn nói với cậu rằng, quả thực tình hình đang bất lợi đối với cậu.”

“Vậy thì thế này, thưa ngài cảnh sát. Về hai vấn đề vừa rồi anh nói - thứ nhất, anh nói trong cuốn sổ kia có ghi lại một chuyện không thể để cho tôi biết - đây là điều không thể. Vì Vu Thành - chủ nhân của cuốn sổ trước khi chết đã dặn tôi rằng, tôi phải đi tìm cuốn sổ này, hơn nữa còn phải dựa theo những gì trong cuốn sổ viết mà làm theo. Nếu nội dung trong cuốn sổ không thể để tôi biết thì tại sao cậu ấy lại nói với tôi như vậy?”

Sau khi Lương Dã nghe Nhiếp Minh nói xong thì liền chớp mắt: “Ngài Nhiếp, cậu không phát hiện ra vấn đề bên trong sao?”

“Cái gì?”

“Vu Thành đã chết, trước khi chết rốt cuộc cậu ấy nói cậu cái gì, thực ra chỉ có một mình cậu biết, không phải sao?”

“Chẳng lẽ... Anh hoài nghi tôi bóp méo những lời trăng trối của Vu Thành?” Nhiếp Minh đứng bật dậy từ trên ghế.

“Chúng tôi là cảnh sát, chỉ biết chấp nhận sự thật - bây giờ sự việc thực sự là, cậu không có chứng cứ để chứng minh rốt cuộc di ngôn của Vu Thành có giống như những lời cậu nói hay không. Cho nên, mời cậu ngồi xuống và nói với tôi về vấn đề thứ hai lúc này - chiều hôm đó luật sư đã nói với cậu những gì?”

Nhiếp Minh đứng yên vài giây rồi từ từ ngồi xuống ghế, nghĩ một lát, anh nói: “Đúng vậy, sau khi xem xong cuốn sổ ông ấy liền gọi tôi ra bên ngoài, thế nhưng, ông ấy hoàn toàn không nói cho tôi biết trong cuốn sổ đó viết gì. Chỉ là vẻ mặt của ông ấy rất hoảng loạn, ông ấy nói cho tôi biết, những điều ghi trong cuốn sổ đó đều không phải là vấn đề tài chính bình thường, mà là một câu chuyện bí mật... Hơn nữa, ông ấy còn nói, ông ấy muốn đi chứng thực việc này. Những điều tôi biết chỉ là như vậy.”

“Ngài Nhiếp, cậu không biết là...”

“Tôi biết, tôi cũng nghĩ tới rồi! Anh sẽ lại cho rằng cuộc nói chuyện của tôi với luật sư Tống chỉ có hai người chúng tôi mới biết được. Bây giờ ông ấy đã chết, anh không có cách nào để phân biệt lời tôi nói có phải sự thật hay không, có đúng không?”

“Cậu cũng hiểu rồi, quả thật chúng tôi cần có chứng cứ.”

“Tôi không có chứng cứ. Làm sao mà tôi biết được, dù sao những người đã tiếp xúc với tôi cũng đã chết...” Nói tới đây, đột nhiên Nhiếp Minh cảm thấy sồn hết gai ốc, anh ngừng lại.

Lương Dã lại nhìn chằm chằm Nhiếp Minh một lúc, nói: “Vấn đề cuối cùng, sau khi rời khỏi trang viên nhà họ Vu là cậu lập tức quay trở về nhà sao? Cậu có nhớ thời gian cậu về đến nhà không?”

“Đúng vậy, tôi đi thẳng về nhà. Tôi nghĩ là có, lúc ấy là... 6 giờ 30 phút, tôi chỉ có thể nhớ như vậy.”

“Được rồi.” Cảnh sát Lương nói, anh ta nhìn Kỷ Lâm bên cạnh đang liên tục ghi chép.

“Vậy thì, cảnh sát Lương.” Nhiếp Minh nói, “Tôi có thể hỏi anh mấy vấn đề không?”

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lương Dã nâng ly trà, nhẹ nhàng nhướn mày lên.

“A...? Cậu có vấn đề gì, hỏi đi.” Anh ta nhấp một ngụm trà, nói với Nhiếp Minh.

“Vừa rồi anh nói, luật sư Tống bị rơi xuống ban công nhà ông ấy, thế nhưng anh lại không nói - rốt cuộc là ông ấy tự sát hay là bị giết?”

Kỷ Lâm đang ghi chép liên dừng bút lại, cô ngẩng đầu lên liếc Lương Dã một cái.

“Rốt cuộc luật sư chết do tự sát hay bị giết - bây giờ chúng tôi chưa thể đưa ra kết luận chính xác được.” Lương Dã nói, “Chẳng qua, chúng tôi cho rằng khả năng ông ấy bị giết cao hơn là tự sát.”

“Chưa thể kết luận chính xác? Tại sao?” Nhiếp Minh hỏi.

“Sau khi nhận được hồ sơ chúng tôi lập tức chạy tới nhà của luật sư Tống, ông ta ở tầng 12. Sau khi khảo sát, chúng tôi phát hiện cửa chính và cửa sổ vẫn còn nguyên vẹn, hơn nữa trong phòng cũng không có bất

cứ dấu vết nào cho thấy có người xâm nhập vào. Coi như cũng không mất đồ gì quý giá.”

Nhiếp Minh hết sức chăm chú nhìn cảnh sát Lương, đợi anh ta nói tiếp.

“Nhìn thì như vậy, dường như cái chết của luật sư là do tự sát. Thế nhưng chúng tôi lại phát hiện ra hai điểm đáng ngờ rất lớn. Thứ nhất là cuốn sổ kia, chúng tôi lục từ trên xuống dưới nhà của luật sư Tống mà cũng không tìm thấy. Hiển nhiên rằng nó đã bị người khác lấy mất. Hơn nữa tủ sách trong nhà luật sư Tống bị lục lợi vô cùng lộn xộn - nhưng vấn đề là, chúng tôi cũng không thể phán đoán rốt cuộc đồng sách vở đó là do chính luật sư lục lợi hay là do người khác làm ra.”

“Tôi hiểu rồi, sau khi luật sư chết, có người đã tìm cuốn sổ kia trước khi cảnh sát đến. Cho nên trong tình huống bối rối đã tìm kiếm tủ sách một lượt.” Nhiếp Minh nói, “Có lẽ, các anh hãy thử lấy dấu vân tay trên những quyển sách đó để xét nghiệm xem sao.”

“Việc này, đương nhiên chúng tôi đã nghĩ tới, hơn nữa cũng đã làm rồi. Thế nhưng, chúng tôi cũng không phát hiện dấu vân tay nào khác ngoài trừ dấu vân tay của luật sư Tống và người nhà ông ta.”

“Đúng rồi, người nhà của luật sư Tống có những ai? Ông ấy và bọn họ ở cùng một chỗ sao?”

“Lúc trước luật sư có hai người vợ. Nhưng người vợ thứ hai đã qua đời chừng hai năm trước rồi. Bây giờ ông ấy có một cô con gái và một đứa con trai mười hai tuổi, nhưng bọn họ không ở chung một chỗ. Đa số thời gian luật sư đều ở một mình, con gái của ông ấy dẫn theo em trai ở trong một khu nhà cho thuê, bọn họ thường hay đến thăm cha - tình hình trong nhà ông ta chính là như vậy.”

“Án mạng đêm đó, luật sư Tống ở nhà một mình?”

“Phải. Chúng tôi hỏi con gái ông ta thì được biết rằng lúc đó cô ấy đang ở trong nhà trọ xem tivi, mà em trai cô ấy cũng đang ở trước máy tính, bọn họ hoàn toàn không biết cha mình đã bị giết hại.”

“Vậy thì, cảnh sát Lương, vừa rồi anh nói anh phát hiện ra hai điểm đáng ngờ, điểm đáng ngờ thứ hai là gì?”

“Điềm đáng ngờ thứ hai.” Lương Dã nói, “Cũng là điềm máu chốt nhất, phát hiện này gần như có thể chứng minh luật sư Tống là bị giết hại chứ không phải là tự sát.”

“A...? Là cái gì?”

Lương Dã lấy từ trong chiếc cặp mang theo bên mình ra một bản ghi chép có bìa cứng bên ngoài là màu xanh lam, quơ quơ, nói: “Hiển nhiên rằng, nếu thật sự có người xông vào nhà của luật sư, hơn nữa mục đích của hắn là tìm cuốn sổ màu đen kia, vậy thì, nhất định hắn sẽ biết hình dạng của cuốn sổ kia như thế nào. Nói ví dụ như, màu sắc của nó như thế nào, nó dày bao nhiêu vân vân - như vậy, hắn sẽ bỏ qua những cuốn sổ khác trong tủ sách, ví dụ như quyển bây giờ tôi đang cầm.”

Nhiếp Minh nhìn cuốn sổ màu xanh lam nói: “Đây là cuốn sổ anh tìm được trong tủ sách nhà luật sư Tống?”

Cảnh sát Lương gật gật đầu: “Đây là nhật kí của luật sư Tống - cậu có muốn biết bên trong viết gì hay không?”

“Nếu anh đồng ý cho tôi xem.”

“Tôi có thể cho cậu xem.” Sau khi nói xong cảnh sát Lương liền đưa cuốn sổ màu lam cho Nhiếp Minh, “Dù sao chúng tôi cũng không hiểu trong đó viết gì, có lẽ cậu xem lại có thể hiểu.”

Sau khi nhận lấy cuốn sổ, Nhiếp Minh liếc mắt nhìn Lương Dã một cái, anh có thể nghe ra ý tứ trong lời nói đó.

“Lật thẳng đến giữa cuốn sổ, xem mấy chữ được viết ở cuối.” Lương Dã chỉ vào cuốn sổ màu lam.

Nhiếp Minh rất nhanh liền tìm được chỗ mà cảnh sát chỉ, trên cuốn sổ anh thấy những nét chữ xiêu vẹo của luật sư Tống, nét chữ giống như được viết trong lúc đang run bần bật. Nhiếp Minh không thể tưởng tượng nổi, lúc viết những lời này, luật sư Tống đang có tâm trạng như thế nào...

“Tất cả mọi thứ đều rất rõ ràng. Tôi đã xác thực, những chuyện viết trong cuốn sổ kia đều chính xác.

Người kia che giấu bí mật đó nhiều năm như vậy lại bị tôi phát hiện ra được, điều này thật sự rất đáng sợ!

Trước khi tôi công khai bí mật này, có lẽ anh ta sẽ tìm đến tôi, có lẽ tôi sống không được bao lâu nữa, anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi.

Bao lâu nay anh ta đã tự nguyện trang cho bản thân? Rốt cuộc bây giờ anh ta tính làm cái gì? Anh ta vẫn còn là con người sao? Không, đó không phải chuyện mà một con người có thể làm, anh ta đã không phải là người nữa rồi.

Màn diễn này, không biết anh ta đã diễn trong bao nhiêu năm. Tôi thật sự là một ông già hồ đồ, nhiều năm như vậy, anh ta vẫn giấu với mọi người bên ngoài, tôi hoàn toàn không thể nhận ra anh ta.

Tuệ ở trên thiên đường, có lẽ rất nhanh tôi sẽ được đến bên bà rồi. Nếu tôi chết thì hãy để cho bí mật này mãi mãi chôn vùi dưới đất.

05. 12. 23”

Nhiếp Minh đọc đi đọc lại đoạn văn này nhiều lần, anh không hề tìm thấy chút đầu mối nào - không hề nghi ngờ gì nữa, những lời này được viết sau khi luật sư Tống đọc cuốn sổ kia rồi viết lại cảm tưởng của bản thân. Tuy nhiên không hiểu sao, những câu chữ để lộ sự sợ hãi trong này lại khiến cho Nhiếp Minh rùng mình mấy cái.

“Xem xong chưa?” Lương Dã hỏi, “Bạn có biết những lời luật sư Tống viết trước khi chết này là có ý gì không?”

“Tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ rằng, những câu chữ này cũng cung cấp cho chúng ta một chút manh mối hữu dụng.” Nhiếp Minh nói.

“Hả...? Nói một chút xem nào.”

“Đầu tiên, dựa theo lời anh vừa nói, sở dĩ chúng ta có thể đoán được luật sư không tự sát là bởi vì ông ấy đã viết rằng có một người sẽ đến tìm ông ấy, sẽ không bỏ qua cho ông ấy. Hơn nữa cuốn sổ này là do các anh phát hiện trong tủ sách của ông ấy - nếu luật sư Tống tự sát, hơn nữa ông ấy lại muốn chúng ta phát hiện ra cuốn sổ này, như vậy thì cuốn sổ màu lam

này sẽ xuất hiện ở nơi dễ bị trông thấy nhất, ví dụ như trên bàn làm việc của ông ấy, có đúng không?”

“Đúng vậy.” Cảnh sát Lương gật đầu nói, “Thế nhưng còn một tình huống khác nữa, đó chính là trước khi ‘người kia’ tới luật sư đã tự sát. Mà ông ấy cũng không muốn người khác phát hiện ra cuốn sổ này cho lắm - nếu nói như vậy, chúng ta sẽ không biết rằng có phải ông ấy đã tự sát hay không.”

“Đúng thế, cho nên điều này chỉ mang tính phỏng đoán. Thế nhưng những dòng chữ trong cuốn sổ này lại có thể mang đến cho chúng ta một vài thông tin chính xác.”

“Nói tôi nghe xem nào.” Lương Dã nghiêng người về phía trước, biểu hiện rất hứng thú.

“Trong đoạn ghi chép của luật sư Tống chúng ta sẽ biết được ít nhất ba điểm. Thứ nhất, hung thủ là đàn ông, bởi vì trong câu văn luật sư Tống vẫn luôn gọi người đó là ‘anh ta’ mà không phải là ‘cô ta’; thứ hai, tôi có chút không rõ, luật sư Tống biết hung thủ là một người nào đó, thế nhưng tại sao ông ấy lại luôn dùng đại từ xưng hô ‘anh ta’ để thay thế cho người ấy? Tại sao lại không trực tiếp viết tên của anh ta ra? Ông ấy biết rõ người này có thể tới giết mình, tại sao lại không chuẩn bị trước? Ví dụ như, ông ấy hoàn toàn có thể báo trước với cảnh sát kia mà. Thứ ba, thời điểm viết trong cuốn sổ rõ ràng là viết sai. Phần ghi chép này chắc hẳn là luật sư Tống viết vào ngày hôm qua, cũng là ngày 12 tháng 8. Tại sao ông ấy lại viết là ngày 23 tháng 12? Điều này có phải là ông ấy muốn ám chỉ với chúng ta cái gì không?”

Nghe xong lời phân tích của Nhiếp Minh, Lương Dã hơi gật gật đầu, ánh mắt lộ ra chút tán thưởng: “Ngài Nhiếp, cậu quả thực rất thông minh, mấy vấn đề vừa rồi cậu nói ra giống hệt với suy nghĩ của tôi. Vậy thì, tôi muốn nghe nhận xét của cậu đối với mấy điểm đáng ngờ này.”

“Tôi cho rằng, sở dĩ luật sư Tống không ghi rõ tên của hung thủ là có hai nguyên nhân: Thứ nhất, ông ấy biết hung thủ là ai, nhưng bởi vì một lý do nào đó mà không thể nói tên của anh ta ra, nguyên nhân thứ hai...” Nói tới đây, Nhiếp Minh ngừng lại. Anh lấy tay xoa cằm, nhíu mày.

“Làm sao vậy, nói tiếp đi.”

“Tôi không biết nên nói như thế nào, trong lòng tôi có một cảm giác rất kỳ lạ, có lẽ... Hung thủ giết luật sư không phải là con người, mà là một thứ chúng ta không thể biết rõ... Cho nên, luật sư Tống mới không thể viết tên của anh ta ra, cũng hoàn toàn không thể chống cự lại ‘anh ta’.”

“Ngài Nhiếp, hẳn là cậu không muốn nói một linh hồn hay ma quỷ đã giết chết luật sư Tống chứ?” Đột nhiên vẻ mặt của Lương Dã nghiêm túc hẳn lên, “Những thứ đó chỉ là những nỗi sợ trong tiểu thuyết, bây giờ trước mặt chúng ta là một vụ án mạng thật sự!”

“Thế nhưng, cảnh sát Lương, anh cũng thấy đấy. Luật sư Tống có ghi là ‘Rốt cuộc anh ta tính làm gì?’, ‘Anh ta đã không phải là người nữa rồi’. Anh giải thích những lời này như thế nào?”

“Bây giờ tôi vẫn còn chưa rõ lắm, nhưng tôi tuyệt đối không chấp nhận những giải thích ma quỷ.” Lương Dã khoát tay nói: “Vậy thì cậu cảm thấy thế nào đối với việc ghi sai thời điểm?”

“Theo như toàn bộ bản ghi chép thì có lẽ tâm trạng lúc luật sư Tống viết nó tương đối căng thẳng. Cho nên, không thể loại trừ khả năng ông ấy viết sai; đương nhiên, tôi cho rằng rất có khả năng là thời điểm ấy là để ám chỉ một người nào đó. Anh cảnh sát, có lẽ anh nên hỏi con gái và con trai của ông ấy về điều này, thời điểm đó đối với cha bọn họ có ý nghĩa đặc biệt gì hay không.”

“Chúng tôi đã hỏi rồi, con gái của luật sư Tống nói cô ấy không biết thời điểm đó có gì đặc biệt, em trai của cô ấy cũng nói như vậy.”

“Câu cuối cùng luật sư Tống có nhắc đến ‘Tuệ’, đó là ai?”

“Đó là người vợ đầu tiên của ông ta - Mạc Tuệ. Là một người phụ nữ tội nghiệp đã chết vì sinh nở quá khó khăn.” Lương Dã tạm dừng một lúc, “Được rồi, ngài Nhiếp, tôi nghĩ hôm nay chúng ta nói chuyện tới đây thôi, có lẽ sắp tới chúng tôi sẽ có thể liên lạc với cậu, xin cậu trong thời gian gần đây đừng rời khỏi nhà.”

Lương Dã nói xong lời này thì liền đứng dậy cùng Kỳ Lâm.

Nhiếp Minh bắt đắ dĩ thở dài: “Xem ra trước khi các anh phá được vụ

án, tôi vẫn là người bị tình nghi.”

“Xin cậu hiểu cho, chúng tôi chỉ làm theo thủ tục mà thôi.”

Nhiếp Minh đưa hai vị cảnh sát tới trước cửa, trước khi Lương Dã bước chân ra khỏi phòng, anh ta đột nhiên xoay người lại, nói: “Đúng rồi, có một việc tôi phải nhắc cậu. Trước khi tới tìm cậu, chúng tôi đã nói chuyện với con gái của luật sư Tống - Tống Tĩnh Từ, trong lúc nói chuyện, cô ấy đã biết chúng tôi liệt cậu vào nhóm một trong số những người bị tình nghi. Lúc ấy cảm xúc của cô ấy có vẻ không kiềm chế được, có vẻ cái chết của cha là một đả kích rất lớn đối với cô ấy. Tôi nghĩ rằng có khả năng cô ấy sẽ đến tìm cậu...”

“Đợi một chút, chuyện này nghĩa là sao? Cô ấy tới tìm tôi làm gì? Vụ án này còn chưa điều tra rõ ràng mà cô ấy đã muốn tìm tôi báo thù rồi sao?”

“Không nghiêm trọng như vậy đâu. Thế nhưng, nếu sau khi cô ấy tới tìm cậu mà cảm xúc vẫn không ổn định, xin cậu lập tức liên lạc với chúng tôi ngay, đề phòng cô ấy làm ra hành vi quá khích nào đó. Được rồi, tạm biệt.”

Nhiếp Minh nhìn bóng lưng rời đi của hai vị cảnh sát, anh ngẩn người. Anh biết rõ mình đã bị cuốn vào một vụ án kỳ lạ khác thường, vô cùng rắc rối và phức tạp.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cô thấy sao?” Đi trên đường, Lương Dã hỏi vị trợ lý Kỷ Lâm ở bên cạnh, vì để sắp xếp lại mạch suy nghĩ cho nên bọn họ chọn đi bộ.

“Ý anh là gì?”

“Nhiếp Minh. Cô thấy cậu ta có thể là hung thủ hay không.”

“Tôi không chắc lắm.”

“Cô có thể nói cảm xúc của mình sau khi gặp gỡ cậu ta.”

“Tôi nhớ anh đã nói với tôi rằng chỉ cần dùng sự thật và bằng chứng để nói chuyện mà không nên quá tin tưởng vào cảm giác của bản thân cơ mà.” Kỳ Lâm cười nói.

“Đó là nếu cô đã xác định là người đó có tội - nhưng trước đó, cô vẫn có thể dùng trực giác để phán đoán.”

“Lương Dã, bây giờ anh hỏi tôi như vậy, có phải là bởi vì anh cũng đoán không ra, cho nên mới muốn xem tôi nghĩ như thế nào?”

Lương Dã dừng bước, chầm một điếu thuốc: “Tôi đã xử lý rất nhiều vụ án nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải một vụ kì bí như thế này, một vụ án hóc búa - tất cả đều rất mơ hồ, dường như còn rất nhiều khả năng mà chúng ta chưa tính đến. Đến nỗi mà Nhiếp Minh - cô có để ý hay không, dường như toàn bộ lời nói của cậu ta đều rất có lý; nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì lại phát hiện chúng ta hoàn toàn không có bằng chứng để chứng minh những lời của cậu ta rốt cuộc là thật hay giả... Nói thực, nếu cậu ấy thực sự là hung thủ mà chúng ta đang tìm thì có thể tưởng tượng độ khó của vụ này như thế nào rồi đây.”

“Quả thật suốt từ đầu đến cuối cậu ta đều giữ được thái độ bình tĩnh cùng với lối suy nghĩ sáng suốt. Tôi không có cách nào có thể đoán được những lời phân tích của cậu ta là đã được chuẩn bị trước để ứng phó với chúng ta hay cậu ta đã thực sự đến hiện trường vụ án.”

“Tôi cố ý biến cậu ta thành kẻ tình nghi, mang những manh mối và những điểm đáng ngờ của vụ án thẳng thắn nói cho cậu ta biết, mục đích là dụ cho cậu ta nói nhiều hơn, xem xem có thể phát hiện ra sơ hở của cậu ta hay không, nhưng lại không nghĩ rằng câu trả lời của cậu ta lại cẩn thận như vậy! Tôi còn sắp đặt một vài bẫy tâm lí - ví dụ như tôi cố ý không nói cho cậu ta luật sư Tổng tự sát hay là bị giết - nhưng cậu ta cũng không hề lơ là - như vậy xem ra...”

“Nếu Nhiếp Minh không phải một người vô tội trong sạch thì chắc chắn phải là một tội phạm có IQ cao cực kỳ nguy hiểm.” Kỳ Lâm tiếp lời.

“Đúng là như vậy.”

“Vậy thì, bước tiếp theo chúng ta phải làm sao bây giờ? Vẫn coi cậu ta là kẻ tình nghi số một?”

Lương Dĩ hưng hăng hít một hơi rồi dụi điều thuốc lên thân cây nhãn, nói: “Tôi đã nghĩ xong, tôi biết phải làm gì rồi.”

Sau khi cảnh sát rời đi, cha mẹ Nhiếp Minh lập tức chạy tới phòng con trai hỏi han.

Nhiếp Minh không biết nên giải thích câu chuyện phức tạp rắc rối này với cha mẹ như thế nào, anh cũng không dám nói - sợ khiến cho cha mẹ lo lắng.

“Dù có chuyện gì cũng xin ba mẹ hãy tin con. Con tuyệt đối không làm chuyện gì trái pháp luật cả.” Nhiếp Minh nhìn cha mẹ nói.

“Vậy tại sao con không thể nói đã có chuyện gì xảy ra?” Người ba hỏi.

“Bởi vì thật sự con cũng chưa hiểu rõ lắm, chuyện này quá phức tạp - nhưng trên thực tế lại hoàn toàn không liên quan tới con, con chỉ đơn giản là vì hiểu lầm nên mới bị liên lụy.”

“Con nói ra, có lẽ ba mẹ sẽ có thể giúp con.” Người mẹ vẫn chưa từ bỏ ý định nói.

“Được rồi, mẹ à. Hai tháng này con thật sự rất xui xẻo, chuyện khiến con phiền lòng còn chưa đủ nhiều hay sao? Bây giờ con chỉ muốn yên tĩnh một mình thôi, có được không?”

Mẹ của Nhiếp Minh vẫn còn muốn nói gì đó nhưng lại bị chồng ngăn lại. Ba của Nhiếp Minh vỗ vỗ vai con trai: “Được rồi, ba mẹ cũng không cưỡng ép con nữa. Nếu có một ngày con muốn nói cho ba mẹ biết thì con tự khắc sẽ nói thôi, đúng chứ?”

Nhiếp Minh gật đầu quả quyết.

Sau khi ba mẹ rời khỏi, Nhiếp Minh đóng cửa phòng. Anh nằm ở trên giường mình, thở ra một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

Thực ra, kỳ nghỉ hè này đâu chỉ dùng hai chữ “xui xẻo” là có thể diễn tả được, quả thực là cực kỳ đáng sợ - hơn một tháng ngắn ngủi, hai người bên cạnh anh cũng đã chết. Mà anh lại trở thành kẻ tình nghi số một của cảnh sát.

Nhiếp Minh mở mắt, bắt đầu dọn dẹp mớ suy nghĩ hỗn loạn của chính mình - anh mang tất cả mọi chuyện xảy ra từ đầu đến giờ hồi tưởng lại một lần.

Đầu tiên là vụ tai nạn ô tô ngoài ý muốn kia. Vu Thành đã chết trong vụ tai nạn đó, trước khi chết còn để lại một di ngôn kỳ lạ; sau đó, ở trang viên của Vu gia, bọn anh cùng tìm được một “cuốn sổ”, sau khi luật sư xem xong thì nói những lời rất quái lạ; tiếp đó nữa, không rõ tại sao luật sư Tống lại bị rơi từ trên lầu xuống chết, để lại một bản ghi chép thần bí khó hiểu, mà cuốn sổ kia cũng đã biến mất...

Bây giờ xem ra, “cuốn sổ” kia chắc chắn chính là manh mối mấu chốt nhất - tất cả mọi chuyện đều là nguyên nhân của nó, hơn nữa nó cũng là trung tâm của mọi chuyện.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Nhiếp Minh nảy ra một suy nghĩ kì quái: Nếu ngày đó người đọc được cuốn sổ kia không phải là luật sư Tống - nếu mình nghiêm khắc làm theo di ngôn của Vu Thành, tự mình xem cuốn sổ kia - vậy thì người chết vào buổi tối hôm đó có thể là mình hay không?

Nhiếp Minh cảm thấy lạnh run cả người.

Bây giờ chẳng biết cuốn sổ kia đang ở đâu. Trực giác của Nhiếp Minh nói với anh rằng, cuốn sổ kia nhất định đã rơi vào tay người nào đó, mà người đó đương nhiên chính là hung thủ sát hại luật sư!

Đột nhiên Nhiếp Minh bật dậy từ trên giường, anh nhớ đến một chuyện rất quan trọng.

Cuốn sổ kia đã có sắp đặt từ trước! Sau khi luật sư Tống xem xong toàn bộ cuốn sổ thì liền nói bí mật của nó cho anh - cuốn sổ này chỉ có 30 trang giấy ở giữa mới chứa nội dung quan trọng nhất, còn tất cả những trang khác đều là để ngụy trang!

Lương Dĩ đã nói, người mà luật sư gặp cuối cùng chính là anh, điều này

chẳng phải đã nói lên rằng - hiện giờ người biết bí mật của cuốn sổ này cũng chỉ có một mình anh hay sao?

Đúng rồi, câu cuối cùng mà luật sư viết trong bản ghi chép chính là “Nếu tôi chết thì hãy để bí mật này mãi mãi chôn vùi dưới đất.” Có thể thấy được ông ấy đã chuẩn bị sẵn sàng - dù cho hung thủ có giết chết ông ấy thì cũng không thể lấy được bí mật nằm ở giữa cuốn sổ!

Tim Nhiếp Minh bắt đầu đập thành thịch, anh đã bắt đầu hiểu ra - cuốn sổ kia nếu chưa bị luật sư tiêu hủy thì chắc chắn đã bị ông ấy giấu ở nơi nào đó, cuốn sổ đó hoàn toàn chưa bị hung thủ lấy mất!

Nói cách khác, chỉ cần tìm được cuốn sổ đó thì chân tướng mọi việc sẽ sáng tỏ.

Thế nhưng, luật sư Tống sẽ giấu nó ở đâu?

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời vẫn rất gay gắt, tất cả đều là một màu vàng. Theo như dự báo thì nhiệt độ hôm nay sẽ không thấp hơn 40 độ.

Nhưng Nhiếp Minh không cảm giác được tiết trời oi bức - anh đã ở trong phòng điều hòa hai ngày, từ khi cảnh sát rời đi anh liền không ra khỏi nhà nửa bước.

Anh thừa nhận rằng mình cố tình trốn tránh - nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác cả, kể từ lúc sự việc kì lạ này bắt đầu thì đã hoàn toàn làm cho người ta hết đường xoay sở - trừ cách trốn tránh thì còn biết làm gì bây giờ?

Nhiếp Minh bật dậy từ trên ghế, hoạt động gân cốt - có lẽ nên ra ngoài một chút để giải sầu, nếu không sớm muộn thì mình cũng chết.

Nhiếp Minh thay áo phong thể thao màu trắng, dùng lược chải đầu, sau

đó nói một tiếng với người mẹ đang ở trong nhà bếp rồi mới ra khỏi nhà.

Bây giờ đã qua ba giờ chiều, ánh nắng gay gắt dường như làm người ta không thể mở mắt ra nổi, Nhiếp Minh nheo mắt lại, đi về phía đường lớn.

Vừa đi được vài bước thì một cậu thanh niên phát tờ rơi chạy tới, cậu ta rút một tờ giữa một đồng giấy quảng cáo trong ngực ra rồi đưa cho Nhiếp Minh, lễ phép nói: “Thưa ngài, mời ngài xem cái này.” Sau đó chạy đi.

Nhiếp Minh nhìn tờ giấy quảng cáo đó, phía trên viết:

“Chúc mừng sinh nhật tròn một năm khai trương của nhà hàng Bolton: Từ ngày 13 đến ngày 18 tháng 8, khách hàng khi đến nhà hàng đều có thể sử dụng miễn phí một phần bò bít tết và một ly rượu vang đỏ, xin chào đón tất cả mọi người.”

Nhiếp Minh giơ tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, hôm nay là ngày 16. Anh mỉm cười khổ một cái - dù sao cũng không biết nên đi đâu, nếu không thì đi ném thử một phần bò bít tết xem sao. Nhiếp Minh lại nhìn vào tờ quảng cáo, nhà hàng này nằm ở phía tây của thành Đông, trên đường Trung Đoạn.

Nhiếp Minh bắt một chiếc taxi, nói địa điểm cho lái xe.

Mười phút sau, anh đến được “Nhà hàng Bolton” - cách trang trí ở đây thể hiện phong cách Châu Âu cao cấp. Với mức thu nhập của Nhiếp Minh, anh không thể nào trở thành khách quen ở đây được, trước kia anh cũng chỉ cùng bạn bè tới đây một hai lần mà thôi.

Sau khi vào nhà hàng, Nhiếp Minh cảm giác có chút ngoài ý muốn - chỗ này cũng không náo nhiệt giống như trong tưởng tượng của anh, ngược lại còn có chút vắng vẻ. Chỉ có mấy đôi tình nhân đang ngồi cạnh cửa sổ uống nước giải khát ướp lạnh.

Một nam phục vụ trẻ tuổi mỉm cười tiến lên tiếp đón Nhiếp Minh, rồi dẫn anh đến một chỗ ngồi sáng sủa.

“Ngài đi một mình ạ?” Nam phục vụ hỏi.

“Vâng.”

“Xin hỏi ngài muốn dùng gì?” Nam phục vụ đưa cho Nhiếp Minh một thực đơn với bìa ngoài tinh xảo.

Nhiếp Minh lật đi lật lại thực đơn, sau đó nhìn về phía phục vụ đang chuẩn bị ghi lại nói: “Tôi muốn ném thử một phần bò bít tết miễn phí ở chỗ các cậu, cho tôi thêm ly cà phê nữa, cảm ơn.”

Nam phục vụ đang chuẩn bị viết vào sổ thì đột nhiên dừng bút lại, hỏi: “Xin lỗi, thưa ngài, vừa rồi ngài nói ‘bò bít tết miễn phí’ sao? Ừm... Chắc có lẽ là tôi nghe nhầm?”

Nhiếp Minh ngẩng đầu hỏi: “Sao thế, không phải chỗ các cậu đang tổ chức tiệc mừng sinh nhật tròn một năm à? Phục vụ bò bít tết cùng rượu vang đỏ miễn phí. Trên tờ quảng cáo của các cậu viết như vậy mà.”

Nam phục vụ cười lắc lắc đầu: “Thưa ngài, chắc là ngài lầm rồi, chỗ của chúng tôi không có hoạt động nào như vậy. Nơi ngài nói có lẽ là một nhà hàng khác.”

“Cái gì?” Nhiếp Minh cảm thấy vô cùng xấu hổ, “Tôi làm ư? Thế nhưng rõ ràng là trên tờ quảng cáo viết như vậy mà...” Theo bản năng anh sờ lên túi áo rồi lại phát hiện tờ quảng cáo đó đã sớm bị anh ném vào thùng rác.

“Vậy thì, thưa ngài, ngài có còn muốn... Gọi những món ban nãy không?”

Đúng lúc Nhiếp Minh chưa biết trả lời như thế nào thì liền thấy một cô gái trẻ đi đến bên cạnh anh, cô ấy nhìn người phục vụ rồi nói: “Xin lỗi, có lẽ là bạn tôi nhận nhầm, cho chúng tôi hai ly cà phê thôi.”

“Vâng.” Nam phục vụ gật đầu rồi rời đi.

Lúc này cô gái mặc bộ đồ công sở màu trắng liền quay người lại, ánh mắt sắc bén bắn về phía Nhiếp Minh. Nhiếp Minh kinh ngạc nhìn người phụ nữ xa lạ này, không biết phải làm gì. Nhưng anh cũng không thể không thừa nhận, đây là một người phụ nữ có dung mạo đẹp quá mức

bình thường, với dáng người cao ngất cùng một tính cách không giận mà vẫn uy nghiêm.

Đột nhiên Nhiếp Minh cảm thấy loại tính cách này rất giống một người mà anh đã từng quen biết, trong nháy mắt anh liền biết rõ thân phận của người phụ nữ này.

Không đợi Nhiếp Minh mở miệng, cô gái đó đã ngồi đối diện với anh, sau đó nhìn chằm chằm vào mắt Nhiếp Minh, nói: “Anh là Nhiếp Minh? Tôi nghĩ anh cũng có thể đoán ra tôi là ai rồi.”

“Cô là con gái của luật sư Tống Thái, đúng không?” Nhiếp Minh bình tĩnh nói.

Cô gái gật đầu: “Anh là một người thông minh, cho nên anh khiến cho mọi chuyện đều trở nên rất dễ dàng.”

Nhiếp Minh hiểu những lời đó của cô là có ý gì, anh hỏi “Tôi nên gọi cô là gì?”

“Tống Tĩnh Từ. Bây giờ đang làm việc tại viện khoa học xã hội quốc gia, ngành tâm lí học.”

“Vậy thì, cô Tống Tĩnh Từ, rất rõ ràng cuộc gặp hôm nay của chúng ta không phải là trùng hợp.”

“Ngài Nhiếp, tôi không thể không nói cho anh biết - bắt đầu từ ngày 13 tháng 8, tất cả mọi hoạt động của anh đều sẽ bị tôi giám sát chặt chẽ. Anh không hề rời khỏi nhà trong hai ngày, đến tận buổi chiều hôm nay, anh vừa ra khỏi nhà liền nhận được tờ quảng cáo do tôi làm giả. Đương nhiên, cậu thanh niên cũng do tôi bố trí ở đó để chờ anh ra khỏi nhà.”

Nhiếp Minh lắc đầu nói: “Tôi không hiểu tại sao cô phải phí công như vậy để gặp tôi, trên thực tế, cô có thể gọi điện hẹn tôi đến chỗ này, tôi cũng không để ý đâu.”

Tống Tĩnh Từ lấy tay nâng cằm lên, dừng ở hai mắt của Nhiếp Minh: “Anh thật sự không biết vì sao tôi muốn hẹn anh đến đây để gặp mặt? Hoặc là nói, anh thật sự không biết đây là đâu ư?”

Nhiếp Minh sững sốt: “Sao vậy? Nhà hàng này... Rất đặc biệt sao?”

Tống Tĩnh Từ cúi đầu xuống yên lặng vài giây, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Bốn ngày trước, cha tôi đã rơi từ trên lầu xuống ngay cạnh nhà hàng này.”

Nhiếp Minh kinh ngạc há to miệng: “Nói như vậy, chỗ này là...”

“Nhà của cha tôi - ở ngay trên nhà hàng này.”

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phục vụ bung hai chén cà phê nóng tới, lễ độ đặt ở trên bàn. Sau khi nói một câu “Mời dùng” thì liền rời đi.

Nhiếp Minh nhìn Tống Tĩnh Từ, hoang mang lắc đầu: “Tôi không hiểu cô dẫn tôi đến chỗ này là có mục đích gì?”

“Lúc nghiên cứu về tâm lý học tôi đã nghiên cứu về tâm lý tội phạm.” Tống Tĩnh Từ nói, “Chuyện này - xin anh thứ lỗi, trước khi gặp nhau hôm nay, tôi cũng giống như cảnh sát, cũng coi anh là kẻ tình nghi số một - theo như tôi phân tích, nếu như anh thật sự là hung thủ thì nhất định sẽ không đi đến chỗ này, để tránh sự nghi ngờ. Mà chắc chắn cũng sẽ không vì một suất bò bít tết mà đến đây - nhưng bây giờ, anh lại thật sự không hề cảnh giác mà tới nơi này. Cho nên tôi nghĩ rằng, có lẽ tôi đã hiểu lầm anh rồi.”

Nhiếp Minh cau mày nghĩ một lát, nói: “Tôi nghĩ, chỗ này đã xảy ra chuyện lớn như vậy, rất nhiều người cũng đã biết, dưới tình huống đó, người bình thường hẳn là phải tránh đi tới chỗ này mới đúng.”

“Xem ra anh thật sự không biết tí gì. Cha tôi không rơi xuống trước cửa nhà hàng này hay là rơi trên đường lớn. Mà là rơi xuống trước cửa phòng bếp phía sau nhà hàng - đó là một ngõ nhỏ ít người lui tới, là nơi nhà hàng dùng để chứa đồ vật linh tinh. Cha tôi rơi xuống đó cũng không có

ai nhìn thấy, chỉ có hai người đầu bếp phát hiện ra mới vội vàng báo cho cảnh sát. Mà cảnh sát thì nhanh chóng phong tỏa tin tức, cho nên hoàn toàn không có nhiều người biết chuyện này.”

Nhiếp Minh nhìn chằm chằm vào Tống Tĩnh Từ: “Nói như vậy, nếu hôm nay tôi vừa khéo không muốn ăn bò bít tết, vậy cô sẽ coi tôi là hung thủ giết người?”

“Đương nhiên không.” Tống Tĩnh Từ nói, “Tôi còn rất nhiều cách để có thể thăm dò anh, nhưng bây giờ tôi thấy cũng không cần nữa rồi.”

Nhiếp Minh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng thở dài.

“Sao vậy, ngài Nhiếp. Có vẻ anh rất không vui?”

Nhiếp Minh quay đầu lại: “Cô Tống, cô cho rằng bây giờ tôi phải như thế nào? Vì cô không coi tôi như hung thủ mà trút được gánh nặng hay sao? Cô có từng nghĩ rằng, từ lúc sự việc bắt đầu, tôi cũng đã trở thành người bị hại!”

Tống Tĩnh Từ há miệng, không biết nói gì.

“Hiện giờ cuộc thí nghiệm của cô đã kết thúc, cảm ơn cô đã không coi tôi là kẻ thù giết cha. Tôi có thể về nhà chưa?” Nhiếp Minh đứng lên.

“Đợi một chút, Nhiếp Minh, tôi...”

“Hay là cô còn một thí nghiệm khác nữa? Cô Tống.”

“Không, tôi... Tôi hi vọng anh có thể giúp tôi.”

“Giúp cô? Cô không biết nói yêu cầu này với cảnh sát có vẻ thích hợp hơn hay sao?”

“Anh là người duy nhất có thể giúp tôi, Nhiếp Minh.” Vẻ mặt Tống Tĩnh Từ trở nên nghiêm túc, “Xin anh ngồi xuống nghe tôi nói xong đã, có được không?”

Nhiếp Minh nhìn vào đôi mắt của Tống Tĩnh Từ, giữa hai tròng mắt trong suốt anh có thể thấy được một tia mong đợi và thành khẩn. Anh chỉ

có thể ngồi lại xuống.

“Tôi chỉ có mỗi cha thôi, ngài Nhiếp. Khi đó mẹ tôi lúc sinh tôi ra quá khó khăn nên đã chết. Trong trí nhớ của tôi chỉ có cha là người quan tâm bảo vệ tôi nhất, ông chính là người thân duy nhất của tôi. Nhưng bây giờ, ông lại chết thảm như vậy...” Ánh mắt Tống Tĩnh Từ âm trầm, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Tôi nghĩ, anh có thể hiểu được tâm trạng này của tôi, đúng không?”

“Tôi hiểu, tôi cũng cảm thấy rất tiếc. Thế nhưng, tôi thật sự không hiểu, tôi có thể giúp cô điều gì?”

“Nhiếp Minh, bây giờ tôi hoàn toàn tin rằng anh không phải là hung thủ giết hại cha tôi, cho nên, tôi nghĩ có lẽ anh có thể cung cấp cho tôi một ít tin tức hữu dụng, tôi có thể coi đó là manh mối để điều tra ra hung thủ đã giết hại cha tôi.”

Nhiếp Minh nghĩ một lát rồi nói: “Nghe qua thì thấy có vẻ cô rất chắc chắn cha mình chết là bị mưu sát, còn tự sát thì sao? Theo tôi được biết, cảnh sát cũng chưa thể đưa ra kết luận đối với vụ án này.”

“Về vấn đề đó, căn cứ vào phỏng đoán của tôi khi nói chuyện với cảnh sát, tôi có cảm giác bọn họ sẽ nói rằng vụ án này là một vụ tự sát. Thế nhưng điều này tuyệt đối là không thể!” Giọng nói của Tống Tĩnh Từ bắt đầu trở nên kích động, “Cha tôi tuyệt đối sẽ không tự sát! Vào buổi chiều hôm đó khi ông ấy chết, ông ấy vẫn nói chuyện điện thoại với tôi, trông không hề có chút dấu hiệu coi thường mạng sống của mình! Chúng tôi nói chuyện thoải mái giống hệt như bình thường vậy!”

“Cho nên cô cho rằng vụ án này chỉ có thể do mình cô tự tay điều tra và phát hiện ra sự thật?”

“Đây là điều cuối cùng tôi có thể làm cho cha tôi.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Tống Tĩnh Từ, đáy lòng Nhiếp Minh dâng lên một chút cảm phục.

“Được rồi, cô Tống, tôi đồng ý với cô. Tôi sẽ ủng hộ hết sức và giúp đỡ cô điều tra vụ án này. Việc này cũng liên quan đến sự trong sạch của tôi, tất nhiên tôi phải làm rõ hiểu lầm này của mình với mọi người rồi.”

Nhiếp Minh nói.

“Cám ơn anh, Nhiếp Minh. Thật sự cảm ơn anh.”

“Được rồi, vấn đề bây giờ là, chúng ta phải bắt đầu điều tra từ đâu?”

“Tôi nghĩ chúng ta nên bắt đầu từ manh mối gần nhất.”

“Manh mối gần nhất, cô nghĩ là cái gì?”

“Anh luôn có thói quen nói ra trọng điểm của người khác, đúng không?”
Tống Tĩnh Từ nở một nụ cười, “Thực ra so với tôi anh còn biết rõ hơn, có đúng không?”

Nhiếp Minh không thể không thừa nhận, năng lực phân tích tâm lý của Tống Tĩnh Từ đã đạt tới đỉnh cao. Anh đành phải thẳng thắn thành thực mà đối diện với cô: “Ý cô là cuốn sổ màu đen kia, cuốn sổ màu đen đã mất tích tại nhà cha cô, đúng không?”

“Còn có cái gì có thể sánh với đồ vật quan trọng như vậy nữa không? Cha tôi đến Vu gia lấy cuốn sổ màu đen chưa tới bốn tiếng mà đã bị người khác hãm hại; đồ đạc trong nhà không có gì bị mất, chỉ riêng cuốn sổ đó là bị mất đi; tất cả nội dung mà cha tôi viết trong sổ ghi chép cũng đều liên quan đến cuốn sổ màu đen đó. Nhiếp Minh, anh cho rằng những điều này cung cấp cho chúng ta cái gì?”

Anh nghĩ một lúc rồi nói: “Ít nhất cũng cho chúng ta biết rõ phương hướng hành động.”

“Hoàn toàn chính xác.”

“Nếu chúng ta có thể tìm được cuốn sổ màu đen đó, vậy thì tất cả bí ẩn đều sẽ được tháo gỡ.” Tống Tĩnh Từ nhìn chằm chằm vào mắt của Nhiếp Minh nói: “Vừa rồi nói chuyện với anh tôi cảm thấy - anh cho rằng nếu muốn tìm cuốn sổ màu đen kia cũng không phải là một chuyện quá khó khăn, có đúng không?”

Nhiếp Minh lắc lắc đầu: “Tôi không biết sẽ đi tìm cuốn sổ màu đen kia ở đâu, tôi chỉ thấy là chúng ta đã có chút manh mối - chính là đoạn văn mà cha cô đã viết trong cuốn sổ ghi chép. Nếu chúng ta có thể biết rõ những

lời nói đó là có ý gì thì có lẽ sẽ tìm được bí mật của cuốn sổ màu đen.”

“Bản ghi chép đó là di vật của cha tôi, bây giờ đang để trong nhà tôi. Thế nhưng tôi xem cũng không hiểu là có ý gì. Anh thì sao?”

“Tôi xem cũng không hiểu.”

Tống Tĩnh Từ suy nghĩ một lát rồi nói: “Buổi chiều hôm mà cha tôi chết, anh và ông ấy cùng tới Vu gia. Ông ấy đọc xong cuốn sổ màu đen thì liền gọi anh ra ngoài vườn nói chuyện, có đúng không? Ông ấy nói với anh cái gì vậy?”

“Ông ấy có vẻ rất căng thẳng, cực kỳ bối rối, thậm chí còn có chút sợ hãi - tôi không biết tại sao ông ấy lại như vậy. Ông ấy nói nội dung trong cuốn sổ này hoàn toàn không phải là những vấn đề tài vụ thông thường... Ông ấy còn nói muốn đi xác thực nội dung trong cuốn sổ, sau đó còn chưa chào tạm biệt đã rời khỏi Vu gia.”

“Nếu vậy thì ông ấy không hề nói một chữ nào liên quan đến nội dung trong cuốn sổ ư?”

“Không nói một chữ nào.”

Tống Tĩnh Từ nghĩ một lát: “Cha tôi cũng chỉ nói những điều đó thôi?”

Nhiếp Minh lấy tay chà sát lên xuống ly cà phê, một lúc lâu sau, anh thấp giọng nói: “Còn có một chuyện nữa, nhưng mà... Chuyện này cảnh sát cũng không biết.”

“Là chuyện gì?”

Nhiếp Minh cau mày nghĩ một lát, nói: “Tôi có thể nói cho cô, nhưng...”

Anh ngừng lại, có vẻ muốn nói lại thôi.

“Nhiếp Minh, nói cho tôi biết đi, anh không cần phải giấu diếm điều gì với tôi cả.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI. Trên thực tế, tuy buổi chiều hôm đó luật sư không nói với tôi về nội dung trong cuốn sổ kia, nhưng lại nói cho tôi một bí mật khác

của cuốn sổ.”

Tống Tĩnh Từ không nói gì, đợi Nhiếp Minh tiếp tục nói.

“Cuốn sổ màu đen này chỉ là một vỏ bọc, giữa cuốn sổ có kẹp 30 trang giấy. Mà 30 trang giấy này mới đúng là điểm mấu chốt nhất!”

Tống Tĩnh Từ từ từ tựa lưng vào ghế sofa, rơi vào lặng im suy nghĩ.

Qua vài phút, Nhiếp Minh hỏi: “Cô nghĩ cái gì vậy?”

Tống Tĩnh Từ nhìn Nhiếp Minh nói: “Tôi nghĩ, bây giờ anh gặp phiền phức rồi. Anh đang trong tình huống nguy hiểm.”

Nhiếp Minh lấy làm kinh hãi, hỏi: “Vì sao?”

“Anh có nhớ đoạn ghi chép mà cha tôi đã viết không? Dường như ông ấy đã có dự cảm là mình bị giết. Đồng thời, ông còn nói ‘Nếu tôi chết thì hãy để cho bí mật này mãi mãi chôn vùi dưới đất’. Anh nghĩ sao? Nhiếp Minh, câu này có hàm ý gì?”

“Ý của ông ấy là có thể ông ấy sẽ giấu 30 trang giấy này ở chỗ nào đó - trước đây tôi cũng nghĩ tới vấn đề này rồi. Thế nhưng, cô nói nguy hiểm là nguy hiểm ở đâu?”

“Chúng ta hãy xem xét lại xem: Mục đích của hung thủ là đến lấy cuốn sổ. Thế nhưng, sau khi hắn ta lấy được lại phát hiện trong đó không viết thứ mà hắn tìm, vậy thì hắn phải làm như thế nào?”

Nhiếp Minh bắt đầu căng thẳng: “Có lẽ, hắn sẽ đến nhà luật sư tìm một lần nữa...” Anh tạm dừng một lúc, “Thế nhưng, vì sao cô lại nói tôi bị nguy hiểm?”

“Quả thật rất có khả năng hắn sẽ quay lại nhà cha tôi tìm. Nhưng còn một khả năng khác là hắn sẽ cho rằng bây giờ anh là người duy nhất biết rõ chân tướng, sau đó sẽ trực tiếp tới tìm anh!”

“Thế nhưng, luật sư cũng không nói nội dung của cuốn sổ cho tôi biết!”

Tống Tĩnh Từ lắc đầu nói: “Đây chỉ là lời nói của anh, hắn ta dựa vào

điều gì mà cho rằng anh đang nói thật cơ chứ?”

Nhiếp Minh cảm thấy mồ hôi lạnh bắt đầu thấm vào trong sống lưng, anh không thể không thừa nhận mình đã xem nhẹ vấn đề này. Tình huống mà Tống Tĩnh Từ phân tích hoàn toàn có khả năng xảy ra!

“Mà hiện giờ tôi cũng gặp nguy hiểm.” Tống Tĩnh Từ nói tiếp, “Có khả năng hấn ta sẽ cho rằng có phải cha tôi mang 30 trang giấy đặt tại nhà tôi hay không.”

“Nếu là như vậy thì thật sự rất tệ.”

“Đợi một chút, nếu hấn ta thật sự nghĩ như vậy...” Bỗng nhiên vẻ mặt của Tống Tĩnh Từ trở nên sợ hãi, cô đứng bật dậy, “Nếu hấn ta thật sự làm như vậy...”

“Sao thế, cô cho rằng...”

“Tôi phải lập tức quay về nhà! Em trai tôi đang ở đó!”

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tống Tĩnh Từ chạy ra khỏi nhà hàng, nhanh chóng đón một chiếc taxi.

“Xin lỗi, tôi phải đi rồi. Hôm nào tôi sẽ gọi cho anh.” Cô ngồi trên xe nói với Nhiếp Minh.

“Tôi đi cùng cô.” Nhiếp Minh không đợi Tống Tĩnh Từ đồng ý đã ngồi xuống cạnh cô.

“Nhiếp Minh, anh...”

“Nếu tình hình đúng như cô nói, vậy thì một mình cô sẽ ứng phó như thế nào?”

Tống Tĩnh Từ biết ơn nhìn Nhiếp Minh, sau đó quay sang nói với lái xe: “Đến đường Giang Nguyên, nhanh lên!”

Ô tô bắt đầu phóng nhanh tới đó.

20 phút sau, bọn họ đến dưới cầu thang máy của nhà trọ. Tống Tĩnh Từ đưa tiền cho lái xe, sau đó lập tức xuống xe.

Nhiếp Minh cùng Tống Tĩnh Từ đi thang máy đến tầng 9. Trong thang máy, Tống Tĩnh Từ lo lắng giậm chân.

“Đừng sốt ruột quá, tôi nghĩ hẳn sẽ không trùng hợp vậy đâu.” Nhiếp Minh an ủi.

Tống Tĩnh Từ khẽ gật đầu, lông mày vẫn nhíu chặt.

Sau khi cửa thang máy mở ra, Tống Tĩnh Từ lao ra rất nhanh, cô run rẩy lấy chìa khóa từ trong túi ra, mở cửa phòng 902.

“Tống Vũ! Em ở đâu?” Sau khi vào nhà Tống Tĩnh Từ gọi to.

Cô tìm mấy phòng liên tiếp. Cuối cùng ở trong phòng đọc sách, cô liền tìm thấy em trai Tống Vũ của mình - một bé trai bốn tuổi đang cầm một quyển truyện rất dày nhìn về phía họ. Rõ ràng chị gái đột nhiên xuất hiện đã dọa cậu giật nảy mình.

Tống Tĩnh Từ một tay ôm lấy em trai, thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Cảm ơn trời đất! Em không có chuyện gì.”

Tống Vũ bị chị gái ôm vào trong lòng, vẻ mặt vẫn chằm chập như vậy, cũng không nói bất kì một câu gì.

Thấy cảnh này, Nhiếp Minh cảm thấy rất khó hiểu: Chẳng lẽ Tống Vũ bị câm?

Tống Tĩnh Từ quay đầu lại, thấy biểu cảm hoang mang của Nhiếp Minh thì liền buông Tống Vũ ra, đi tới nói với Nhiếp Minh: “Chúng ta đến phòng khách nói chuyện đi.”

Nhiếp Minh ngồi lên ghế sofa da trong phòng khách xa hoa theo phong

cách Châu Âu, nhận lẩu một ly trà xanh từ tay Tống Tĩnh Từ, cuối cùng anh không nhịn được hỏi: “Em trai cô... sao không nói gì? Lúc này chúng ta gọi nó lâu như vậy, nó cũng chưa từng trả lời một câu nào.”

Tống Tĩnh Từ ngồi xuống, thở dài: “Không, nó không bị câm. Nó đến nhà của chúng tôi chưa được bao lâu thì mắc phải chứng tự kỉ nghiêm trọng. Sau đó, dường như chưa ai từng nghe thấy nó nói chuyện cả.”

“Nó đến nhà cô? Nói như vậy...”

Tống Tĩnh Từ gật gật đầu: “Đúng, nó không phải con trai của cha tôi. Sáu năm trước khi cha tôi cưới vợ hai, người mẹ kế đó của tôi cũng dẫn đứa trẻ này về. Chẳng qua là khi đến nhà chúng tôi nó mới được sửa lại thành họ Tống.”

“Vậy thì, người mẹ kế của cô bây giờ như thế nào?”

“Bà ấy gả đến nhà chúng tôi được vài năm thì bị bệnh nặng, không bao lâu thì chết. Việc này đối với cha tôi là một đả kích rất lớn, ông quy kết tất cả mọi nguyên nhân lên người mình, tự cho rằng mình có số khắc vợ, thế cho nên hai người vợ gả cho ông sau vài năm đều đã chết. Ông vẫn luôn tự trách mình như vậy, cũng thế rằng sau này sẽ không bao giờ cưới vợ nữa.”

Im lặng vài giây, Nhiếp Minh hỏi: “Có lẽ đây là chuyện tư của mọi người, tôi không nên hỏi... Nhưng tôi thật sự rất muốn biết, vì sao cô và Tống Vũ không ở cùng cha cô mà lại muốn tách ông ấy ra, sống một mình ở chỗ này?”

Tống Tĩnh Từ lắc đầu: “Anh không biết mẹ kế của tôi nhỏ hơn cha tôi mười tuổi sao. Sau khi cha tôi cưới được bà ấy, vì muốn bà ấy vui vẻ nên ông đã dùng rất nhiều cách để lấy lòng bà. Nhưng cùng lúc ấy lại lạnh nhạt với tôi và Tống Vũ. Hơn nữa lúc ở nhà Tống Vũ hoàn toàn không thèm nhìn cha tôi, ngược lại lại thân thiết với tôi hơn. Cho nên, sau cái chết của mẹ kế, tôi và Tống Vũ liền chuyển đến đây ở.”

Nhiếp Minh gật gật đầu, ra vẻ đã hiểu.

“Vì việc này nên tôi và cha tôi cũng lạnh nhạt đi nhiều, nhưng mỗi tuần chúng tôi vẫn đến thăm ông ấy, mà cha tôi cũng vẫn quan tâm đến tôi.”

Tôi... quyết không cho phép bất kì ai làm tổn thương ông ấy!” Nói tới đây, trong mắt Tống Tĩnh Từ tràn đầy phẫn nộ, cảm xúc lại trở nên kích động.

Một lúc lâu sau, cô mới bình tĩnh hơn chút: “Tình cảnh hiện tại của chúng ta cực kỳ bị động, chúng ta hoàn toàn không biết hung thủ sẽ lựa chọn hành động như thế nào.”

“Có lẽ chúng ta có thể hành động trước hấn.” Nhiếp Minh nói.

“Chúng ta nên làm như thế nào?”

Nhiếp Minh nghĩ một lát, nói: “Sổ ghi chép của cha cô để ở đây đúng không? Cô cầm nó tới đây, chúng ta nghiên cứu lại xem, có lẽ có thể phát hiện ra điều gì đó.”

“Được, anh chờ một chút.” Tống Tĩnh Từ đứng dậy đi vào phòng của mình.

Một phút đồng hồ sau, cô cầm lấy sổ ghi chép màu lam trở về phòng khách.

Nhiếp Minh mở cuốn sổ ghi chép ra, nhìn những lời để lại khó hiểu một lần nữa. Anh hỏi Tống Tĩnh Từ: “Cô cảm thấy như thế nào đối với những lời này?”

“Tôi đọc mà không hiểu một chút gì.”

“Nhưng nó lại cung cấp cho chúng ta một chút manh mối.” Nhiếp Minh nói.

“Không sai, tôi cũng chú ý tới rồi. Hung thủ là đàn ông, nhưng lại có khả năng là người mà chúng ta đã biết...”

Nói tới đây, Tống Tĩnh Từ ngừng lại. Cô dùng ngón trỏ bên tay trái xoa xoa huyệt thái dương, dường như trong nháy mắt đã nghĩ tới điều gì đó.

“Sao vậy, cô nhớ tới ai ư?” Nhiếp Minh hỏi.

“Ừm... Lúc trước tôi đặt hết chú ý lên người anh. Mà bây giờ, tôi đã loại

trừ và hoàn toàn tín nhiệm anh rồi. Lúc này tôi lại nhớ tới, có một người...” Cô ngừng lại.

Nhiếp Minh ngồi thẳng người, nhìn cô.

“Chúng ta phải suy nghĩ như thế này: Sự việc phát sinh vào buổi chiều hôm đó chỉ có bốn người là anh, bà chủ Tư Mã, em trai Vu Thành và cha tôi là biết rằng ‘Có tồn tại một cuốn sổ màu đen thần bí’. Mà cha tôi lại là người duy nhất xem xong cuốn sổ này, ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi sau đó thì liền bị giết hại, sau đó cuốn sổ màu đen bị lấy đi...”

“Mà hung thủ là đàn ông.” Nhiếp Minh đã hiểu một chút, “Lại là người cha cô quen biết.”

“Anh cũng để ý thấy rồi sao? Cứ tiếp tục loại trừ như vậy, trừ anh ra thì cũng chỉ còn lại có một người thôi.”

“Là em trai của Vu Thành! Cô nghi ngờ cậu ta?”

“Ít nhất thì bây giờ làm gì còn ai dễ bị nghi ngờ như cậu ta? Hơn nữa cậu ta cũng hoàn toàn có đủ động cơ để gây án - Sau khi Vu Thành chết, cậu ta liền trở thành người thừa kế của dòng họ Vu. Nếu giống như giả thiết của chúng ta, trong cuốn sổ màu đen có viết bí mật của Vu Kiệt - anh nghĩ nó có quan trọng không?”

“Cho nên, cha cô bị giết, cuốn sổ thì bị lấy đi - có lẽ là vì không muốn tiết lộ bí mật của cuốn sổ màu đen ra ngoài, rồi lại gây ra bất lợi cho chính mình sao?”

“Tôi chỉ có thể nói, đây chính là phỏng đoán có tính khả thi nhất cho tới bây giờ.”

“Thế nhưng đó chỉ là phỏng đoán. Chúng ta không có bất cứ bằng chứng để chứng minh cậu ta đã làm việc này.”

“Nhưng ít nhất cũng đã có mục tiêu để chúng ta điều tra.”

Nhiếp Minh nhíu mày nói: “Cô đừng quên, hiện giờ cậu ta là người thừa kế của dòng họ Vu. Hai người bình thường chúng ta dựa vào cái gì mà đòi tiếp cận cậu ta? Cậu ta cũng có nghĩa vụ gì mà phải phối hợp với

chúng ta?”

Tống Tĩnh Từ nghĩ một lúc rồi nói, “Tôi đã có biện pháp, cha tôi đã làm việc cho Vu gia mấy chục năm. Trong Vu gia có một văn phòng riêng biệt thuộc về ông ấy. Tôi nghĩ rằng, trong đó nhất định để lại không ít đồ của ông. Chúng ta có thể mượn cơ hội tới lấy lại di vật của ông để vào Vu gia hỏi thăm một chút.”

“Ừm... Làm như vậy có vẻ hợp tình hợp lý. Vu Kiệt chắc sẽ không đoán được chúng ta hoài nghi cậu ta.”

“Nhưng vấn đề là, chúng ta phải hỏi cậu ta như thế nào? Chắc sẽ không hỏi ‘Xin lỗi, cậu cho rằng cái chết của cha tôi và cậu có quan hệ gì không’ chứ?”

Nhiếp Minh để tay lên cằm bắt đầu suy tư.

Một phút đồng hồ sau, anh dùng lực vỗ một cái vào đùi: “Tôi biết nên dò hỏi cậu ta như thế nào rồi! Khi nào thì chúng ta tới Vu gia?”

“Càng nhanh càng tốt, tốt nhất là vào ngày mai - nhưng, anh có thật sự chắc chắn không? Anh chuẩn bị nói với cậu ta như thế nào?”

“Tạm thời giữ bí mật.” Nhiếp Minh cười nhẹ nhàng.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

9 rưỡi sáng ngày hôm sau, Tống Tĩnh Từ đúng giờ gặp Nhiếp Minh ở trên đường.

“Bây giờ chúng ta đến Vu gia. Hi vọng Vu Kiệt không ra khỏi nhà.” Nhiếp Minh nhìn đồng hồ nói.

“Nếu không phải tình huống đặc biệt thì đại thiếu gia nhà giàu như cậu ta chắc chắn sẽ không dậy sớm như vậy. Tôi thấy chúng ta không cần lo

lẳng không gặp được cậu ta.”

“Đi thôi.” Nhiếp Minh giơ tay vẫy một chiếc taxi.

Nửa tiếng sau, bọn họ thuận lợi ngồi trong phòng khách của Vu gia.

Nữ giúp việc đặt hai ly trà trước mặt Nhiếp Minh và Tống Tĩnh Từ, hỏi: “Hai người muốn gặp bà chủ Tư Mã hay là cậu chủ Vu Kiệt? Bà chủ Tư Mã thì chưa dậy, còn cậu chủ Vu Kiệt thì đang tập thể dục ở vườn hoa phía sau.”

“Không cần đánh thức bà chủ Tư Mã. Chúng tôi tìm cậu chủ Vu Kiệt, phiền cô nói với cậu ta một tiếng.” Tống Tĩnh Từ mỉm cười nói.

“Được, hai người chờ một chút.” Nữ giúp việc xoay người rời đi.

Mấy phút đồng hồ sau, Vu Kiệt mặc một bộ quần áo thể thao đi vào phòng khách, toàn thân cậu ta mồ hôi đầm đìa, hiển nhiên là vừa mới vận động mạnh xong.

“Tĩnh Từ... Còn có Nhiếp Minh nữa, tại sao hai người lại đến đây?” Vu Kiệt ngồi xuống, đồng thời cầm chiếc khăn mặt nữ giúp việc đưa tới lau mồ hôi trên mặt.

“Ngại quá, mới sáng sớm đã đến làm phiền cậu.” Tống Tĩnh Từ nói.

“Không sao,” Vu Kiệt nhún vai, “Hai người có chuyện gì sao?”

“Là như thế này, cha tôi ở nhà cậu có một phòng làm việc riêng đúng không? Bây giờ ông ấy mất rồi, tôi muốn lấy lại đồ của ông ấy để làm kỉ niệm.”

“À... Đó là điều nên làm,” Vu Kiệt nói, “Đối với cái chết của luật sư Tống, cả nhà chúng tôi đều cảm thấy rất tiếc.”

“Cảm ơn. Vậy thì, phòng làm việc kia ở đâu vậy?”

“Tôi gọi giúp việc dẫn mọi người đi.” Vu Kiệt gọi nữ giúp việc lúc nãy đến, “Cô dẫn cô Tống đến văn phòng của luật sư Tống giúp tôi.”

“Văn phòng của luật sư Tống ở bên cạnh, xin mời đi theo tôi.” Nữ giúp việc ý bảo Nhiếp Minh cùng Tống Tĩnh Từ đi theo mình.

Đi đến trước phòng khách, bỗng nhiên Vu Kiệt hỏi một câu: “Xin lỗi, tôi thật sự rất tò mò, tại sao hai người lại có thể ở cùng một chỗ?”

Nhiếp Minh cùng Tống Tĩnh Từ liếc nhau một cái, Nhiếp Minh xoay người nói: “Buổi chiều hôm mà luật sư Tống gặp chuyện không may thì đã gọi tôi đến vườn hoa, cũng nói cho tôi biết một chuyện - cô Tống biết được điều này có thể vạch trần người đã giết hại cha mình nên đã nhờ tôi giúp cô ấy.”

Vu Kiệt hơi mấp máy môi. Vài giây sau, cậu ta hỏi: “Luật sư... nói với anh một chuyện? Đó là chuyện gì?”

Nhiếp Minh để lộ vẻ mặt khó xử: “Xin lỗi, tôi chỉ sợ không thể nói ra.” Nói xong liền chuẩn bị rời khỏi phòng khách.

“Đợi một chút, Nhiếp Minh. Đúng là anh... đã biết một ít bí mật, có đúng không?”

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, tay Vu Kiệt liền run rẩy mất tự nhiên, giống như ý thức được mình đã lỡ lời.

Nhiếp Minh bước đến gần Vu Kiệt, hỏi: “Tôi chỉ nói luật sư đã nói cho tôi biết một chuyện, tại sao cậu lại biết ông ấy muốn nói cho tôi một bí mật?”

“Bởi vì sau khi xem xong cuốn sổ màu đen luật sư Tống liền tìm anh nói chuyện, đương nhiên ông ấy sẽ nói bí mật của cuốn sổ đó cho anh biết...”

“Thế nhưng, tại sao cậu lại biết chắc chắn trong cuốn sổ đó có viết một bí mật?”

“Tôi...”

“Cậu đã xem qua cuốn sổ đen đó rồi!” Nhiếp Minh lớn tiếng nói.

Vu Kiệt từ từ ngồi xuống ghế sofa, sắc mặt cực kì khó coi. Nữ giúp việc

hiển nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, tay chân luống cuống đứng ở một bên.

“Cô đi trước đi.” Vu Kiệt phát phát tay với nữ giúp việc, sau đó nhìn về phía Nhiếp Minh cùng Tống Tĩnh Từ nói, “Xin hai người ngồi xuống nghe tôi nói đã.”

Đây đương nhiên là cục diện mà Nhiếp Minh hy vọng, anh nhìn về phía Tống Tĩnh Từ liếc mắt ra hiệu, hai người lại ngồi trở lại chỗ cũ.

“Nhiếp Minh, anh có thể nói cho tôi biết luật sư đã nói gì với anh được không? Rốt cuộc trong cuốn sổ kia viết gì?” Đột nhiên Vu Kiệt dùng ánh mắt chờ đợi nhìn về phía Nhiếp Minh, trong giọng nói lại mang theo vài phần cầu khẩn.

Nhiếp Minh sững sốt một lúc, nói: “Không phải cậu biết trong cuốn sổ đó có chứa một bí mật sao? Tôi nghĩ cậu đã xem rồi.”

Vu Kiệt lắc lắc đầu: “Nếu tôi đã xem rồi thì còn phải hỏi anh sao?”

Nhiếp Minh cùng Tống Tĩnh Từ liếc nhau một cái, hai người bọn họ hoàn toàn bị làm cho mơ hồ rồi.

Vu Kiệt thở dài một hơi: “Thực ra, tôi thực sự đã xem qua cuốn sổ đó một lần rồi. Chẳng qua...”

Cậu ta ngừng lại, ánh mắt nhìn trần nhà, rơi vào hồi tưởng. Qua một lúc lâu sau, cậu ta tiếp tục nói: “Năm tôi tám tuổi đã xảy ra một chuyện mà đến nay vẫn còn để lại sự sợ hãi trong tôi. Có một ngày, cha tôi đang làm việc trong văn phòng, còn tôi thì chơi ngoài phòng khách... Mẹ đi tới bảo tôi gọi cha, bà muốn bàn với ông một chuyện. Vì thế tôi đến gõ cửa văn phòng, cha tôi mở cửa rất nhanh. Tôi nói với ông ấy mẹ tìm ông ấy có việc, ông gật đầu trả lời, sau đó nhét một quyển sổ màu đen trên bàn làm việc vào ngăn tủ thứ năm - đó là độ cao mà lúc đó tôi hoàn toàn không có cách nào với tới được. Sau đó, ông liền đi ra ngoài...”

“Tôi ở lại phòng làm việc của ông ấy, cảm thấy rất tò mò - đó là sổ gì vậy? Vì sao cha chỉ rời đi một lát lại phải giấu nó ở chỗ cao như vậy? Lòng hiếu kỳ thúc giục, tôi tìm một cái ghế, sau đó đứng ở trên, kiễng chân, cuối cùng với tới cuốn sổ màu đen kia, tôi lấy nó xuống.”

“Lấy được cuốn sổ, tôi mở nó ra, vừa mới chuẩn bị xem thì đột nhiên, cha tôi xông vào. Ông thấy tôi đang mở cuốn sổ ra thì liền quát to một tiếng, xông tới cướp lấy cuốn sổ, đóng nó lại, sau đó...”

Toàn thân Vu Kiệt run lên, rùng mình ớn lạnh. Tạm dừng vài giây, giọng nói của cậu ta cũng bắt đầu run rẩy theo: “Bình thường cha tôi rất điềm đạm, bình dị gần gũi. Nhưng giây phút đó, ông ấy như bị nổi điên vậy, trừng to mắt nhìn tôi, sau đó một bàn tay nắm chặt vai tôi. Tôi bị ông ấy nắm thật sự rất đau, ra sức vùng vẫy, nhưng ông ấy lại nắm mạnh hơn, cũng hỏi tôi vừa rồi có phải đã xem qua cuốn sổ này hay không.”

“Tôi cực kỳ sợ hãi, ông ấy chưa bao giờ như vậy với tôi, tôi chỉ có thể nói thật ‘Không, con không thấy, con chỉ vừa lấy xuống mà thôi.’ Thế nhưng, dường như cha tôi không hề tin lời tôi nói, ông liên tục hỏi tôi không dưới năm lần ‘Con thật sự chưa thấy? Nói thật! Rốt cuộc đã xem chưa?’”

“Tôi bị dọa phát khóc. Lúc ấy tôi thậm chí còn sinh ra một cảm giác sợ hãi kì lạ - cha tôi có một bí mật không thể cho ai biết ghi lại trong cuốn sổ màu đen này, nếu tôi thực sự nhìn thấy bí mật đó, ông ấy thậm chí có thể sẽ giết tôi!”

“Tôi ra sức hét to, vừa khóc vừa thề, nói tôi tuyệt đối chưa thấy bất cứ thứ gì. Dường như cha tôi đã hơi tin một chút, ông buông tôi ra, tôi điên cuồng muốn chạy ra khỏi căn phòng đó. Đột nhiên, ông lại bắt lấy tôi, nói khẽ với tôi rằng ‘Chuyện này không cho phép con nói với bất kì ai, kể cả mẹ của con.’ Tôi nhanh chóng gật đầu, ông ấy nhìn chăm chăm tôi một lúc, cuối cùng buông tôi ra, để cho tôi rời đi...”

Vu Kiệt nói xong chuyện này, tay phải xoa đầu, mày nhíu chặt. Giống như quay trở về với sai lầm của ngày nào đó vào mười năm trước.

“Chuyện đó... Rốt cuộc cậu có nhìn thấy trong cuốn sổ màu đen viết gì không?” Nhiếp Minh hỏi.

“Đương nhiên tôi không thấy gì! Nếu đã nhìn thì vừa rồi tôi còn có thể căng thẳng hỏi anh như vậy sao?”

“Đợi một chút, nói như vậy, cuốn sổ này hoàn toàn không phải là của Vu

Thành. Mà là của cha các cậu?” Tống Tĩnh Từ hỏi.

Vu Kiệt gật gật đầu: “Thực ra, từ sau chuyện này, tôi cũng hoàn toàn không biết cuốn sổ đó ở đâu, cũng tuyệt đối không dám đi hỏi chuyện về cuốn sổ này... Mãi đến lúc anh trai của tôi chết, Nhiếp Minh tới nhà chúng tôi, nói tới di chúc của anh trai, tôi mới biết được hóa ra cha đã truyền lại cuốn sổ này cho anh trai là con cả. Bây giờ, vì cuốn sổ này mà lại xảy ra chuyện như vậy... Tôi...”

Vu Kiệt ngừng lại, dường như sợ hãi đã bóp chặt yết hầu của cậu ta, khiến cậu ta phì phò thở gấp.

Đột nhiên Tống Tĩnh Từ nhớ tới cái gì đó, hỏi: “Cha cậu có phải là con cả của Vu gia không?”

“Có.”

“Cha cậu truyền lại cuốn sổ đó cho Vu Thành từ lúc nào?”

“Tôi không biết, đại khái chắc là trước khi chết cha tôi đã giao cho anh trai!”

Nhiếp Minh nhíu mày, hỏi: “Cha cậu chết như thế nào?”

Vu Kiệt ngẩng đầu, nhìn Nhiếp Minh: “Anh hỏi cái này để làm gì?”

“Xin lỗi, tôi cảm thấy có chút kì lạ. Cha cậu đã qua đời ở tuổi trung niên. Vừa rồi cậu cũng nói, rất có thể cha cậu đã giao cuốn sổ màu đen cho Vu Thành trước khi chết. Chẳng lẽ ông ấy lại biết mình sẽ chết lúc nào?”

Vu Kiệt trầm mặc một lúc, nói: “Trên thực tế, tôi cũng không rõ lắm...”

“Cậu không biết cha cậu chết như thế nào?” Nhiếp Minh cảm thấy rất khó tin.

“Anh có biết, nhà chúng tôi có một qui tắc gia truyền, đó chính là người con cả nhất định phải ở trong căn phòng màu trắng ở phía tây.” Vu Kiệt nói, “Tôi nhớ rõ lúc tôi mười lăm tuổi, có một ngày, anh trai tôi nhận được một cú điện thoại, là cha tôi ở trong căn nhà trắng đó gọi tới. Sau khi để điện thoại xuống Vu Thành cuống quýt chạy tới căn nhà trắng đó.

Đại khái khoảng một giờ sau, anh ấy ôm cha tôi ra khỏi đó, khi ấy, cha tôi đã tắt thở rồi.”

“Ông ấy chết vì điều gì?”

“Vu Thành nói, cha chết là do bệnh tim tái phát, về sau pháp y tới kiểm tra cũng cho là như vậy.”

Tống Tĩnh Từ đột nhiên che miệng lại: “Cha cậu đã chết trong căn phòng trắng đó... Vu Thành anh ta về sau vẫn dám mỗi ngày đều ở trong căn phòng đó một mình sao?”

“Đây là qui định, không phải chuyện anh trai tôi có muốn hay không, anh ấy không có sự lựa chọn. Và lại, tôi biết anh ấy cũng sẽ không có bất cứ cảm giác không thoải mái nào.”

“Vì sao?” Nhiếp Minh hỏi.

Vu Kiệt thở dài: “Cha tôi và anh trai... rất giống nhau, hai người bọn họ đều là những người quái dị. Bọn họ thường xuyên ở trong phòng bàn bạc điều gì đó, tuyệt đối không cho bất kì ai khác tham gia vào - a..., đúng rồi, ngoại trừ thường xuyên tới tìm cha tôi thì anh ấy rất ít ra ngoài gặp bạn. Sau khi cha tôi chết, Vu Thành tưởng chừng như đã biến thành ông ấy, anh ấy thường xuyên đứng một mình trong căn phòng trắng đó, gần người mười mấy giờ liền, tôi thấy người bình thường hẳn sẽ không làm như vậy. Tôi không hiểu, căn phòng trắng đáng sợ như vậy, bọn họ lại có thể nguyện ý ngây ngốc ở trong đó. Nếu đổi lại là tôi thì tôi sẽ không muốn trở thành người thừa kế của Vu gia, tôi cũng sẽ không ngây ngốc ở nơi này! Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày phát điên lên mất!”

“Nghe cậu nói thì hình như cậu đã vào đó?” Nhiếp Minh hỏi.

“Tôi chưa vào bao giờ!” Đột nhiên mặt Vu Kiệt đỏ lên, “Tôi muốn tránh căn nhà trắng đó còn không kịp! Tôi còn lâu mới đi vào đó!”

“Vậy bây giờ, Vu Thành đã chết, ai sẽ tới sống tại căn nhà trắng kia?”

“Không ai cả. Vu Thành cũng không có con trai, dựa theo qui định, bây giờ không ai có tư cách vào căn nhà đó nữa rồi.” Đột nhiên Vu Kiệt dừng lại, “Không phải hai người tới lấy đồ của luật sư sao? Tại sao lại hỏi việc

của nhà chúng tôi tường tận như vậy?”

“A..., đúng rồi. Chúng tôi lấy được đồ rồi.” Nhiếp Minh xin lỗi nói, “Vừa rồi chỉ là nhất thời tò mò, hơi nhiều một chút, thật ngại quá.” Rồi nhanh chóng đứng dậy cùng Tống Tĩnh Từ.

“Được rồi, bây giờ anh có thể nói hay không, rốt cuộc luật sư đã nói với anh bí mật gì?”

“Luật sư nói cho tôi một bí mật - đó là cuốn sổ màu đen có cất giấu một bí mật nào đấy. Trừ điều đó ra, tôi hoàn toàn không biết gì cả.” Nhiếp Minh bất đắc dĩ nhún vai.

Vu Kiệt nhìn anh, sau một lúc lâu cũng không nói gì.

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đồ của luật sư ở Vu gia cũng không có gì nhiều, chỉ có mấy cái cặp hồ sơ, bên trong đựng một chút bản thảo và tài liệu, thư từ các loại. Còn có vài cuốn sách và mấy bản ghi chép. Thu dọn xong, cuối cùng lấy một thùng xốp to đựng tất cả vào trong.

Nhiếp Minh và Tống Tĩnh Từ chào tạm biệt Vu Kiệt, cầm theo di vật của luật sư trở về nhà của Tống Tĩnh Từ. Lúc này Tống Vũ đã tự mình ăn xong cơm trưa, đang ngủ trưa.

Nhiếp Minh đốt một điếu thuốc, hung hăng hít một hơi, sau đó từ từ thở ra một làn khói màu xanh.

“Tôi không nghĩ anh lại hút thuốc lá.” Tống Tĩnh Từ ngồi đối diện nói.

“Bình thường thì không hút.” Nhiếp Minh quay đầu sang nhìn cô, “Những lời vừa rồi của Vu Kiệt, cô thấy thế nào?”

Tống Tĩnh Từ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Theo góc độ phân tích

tâm lí mà nói thì rất có khả năng những lời nói của cậu ta là nói thật.”

Nhiếp Minh có vẻ đăm chiêu gật đầu: “Tôi cũng nghĩ thế, cậu ta không có khả năng chuẩn bị tâm lí dưới tình huống như vậy mà không để lộ sơ hở.”

“Nếu chuyện cậu ta nói là sự thật thì việc cậu ta tò mò với cuốn sổ màu đen là vô cùng hợp lí.”

“Nhưng sự tò mò đó chưa đến mức khiến cho cậu ta giết người - nói như vậy, cậu ta không thể là hung thủ được.”

“Đúng vậy, đầu mối này bị gãy rồi.” Tống Tĩnh Từ đầy uể oải, “Bây giờ chúng ta lại mất đi phương hướng, hoàn toàn không biết bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ.”

“Để tôi suy nghĩ đã.” Nhiếp Minh nhắm mắt lại, tựa đầu vào chỗ dựa lưng trên ghế sofa.

“Không cần vội, từ từ rồi sẽ đến thôi.” Tống Tĩnh Từ đứng lên nói, “Tôi đi pha hai ly cà phê.”

Nhiếp Minh nằm một mình trên ghế sofa trong phòng khách suy nghĩ hơn mười phút đồng hồ, cảm thấy không có chút manh mối nào, anh ngồi dậy, nhìn thấy cặp hồ sơ của luật sư mà bọn họ mới cầm từ Vu gia về.

Đột nhiên Nhiếp Minh có một suy nghĩ - bên trong này có thể ghi lại điều gì đó hữu dụng hay không nhỉ? Tinh thần anh tỉnh táo lại, mở một tập tài liệu, lấy một trang trong đó ra.

Nhiếp Minh nhìn tiêu đề của trang đó - “Vụ kiện chó dữ cắn người và phương án bồi thường.”

Xem ra đây là một vụ kiện mà trước đây luật sư đã nhận, trên tờ giấy là những dòng chữ ông ấy tự viết.

Nhiếp Minh xem qua một lượt bản nháp này - đây là một vụ án phổ thông không thông qua tố tụng dân sự (*).

(*) Tố tụng dân sự: là trình tự, thủ tục khởi kiện để Tòa án giải quyết các vụ án hoặc việc dân sự tại Tòa án liên quan đến các tranh chấp dân sự, hôn nhân và gia đình, kinh doanh, thương mại, lao động (gọi chung là vụ án dân sự).

Nhiếp Minh bĩu môi, đặt bản nháp lại chỗ cũ, lại ngả đầu lên ghế sofa.

Một phút đồng hồ sau, anh đột nhiên bật dậy, lục lại bản nháp lúc nãy, cẩn thận quan sát lại.

Ngay sau đó, Nhiếp Minh lại lục từ trong cặp hồ sơ ra mấy bản nháp khác, anh nhanh chóng xem từng bản nháp một.

Lúc này, Tống Tĩnh Từ bung cà phê từ trong bếp đi ra, cô thấy Nhiếp Minh lục tung bản nháp của bố mình lên khắp bàn thì không khỏi kêu lên: “Nhiếp Minh! Anh làm gì vậy?”

“Nhanh lên! Cô mau lấy bản ghi chép gốc mà bố cô để lại ra đây!” Nhiếp Minh kêu.

“Anh... Phát hiện ra gì rồi?”

“Nhanh mang tới đây!” Nhiếp Minh cũng không ngần đầu lên nói.

Tống Tĩnh Từ để cà phê xuống, đi vào phòng của mình, lấy ra bản ghi chép màu xanh đưa cho Nhiếp Minh.

Nhiếp Minh nhìn lại một lần nữa những lời nhắn trên bản ghi chép, anh há miệng thờ đốc, đóng bản ghi chép lại.

“Rốt cuộc là sao vậy? Anh phát hiện ra điều gì rồi?” Tống Tĩnh Từ lo lắng hỏi.

Nhiếp Minh cầm lấy bản nháp “Vụ kiện chó dữ cắn người và phương án bồi thường” đưa tới trước mặt Tống Tĩnh Từ, nói: “Cô xem bản nháp này đi.”

Tống Tĩnh Từ nhanh chóng đọc một lần, hoang mang ngẩng đầu, hỏi: “Bản nháp này làm sao thế? Có gì không đúng sao?”

“Nhìn thêm mấy tờ này đi.” Nhiếp Minh lại đưa cho Tống Tĩnh Từ mấy bản nháp của luật sư.

Tống Tĩnh Từ xem qua từng bản nháp, vẫn cảm thấy mù mịt: “Những vụ án này đều rất phổ thông, không có gì đặc biệt cả!”

Nhiếp Minh lắc đầu nói: “Không, không phải nội dung. Cô hãy nhìn cách viết những bản nháp đó mà xem - bản “Chó dữ” có khoảng 3000 chữ, tổng cộng được chia thành bốn đoạn, nếu chia đều cho từng đoạn thì mỗi đoạn có gần 800 chữ.”

“Nhìn vào mấy bản nháp này, dường như mỗi bản đều như vậy - mỗi đoạn đại khái có khoảng 700 đến 800 chữ, nhiều lắm thì có gần 1000 chữ.”

“Điều này thì nói lên cái gì?” Tống Tĩnh Từ hỏi.

“Rõ ràng cha cô viết theo thói quen! Mỗi người đều có thói quen viết bài của chính mình, thói quen của cha cô chính là - không thích chia đoạn nhiều lắm! Mỗi đoạn đều rất dài!”

“Mà những lời nhắn ông ấy để lại này - tổng cộng mới có 200 chữ, mà mỗi câu lại chia thành một đoạn, cô không thấy rất kì lạ sao?” Nhiếp Minh mở bản ghi chép ra, đặt trước mặt Tống Tĩnh Từ.

Tống Tĩnh Từ cẩn thận nhìn từng đoạn trong bản ghi chép kia, cau mày: “Chẳng lẽ anh nghi ngờ những chữ trong bản ghi chép được để lại này không phải do cha tôi viết?”

“Thế nhưng nhìn nét chữ thì chính xác là cha cô tự tay viết.”

Tống Tĩnh Từ gơ tay: “Tôi không hiểu tại sao lại như vậy?”

Nhiếp Minh im lặng một lúc, nói: “Ngày tháng viết trong bản ghi chép đó, chắc cô cũng đã chú ý tới rồi, đó không phải là ngày sự việc xảy ra. Cô có biết điều này có nghĩa gì hay không?”

“Đúng, tôi đã phát hiện ra ngày tháng không đúng, không biết đối với anh ngày này có ý nghĩa gì.”

“Ngày 23 tháng 12...” Nhiếp Minh lặp đi lặp lại ngày tháng đó mấy lần, hỏi: “... Ngày này cũng không phải là ngày đặc biệt gì ư?”

Tống Tĩnh Từ lắc đầu: “Tôi đã nhớ lại những ngày đặc biệt của mọi người trong nhà chúng tôi mà cũng không phát hiện có liên quan gì tới ngày tháng đó.”

Nhiếp Minh nghĩ một lát, hỏi: “Ngày giỗ của mẹ cô là ngày nào?”

Tống Tĩnh Từ nhún vai, nói: “Tôi đã nghĩ tới từ trước, nhưng không phải, ngày giỗ của mẹ tôi là ngày 22 tháng 1.”

Nhiếp Minh gục đầu xuống, lại rơi vào lạng im suy nghĩ.

Mấy phút đồng hồ sau, anh lại mở bản ghi chép màu xanh ra, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm góc phải phía dưới chỗ ghi ngày tháng.

Đột nhiên, anh há miệng, tựa như đã biết được điều gì đó, nhắc cuốn sổ đó lên, anh căng thẳng cau mày nhìn từ trên xuống dưới.

Nhìn một lúc, cơ thể Nhiếp Minh khẽ run lên, một giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn từ trán anh rơi xuống.

“Anh... Phát hiện ra điều gì rồi hả?” Tống Tĩnh Từ khẩn trương hỏi.

“Tôi hiểu rồi! Quả nhiên cuốn sổ này đã được luật sư Tống nguy trang! Tôi đã hiểu tất cả rồi!” Nhiếp Minh kêu lên kinh ngạc.

“Cái gì! Anh đã hiểu rồi! Là chuyện gì đã xảy ra?” Tống Tĩnh Từ lo lắng hỏi.

“Cô xem.” Nhiếp Minh kích động đặt cuốn sổ tới trước mặt Tống Tĩnh Từ, “Phía dưới cuốn sổ viết là ’05.12.23’, chúng ta vẫn đều cho rằng đây là một ngày nào đó, có đúng không?”

“Chẳng lẽ... Không phải sao?”

“Chỗ này là chỗ luật sư ám chỉ nơi để cuốn sổ màu đen! Ông ấy khiến cho chúng ta nghĩ rằng đây là ngày tháng, nhưng trên thực tế - cô thử bỏ mấy dấu chấm nằm ở giữa mà xem.”

Tống Tĩnh Từ nhìn thoáng qua, nói: “Vậy thì biến thành sáu con số ‘051223’ như thế này.”

“Đúng vậy, cô đếm lại đi, bản ghi chép này có tất cả bao nhiêu đoạn?”

Tống Tĩnh Từ thử đếm một lần: “Sáu đoạn.”

Ánh mắt sáng ngời có thần của Nhiếp Minh chăm chú nhìn cô: “Đã nhìn ra chưa?”

“Ừm... Tôi thấy mình vẫn chưa hiểu lắm.” Tống Tĩnh Từ hoang mang lắc đầu, “Rốt cuộc là như thế nào?”

“Bây giờ cô xem lại một lần nữa xem - đặt sáu con số ứng với sáu đoạn, mỗi đoạn ứng với một chữ. Thử một lần xem!”

Tống Tĩnh Từ chuyển cuốn sổ đến trước mặt mình, lại quan sát nghiêm túc một lần nữa.

“Tất cả mọi thứ đều rất rõ ràng. Tôi đã xác thực, những chuyện viết trong cuốn sổ kia đều chính xác.

Người kia che giấu bí mật đó nhiều năm như vậy lại bị tôi phát hiện ra được, điều này thật sự rất đáng sợ!

Trước khi tôi công khai bí mật này, có lẽ anh ta sẽ tìm đến tôi, có lẽ tôi sống không được bao lâu nữa, anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi.

Bao lâu nay anh ta đã tự nguyện trang cho bản thân? Rốt cuộc bây giờ anh ta tính làm cái gì? Anh ta vẫn còn là con người sao? Không, đó không phải chuyện mà một con người có thể làm, anh ta đã không phải là người nữa rồi.

Màn diễn này, không biết anh ta đã diễn trong bao nhiêu năm. Tôi thật sự là một ông già hồ đồ, nhiều năm như vậy, anh ta vẫn giấu với mọi người bên ngoài, tôi hoàn toàn không thể nhận ra anh ta.

Tuệ ở trên thiên đường, có lẽ rất nhanh tôi sẽ được đến bên bà rồi. Nếu tôi chết thì hãy để cho bí mật này mãi mãi chôn vùi dưới đất.”

Nhìn vài phút, cô kêu to lên: “Trời ạ! Nếu đoạn thứ nhất là số ‘0’, đoạn thứ hai là chữ thứ 5, đoạn thứ 3 là chữ thứ nhất, đoạn thứ tư là chữ thứ 2...”

“Ghép lại sẽ thành cái gì?”

Tống Tĩnh Từ kinh ngạc ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Hóa ra là vậy...”

Nhiếp Minh yên lặng gặt đầu, cầm một cây bút bi trên bàn trà, viết mấy chữ đó lên giấy:

Giấu ở trong bồn hoa.

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cha cô giấu cuốn sổ đó bên trong bồn hoa!” Nhiếp Minh nói, “Cô có biết là bồn hoa nào không?”

“Còn có thể là bồn hoa nào nữa chứ? Đương nhiên là bồn hoa trên ban công nhà cha tôi rồi! Bình thường ông luôn trồng những loài cây ông thích ở đó. Tôi thật không ngờ ông ấy sẽ giấu cuốn sổ ở đấy!” Tống Tĩnh Từ gõ thật mạnh vào đầu mình.

“Vậy bây giờ...”

“Còn chờ cái gì nữa? Lập tức tới nhà cha tôi tìm cuốn sổ kia thôi - tất cả ả sổ sắp được tháo gỡ rồi!” Tống Tĩnh Từ nói.

“Nhưng lúc này đã là bảy giờ tối rồi.” Nhiếp Minh nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói.

“Vậy thì sao? Chẳng lẽ anh không muốn nhanh chóng biết tất cả những chuyện khó hiểu này hay sao? Tôi chờ không kịp nữa rồi.” Tống Tĩnh Từ sốt ruột nói.

Nhiếp Minh nghĩ một lát, nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta đi thôi!”

Tống Tĩnh Từ đi tới phòng của Tống Vũ, dặn dò qua loa vài câu với cậu bé. Sau đó lập tức xuống lầu cùng Nhiếp Minh, gọi một chiếc taxi rồi chạy tới nhà của cha cô.

Nửa tiếng sau, bọn họ tới trước cửa nhà luật sư Tống. Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối mịt.

Tống Tĩnh Từ lấy chìa khóa ra, bàn tay run rẩy bắt đầu mở cửa. Nhiếp Minh thấy tâm trạng kích động của cô, anh liền vỗ nhẹ lên vai cô, nói: “Bình tĩnh một chút, đừng sốt ruột quá.”

Tống Tĩnh Từ quay người lại, gật gật đầu, cô đẩy cửa phòng ra.

Sau khi tiến vào nhà của luật sư Tống, bọn họ lập tức đi đến ban công, liếc mắt một cái liền thấy một bồn hoa nhỏ chưa tới hai mét vuông. Giữa bồn hoa có trồng mấy cây thảo mộc, bởi vì đã lâu không tưới nước nên đa số đều chết héo rồi.

Nhiếp Minh nhìn bốn phía, anh phát hiện trong một góc của ban công có một cái xẻng nhỏ để đào đất, anh cầm nó lên, đồng thời liếc mắt nhìn Tống Tĩnh Từ một cái.

“Đào đi!” Tống Tĩnh Từ quả quyết nói.

Nhiếp Minh bắt đầu dùng cái xẻng nhỏ để đào đất, bới một đồng đất đặt lên chỗ trống trên ban công, chưa đến 10 phút, bồn hoa nhỏ đã bị đào đi gần một nửa số đất trong đó, nhưng bọn họ cũng không phát hiện ra “cuốn sổ” nào.

Tống Tĩnh Từ cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, cô đứng bên cạnh không ngừng dùng ngón trỏ của tay trái xoa xoa huyết thái dương.

Đột nhiên, Nhiếp Minh hét to một tiếng: “Tìm được rồi!” Sau đó luôn tay phải vào. Lấy một cái túi nilon màu đen dính đầy bùn đất lên, bên trong rõ ràng bọc lấy một thứ gì giống như những trang giấy.

Nhiếp Minh cùng Tống Tĩnh Từ kích động liếc nhau một cái, bọn họ biết

rằng - thứ bọn họ luôn tìm kiếm hiện đang ở bên trong.

Nhiếp Minh cẩn thận nâng niu cái túi nilon trong lòng bàn tay, thổi lớp đất ở trên rơi xuống, phỉ phỉ vài cái. Sau đó mở túi nilon ra. Bên trong túi nilon màu đen lại là một túi nilon màu trắng, Tống Tĩnh Từ lấy nó ra, cô có thể nhìn xuyên qua chiếc túi nilon màu trắng - bên trong quả thực là mấy chục trang giấy của bản ghi chép.

Tống Tĩnh mang chiếc túi vào trong phòng đọc sách của cha, đặt ở trên bàn, mở đèn bàn lên, cô chuẩn bị mở chiếc túi nilon cuối cùng, lấy cuốn sổ ra.

Nhiếp Minh đứng ở sau lưng cô, tâm trạng của hai người đều cực kì căng thẳng.

Đúng lúc này, một chuyện khiến người ta sờn gai ốc đã xảy ra.

Đối diện bàn làm việc là bức tường, Tống Tĩnh Từ và Nhiếp Minh cũng đều đứng đối diện với bức tường, nhưng ngay tại lúc Tống Tĩnh Từ hết sức chăm chú mở chiếc túi nilon đó thì Nhiếp Minh liền cảm thấy một tia rét lạnh thổi tới từ bên phải người anh, theo bản năng anh quay sang nhìn cửa sổ bên phải một cái.

Cái nhìn này, dường như trong nháy mắt khiến anh hít thở không thông - giữa cửa sổ thủy tinh cách anh chưa tới ba bước, Nhiếp Minh tinh tường thấy một bóng hình màu đen, người đó vẫn không nhúc nhích mà quan sát anh và Tống Tĩnh Từ.

“A!” Nhiếp Minh hét to một tiếng, cảnh tượng bất thành linh này khiến anh sợ tới mức mắt hờn mắt vía.

Theo tiếng kêu sợ hãi của anh, bóng đen kia lung lay một cái rồi biến mất.

Căn phòng trống trải yên tĩnh, tiếng kêu này của Nhiếp Minh hiển nhiên đã dọa Tống Tĩnh Từ gần chết. Cô há hốc miệng quay đầu, nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Nhiếp Minh, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Thân thể Nhiếp Minh run rẩy, anh chậm rãi giơ tay lên chỉ về phía cửa sổ, nói: “Vừa rồi... Tôi thấy một bóng người màu đen ở trước cửa sổ,

hắn... đang nhìn chăm chú vào chúng ta.”

Tống Tĩnh Từ cảm thấy phía sau lưng chột rét lạnh: “Cái gì! Anh nói là... ở ngoài cửa sổ, trên ban công?”

Nhiếp Minh trợn tròn mắt, gật gật đầu.

“Trời ơi!” Tống Tĩnh Từ theo bản năng áp sát vào thân thể Nhiếp Minh, “Đừng làm tôi sợ! Điều này... Điều này sao có thể, chúng ta vừa mới từ ban công vào nhà - chỗ đó ngoại trừ chúng ta thì đâu còn người nào khác?”

“Tôi... Tôi không biết, nhưng tôi dám khẳng định vừa rồi tôi đã nhìn thấy một bóng đen! Tôi tuyệt đối sẽ không nhìn lầm!”

“Vậy bây giờ... Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Toàn thân Tống Tĩnh Từ phát run.

Nhiếp Minh cầm cái túi nilon trên bàn học lên, lớn tiếng nói: “Rời khỏi nơi này! Nhanh lên!”

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhiếp Minh cùng Tống Tĩnh Từ chạy trốn ra khỏi nhà của luật sư, sau đó trở về nhà của Tống Tĩnh Từ.

Ngồi trên ghế sofa hơn mười phút, đầu của hai người vẫn đầy mờ hôi, vẫn chưa kịp hồi hồn.

Tống Tĩnh Từ đến phòng em trai nhìn thoáng qua, Tống Vũ đã ngủ, cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

“Được rồi.” Cô đặt cái túi nilon bọc bên ngoài cuốn sổ lên bàn trà, sau đó ngồi xuống cạnh Nhiếp Minh, “Chúng ta có thể mở nó ra xem rồi.”

Nhiếp Minh vẫn đang đắm chìm giữa hồi ức đáng sợ của nửa tiếng trước, anh rùng mình một cái: “Lúc này thứ mà tôi nhìn thấy... Rốt cuộc là cái gì?”

Dường như Tống Tĩnh Từ không muốn nhớ lại, cô cau mày nói: “Có lẽ sau khi chúng ta xem xong cuốn sổ này thì mọi chuyện sẽ rõ ràng hơn.”

Nhiếp Minh có vẻ đắm chiêu gật gật đầu, cùng với Tống Tĩnh Từ nhìn về phía “cuốn sổ” trên bàn trà, bọn họ cùng cởi chiếc túi nilon cuối cùng ra - cuối cùng mấy chục trang giấy đã có chút ó vàng cũng lộ diện.

“Đúng rồi! Chính là 30 trang giấy này!” Nhiếp Minh kích động hét lên, “Tôi đã từng nhìn thấy chúng trong tay của luật sư Tống, đúng vậy! Chính là chúng!”

Tống Tĩnh Từ cũng tỏ vẻ vô cùng kích động - tất cả những việc then chốt, tất cả lời giải của mọi bí ẩn, bây giờ đã đặt trước mặt bọn họ. Tim hai người đều bắt đầu đập nhanh, tâm trạng cũng vô cùng căng thẳng.

Vẻ mặt của Nhiếp Minh nghiêm trọng mở trang giấy đầu tiên ra, anh và Tống Tĩnh Từ cùng cúi xuống, bắt đầu xem nội dung viết trên cuốn sổ.

Tờ giấy đầu tiên của cuốn sổ có ghi rằng:

“Người có thể xem cuốn sổ này, tất nhiên chính là con cháu đời sau của tôi, hoặc là người có quan hệ thân thiết - người kế tiếp chắc chắn sẽ biết toàn bộ mọi chuyện đều là sự thật. Sau khi xem xong, nhất định không được nói nội dung trong sổ cho người khác biết. Hãy cẩn thận!”

Đó là nội dung của trang giấy thứ nhất, sau khi xem xong toàn bộ cuốn sổ, Nhiếp Minh mới biết được, đoạn văn đó chỉ là lời dạo đầu và nhắc nhở, mấy chục trang tiếp theo mới vào đúng trọng tâm. Hơn nữa, cuốn sổ còn được ghi theo kiểu nhật kí. Đại khái nội dung của trang thứ hai là như sau:

“Hôm nay, tôi và Cù Dương tham gia một cuộc gặp gỡ của giới khoa học quốc tế tại Berlin. Ở đó, chúng tôi hưng phấn phát hiện - hóa ra trên thế giới cũng có nhiều người cùng chung chí hướng với chúng tôi, cũng là nhà nghiên cứu khoa học. Khi trò chuyện cùng bọn họ, chúng tôi cảm nhận sâu sắc rằng, điều mà chúng tôi đang thực hiện là điều khó khăn

nhất trên thế giới, cũng là nghiên cứu khó khăn nhất có thể đạt được bước đột phá trong tiến triển. Thế nhưng, tôi và Cù Dương đối mặt với vấn đề nan giải trong giới khoa học lại vẫn tin tưởng một trăm phần trăm. Bởi vì chúng tôi phát hiện ra rằng, giữa các quốc gia đứng đầu trong ngành nghiên cứu khoa học trên thế giới, thực ra tiến trình nghiên cứu của chúng tôi đang dẫn đầu!”

“Tại Ấn Độ, Philippine, Thái Lan, Trung Quốc, thậm chí là Hà Lan, Anh quốc, cùng với một số khu vực ở Châu Phi đều xuất hiện hiện tượng ‘Đầu thai’ kỳ lạ, hơn nữa chúng cũng không hề giống nhau! Điều này đã làm cho chúng tôi rất kinh ngạc - tại sao các quốc gia trên thế giới đều xuất hiện hiện tượng một người đã chết lại có thể chuyển sang kiếp khác, đầu thai vào người khác (đa số là trẻ em)? Hiện tượng này có phải là điểm mù của khoa học nhân loại hay không? Rốt cuộc hiện tượng đầu thai kỳ lạ chứng minh cho điều gì? Chúng tôi còn có thể tiếp tục nghiên cứu hay không.”

“Hôm nay chính là ngày đánh dấu một thời đại mới, lịch sử sẽ được tính từ đây! Tôi sẽ luôn nhớ mãi ngày 17 tháng 5 năm 1962 này. Tôi và Cù Dương nghiên cứu 15 đề án, cuối cùng cũng đã có thành quả! Tôi đã làm được rồi! Quả nhiên, linh hồn con người là một loại năng lượng, nó là do những hạt nhỏ bé tạo thành! Sau khi một người chết đi, năng lượng này của họ sẽ không lập tức biến mất, nếu năng lượng này tìm được cách nào đó để tiến vào trong thân thể một người khác, nó sẽ có khả năng xâm chiếm lấy thân thể người đó, khiến cho anh ta (hoặc cô ta) biến thành một người khác - đây giống như một đội quân lớn mạnh đuổi một đội quân nhỏ bé hơn ra khỏi đất của họ, tiếp theo sẽ xâm chiếm toàn bộ chỗ đó - cái này sẽ giải thích cho câu hỏi vì sao các quốc gia thường xuất hiện hiện tượng ‘Đầu thai’, ‘Trùng sinh’(*) đầy kì lạ!”

(*) Trùng sinh là hiện tượng một người sau khi chết nhưng linh hồn lại nhập vào một thân thể của người khác, vì vậy người đã chết cũng coi như đã sống lại.

“Điều bây giờ tôi đang làm không chỉ để chứng thực hiện tượng này - tôi đã chế tạo ra một thiết bị, tôi đặt tên nó là ‘Máy đầu thai’. Sử dụng thiết bị này có thể khiến năng lượng linh hồn của một người mới chết tạm thời ngừng lại, sau đó đưa linh hồn đó vào trong thân thể của một người khác - nếu lý thuyết của tôi không sai thì chỉ cần năng lượng trước mạnh hơn năng lượng sau, nó có thể trở thành ‘Người đầu thai’! Nói cách khác, nếu

thí nghiệm này thành công cũng đồng nghĩa với việc con người có thể sử dụng ‘Máy đầu thai’, thông qua phương thức ‘Người đầu thai’ này có thể có một cuộc sống vĩnh viễn - đây không thể nghi ngờ chính là sáng kiến vĩ đại nhất của giới khoa học!”

“Thế nhưng, hiện giờ tôi đang gặp phải một vấn đề: Tôi sẽ làm thí nghiệm này như thế nào? Nếu trực tiếp dùng người thật tới làm thí nghiệm lâm sàng thì hiển nhiên là làm trái quy định, phản lại ba quy tắc nghiên cứu khoa học(*). Nhưng thí nghiệm này lại không có khả năng thực hiện trên động vật, hơn nữa, nếu muốn làm thí nghiệm, vậy thì chẳng phải sẽ phải khiến cho một người chết thì mới có thể giải phóng năng lượng linh hồn của anh ta ra, cung cấp cho thí nghiệm của chúng tôi? Nói như vậy, có ai sẽ nguyện ý phối hợp với chúng tôi?”

(*) Ba quy tắc khi nghiên cứu khoa học: Tuân thủ các quy định yêu cầu sự chấp thuận và được thông tin đầy đủ của đối tượng tham gia nghiên cứu; Tôn trọng sự bảo mật và riêng tư; Quản lý dữ liệu nghiên cứu.

“Tôi và Cù Dương đã bàn bạc rất lâu, cuối cùng cũng đưa ra một quyết định - tôi sẽ tự mình trở thành vật thí nghiệm. Mặc dù tôi sẽ chết, nhưng một khi ‘Đầu thai’ thành công, có thể khôi phục lại ý thức, điều đó cũng đồng nghĩa với việc sống lại! Đến lúc đó, tôi sẽ công bố sáng kiến vĩ đại đó cùng thành quả nghiên cứu của mình cho hậu thế!”

“Nhưng đồng thời, tôi cũng nghĩ đến, nếu thí nghiệm thất bại, tôi sẽ chết. Cho nên, tôi để lại cuốn sổ này, kể cả gia quy(*) cũng truyền lại cho đứa con cả của tôi, hơn nữa, hi vọng con cháu đời sau có thể kế thừa nguyện vọng của người đã khuất, tiếp tục thực hiện nghiên cứu này, cũng mang những lời này truyền lại cho những đời tiếp theo - nói như vậy, nếu tôi thất bại, con cháu của tôi cuối cùng vẫn sẽ có ngày thành công! Như vậy cũng sẽ không uổng phí thành quả nghiên cứu cả đời của tôi, không để nó biến mất.”

Cuốn sổ chỉ đến trang thứ tám, lật thêm mấy trang nữa thì toàn là thuật ngữ lý thuyết khó hiểu, công thức tính toán và biểu đồ, hình vẽ, mãi cho đến tờ cuối cùng.

Nhiếp Minh chậm rãi ngẩng đầu lên, ngửa người ra sau dựa lưng vào ghế sofa, thở ra một hơi thật sâu.

Tống Tĩnh Từ vẫn tiếp tục lật xem những trang khó hiểu đó - nếu đoán không nhầm, đó chính là những phương pháp ‘Đầu thai’.

“Sao rồi, cô có hiểu những thứ đó không?” Nhiếp Minh phát hiện ra đã hơn mười phút mà Tống Tĩnh Từ vẫn đang nghiên cứu cuốn sổ kia.

Tống Tĩnh Từ vắn vẹo thân thể, lắc lắc đầu: “Những thứ này quá phức tạp, toàn là nghiên cứu về khoa học, làm sao tôi có thể hiểu được? Sợ là chỉ có người chủ của cuốn sổ và con cháu của ông ta xem mới có thể hiểu.”

“Người chủ của cuốn sổ này...” Nhiếp Minh nói, “Xem ra, chúng ta đều đã lầm, vốn tưởng đó là cha của Vu Thành. Bây giờ theo như năm được ghi trên cuốn sổ, đó chắc hẳn phải là ông nội của Vu Thành mới đúng.”

“Ông nội của Vu Thành là một nhà khoa học xuất sắc như vậy. Nhiếp Minh, anh quen Vu Thành lâu như thế, cho tới bây giờ anh ta cũng không nói qua với anh ư?” Tống Tĩnh Từ hỏi.

Nhiếp Minh lắc đầu, “Câu ấy rất ít khi nói với tôi về người nhà của mình chứ đừng nói là một chuyện trọng đại như thế này.”

“Đầu thai... Trên thế giới thật sự có loại hiện tượng này ư?”

“Thực ra, tôi đã từng thấy trên tivi về hiện tượng đầu thai này, đọc báo thì thấy trên thế giới quả thực có tồn tại một số ví dụ, bình thường đều bị coi là hiện tượng siêu nhiên. Nhưng tôi không thể nghĩ rằng ông nội Vu Thành lại có thể phát hiện ra bí ẩn của hiện tượng đầu thai, hơn nữa còn nắm giữ nó ở trong tay mình. Điều này thật sự là quá kinh ngạc!”

“Nếu công bố bí mật này cho hậu thế, chắc chắn toàn bộ thế giới sẽ xảy ra náo loạn.” Tống Tĩnh Từ sợ hãi than.

“Một khi thí nghiệm thành công cũng đồng nghĩa với việc con người có thể thông qua phương thức ‘Đầu thai’ để kéo dài sự sống...” Nhiếp Minh lặp lại lời trong cuốn sổ, “Con người, thật sự có thể sống mãi sao?”

Hai người bọn họ cùng liếc nhìn nhau, sau đó liền lâm vào trầm tư suy nghĩ.

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tống Tĩnh Từ ngồi trên ghế sofa nhà mình, hỏi Nhiếp Minh: “Anh thử nói xem, thí nghiệm kia - rốt cuộc có thành công hay không?”

“Tôi không biết.” Nhiếp Minh nói, “Thế nhưng, chúng ta có thể dự đoán ra hai tình huống.”

“Ví dụ như nếu thí nghiệm thất bại.” Tống Tĩnh Từ phân tích, “Vậy thì ông nội Vu Thành đã chết trong lần thí nghiệm đó, đương nhiên cuốn sổ này đã được truyền lại trước đó cho người con cả của ông ta, cũng là cha của Vu Thành. Mà trước khi chết cha của Vu Thành lại truyền lại cuốn sổ cho Vu Thành...”

“Cho nên, trước khi chết Vu Thành mới phó thác cho tôi, bảo tôi đi tìm cuốn sổ này, cậu ấy không muốn cuốn sổ vĩnh viễn chỉ ở trong ‘ngăn kéo thứ tư’.”

“Thế nhưng, chuyện này có một vấn đề.” Tống Tĩnh Từ nói, “Nếu sự việc thật sự đơn giản như vậy, thế còn những chuyện xảy ra sau đó thì sao? Cha tôi bị giết hại như thế nào? Còn nội dung mà ông ấy để lại trong cuốn sổ màu xanh lam có ý nghĩa gì?”

Nhiếp Minh xoa cằm nghĩ ngợi một lát, nói: “Vậy thì, bây giờ chúng ta sẽ nghĩ tới một giả thuyết khác - nếu thí nghiệm này thành công, ông nội Vu Thành thông qua phương thức ‘Đầu thai’ và vẫn còn sống...”

“Đợi một chút, có vẻ anh đã xem nhẹ một vấn đề.” Tống Tĩnh Từ cắt ngang lời Nhiếp Minh.

“Cái gì?”

“Trong cuốn sổ đó viết - ‘Đầu thai’ có nghĩa là đưa linh hồn của một người vào trong thân thể của một người khác, như thế, nếu ông nội Vu Thành muốn đầu thai thì tất nhiên phải tìm được một người để chuyển

sang chứ.”

“Thế nhưng, trong cuốn sổ lại không viết người này là ai. Vậy thì người đó có thể là ai đây?”

Tống Tĩnh Từ nghiêng đầu suy nghĩ: “Người này nhất định phải ngoan ngoãn đồng ý phối hợp mới được. Thế nhưng, ai sẽ là người nguyện ý để cho linh hồn người khác lần chiếm thân thể của mình, sau đó toàn bộ ý thức của bản thân sẽ hoàn toàn biến mất chứ?”

Nhiếp Minh gật gật đầu: “Quả thật... Nếu là chuyện này, chỉ sợ sẽ không có ai nguyện ý.”

“Hơn nữa, trong cuốn sổ còn viết, tốt nhất phải là trẻ con, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Ừm... Hơn nữa người này sau khi đầu thai còn phải lấy một danh nghĩa thích hợp để tiếp tục tiến hành nghiên cứu này.”

“Đúng vậy, giả thuyết này cho thấy không thể tìm một người ngoài không có bất cứ liên quan gì được.”

Nói tới đây, Nhiếp Minh cùng Tống Tĩnh Từ đồng thời ngẩng đầu lên, hai ánh mắt liền va chạm với nhau.

“Chẳng lẽ...” Tống Tĩnh Từ hít sâu một hơi.

“Thực ra tôi cũng đã nghĩ tới, nếu muốn phù hợp với mấy điều kiện kia thì người đó có khả năng chính là...”

“Cha của Vu Thành!” Hai người đồng thanh kêu lên.

“Trời ạ! Cần thận nghĩ lại, nếu ông nội Vu Thành sử dụng con trai của mình để làm đối tượng đầu thai thì thật sự là quá phù hợp rồi!” Tống Tĩnh Từ kêu lên đầy hoảng sợ.

“Nếu quả thật là như vậy thì cha của Vu Thành thực chất chính là... ông nội của Vu Thành?” Nhiếp Minh cảm thấy khó có thể tin được.

Lúc này, đột nhiên Tống Tĩnh Từ cúi đầu, há to miệng.

“Sao vậy? Cô lại phát hiện ra điều gì rồi?” Nhiếp Minh hỏi.

Tống Tĩnh Từ lấy tay che miệng, do dự nói: “Tôi... Tôi còn nghĩ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Anh có nhớ mấy ngày trước chúng ta tới Vu gia không, Vu Kiệt đã nói với chúng ta một điều?”

Nhiếp Minh nghi hoặc nhìn cô.

“Vu Kiệt nói, trước khi chết cha đã gọi Vu Thành vào căn nhà trắng kia, kết quả một lúc sau, Vu Thành liền ôm thi thể của cha ra ngoài... Cậu ta còn nói, Vu Thành và cha đều rất giống nhau, đều là những người quái dị, nhất là sau khi cha của bọn họ qua đời...”

“Đợi một chút, chờ đã...” Nhiếp Minh lấy tay đè lại trán của mình, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ...”

“Có lẽ thí nghiệm này đã tiến hành không chỉ một lần, mà còn là hai lần!”

“Ý cô là, cha của Vu Thành lại thông qua phương thức ‘Đầu thai’ chuyển linh hồn vào trong thân thể Vu Thành?”

“Điều này hoàn toàn có thể xảy ra!”

“Trời ơi!” Nhiếp Minh lấy tay ôm đầu, cảm thấy suy nghĩ trở nên vô cùng hỗn loạn, “Đây chẳng phải nói rằng, ba đời nhà Vu Thành thực ra ở bên trong đều chỉ là một người?”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Như vậy xem ra, những lời cha cô để lại trước khi chết đều đã rõ rồi! Ông ấy thấy được cuốn sổ này, cũng biết được bí mật này, hiển nhiên là sẽ vô cùng hoảng sợ và bất an. Vì thế, ông ấy định đi chứng thực sự thật trong chuyện này...”

“Sau khi ông ấy dùng cách nào đó chứng thực chuyện này là chính xác thì liền vô cùng sợ hãi, ông ấy sợ có người sẽ muốn mạng của ông ấy...”

Nói tới đây, Nhiếp Minh ngừng lại. Tống Tĩnh Từ nhìn anh.

“Thế nhưng, rốt cuộc ‘anh ta’ mà luật sư nhắc đến là ai?” Nhiếp Minh lẩm bẩm.

Bọn họ đều trầm mặc vài phút mà không nói gì.

“Tôi... Có một suy nghĩ rất to gan.” Đột nhiên Tống Tĩnh Từ mở miệng nói.

Nhiếp Minh quay đầu nhìn cô.

“Tôi nghĩ, ‘anh ta’ mà cha tôi nhắc tới có lẽ nào là Vu Thành hay không, hoặc là nói, là linh hồn trong thân thể của Vu Thành.”

“Ý cô là, linh hồn sống hơn nửa thế kỉ đã giết chết cha cô?” Nhiếp Minh kinh ngạc nói, “Thế nhưng, điều này sao có thể?”

“Trên cuốn sổ không phải nói rằng, thực ra linh hồn con người là một loại năng lượng sao? Là năng lượng được tạo thành từ các hạt nhỏ bé mà bình thường chúng ta không thể nhìn thấy được.”

“Cô muốn nói đó chính là thứ mà bình thường chúng ta hay gọi là ‘Linh hồn’ sao? Thế nhưng, nếu mỗi người sau khi chết trên thế giới này, linh hồn của họ đều có thể tùy ý đi giết người thì chẳng phải thế giới này đã đảo lộn hết rồi à?”

“Nhưng vừa rồi anh đã nói, đó là linh hồn đã sống nhiều thế kỉ, là linh hồn sống sót qua cơ thể của ba người. Rốt cuộc năng lượng của hắn lớn tới đâu, đó là điều chúng ta hoàn toàn không có khả năng lí giải được!”

Nhiếp Minh nhíu chặt mày, anh cảm thấy chuyện này đã vượt quá trí tưởng tượng của anh, siêu việt lạ thường.

“Hơn nữa cha tôi còn để lại hai câu nói, anh có để ý không. ‘Rốt cuộc bây giờ anh ta tính làm gì?’, ‘Anh ta vẫn còn là người sao?’ - hiện tại đã có thể giải thích hai câu này là có ý gì rồi.” Tống Tĩnh Từ nói.

Nhiếp Minh cúi đầu, đột nhiên anh như nhớ tới điều gì đó, kêu lên đây

hoảng hốt: “Nếu vậy thì tối hôm đó trong nhà của luật sư, bóng dáng màu đen mà tôi nhìn thấy chẳng lẽ lại là...”

Nói tới đây, anh liền rùng mình một cái, không dám nói tiếp.

“Trời ạ... Nó vẫn ở chỗ đó, nó hoàn toàn chưa đi mà vẫn đợi ở trong nhà cha tôi!” Tống Tĩnh Từ hét lên, “Điều này thật sự quá đáng sợ, anh thật sự đã thấy được linh hồn kia!”

“Thế nhưng, vì sao nó vẫn còn nán lại chỗ đó?” Nhiếp Minh hỏi.

“Có lẽ... Nó ở nơi đó chờ chúng ta tới?”

“Chờ chúng ta! Nó chờ chúng ta để làm gì?” Nhiếp Minh bị dọa nhảy dựng lên.

“Đợi chúng ta giúp nó hoàn thành việc ‘Đầu thai’.” Sắc mặt Tống Tĩnh Từ tái nhợt nói.

“Điều này...” Nhiếp Minh bị dọa hơi lùi về phía sau, “Điều này chẳng phải là bất cứ lúc nào nó cũng có thể tìm đến chúng ta, xuất hiện bên cạnh chúng ta sao?”

“A! Đừng nói nữa, Nhiếp Minh!” Tống Tĩnh Từ dùng tay bịt chặt lỗ tai lại, “Đừng nói thêm điều gì nữa!”

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhiếp Minh đốt một điếu thuốc, ở trong nhà đi qua đi lại, miệng không ngừng nói: “Nếu thực sự là như vậy thì chết chắc rồi! Hồng bét!”

“Thôi, Nhiếp Minh. Chúng ta không cần tiếp tục điều tra nữa!” Tống Tĩnh Từ gần như là khóc nức nở, “Chuyện này thật sự quá đáng sợ, nó hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng của chúng ta rồi!”

Nhiếp Minh thở dài: “Xem ra cũng chỉ có thể làm vậy thôi. Bây giờ chúng ta chỉ cần cầu phúc cho mình là được.”

Tiếp theo hai người liền trầm mặc trong vài phút cũng không nói gì.

Nhiếp Minh giơ tay lên, nhìn đồng hồ, bây giờ mới phát hiện ra, hiện tại đã tới mười một giờ rồi.

“Tôi phải đi đây.” Nhiếp Minh dụi tắt điều thuốc, “Cô cũng nên nghỉ ngơi đi.”

Anh đứng lên, bỗng nhiên như nhớ tới điều gì đó, nói: “Đúng rồi, cuốn sổ kia, tôi nghĩ vẫn nên để tôi giữ cho - dù sao trước khi chết Vu Thành cũng đã nhờ tôi xử lí cuốn sổ này.”

Tống Tĩnh Từ gật gật đầu, nói: “Được, anh cầm đi đi - nhưng, anh định xử lí nó như thế nào?”

“Tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra - có lẽ sẽ giao nó cho Vu Kiệt. Cuốn sổ này vốn là của nhà bọn họ mà.” Anh nói xong liền mở cửa ra.

Tống Tĩnh Từ tiễn Nhiếp Minh tới cửa, đang chuẩn bị tạm biệt, Nhiếp Minh chợt phát hiện ra trong túi rác trước cửa có một túi đồ đạc, nhìn có chút quen thuộc.

Anh cúi người, nhặt túi đồ đạc này lên, phát hiện ra đây chính là những bản thảo và tài liệu của luật sư đã mang từ Vu gia về.

“Cô vứt đồ của cha mình đi ư?” Nhiếp Minh khó hiểu nhìn Tống Tĩnh Từ.

“Đúng vậy, Nhiếp Minh.” Tống Tĩnh Từ lộ ra vẻ mặt đau khổ, “Anh có biết, tôi không có cách nào để đối mặt với những thứ này, chỉ cần vừa nhìn thấy nó là tôi sẽ nhớ tới cha tôi, như vậy sẽ khiến tôi rất đau lòng.”

“Thế nhưng, cứ vứt bỏ như vậy cũng tiếc quá.” Nhiếp Minh lắc đầu nói, “Hay là để tôi giữ chúng đi, giữ lại làm kỉ niệm.”

“Được, nếu anh muốn thì cầm đi đi.” Tống Tĩnh Từ cười khổ nói.

“Vây, hện gặp lại.”

Về đến nhà Nhiếp Minh đã mệt đến mức không chịu nổi, anh ngã xuống giường, chưa tới năm phút đồng hồ đã chìm trong giấc ngủ.

Cuốn sổ kia để trên bàn học của anh, Nhiếp Minh dùng một quyển sách dày đè nó xuống dưới.

Sáng hôm sau, sau khi ăn bữa sáng với chân giò hun khói, trứng ốp lếp cùng sữa tươi ở nhà, Nhiếp Minh liền quay về phòng mình.

Lúc này anh mới nhớ tới việc để cuốn sổ kia ở một nơi an toàn, đáng tin cậy mà không dễ phát hiện. Vì thế anh đi đến trước bàn học, nhắc quyển sách dày cộp lên.

Đột nhiên, anh sững sờ ngay tại chỗ - không thấy cuốn sổ kia đâu nữa rồi!

Mồ hôi gấn như là ngay lập tức xuất hiện trên trán anh, Nhiếp Minh lùi lại phía sau hai bước, đầu óc bỗng trở nên căng thẳng.

Anh nhanh chóng bước ra khỏi phòng, đến phòng bếp tìm mẹ, lớn tiếng hỏi: “Mẹ, cuốn sổ con đặt ở trên bàn đâu rồi? Mẹ có thấy không?”

“Cuốn sổ nào?” Mẹ của Nhiếp Minh hỏi.

“Đó là... Đó là một cuốn sổ không có trang bìa, đại khái có khoảng ba mươi mấy trang...”

“À..., là cuốn sổ đó.” Người mẹ cười nói, “Buổi sáng lúc vào phòng con dọn dẹp mẹ có thấy, mẹ sợ con để lung tung sẽ mất nên đã đặt trong ngăn kéo bàn học của con rồi.”

Nhiếp Minh không quay đầu lại mà chạy về phòng mình, mở ngăn kéo bàn học ra - may quá, chỉ là hữu kinh vô hiểm(*), cuốn vở vẫn bình yên vô sự nằm trong ngăn kéo.

(*) Hữu kinh vô hiểm: Bị dọa sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Nhiếp Minh thở dài một hơi.

Lúc này người mẹ cũng chạy tới, hỏi: “Tìm được chưa? Sao vậy, cuốn sổ này rất quan trọng sao? Sao nhìn con căng thẳng vậy?”

“Đúng ạ, cực kì quan trọng.” Nhiếp Minh nói, “May quá, con tìm được rồi.”

“Vậy là tốt rồi, lúc này mẹ lau bàn thì nó liền bay tứ tung, mẹ đã sắp xếp lại rồi, con đếm đi, có phải là còn đủ 29 trang không?”

Nhiếp Minh sững sốt: “Cái gì? 29 trang?”

“Sao vậy, không phải 29 trang à? Lúc này mẹ cũng chỉ thấy có 29 trang thôi.”

Nhiếp Minh há hốc miệng, anh nhanh chóng đếm lại mấy chục trang giấy - quả nhiên là 29 trang.

“Mẹ! Lúc này mẹ dọn phòng con có đánh rơi một tờ nữa không? Cuốn sổ này... Có tất cả 30 trang cơ!” Nhiếp Minh lo lắng nói.

“Không thể mất được.” Người mẹ khẳng định, “Mẹ nhớ rõ mà, lúc mẹ xếp lại nó cũng chỉ có 29 trang thôi.”

Nhiếp Minh sững sốt vài giây, trên bàn học, dưới sàn nhà, dưới gầm giường cũng tìm hết một lượt mà đều không thấy bất kì trang giấy nào.

Nhiếp Minh chậm rãi ngồi xuống. Lúc này anh mới nhớ tới bản thân đã quên một chuyện rất quan trọng - từ lúc lấy cuốn sổ đến bây giờ anh hoàn toàn không đếm xem nó có đủ 30 trang hay không!

Anh bắt đầu nhớ lại. Từ lúc tìm thấy cuốn sổ, mở ra, lật xem, cho tới bây giờ khi cầm về nhà, toàn bộ quá trình đều không có bất kì một mắt xích nào có khả năng cho thấy anh sẽ đánh rơi một trang giấy.

Nói như vậy, từ lúc bọn họ tìm thấy cuốn sổ này thì nó cũng chỉ có 29 trang? Vậy thì một tờ cuối cùng đang ở đâu?

Nhiếp Minh lập tức nghĩ rằng, có thể là luật sư đã giấu tờ giấy cuối cùng ở một chỗ bí mật nào đó, hoặc là đã tiêu hủy rồi. Nhưng có một điều

không hề nghi ngờ gì đó là - trên tờ giấy cuối cùng nhất định đã cất giấu một bí mật vô cùng quan trọng!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Minh lập tức đứng lên, anh giấu 29 trang giấy kia vào trong một quyển sách thật dày, sau đó anh đi ra khỏi nhà, bắt một chiếc taxi - anh muốn báo việc này cho Tổng Tỉnh Từ.

20 phút sau, Nhiếp Minh tới nhà của Tổng Tỉnh Từ, anh ấn chuông cửa.

Đợi vài phút vẫn không có ai ra mở cửa, anh lại ấn vài lần nữa, vẫn không thấy ai ra.

Nhiếp Minh thở dài một hơi, xem ra Tổng Tỉnh Từ và em trai cô ấy đều ra ngoài rồi, không ai ở nhà cả.

Nhiếp Minh tràn đầy phiền muộn thở ra một hơi. Mang theo cảm xúc mất mát, anh lại trở về nhà mình một lần nữa, ngồi trên ghế da trong phòng ngủ.

Hơn nửa tiếng sau, Nhiếp Minh phát hiện bản thân mình không có cách nào ổn định lại tinh thần để làm bất cứ chuyện gì - đầu anh chứa đầy suy nghĩ về nội dung bí ẩn trên trang giấy cuối cùng kia.

Nén lại trăm nỗi nhàm chán, ánh mắt Nhiếp Minh tập trung vào những bản thảo và tài liệu ngày hôm qua cầm từ nhà Tổng Tỉnh Từ về. Anh vươn tay lấy mấy bản ghi chép cùng một vài bản thảo ra ngoài.

Một tay Nhiếp Minh chống đầu, một tay tùy ý lật giở bản ghi chép cũ kỹ - từ nội dung thì có thể đoán luật sư Tổng dùng cái này để ghi lại những việc vụn vặt hay quên, phía trên viết một vài những nhắc nhở nghề nghiệp, số điện thoại cùng ghi chép về công việc.

Nhiếp Minh nhìn một lúc, tay đang chống đầu từ từ rời khỏi, thân thể cũng chậm chạp ngồi thẳng dậy, hai đầu lông mày ngày càng khép chặt, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Trên cuốn sổ này có viết mấy câu khiến anh chú ý:

Ngày 5 tháng 3, người bạn già hơn mười năm không gặp bỗng gọi điện, trò chuyện cực kì vui vẻ.

Ngày 10 tháng 9, phán quyết của vụ án ngộ độc thực phẩm cuối cùng cũng có kết quả.

Ngày 6, 7, 8 tháng 7, cuối cùng cũng có một trận mưa lớn.

Ngày 9 tháng 4, tôi tham gia một hội nghị về y học và luật pháp.

...

Nhiếp Minh nhanh chóng lật đi lật lại cuốn sổ đó, lại cầm cuốn sổ kia lên lật xem, sau đó lại xem mấy cuốn sổ khác.

Tiếp theo Nhiếp Minh đứng bật dậy, đi đến trước bàn học, cầm lịch để bàn lên, bẻ đầu ngón tay bắt đầu tính toán.

Chưa tới hai phút, mồ hôi liền chảy xuống theo má anh, Nhiếp Minh hét to một tiếng: “Trời ạ! Thì ra là như vậy!”

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhiếp Minh vội vàng chạy từ nhà ra ngoài đường, nhanh chóng bắt một chiếc taxi.

“Đến nghĩa trang thành phố!” Anh hỏi thúc lái xe.

Nghĩa trang thành phố được xây dựng ở vùng ngoại thành, xung quanh thanh nhã, tĩnh lặng và trang nghiêm. Một hàng dài những bia mộ màu trắng được xếp một cách ngay ngắn. Lúc này chỉ có chưa tới mười người đứng trước mộ của bạn bè thân thích đã qua đời, lặng yên than khóc. Trong không khí tràn đầy vẻ trang nghiêm thần thánh.

Nhiếp Minh đầu đầy mồ hôi xông vào nghĩa trang, vừa chạy vừa nhìn chăm chú vào mỗi bia mộ, tựa như đang tìm một cái gì đó. Mấy người ở đó nhăn mày lại, nhìn anh với một ánh mắt khác thường.

Hai mươi phút sau, Nhiếp Minh đứng trước một bia mộ, dừng lại tại đó.

Anh chậm chậm ngồi xổm xuống, ánh mắt dừng trên bồn hoa cao chưa tới 30cm đặt trước bia mộ - trên đó trồng một vài bông hoa màu trắng cùng vàng nhạt.

Nhiếp Minh nuốt nước bọt. Anh thò tay vào trong đồng đất trồng hoa đó, mò mẫm một hồi - đột nhiên, tay anh ngừng lại.

Anh lấy ra một cái túi nilon từ trong bồn hoa. Anh có thể cảm thấy được bên trong là những mảnh giấy nhỏ đã bị xé vụn.

Nhiếp Minh phủ lại đất lên chỗ hoa đó, nhẹ nhàng vỗ hai lần, khôi phục lại hình dạng ban đầu của nó. Sau đó, hai tay anh run rẩy mở túi nilon, lôi tờ giấy bên trong ra, trên giấy chỉ viết đúng một câu.

Sau khi Nhiếp Minh xem xong, sắc mặt liền tái nhợt, toàn thân run rẩy, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

“Là vậy sao... Hóa ra là như vậy! Từ lúc bắt đầu, mình đã nghĩ sai hết rồi...” Anh kêu lên đầy hoảng sợ.

Đột nhiên, Nhiếp Minh ngẩng đầu lên thật mạnh, tựa như nhớ tới điều gì đó, anh chạy vội về phía cổng chính của nghĩa trang, bắt một chiếc taxi lại.

“Đến trang viên của Vu gia ở thành Bắc! Nhanh lên!” Nhiếp Minh kêu to.

Sau khi tới nơi, Nhiếp Minh điên cuồng vọt tới cổng chính của trang viên Vu gia, khiến quản gia đang đứng ở cửa cũng phải khiếp sợ.

“Nhiếp Minh? Sao cậu lại...” Quản gia nhìn Nhiếp Minh đầu đầy mồ hôi cùng với vẻ mặt kinh hoàng thì cảm thấy rất khó hiểu.

Nhiếp Minh bắt lấy bả vai lão quản gia, lớn tiếng hỏi: “Vừa rồi Tống Tĩnh Từ có tới đây hay không?”

Thân thể quản gia lùi về phía sau, rõ ràng là đã bị dọa sợ, ấp úng nói:

“Có, cô Tống... Đại khái khoảng một tiếng trước đã dẫn theo em trai của mình đến đây.”

Nhiếp Minh buông lão quản gia ra, liều mạng chạy về phía nhà chính của Vu gia.

Nhiếp Minh chạy đến trước cửa, đẩy cánh cửa khép hờ ra, miệng anh thở phì phò, hai mắt trừng lớn - Vu Kiệt đang ngồi trong phòng khách uống cà phê, xem báo và nữ giúp việc ở bên cạnh cùng giật nảy mình. Cốc cà phê trong tay Vu Kiệt bị rung khiến cà phê sánh ra, rơi trên đùi cậu ta.

“Nhiếp Minh? Anh làm gì ở đây?” Vu Kiệt cau mày, nghi hoặc hỏi.

Nhiếp Minh bước vài bước đã tới trước mặt Vu Kiệt, lớn tiếng hỏi: “Tống Tĩnh Từ đâu?”

“Tống Tĩnh Từ? Tôi làm sao mà biết được? Sao cô ta có thể ở chỗ của tôi được cơ chứ?” Vu Kiệt dùng một ánh mắt kì quái quan sát Nhiếp Minh.

Nhiếp Minh ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi: “Trời ơi...”

Dường như Vu Kiệt còn muốn hỏi cái gì, Nhiếp Minh đã xoay người lại, chạy ra ngoài cửa.

Đột nhiên, anh dừng bước, xoay người lại lần nữa, nhìn về phía Vu Kiệt hỏi: “Lần trước cậu có nói với tôi, cha cậu có một người bạn thường xuyên tới nhà tìm, có đúng không?”

Vu Kiệt khẽ gật đầu.

“Tên ông ta là gì?” Nhiếp Minh vội vàng hỏi.

“Là Hàn Trạch, trước kia tôi toàn gọi ông ấy là chú Hàn.” Vu Kiệt nói, “Anh hỏi cái này để làm gì?”

Nhiếp Minh không hề để ý đến câu hỏi của cậu ta, tiếp tục hỏi: “Trước kia ông ta thường xuyên tới nhà cậu?”

“Thường xuyên tới, vừa tới liền cùng cha tôi trò chuyện mấy tiếng liền.

Chẳng qua sau khi cha tôi qua đời, tôi cũng không gặp ông ấy nữa.”

“Cậu có ấn tượng đặc biệt gì đối với ông ta hay không?”

“Ấn tượng... đặc biệt?” Vu Kiệt nghĩ một lát rồi nói, “Tôi nhớ rõ ông ấy có một thói quen, bởi vì thói quen đó có phần hơi kì lạ cho nên tôi rất ấn tượng.”

“Thói quen gì? Nói nhanh lên!”

“Tôi nhớ rằng, lúc ông ấy suy nghĩ một việc gì đó thì sẽ dùng ngón trỏ bàn tay trái day đi day lại huyệt thái dương của mình. Thói quen này tôi đã nhìn thấy rất nhiều lần.”

Nhiếp Minh nghe xong những lời này cũng không quay đầu lại mà chạy ngay ra cửa.

Đứng ở cửa, Nhiếp Minh nhìn về phía trang viên phía tây. Sau đó nhanh chóng chạy tới căn nhà màu trắng kia.

Nhiếp Minh thở hồng hộc đi tới trước cửa căn nhà màu trắng. Anh đi lên phía trước, đẩy cửa thật mạnh, miệng hét lớn: “Mở cửa nhanh lên, tôi biết cô ở bên trong!”

Nhưng trong phòng không có bất kì động tĩnh gì, cánh cửa vẫn đứng yên như cũ.

Nhiếp Minh lại gõ vài cái lên cánh cửa, vẫn không có phản ứng. Anh áp sát mặt vào cửa, hét to vào bên trong: “Nếu như cô mà không mở cửa, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát!”

Hơn mười giây sau cửa mới mở ra, Nhiếp Minh xông mạnh vào, đóng cửa lại.

“Tôi đoán đúng rồi, quả nhiên là cô!” Nhiếp Minh nhìn người trước mặt, hung hăng nói.

Nhìn thấy Nhiếp Minh, Tống Tĩnh Từ có vài phần kinh ngạc: “Nhiếp Minh, tại sao anh lại tới đây?”

“Đừng giả vờ nữa! Tôi biết hết tất cả rồi, tôi cũng đã biết cô là ai!”

Tống Tĩnh Từ tới gần Nhiếp Minh, nhìn chăm chăm vào anh, đột nhiên nét mặt bỗng trở nên lạnh lùng mà xa lạ: “Tôi không giả vờ, tôi chỉ muốn hỏi, tại sao anh lại đến đây - ý của tôi là, làm sao mà anh biết được toàn bộ câu chuyện?”

Nhiếp Minh không trả lời câu hỏi của cô ta, anh lạnh lùng hỏi: “Tống Vũ đâu?”

Tống Tĩnh Từ chỉ ra phía sau, Tống Vũ đang mê man nằm trên giường.

“Cô... Cô định làm gì nó?”

Cô ta nhún vai: “Đừng khẩn trương, vừa rồi tôi mới cho nó uống một cốc coca chứa thuốc ngủ, nó chỉ ngủ thiếp đi thôi.”

Tống Tĩnh Từ ngồi xuống ghế sofa, hai tay khoanh lại, điềm tĩnh hỏi: “Ngày hôm qua anh vẫn rất tin tưởng vào thân phận của tôi, tại sao hôm nay lại giống như hiểu hết toàn bộ rồi hả?”

“Bởi vì trong những cuốn sổ mà cha cô để lại tôi đã phát hiện ra một chi tiết khó nhận thấy, nó khiến tôi nghi ngờ cô.”

“A...? Nói một chút xem nào.” Tống Tĩnh Từ nhướn mày, để lộ bộ dạng cực kỳ hứng thú.

“Tôi đoán chi tiết này cảnh sát cũng không để ý tới. Cha cô có một thói quen, ngày tháng mà ông ấy ghi chính là lịch âm mà người bình thường chúng ta ít dùng! Sau khi phát hiện ra vấn đề này, tôi lập tức nghĩ rằng, rất có khả năng cái ngày ‘05. 12. 23’ mà ông ấy ghi trong cuốn sổ màu xanh lam cũng là sử dụng lịch âm, chỉ là ông ấy khéo léo dùng cách viết của lịch dương để che giấu đi mà thôi!”

“Tại sao ông ấy phải làm như vậy?” Tống Tĩnh Từ hỏi.

“Bởi vì ông ấy muốn làm một phép thử cuối cùng, xem cô có thật sự là con gái của ông ấy không!” Nhiếp Minh lạnh lùng nói, “Cô có biết nếu chuyển ‘ngày 23 tháng 12 năm 05’ sang lịch dương thì sẽ là ngày nào không?”

Tống Tĩnh Từ nghiêng đầu nhìn anh.

“Là ngày 22 tháng 1!” Nhiếp Minh hét to.

“Trước kia cô đã nói với tôi, đây là ngày giỗ của mẹ cô, nói cách khác, đây chính là sinh nhật cô! Nghĩ lại mà xem, nếu cô thật sự vẫn là Tống Tĩnh Từ trước kia, tại sao cô lại có thể không biết cha mình có thói quen ghi ngày bằng lịch âm? Tại sao lại không phát hiện ra bí mật ẩn giấu trong ngày tháng đó?”

“Thế nhưng, điều đó thì có ý nghĩa gì?”

“Có nghĩa nếu cô phát hiện ra bí mật này thì có thể tìm được đầy đủ tờ giấy trong cuốn sổ màu đen, mà không phải là do tôi tìm thấy - đồng thời cũng phát hiện ra thân phận thật sự của cô!”

Nhiếp Minh lấy từ trong túi áo ra tờ giấy cuối cùng, nắm thật chặt nó trong tay: “Trước kia chúng ta vẫn đều cho rằng đã tháo gỡ được bí mật trong bản ghi chép mà cha cô để lại. Mãi đến vừa rồi tôi mới biết được, đoạn ghi chép kia vẫn cất giấu một bí mật thứ hai - nó ám chỉ tờ giấy cuối cùng được giấu trong bồn hoa trước bia mộ của mẹ cô!”

“Hóa ra cuốn sổ đó còn một tờ cuối cùng, cha tôi thật biết cách bố trí ván cờ này.” Tống Tĩnh Từ cười lạnh nói, “Anh cũng không hề đơn giản, thông qua điều đó lại có thể đổi thành ngày giỗ của mẹ tôi, sau đó liền nghĩ ngay đến việc tờ giấy cuối cùng được giấu trước mộ của bà - xem ra lúc ấy tôi tìm anh hợp tác thật sự là một lựa chọn đúng đắn.”

“Chẳng qua,” Cô ta nói tiếp, “Rốt cuộc trên tờ giấy đó có viết chuyện gì mà tôi không biết, lại khiến cho anh lao tâm khổ tứ như vậy?”

Nhiếp Minh chậm rãi đưa tờ giấy đến trước mặt Tống Tĩnh Từ, nói: “Cô tự xem đi.”

Tống Tĩnh Từ híp mắt nhìn thoáng qua hai câu trong tờ giấy:

Người đầu tiên thí nghiệm đầu thai: Hàn Trạch (ngày 27 tháng 4 năm 1963)

Người thứ hai thí nghiệm đầu thai: Tống Tĩnh Từ (ngày 18 tháng 3 năm 1997)

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ha ha ha...” Tống Tĩnh Từ xem xong tờ giấy kia liền cất tiếng cười to, “Vu Ân chết tiệt, tất cả những điều này cũng đều viết hết lên giấy!”

“Vu Ân?”

“Ông nội Vu Thành - người trước kia tôi từng hợp tác.”

“Cô chính là nhà khoa học mà mấy thập kỉ trước đã cùng ông nội Vu Thành nghiên cứu phương thức đầu thai, người được nhắc tới trong cuốn sổ - Cù Dương?”

“Theo góc độ thân thể mà nói, tôi chính là Tống Tĩnh Từ hàng thật giá thật. Nhưng nếu theo bản chất mà nói, thì tôi chính là người của nhiều thập kỉ trước.”

“Chỉ sợ chỉ còn là một ‘linh hồn’ mà thôi.” Nhiếp Minh nhìn chăm chặp cô ta nói.

“Tùy anh xưng hô như thế nào cũng được, tôi không quan tâm.” Cô ta quệt miệng nói, “Thứ tôi quan tâm chỉ là những thứ tôi muốn làm.”

“Cô muốn làm gì?”

Tống Tĩnh Từ đứng lên, đi tới trước mặt Nhiếp Minh, thấp giọng nói: “Bất tử.”

“Cô muốn thông qua phương thức đầu thai để được bất tử, để chiếm giữ vô số cơ thể của người khác?” Nhiếp Minh nhìn chăm chăm vào cô ta.

“Nhiếp Minh, đừng nói tôi ích kỷ như vậy,” Cô ta nói, “Có một vài quy

luật mà có lẽ cậu nên biết, những người trên cái thế giới này, rốt cuộc là có bao nhiêu người đã thực sự cống hiến cho nhân loại? Đại đa số mọi người đều chỉ là những người tầm thường vô vị sống tạm trên cái thế giới này, lãng phí tài nguyên hữu hạn của trái đất - mà tôi chính là một người xuất chúng, một nhà khoa học giàu tính sáng tạo, nếu chỉ sống vài thập kỉ rồi theo qui luật của tự nhiên mà trở nên già cả, rồi chết đi, nếu vậy thì nhân loại trên thế giới này chẳng phải đã bị tổn thất lớn rồi sao?”

“Cho nên cô liền không ngừng chiếm dụng cơ thể của người khác, để mình trở nên bất tử - thế nhưng, mỗi mạng sống đều ngang bằng nhau! Cô có tư cách gì mà tùy ý quyết định sự sống chết của người khác!”

Lời nói của Tống Tĩnh Từ đã làm hành động của Nhiếp Minh dừng lại: “Nghĩ lại xem, Newton, Darwin, Tô Xung Chi(*), Bôi Căn, Einstein... Nếu những người này có thể ‘bất tử’, thì thế giới này sẽ như thế nào?”

(*) Tô Xung Chi: nhà toán học và thiên văn học thời Nam Bắc Triều, Trung Quốc

Ánh mắt cô ta bắt đầu dao động, giọng điệu cũng trở nên kích động hơn, cô ta mở hai tay ra: “Những người vĩ đại và kiệt xuất này đã cống hiến cho thế giới chúng ta nhiều như thế nào? Vì mục đích đó, nếu không có mấy chục những người tầm thường vô dụng thì có làm sao?”

Nhiếp Minh nhìn Tống Tĩnh Từ đang hoa chân múa tay sung sướng, vẻ mặt cô ta cũng đỏ ửng, anh lạnh lùng lắc đầu: “Cô điên rồi, cô đã không còn thuốc nào chữa được nữa.”

“Vậy thì sao, chẳng lẽ anh không hiểu những đạo lý mà tôi vừa nói?”

“Tôi chỉ biết là, thế giới này vận hành theo quy luật của chính nó, giống như trong giới động vật ắt phải có cá lớn nuốt cá bé thì mới có thể giữ nguyên trạng thái cân bằng - loài người trên thế giới cũng vậy, nếu như chúng ta phá hoại sự cân bằng này thì chưa hẳn là một chuyện tốt, thậm chí còn có khả năng dẫn đến tai họa.” Nhiếp Minh bình tĩnh nói.

Tống Tĩnh Từ nhìn chằm chằm vào anh, sau đó nhẹ nhàng nở một nụ cười: “Vừa rồi trong nháy mắt đó, tôi thậm chí còn có chút hoảng hốt - những lời vừa rồi anh nói, cùng với cách thức nói chuyện của anh, quả thực giống Vu Ân của vài thập kỉ trước như đúc.”

“Vu Ân... Ông nội Vu Thành, ông ấy có suy nghĩ giống tôi sao?”

“Cũng chính vì nguyên nhân đó mà ông ấy đã thay đổi kế hoạch lúc đầu. Chẳng lẽ anh không phát hiện, trên cuốn sổ kia - lúc đầu ông ấy chỉ muốn mình làm vật thí nghiệm để thực hiện thí nghiệm đầu thai. Nhưng về sau dường như ông ấy biết tôi có mong muốn trở nên ‘bất tử’ nên đã bắt đầu đề phòng tôi.”

“Ông ấy bắt đầu nghiên cứu ‘Máy đầu thai’, thứ mà chưa từng xuất hiện trước mặt tôi, còn về phương pháp đầu thai, ông ấy thà rằng truyền cho con trai mình, cũng không để cho tôi biết. Vì tôi biết rất rõ bí mật đầu thai nên ông ấy đồng ý cho tôi trở thành vật thí nghiệm, đầu thai vào một sinh viên của chúng tôi - Hàn Trạch.”

“Vì sao ông ấy lại không muốn tự mình trở thành vật thí nghiệm nữa?”
Nhiếp Minh hỏi.

“Bởi vì ông ấy biết rõ, nếu thí nghiệm thất bại, ông ấy sẽ chết, mà phương thức đầu thai sẽ đến tay tôi, hoàn toàn mất đi sự khống chế của ông ấy.”

“Nói như vậy, cô đã trải qua thí nghiệm đầu thai, nhưng lại không biết phương pháp cụ thể để đầu thai sao? Nếu không tại sao cô lại trăm phương nghìn kế để lấy được cuốn sổ này?”

Tống Tĩnh Từ trừng mắt nhìn Nhiếp Minh nói: “Chẳng lẽ anh không phát hiện vấn đề bên trong sao?”

“Cái gì?”

“Tuy tôi đã trải qua hai lần đầu thai, mỗi lần đều ở trong căn nhà trắng kia, nhưng những lần đó đều là sau khi tôi chết thì mới có thể thực hiện phương thức ‘Đầu thai’ được, nói cách khác, tôi hoàn toàn không có cách nào có thể biết rốt cuộc ông ấy đã khiến tôi đầu thai như thế nào - mỗi lần chỉ cần tôi vừa tỉnh dậy thì liền phát hiện mình đã ở trong thân thể một người khác rồi.”

“Nhưng, Vu Ân cũng không đầu thai, ông ấy sẽ trở thành một lão già, sẽ chết. Vậy thì lần thứ hai cô đầu thai, là ai giúp cô...?” Nhiếp Minh nói tới

đây liền ngừng lại.

“Tôi hiểu rồi,” Anh nói, “Vu Ân biến bí mật đầu thai trở thành gia quy của tổ tông, chỉ có đứa con cả mới biết được bí mật này, hơn nữa cũng phải gánh vác trách nhiệm giúp cô đầu thai, có đúng không?”

“Anh thật là một người thông minh. Lần này anh đã hiểu tại sao trước khi chết Vu Thành lại nói ‘Tôi nhất định phải chết ở nhà’ chưa, đó chính là vì quy định truyền lại của Vu Ân, con cháu của Vu gia trước khi chết nhất định phải nói bí mật này cho đứa con cả trong căn nhà trắng! Nói cách khác, đứa con cả của Vu gia được phó thác trách nhiệm và sứ mệnh giúp tôi ‘Đầu thai chuyển kiếp’!”

“Thế nhưng, không phải Vu Ân không ủng hộ cho cô ‘bất tử’ sao? Tại sao ông ấy lại kêu gọi con cháu mình giúp cô thực hiện phương thức đầu thai?”

“Vu Ân chia thí nghiệm đầu thai thành ba giai đoạn. Giai đoạn đầu tiên - đầu thai cùng giới; giai đoạn thứ hai - đầu thai khác giới; giai đoạn thứ ba, cũng là thí nghiệm tôi đang chuẩn bị - một linh hồn có thể tiến hành nhiều đầu thai, sau đó trở nên ‘bất tử’ hay không. Vu Ân nói cho tôi biết, nếu tất cả ba thí nghiệm đó đều thành công, ông ấy sẽ để cho con cháu của mình công bố thành quả nghiên cứu với hậu thế, thế nhưng phương pháp cụ thể để đầu thai lại bị ông ấy niêm phong vĩnh viễn - bởi vì ông ấy và cậu đều có cái suy nghĩ ngu xuẩn đó, đều cho rằng ‘con người chuyển sang kiếp khác’ là vi phạm luân lý và đạo đức làm người.”

“Nói cách khác, ông ấy sẽ giúp cô hoàn thành ba lần đầu thai, sau đó phương thức đầu thai sẽ từ từ biến mất trên thế giới, vì vậy cô liền không có cách nào trở nên ‘bất tử’, có đúng không.” Nhiếp Minh đã hiểu ra vấn đề.

“Lần này anh chỉ biết tại sao tôi lại cần cuốn sổ đó thôi! Anh hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được, lúc chúng ta đào được cuốn sổ từ trong bồn hoa ra, tâm trạng của tôi kích động như thế nào! Điều mỉa mai nhất là, lúc chúng ta cùng xem cuốn sổ đó, dường như anh chỉ quan tâm đến những ‘tình tiết’ vô dụng, mà hoàn toàn không biết, mười trang cuối cùng của cuốn sổ mới là quan trọng nhất - chẳng qua nói đi thì cũng phải nói lại, những thứ phức tạp đó, ngoại trừ tôi thì còn ai đọc có thể hiểu đây?” Tống Tĩnh Từ có vài phần đắc ý cười lạnh nói.

“Thảo nào hôm qua cô xem phần nội dung cuối cùng của cuốn sổ lâu như vậy! Bây giờ... Cô đã biết hết về phương pháp ‘Đầu thai’ rồi sao?”

Tống Tĩnh Từ nhún vai: “Tôi vốn là người cùng Vu Ân bắt đầu nghiên cứu, đối với phương pháp chuyển kiếp cũng biết sơ qua một hai điều, bây giờ đọc lại cuốn sổ đó, anh cho rằng tôi còn không rõ nữa sao?”

Nhiếp Minh để lộ ánh mắt phẫn nộ: “Ngay từ đầu cô đã lợi dụng tôi, vì sao cô phải làm như vậy?”

“Ban đầu tôi nghĩ rằng cha tôi đã nói với anh không ít về nội dung trên cuốn sổ, do đó tôi liền nghĩ đến cách dụ dỗ anh nói ra mà thôi. Nhưng về sau tôi phát hiện, anh khá là thông minh, có lẽ sẽ có thể giúp việc cho tôi - sự thật chứng minh, lựa chọn của tôi là vô cùng sáng suốt, quả nhiên anh đã giúp tôi rất nhiều. Nhiếp Minh, cảm ơn anh đã giúp tôi tìm thấy cuốn sổ đó.” Sau khi nói xong cô ta liền cười ha hả.

Nhiếp Minh cố nén lại lửa giận trong mắt: “Cô lợi dụng tôi, điều đó cũng không sao cả. Nhưng cô vì đạt được mục đích mà giết chết cha của mình! Chỉ một chút tính người mà cô cũng không có sao!”

“Chính xác mà nói, đó là cha của Tống Tĩnh Từ, không phải là cha tôi. Rõ ràng anh cũng biết, Tống Tĩnh Từ chỉ là một cái xác mà thôi. Từ lúc cô ta mười sáu tuổi thì đã không còn là mình nữa rồi, mà đã biến thành tôi - Cù Dương.”

“Đúng vậy, cô chưa từng coi luật sư Tống là cha của mình. Thế nhưng, cô có nghĩ tới hay không, tại sao luật sư Tống lại giấu tờ giấy chứng minh thân phận của cô ở một chỗ khác? Vì sao trong lời nhắn của ông ấy lại viết là ‘Ông ta’ để thay thế cho cô, mà không phải trực tiếp viết tên cô ra? Rõ ràng ông ấy cảm thấy mình có khả năng sẽ chết trong tay cô, nhưng trước khi chết cũng không nói bí mật này cho bất cứ ai khác?”
Nhiếp Minh vừa nói vừa bước lại gần Tống Tĩnh Từ.

“Vậy theo anh là vì sao?” Cô ta ngẩng đầu lên hỏi.

Nhiếp Minh dừng bước lại, gần từng tiếng nói: “Bởi vì mặc dù luật sư biết rõ bí mật này, ông ấy vẫn như cũ luôn coi cô là con gái của mình. Ông ấy biết cô sẽ giết ông ấy, nhưng ông ấy vẫn không nói ra tên và thân

phận thật sự của cô - bởi vì ông ấy không muốn để cảnh sát bắt cô rồi giam cô trong ngục! Cho dù con gái của ông ấy chỉ còn là một cái xác thì ông ấy cũng không muốn khiến cô bị tổn thương!”

“Ông ấy làm như vậy đều là vì bảo vệ cô!” Nhiếp Minh nói tới đây, âm thanh đã có chút nghẹn ngào, ánh mắt cũng bắt đầu mờ mịt.

Tống Tĩnh Từ từ quay đầu lại, dời mắt khỏi Nhiếp Minh, không nói gì.

Qua một lúc lâu sau, cô ta nói: “Thực ra tôi vốn không muốn giết ông ấy... Tôi cũng không nghĩ rằng, sau khi biết được sự thực này, ông ấy liền trực tiếp gọi điện thoại chứng thực với tôi. Tôi cảm thấy không ổn, đồng thời cũng sợ ông ấy hủy cuốn sổ đó đi, cho nên tôi liền lập tức chạy đến nhà ông ấy. Tôi muốn ông ấy giao cuốn sổ cho tôi, ông ấy lại không đồng ý, tôi đành phải ra tay một cách độc ác - đẩy ông ấy xuống ban công! Lúc ấy tôi cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, dường như luật sư Tống không có bất cứ chống cự gì...”

“Ông ấy đã mất hết hi vọng,” Về mặt Nhiếp Minh ảm đạm nói, “Một người bị chính con gái ruột của mình đẩy xuống ban công thì còn có sức lực gì để phản kháng cơ chứ?”

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Được rồi!” Đột nhiên Tống Tĩnh Từ hét lên một tiếng, “Đừng nói với tôi những lý luận trống rỗng đó! Tôi đáng tuổi ông nội anh rồi đó! Không cần thẳng thóc như anh phải dạy tôi!”

“Tôi cũng không muốn dạy dỗ cô gì cả,” Nhiếp Minh nói, “Tôi tới là để ngăn cản cô!”

“Cái gì?” Tống Tĩnh Từ hí mắt nói.

“Nếu tôi đoán không nhầm thì hôm nay cô đưa Tống Vũ tới căn nhà

trắng này là muốn thực hiện phương thức ‘Đầu thai’! Cô đã biết hết các phương pháp để chuyển sang kiếp khác cho nên rất nóng lòng muốn thử - thế nhưng, tôi sẽ không để cô thực hiện được!” Nhiếp Minh trợn mắt nhìn cô ta, “Trong căn phòng này chắc chắn có giấu ‘Máy đầu thai’, cô đã biết nó ở chỗ nào, có đúng không?”

“Ha ha ha ha...” Đột nhiên Tống Tĩnh Từ cười ha hả, “Suy nghĩ này của anh rất giống với suy nghĩ trước kia của tôi. Trước kia tôi cũng ngây thơ cho rằng, có lẽ cái ‘máy đầu thai’ mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy kia sẽ có kích cỡ giống một chiếc tivi, nó sẽ được giấu ở một chỗ nào đó. Nhưng hôm qua sau khi mở cuốn sổ kia ra thì tôi mới tỉnh ngộ...”

“Thực ra từ đầu đến cuối tôi đều làm, chính căn nhà trắng này mới là cái ‘máy đầu thai’!” Tống Tĩnh Từ vừa nói vừa đi đến giá sách trước mặt, “Hơn nữa, buổi sáng hôm nay, tôi đã tìm được cách để khởi động máy.”

Cô ta nói xong thì liền lấy một quyển sách ở giữa ngăn thứ ba ra, rồi lại ấn vào bên trong một cái.

Trong nháy mắt, xung quanh căn nhà trắng vang lên những âm thanh dữ dội, những cái tủ ở bốn góc của hình vuông đồng thời xoay về phía sau 180 độ - lúc xoay lại là bốn cái máy kỳ lạ mà Nhiếp Minh chưa từng nhìn thấy bao giờ, bên ngoài giống như một máy vệ tinh thu tín hiệu.

Tống Tĩnh Từ lại ấn xuống một nút, bốn cái máy đó đồng thời hướng lên trên 45 độ, lấy trần nhà là trung tâm, bốn cái máy đó phóng ra bốn tia sáng - bốn tia sáng tụ lại trên trần nhà, tạo thành một dạng năng lượng hình cầu màu trắng sáng đến bồng mắt. Trong nháy mắt, cả căn phòng như được đốt sáng bởi 1000 cái bóng đèn thủy ngân, sáng đến mức khiến cho người ta không thể mở mắt ra nổi.

Nhiếp Minh vừa lấy tay che lại thứ ánh sáng mãnh liệt này, vừa há miệng thở dốc - anh lớn như vậy mà cũng chưa bao giờ thấy được một cảnh tượng thần kỳ như thế này.

Tống Tĩnh Từ đứng ở giữa căn nhà, hai tay giơ lên, kích động hô to: “Nửa thế kỷ rồi! Cuối cùng tôi cũng tận mắt thấy được cái phát minh vĩ đại, một kỳ tích vượt thời đại này!”

Vẻ mặt cô ta tỏa sáng, hưng phấn đến mức nói năng lộn xộn, ở trong

phòng hoa chân múa tay vui sướng, lớn tiếng hét to - hoàn toàn mất đi không chế.

Nhiếp Minh nhìn Tống Tĩnh Từ giống như đang phát điên trước mặt, anh bước nhanh tới gần cô ta, lớn tiếng nói: “Bây giờ cô mở cái máy này ra, cô muốn làm gì? Tôi sẽ không cho cô...”

Lời còn chưa dứt, anh liền ngừng lại. Khi cách Tống Tĩnh Từ chưa đầy hai mét, một chiếc súng lục màu đen đang nhắm ngay vào đầu của Nhiếp Minh.

“Đừng tiến thêm một bước về phía trước nữa.” Tống Tĩnh Từ giơ súng lục, lạnh lùng nói.

“Tại sao anh cứ u mê không tỉnh như vậy hả Nhiếp Minh.” Tống Tĩnh Từ có vài phần đau xót nhìn về phía anh, “Anh cần gì phải đối địch với tôi? Thực ra anh rất thông minh, anh cũng là một nhân tài ưu tú, nên được hưởng ‘sự bất tử’. Anh hoàn toàn có thể phối hợp với tôi, chúng ta giúp đỡ nhau chuyển sang kiếp khác, cùng sống với nhau mãi mãi!”

Nhiếp Minh không nói gì, vẫn không nhúc nhích nhìn cô ta.

“Sao? Anh có đồng ý không? Anh có một phút để suy nghĩ.”

Một phút sau, Nhiếp Minh vẫn không nói gì, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tống Tĩnh Từ.

“Anh thật sự khiến cho tôi rất thất vọng.” Tống Tĩnh Từ lắc đầu, ngón tay đặt lên cò súng.

Lúc này, đột nhiên Nhiếp Minh ngẩng đầu lên, hét to một tiếng: “Trời ơi, quả cầu ánh sáng!”

Tống Tĩnh Từ nhìn lên trên theo bản năng, đúng lúc này, Nhiếp Minh tiến lên trước một bước, bắt lấy tay cô ta, quăng súng lục ra ngoài, sau đó đột nhiên bỏ nhào lên phía trước.

“A!” Tống Tĩnh Từ bị đẩy ngã. Tay trái của cô ta muốn với lên bàn học để giữ thăng bằng nhưng lại giữ không chắc khiến tất cả những thứ trên bàn học đều bị rơi xuống đất.

Nhiếp Minh đè trên người Tống Tĩnh Từ, một tay bắt lấy tay phải của cô ta, một tay đè ở cổ. Tống Tĩnh Từ liêu mạng vùng vẫy, hai chân hướng về phía trước điên cuồng đá, lại dùng tay trái cào loạn xạ lên mặt Nhiếp Minh, hai người vật lộn đánh nhau trên mặt đất, cục diện cực kỳ hỗn loạn.

Chưa tới 2 phút, Nhiếp Minh liền chiếm thế thượng phong, về cơ bản thì đã hoàn toàn áp chế được Tống Tĩnh Từ.

Ngay tại lúc dường như đã bị khống chế, đột nhiên tay trái của Tống Tĩnh Từ tùy tiện tóm lấy một đồ vật trên mặt đất - đó là một cái gạt tàn thủy tinh vừa rơi từ trên bàn xuống, cô ta cầm nó lên rồi dùng hết sức bình sinh đập thật mạnh vào đầu của Nhiếp Minh.

Một lực thật mạnh này vừa lúc đánh vào đầu Nhiếp Minh, anh ngửa về phía sau, dường như sắp ngất xỉu. Máu tươi lập tức từ trên trán anh chảy xuống.

Tống Tĩnh Từ khó khăn đứng dậy từ trên mặt đất, trong tay vẫn đang cầm cái gạt tàn kia, cô ta đi đến trước mặt Nhiếp Minh đã tê liệt ngã xuống mặt đất, chuẩn bị đập cho anh một cú nữa.

Nhiếp Minh cũng chưa hoàn toàn mất đi ý thức, anh thử đứng dậy, nhưng những cơn chóng mặt lại khiến anh hoàn toàn không có biện pháp điều khiển thân thể của mình.

Nhiếp Minh trơ mắt nhìn Tống Tĩnh Từ giơ gạt tàn lên cao, anh biết rõ, nếu lại bị đập một cú như vậy nữa, có khả năng anh sẽ bị mất mạng.

“Pằng!” Một tiếng súng vang lên.

Tống Tĩnh Từ ngừng động tác lại, gạt tàn từ trong tay cô ta rơi xuống. Ngực của cô ta, có một lỗ nhỏ màu đen đang bốc khói.

Tống Tĩnh Từ vẫn chưa kịp quay đầu thì liền lặng yên không một tiếng động mà ngã xuống. Lúc này Nhiếp Minh mới thấy, Tống Vũ đang cầm súng đứng ở phía trước.

Vài giây sau, Tống Vũ vút súng xuống, lưng lay mấy cái rồi hôn mê ngã

xuống đất.

Nhiếp Minh muốn kêu lên nhưng lại không nói được thành lời, máu trên đầu anh chảy xuống đất, cuối cùng, trước mắt anh bỗng tối sầm, rồi cũng hôn mê bất tỉnh...

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một tháng sau.

Bầu trời âm u, mưa phùn lất phất rơi xuống. Trong quán cà phê yên lặng, sáng sủa truyền đến tiếng hát khe khẽ, không khí âm áp mà thanh nhã.

Người phục vụ đứng ở cửa tiếp khách liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai vị khách đang đi tới, nhanh chóng tiến lên một bước, mở cửa kính ra, lễ phép đưa hai vị khách tới vị trí gần cửa sổ.

“Hai vị uống gì?” Người phục vụ hơi cúi người hỏi.

“Cho tôi một ly cà phê, còn cháu...” Nhiếp Minh hỏi Tống Vũ ngồi ở phía đối diện, “Cháu muốn uống gì?”

“Nước cam đi.” Tống Vũ ngẩng đầu nói với người phục vụ.

“Được, xin hai vị chờ một chút.” Người phục vụ rời đi.

Không tới năm phút sau, cà phê và nước cam đã được đưa đến tay Nhiếp Minh và Tống Vũ.

Nhiếp Minh uống một hơi hết nửa cốc cà phê, lại thở dài một hơi, nhìn Tống Vũ.

Hai tay Tống Vũ cầm cái cốc, cúi đầu, xoay tới xoay lui cái cốc.

Im lặng vài phút, Nhiếp Minh mở miệng nói: “Cuối cùng tất cả đều đã

kết thúc.”

Tống Vũ vẫn đang cúi đầu, mặt không chút thay đổi gât gât.

Nhiếp Minh lấy tay nâng cằm cậu bé lên, nhìn Tống Vũ nói: “Bây giờ mọi chuyện đều đã qua, tại sao cháu vẫn trầm mặc như vậy?”

Tống Vũ khẽ lắc đầu: “Cháu giả vờ bị tự kỷ đã sáu năm, cháu thấy có lẽ tính cách của cháu cũng thật sự đã biến thành như vậy.”

“Sau khi đến Tống gia, cháu mất bao lâu mới phát hiện ra bí mật của Tống Tĩnh Từ?” Nhiếp Minh hỏi.

“Có lẽ là chưa tới nửa năm. Trong lúc vô ý cháu đã thấy cô ta nghiên cứu phương thức chuyển kiếp, đồng thời cũng phát hiện thực ra cô ta chính là người đã đầu thai chuyển kiếp. Thế nhưng, lúc ấy Tống Tĩnh Từ cho rằng cháu là một đứa trẻ, hoàn toàn không có chút phòng bị gì với cháu, cũng hoàn toàn không biết cháu đã phát hiện ra bí mật của cô ta.”

“Cho nên cháu liền giả vờ không biết, cũng giả vờ mình mắc chứng tự kỷ để khiến cô ta thả lỏng cảnh giác với cháu, có đúng không?”

“Cháu còn có thể làm gì khác nữa?” Tống Vũ cười khổ nói, “Nếu cháu không làm như vậy, chỉ sợ cô ta sẽ giết cháu giống như giết cha mà thôi.”

“Nói như vậy, đối với cái hôm mà luật sư Tống bị giết hại, cháu đã đoán được hung thủ có thể chính là Tống Tĩnh Từ?” Nhiếp Minh nói, “Vì sao cháu không nói những việc này cho cảnh sát?”

Tống Vũ nhìn Nhiếp Minh: “Chẳng lẽ chú cho rằng cảnh sát sẽ tin lời một đứa trẻ hơn mười tuổi sao? Bọn họ sẽ chỉ cho rằng đây là một câu chuyện khoa học viễn tưởng, còn cháu thì hoàn toàn không có bất kì một chứng cứ gì để chứng minh cho lời nói của mình.”

“Nhưng chú vẫn có chút chưa hiểu.” Nhiếp Minh nói, “Cháu biết rõ rành rành bí mật của Tống Tĩnh Từ, cũng có thể đoán được cô ta xem cháu như mục tiêu tiếp theo để chuyển kiếp. Sáng hôm đó, tại sao cháu vẫn để cho cô ta dẫn mình đến căn nhà trắng kia, sau đó lại ngoan ngoãn nằm trên giường phối hợp với ‘Nghỉ lễ đầu thai’ của cô ta?”

“Cô ta cho cháu uống một ly nước trái cây chứa thuốc ngủ, nhưng cháu đã sớm đoán ra được cô ta muốn làm gì, cho nên chỉ giả vờ uống hết, cũng giả vờ nằm ngủ ở trên giường.” Tống Vũ nói, “Hôm đó nếu chú không đến, tất nhiên cháu sẽ tìm cơ hội để chế ngự cô ta.”

Nhiếp Minh lắc đầu nói: “Chú thật sự rất khó tin, cháu chỉ mới mười bốn tuổi mà lại có thể bình tĩnh xử lý việc này như vậy?”

Tống Vũ cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Có một việc mà cha mẹ cháu, kể cả Tống Tĩnh Từ cũng không biết.”

“Việc gì?”

“Cháu đã làm trắc nghiệm chỉ số thông minh, IQ của cháu là 150.” Tống Vũ bình tĩnh nói.

“150!” Nhiếp Minh kêu lên thán phục, “Điều đó có nghĩa là - cháu là một thiên tài!”

Tống Vũ nhíu mày: “Cháu hoàn toàn không dám cho ai biết chuyện này. Nếu không, Tống Tĩnh Từ chắc chắn sẽ đoán được cháu đã phát hiện ra bí mật của cô ta - nếu vậy chỉ sợ cháu sẽ không sống được đến ngày hôm nay.”

Nhiếp Minh có vẻ đăm chiêu gật gật đầu: “Đúng là vậy thật.”

“Dù thông minh thế nào thì cháu cũng chỉ có mười bốn tuổi.” Đột nhiên sắc mặt của Tống Vũ liền ảm đạm, “Cha mẹ cháu đều đã chết, cháu còn tự tay nổ súng bắn chết chị gái mình - chú có biết không? Trong nháy mắt khi nổ súng đó, cháu cảm giác cháu đã mất đi toàn bộ. Trong đầu cháu ‘ong’ lên một tiếng, sau đó liền ngất đi - thân thể của hẳn ta dù sao cũng là của chị cháu!”

Nói tới đây, Tống Vũ liền có chút xúc động, nước mắt theo hốc mắt cậu bé chảy xuống.

“Được rồi, được rồi,” Nhiếp Minh vỗ bả vai Tống Vũ, an ủi, “Tất cả đều đã qua rồi, cháu nổ súng giết chết cô ta cũng chỉ là để cứu người, là vô tội. Hơn nữa, may là ngày đó cháu tỉnh lại rất nhanh, sau đó báo cảnh sát, nếu không thì chú có lẽ cũng sẽ chết vì mất quá nhiều máu. Cháu đã

cứu chú, Tống Vũ, cảm ơn cháu.”

Tống Vũ ngẩng đầu, đôi mắt nén lệ nhìn về phía Nhiếp Minh, khiến cho người khác sinh lòng thương xót.

Qua một lúc lâu sau, cảm xúc của Tống Vũ mới ổn định một chút, nói: “Cảnh sát chạy tới căn nhà trắng, phát hiện ra máy đầu thai, chú cũng giao cuốn sổ lại cho cảnh sát, vậy bí mật này... đã bị công khai rồi sao?”

Nhiếp Minh lắc đầu: “Cảnh sát giao máy đầu thai cùng cuốn sổ cho Cục an toàn quốc gia, trở thành tài liệu cơ mật để bảo tồn, chắc sẽ không công bố với hậu thế đâu. Về phương pháp đầu thai, giống như hi vọng năm đó của ông nội Vu Thành vậy, nó đã vĩnh viễn bị niêm phong rồi cất vào kho rồi.”

Tống Vũ gật đầu nói: “Như vậy là tốt nhất, hi vọng từ nay về sau sẽ không còn người nào biết về việc ‘Đầu thai’ này nữa - để nó trở thành bí mật mãi mãi thôi.”

Sau khi nói xong câu đó, Tống Vũ cùng Nhiếp Minh đều nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt nặng nề mà phức tạp.

“Đúng rồi,” Đột nhiên Nhiếp Minh vỗ trán, cười rộ lên, “Cảnh sát Lương nói cho chú biết - từ khi anh ta rời khỏi nhà chú thì đã phái hai cảnh sát thay phiên nhau theo dõi chú - thế chú mới biết, cái bóng đen mà chú nhìn thấy ở nhà lão luật sư là ai!”

Tống Vũ cười nhàn nhạt, không nói gì.

“Tống Vũ,” Đột nhiên vẻ mặt Nhiếp Minh nghiêm túc nhìn cậu bé, “Bây giờ cháu tính làm gì?”

“Cháu có thể làm gì chứ?” Tống Vũ đau buồn nói, “Tất cả người nhà của cháu đều đã chết, bây giờ cháu chỉ có thể ở trại trẻ mồ côi mà thôi.”

Nhiếp Minh nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu, cháu không ngại...”

Tống Vũ ngẩng đầu, nhìn anh.

“Cháu đến nhà chú ở đi. Chúng ta cùng xin tòa án, nói thực ra cháu là em

trai chú - cháu thông minh như vậy, cha mẹ chú nhất định cũng sẽ thích cháu.” Nhiếp Minh nói.

Mắt Tống Vũ lóe lên: “Thật sự có thể sao? Mọi người... Đồng ý nhận nuôi cháu sao?”

Nhiếp Minh gật đầu khẳng định: “Chú sẽ coi cháu là em trai ruột của chú.”

Nước mắt Tống Vũ lại một lần nữa tràn mi: “Nếu như vậy thì thật sự là quá tốt. Cháu sẽ có một gia đình mới!”

“Một gia đình mới.” Nhiếp Minh mỉm cười gật đầu.

Tống Vũ nhìn chăm chăm vào Nhiếp Minh một phút liền, cuối cùng lần đầu tiên để lộ ra khuôn mặt tươi cười, nụ cười rục rỡ sáng ngời.

“Bây giờ đến nhà chú đi, để chú báo chuyện tốt này cho cha mẹ.” Nhiếp Minh hưng phấn đứng lên, “Chờ chú một chút, chú đi thanh toán rồi chúng ta cùng đi!”

Tống Vũ mở to mắt, ra sức gật đầu.

Nhiếp Minh rời khỏi chỗ ngồi, đi đến quầy thanh toán.

Lúc anh xoay người, nụ cười trên mặt Tống Vũ dần dần ngừng lại, cậu ta vươn tay, nhắc ly cà phê của Nhiếp Minh lên, uống một ngụm. Sau đó nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Nhiếp Minh.

Cuối cùng, Tống Vũ thở dài một hơi, cậu ta cúi đầu xuống, vươn ngón trỏ bên tay trái ra, ra sức xoa bóp huyết thái dương.

(Hết “Bí mật màu đen”)

“Được rồi, câu chuyện thứ hai đã xong rồi.” Giáo sư Lan Thành nhìn hai học sinh của mình nói, “Nói cảm thụ sau khi nghe xong của các em đi.”

“Giáo sư!” Nam sinh mặc áo sơ mi kẻ ô vuông lên tiếng hỏi, “Một phút sau cùng của câu chuyện - trời ạ! Chẳng lẽ Tống Vũ đã bị đầu thai rồi hả? Chuyện này thật sự quá đáng sợ!”

“Đây chỉ là chuyện xưa mà thôi - đừng coi đó là thật.” Giáo sư mỉm cười nói.

“Thế nhưng, kết thúc này cũng khiến người khác quá chán nản rồi.” Nam sinh có thân hình cao to cau mày nói, “Nhân vật chính bận rộn một thời gian nhưng lại hoàn toàn không thể thay đổi kết quả cuối cùng.”

Giáo sư Lan cười khẽ một tiếng: “Các chàng trai, các em quá chú ý đến kết thúc của câu chuyện rồi. Chẳng lẽ những tình tiết trong câu chuyện xưa này lại không gây được bất kì ấn tượng nào cho các em sao?”

“Không, đương nhiên là có chứ.” Nam sinh mặc áo sơ mi kẻ ô vuông nói, “Cái lão luật sư kia quá ngốc - biết rõ con gái đã biến thành người khác nhưng vẫn khăng khăng bảo vệ cho cô ta - nếu ngay từ đầu ông ta giao ‘cuốn sổ’ cho cảnh sát thì ông ta cũng sẽ không bị giết. Hơn nữa còn có thể ngăn cản cái ‘Người đầu thai’ kia tiếp tục đi hại người!”

Giáo sư Lan nhướn mày từ chối cho ý kiến.

“Ngoài ra còn có một vấn đề.” Nam sinh có vóc dáng cao lớn nói, “Giáo sư, em có chút không rõ - rốt cuộc chuyện xưa này được xem như là chuyện tưởng tượng vô căn cứ, hay là chuyện trinh thám, hay là chuyện khoa học viễn tưởng ạ?”

Giáo sư Lan cười ha hả: “Nếu em cảm thấy không dễ để phân loại nó, thì cứ coi nó là chuyện triết học đi.”

“Chuyện triết học?” Hai nam sinh liếc nhau một cái, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Giáo sư Lan gật gật đầu: “Các em không nhìn thấy, câu chuyện xưa này đại biểu cho ý nghĩa triết học sao?”

Bọn họ thật sự suy nghĩ một lát, nam sinh có vóc dáng cao lớn thành thật nói: “Giáo sư, em thật sự không hiểu, xin thầy dạy bảo.”

“Vậy thì được rồi, thầy sẽ giải thích một chút.” Giáo sư Lan nói, “Các em cho rằng tại sao trong câu chuyện này lại đề cập tới ‘Đầu thai chuyển kiếp’ - một khái niệm khoa học viễn tưởng - điều thầy muốn nói cho các

em là, mỗi người chúng ta đều có khả năng gặp phải một tình huống như vậy.”

Hai nam sinh mở to mắt, có vẻ cực kỳ giật mình.

“Nghĩ thử xem, khi chúng ta vì muốn đạt được một mục đích nào đó để thỏa mãn ham muốn cá nhân, một khi mất đi không chế, thì bất tri bất giác chúng ta sẽ trở thành một người khác - loại tình huống này giống như một linh hồn ‘Đầu thai’ tràn ngập tà niệm. Hơn nữa, ‘trẻ con trên mười tuổi là để để đầu thai vào nhất’, các em có hiểu câu này không?” Giáo sư dùng một đôi mắt tràn ngập trí tuệ nhìn hai học sinh.

“Giáo sư, ý thầy là - ‘Đầu thai’ chỉ là một loại ví dụ?” Nam sinh mặc áo sơ mi kẻ ô vuông dường như có chút hiểu hơn.

Giáo sư Lan khẽ gật đầu: “Trở lại vấn đề vừa rồi các em nói. Em nói ‘Lão luật sư kia quá ngốc.’ - nhưng trên thực tế, đây cũng không phải là một chuyện quá khó hiểu, bởi vì trên thế giới này những thằng ngốc đầu chỉ có mình ông ta?”

Nam sinh mặc áo sơ mi kẻ ô vuông để lộ vẻ mặt khó hiểu.

“Các em có từng quá chú tâm vào yêu một người không?” Đột nhiên giáo sư Lan hỏi.

Hai nam sinh sửng sốt một lúc, không biết trả lời vấn đề này như thế nào.

“Nếu các em đã từng như vậy, vậy các em sẽ hiểu rõ loại cảm giác đó.” Giáo sư nói, “Em yêu một người, nhưng theo thời gian, em phát hiện anh ấy (hoặc cô ấy) đang không ngừng thay đổi. Mãi đến một ngày, em kinh ngạc phát hiện người đó đã biến đổi hoàn toàn, anh ấy (hoặc cô ấy) đã trở thành một người mà em không biết. Nhưng em vẫn còn yêu anh ấy (hoặc cô ấy), dù cho anh ấy (hoặc cô ấy) cũng chỉ còn lại thân xác là chưa thay đổi - em cũng vẫn không oán giận không hỏi hận mà yêu anh ấy (hoặc cô ấy). Em không có cách nào không chế suy nghĩ và tình cảm của mình - bởi vì chúng ta là con người, một con người có đầy đủ mọi cảm xúc.”

Giáo sư Lan nói tới đây liền để lộ vẻ mặt buồn bã, ánh mắt cũng trở nên

ảm đạm.

Mà hai nam sinh kia lại càng lộ vẻ ưu thương - dường như lúc giáo sư nói những lời này đã chạm vào một sợi dây nào đó trong lòng bọn họ.

“Được rồi.” Giáo sư Lan thở ra một hơi, “Thầy thấy trọng tâm đề tài của chúng ta hơi nặng nề rồi nhỉ. Hôm nay cũng không còn sớm, các em còn phải trở về nữa.”

“Giáo sư!” Nam sinh mặc áo sơ mi kẻ ô vuông bối rối, “Thầy không định kể câu chuyện thứ ba cho tụi em sao?”

“Các em còn muốn nghe tiếp?”

“Đúng vậy, giáo sư. Cho tới bây giờ chúng em chưa từng nghe qua chuyện nào như vậy - hơn nữa, không phải thầy đã nói, chỉ cần chúng em không bị dọa sợ, thầy sẽ tiếp tục kể sao?” Nam sinh có vóc dáng cao lớn dùng ánh mắt cương bức nhìn giáo sư Lan nói.

Giáo sư Lan nhún mày, nói: “Đúng vậy, thầy cũng thừa nhận hai chuyện trước không thể xem như là đáng sợ. Thế nhưng, câu chuyện thứ ba rất khác biệt - các em cần phải suy nghĩ rõ ràng, thật sự muốn nghe sao?”

“Đúng vậy, giáo sư.” Bọn họ khẳng định nói.

“Vậy được rồi.” Khóe miệng giáo sư Lan hiện lên một nụ cười thần bí, “Thầy bắt đầu kể - câu chuyện thứ ba ‘Chó sủa’.”

-----oOo-----

Chương 1: Câu chuyện thứ ba: Chó sủa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Địch Ly ngẩng đầu nhìn căn biệt thự hai tầng xa hoa trước mặt, ghen hờn nhìn trần trời - vẻ mặt của cô giống như là vẫn chưa từ trong mộng đẹp tỉnh lại.

Cát Lôi nở một nụ cười đắc ý đứng bên cạnh Dịch Ly, thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc của cô - anh phải thừa nhận, loại vẻ mặt này của Dịch Ly khiến cho anh có cảm giác thỏa mãn sâu sắc.

“Đây là thật ư? Cát Lôi.” Dịch Ly quay đầu nghi hoặc nhìn vị hôn phu của mình.

“Anh cho là thật.” Cát Lôi nhẹ nhàng nở nụ cười, anh cảm thấy Dịch Ly rất đáng yêu.

“Nhưng, em vẫn cảm thấy rất khó tin...”

“Được rồi,” Cát Lôi mỉm cười đặt chìa khóa vào tay Dịch Ly, “Mở cửa đi, giấc mơ của em sẽ trở thành sự thật.”

“Bên trong đó có gì?” Dịch Ly mở to mắt chờ mong.

“Có thứ mà em đang ao ước.” Cát Lôi nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, “Mở cửa đi.”

Dịch Ly nhìn Cát Lôi, để lộ một nụ cười ngọt ngào, sau đó cho chìa khóa vào trong ổ khóa rồi xoay một cái.

Ổ khóa kêu lên “rắc rắc”, cửa nhanh chóng được mở ra.

Cát Lôi vào trong, bật đèn lên.

“A!” Dịch Ly kinh ngạc kêu lên.

“Sao thế?” Cát Lôi hỏi.

“Đẹp quá!” Dịch Ly đi vòng quanh phòng khách nói, “Trang trí sang trọng, thoải mái, lại còn rất tao nhã lịch sự. Trời ơi! Cát Lôi, căn nhà này rộng bao nhiêu?”

“Tầng trên tầng dưới cộng lại là khoảng 300 mét vuông. Trừ phòng khách, nhà ăn và phòng bếp thì còn có năm phòng nữa và hai phòng vệ sinh - sao nào, Dịch Ly. Em hài lòng không?”

“Cát Lôi!” Dịch Ly vui mừng bổ nhào vào trong lòng vị hôn phu, “Em

cực kỳ hài lòng! Toàn bộ mọi thứ thật sự là quá hoàn hảo!”

Cát Lôi hết sức thỏa mãn ôm Địch Ly. Lần này, anh hôn lên hai má cô.

Nhưng dường như Địch Ly vẫn còn chút nghi ngờ, “Những thứ này thật sự thuộc về chúng ta sao? Vì sao từ lúc quen anh đến bây giờ em không biết có một căn nhà lớn như vậy?”

Lúc Cát Lôi đang chuẩn bị mở miệng nói điều gì đó thì từ trên tầng hai phía ngoài cùng bên trái truyền đến một tràng tiếng chó sủa.

“Ồ, suýt nữa là anh quên mất!” Cát Lôi hưng phấn dặt tay Địch Ly, dẫn cô lên lầu, đi đến trước cửa phòng vệ sinh phía bên trái tầng hai. Anh nói: “Đến làm quen với người bạn già Tạt Tạt của anh đi, anh nghĩ em sẽ thích nó.”

Nói xong, Cát Lôi mở cửa phòng vệ sinh ra. Ngay lập tức có một chú chó Scotland lông vàng dài hơn hai mét chạy vọt ra - nó vừa ra liền chạy thẳng tới chỗ Địch Ly.

“A!” Địch Ly hoảng sợ, cô theo bản năng túm lấy áo sơ mi của Cát Lôi, cũng trốn ra sau lưng anh.

“Đừng sợ, em yêu!” Cát Lôi cười nói, “Tạt Tạt rất thông minh, là một con chó ngoan, nó tuyệt đối sẽ không làm em bị thương!”

Quả nhiên, Tạt Tạt đến bên chân Địch Ly, cái đuôi vẫy vẫy, con mắt đen bóng ngoan ngoãn nhìn cô.

“Thử vỗ vào đầu nó rồi hỏi thăm nó một chút là bọn em liền trở thành bạn bè rồi đó.” Cát Lôi nói với Địch Ly.

Địch Ly ngồi xồm xuống, nghe theo lời Cát Lôi, nhẹ nhàng vỗ đầu Tạt Tạt, nói: “Này, chị là Địch Ly, rất vui được làm quen với em. Em thì sao?”

Quả nhiên Tạt Tạt là một chú chó thông minh, dường như hiểu Địch Ly nói gì, nó lè lưỡi liếm tay Địch Ly, tỏ vẻ đồng ý với cô.

“A, Cát Lôi, nó đáng yêu quá!” Địch Ly bị Tạt Tạt liếm đến phát ngứa,

vui vẻ cười rộ lên.

“Tập Tư là người bạn già của anh, năm nay nó mười tuổi rồi.” Cát Lôi cúi người sờ bộ lông rậm của Tập Tư, “So với chó thì nó càng thông minh hơn.”

“Đúng vậy thật.” Địch Ly gật đầu nói.

“Được rồi, nhốt mày lâu như vậy, đi chơi đi.” Cát Lôi vỗ vỗ vào người Tập Tư. Con chó bị được sự cho phép của chủ nhân liền hân hoan sủa vài tiếng, sau đó đã chạy rất nhanh xuống lầu, chạy vào vườn hoa chơi đùa.

Nhìn Tập Tư chạy ra ngoài cửa, Địch Ly quay đầu lại nói với Cát Lôi: “Anh yêu, có lẽ bây giờ anh nên nói cho em biết...”

Không đợi Địch Ly nói xong, Cát Lôi đã nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi cô, để lộ bộ mặt tinh nghịch: “Trước đó, không phải chúng ta nên giải quyết vấn đề trước mắt đã sao?”

Địch Ly nghiêng đầu nhìn anh: “Vấn đề trước mắt của chúng ta là gì?”

“Anh đói bụng, em yêu.” Cát Lôi nói, “Có lẽ em nên suy nghĩ xem chiều nay chúng ta ăn gì. Hơn nữa, anh nghĩ em sẽ muốn nhìn thử căn bếp mới của chúng ta một chút chứ.”

“Đương nhiên rồi.” Địch Ly cười rộ lên, “Em đi mua đồ ăn, tối hôm nay em phải nấu thật nhiều món cho anh mới được.”

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Năm nay Cát Lôi ba mươi tuổi, thân thể có chút mập mạp đang ngồi ở nhà ăn, phía dưới bàn ăn bằng đá cẩm thạch lạnh ngắt, hai tay anh đan vào nhau, mặt mỉm cười, chờ đợi vị hôn phu trẻ tuổi trong phòng bếp mang thức ăn ngon vào -- loại cảm giác này thật sự là tuyệt vời cực.

Lúc Địch Ly đem món ăn cuối cùng đặt lên bàn, cô gỡ tạp dề trên bàn ra, ngồi xuống đối diện Cát Lôi.

Lúc này, Cát Lôi lấy tay nâng đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn vị hôn thê: Địch Ly tuy rằng chỉ nhỏ hơn anh bốn tuổi, nhưng thoát nhìn lại trẻ trung hơn nhiều. Làn da trắng nõn, dáng người cân xứng, có một đôi mắt to tròn cùng mái tóc nâu dài.

Địch Ly chú ý việc Cát Lôi nhìn chăm chăm vào cô, cô hỏi: “Anh yêu, anh đang nhìn cái gì thế?”

“Anh đang thưởng thức một kiệt tác.” Cát Lôi nói, “Em yêu, em thật sự rất đẹp.”

“Ha, Cát Lôi, cảm ơn anh đã khen.” Địch Ly lắc đầu cười một thoáng, “Nhưng đừng có nhìn em chăm chăm lúc em bước ra từ phòng bếp. Em biết bây giờ trừ vị hành tây thì em chả có gì hấp dẫn cả.”

“Cho dù vậy, anh cũng thích.”

“Được rồi, đừng dẻo miệng. Cát Lôi, ném thử đồ ăn em nấu.”

Cát Lôi gấp một miếng bò bíp tết cho vào miệng, nói: “Em nấu ăn ngon nhất.”

“Cảm ơn.” Địch Ly giơ lên ly rượu, “Làm một ly, Cát Lôi, vì nhà mới của chúng ta.”

“Vì nhà mới của chúng ta.” Cát Lôi mỉm cười giơ lên ly rượu thủy tinh, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Mười phút sau, Địch Ly nhìn Cát Lôi, nói: “Anh yêu, Anh có thể cho em biết, vì sao chúng ta yêu nhau nửa năm, hôm nay anh mới cho em biết anh có một căn biệt thự xa hoa như thế?”

“Bởi vì anh muốn cho em bất ngờ.” Cát Lôi nhướn mi nói.

“Nhưng mà, căn nhà trước kia của anh đâu? Anh sẽ không vì để em bất ngờ mà đi thuê phòng khác, để lại căn nhà này không ai tới lui chứ?”

Chuyện này cũng quá sức tưởng tượng của em rồi.”

“Địch Ly, em xem, này căn hộ tuy rằng tốt, nhưng nó lại nằm tại vùng ngoại thành biệt thự. Quá xa nơi anh làm việc. anh ở đây thật không tiện.” Cát Lôì nói, “Hơn nữa, một mình anh cũng không cần ở trong một căn nhà lớn như thế.”

Địch Ly dăm chiêu gật gật đầu.

Một lát sau, cô lại hơi hơi nhú nhú mày nói: “Cát Lôì, em có thể nhìn ra được, căn hộ này giá trị không nhỏ. Ừm, em có chút không rõ..... Tại sao anh lại có được nó?”

Cát Lôì nhún vai: “Thực rõ ràng, lấy thu nhập của một nhân viên phổ thông như anh, căn bản không có khả năng mua được căn biệt thự tốt như thế -- đây là của tổ tiên anh truyền lại. Lúc anh hai mươi bảy, sau khi cha ốm chết thì anh trở thành chủ nhân ngôi nhà này. Nhưng anh rất ít khi ở đây.”

“Woa.....” Địch Ly rất thích thú, “Căn hộ này chắc cũng có chút lâu đời phải không?”

Cát Lôì uống một ngụm rượu nho, gật đầu nói: “Đại khái khoảng một trăm năm lịch sử, theo lời cha anh, là thời kì dân quốc, một vị kiến trúc sư trứ danh người Pháp kiến tạo.”

“Khó trách,” Địch Ly ngẩng đầu nhìn phù điêu trên trần nhà hoa mỹ, nói, “Em có cảm giác phong cách bày trí căn nhà này có chút khác thường, giống như là đã có từ xa xưa.”

“Em rất thông thạo về vấn đề này ư?”

“Anh yêu, anh quên em học ngành gì ư.” Địch Ly nhìn Cát Lôì nói.

“À, đúng rồi.” Cát Lôì vỗ vỗ trán, “Em là nhân viên thiết kế, đối với vấn đề này hẳn là cũng có chút nghiên cứu.”

Địch Ly lắc lắc đầu: “Chưa nói tới nghiên cứu, chỉ là biết chút chút.”

Địch Ly tựa hồ lại nghĩ tới cái gì đó: “Anh vừa nói, anh không thường

xuyên ở đây, vậy Tạt Tư do ai nuôi?”

“Anh gửi Tạt Tư ở bên nhà hàng xóm. Cô ấy thường thích chó, hơn nữa chồng cô ấy qua đời rồi, một mình ở nhà cũng cô đơn, hy vọng có một con vật làm bạn – hôm qua lúc anh mang Tạt Tư về, cô ấy còn có chút lưu luyến, ”

“Đổi lại là em thì cũng thế.” Địch Ly nói, “Tạt Tư rất ngoan, không như chó thông thường.”

Cát Lôi gật gật đầu, lắc lắc ly rượu.

Uống cạn hai ly rượu, giọng Địch Ly có chút khàn khàn, hai mắt cũng bắt đầu mênh mênh, cô mang theo men say nói: “Cát Lôi, anh biết không? Em không phải là người ở thành phố này, không quen ai cả, thậm chí ngay cả việc làm còn chưa tìm được..... Nhưng mà, em đã gặp anh. Anh đã làm rất nhiều chuyện vì em, còn cho em chỗ ở..... Em, thật sự cảm ơn anh.....”

“Ừ, em yêu, em say rồi.” Cát Lôi đứng dậy, đi đến trước mặt Địch Ly, hai tay đỡ lấy cô, “Em theo anh thì không cần mang ơn gì hết.”

“Không, Cát Lôi. Em thật sự nghĩ như vậy, em có thể gặp được anh, là kỳ tích ông trời an bài.....”

“Được, được.” Cát Lôi nâng cô đứng lên, “Anh đưa em về phòng, nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Địch Ly nói, “Nhưng anh không cần đỡ em, em chưa say đến mức đó đây, anh chỉ cần nắm tay em thôi, Cát Lôi.”

Anh thuận theo gật gật đầu, sau đó nắm tay vị hôn thê của mình bước lên phòng ngủ.

Đẩy cửa ra, Địch Ly lập tức nằm lên giường ấm áp. Chưa tới năm phút đã ngủ say.

Cát Lôi đắp chăn cho cô, nhẹ nhàng nói câu: “Ngủ ngon.” Sau đó rời khỏi phòng.

Một đêm này, Địch Ly ngủ thật ngon.

Đêm đầu tiên ở biệt thự, cứ trôi qua im lặng như vậy.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng sớm nay lúc rời giường, Địch Ly phát hiện Cát Lôi đã không còn bên cạnh.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường phía đối diện, tám giờ năm mươi phút. Địch Ly nhún vai - hiểu rồi, vì mình ngủ dậy quá muộn nên Cát Lôi đã đi làm.

Cô mặc quần áo, rửa mặt xong thì đi xuống từ phòng ngủ lầu hai. Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua cửa sổ xuống sàn phòng khách.

Địch Ly đi về phía phòng ăn, suy nghĩ xem sẽ làm món gì cho mình.

Đẩy cánh cửa thủy tinh của phòng ăn ra, Địch Ly vô cùng sững sốt - trên bàn cơm bày một ly sữa nóng, một đĩa thịt hun khói cùng một bát canh trứng gà.

Địch Ly mỉm cười. Cát Lôi thật sự rất quan tâm cô - trước khi đi làm lại có thể làm một bữa sáng phong phú cho cô như vậy.

Cô ngồi xuống, bắt đầu thưởng thức tay nghề của Cát Lôi.

Khi cho miếng thịt hun khói đầu tiên vào trong miệng, Địch Ly kinh ngạc như sờ may - hương vị này thật sự là quá ngon rồi.

Cô không khỏi cảm thấy có chút kì quái, trước kia không phải là Cát Lôi chưa từng nấu ăn, nhưng Địch Ly vẫn luôn cười nhạo anh “Đồ ăn anh làm có thể giết chết một con ngựa.” - nhưng tại sao hôm nay bữa sáng anh làm lại ngon miệng như vậy?

Địch Ly lại nếm một thìa canh trứng gà, cô lại càng ngạc nhiên - hương vị trong bát canh trứng gà này thậm chí còn ngon hơn so với miếng thịt hun khói đầu tiên.

Chẳng lẽ, vì để cô có thể có một bữa sáng ngon miệng mà Cát Lôi đã vụng trộm luyện tập tay nghề? Nghĩ tới đây, một cảm giác ám áp liền chảy qua cơ thể Địch Ly.

Cô lại cho vào miệng một miếng thịt hun khói. Trong lúc nhai, Địch Ly bắt đầu chú ý tới một vấn đề - đây là thịt của loài động vật gì mà lại có thể ăn ngon như vậy?

Cô bắt đầu nghi ngờ thưởng thức miếng thịt. Thịt heo? Không giống, thịt heo không mịn như thế này. Thịt bò? Hình như cũng không phải, hương vị của thịt bò cô rất quen thuộc. Vậy thì...

Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên Địch Ly phát hiện - vì sao cô thức dậy lâu như vậy mà vẫn không nhìn thấy chú chó Scotland Tạp Tư?

Cô có chút nghi hoặc đứng lên, mở cửa sổ nhà ăn nhìn ra vườn hoa, cũng không phát hiện thấy bóng dáng Tạp Tư đâu.

Địch Ly nhíu mày, cô rời khỏi phòng ăn, đi về phía phòng vệ sinh ở tầng hai, bước chân không tự chủ cũng nhanh hơn.

Mở cửa phòng vệ sinh ra, Địch Ly thở dài một hơi nhẹ nhõm - Tạp Tư đang nằm trong chuồng chó ám áp của mình, ngủ im không nhúc nhích. Âm thanh mở cửa của Địch Ly khiến Tạp Tư tỉnh giấc, nó ngẩng đầu, nhìn về phía Địch Ly.

Địch Ly nhanh chóng đóng cửa lại.

Xoay người, Địch Ly gõ đầu mình một cái - mới sáng sớm mà đã nghĩ vớ vẩn gì vậy!

Cô trở lại phòng ăn, ăn nốt bữa sáng rồi thu dọn bàn ăn, sau đó đi đến phòng khách ở tầng một, ngồi trên ghế sofa.

Suy tư năm phút, Địch Ly quyết định vứt chuyện tìm việc sang một bên.

Buổi sáng hôm nay hẳn là nên đi siêu thị mua một ít thực phẩm tươi ngon cùng đồ dùng gia đình đã.

Vì thế, cô nhanh chóng thay giày, rời khỏi nhà. Trước khi ra ngoài, cô kiểm tra túi của mình - chìa khóa căn nhà vẫn ở bên trong.

Đi trên đường lớn của khu biệt thự, Địch Ly quan sát đến môi trường sạch đẹp xung quanh. Khu này được trồng khá nhiều cây xanh, phương tiện công cộng cái gì cần đều có, hơn nữa còn rời xa thành thị ồn ào, cực kỳ thanh tĩnh - đây thực sự là một nơi ở lý tưởng.

Nhưng không biết vì sao, tâm trạng Địch Ly vẫn luôn u ám - tuy chỗ này hoàn hảo không tỳ vết nhưng cô lại cảm thấy dường như thiếu một chút gì đó. Cô không biết loại cảm giác này từ đâu mà đến.

Đi bộ chừng 10 phút, Địch Ly từ từ dừng bước lại, cô đã hiểu ra vấn đề ở đâu rồi.

Từ khi đi ra khỏi nhà cho đến bây giờ, con đường này cũng chỉ có một mình cô, hoàn toàn không có bất kỳ người qua đường nào khác! Hơn nữa một loạt khu biệt thự ở đây đều đóng cửa im lìm, dường như hoàn toàn không có người sinh sống. Rốt cuộc Địch Ly cũng biết nơi này thiếu cái gì - đó chính là sức sống.

Địch Ly nghi hoặc quan sát xung quanh, lúc này cô mới phát hiện, quả thực nơi này yên tĩnh đến phát sợ. Sau khi dừng bước, cô cũng chỉ nghe thấy âm thanh hô hấp của chính mình.

Địch Ly nhăn mày lại, bắt đầu hồi tưởng. Buổi chiều hôm qua lúc tới đây, dường như cũng là như thế này, cô hoàn toàn không thấy bất kỳ người qua đường hay hàng xóm nào. Chẳng qua Cát Lôi nói chuyện suốt với cô dọc theo đường đi nên cô mới không cảm thấy không khí vắng vẻ như ngày hôm nay.

Suy nghĩ một lúc, Địch Ly cảm thấy có chút sợ hãi. Cô nhắc chân, bắt đầu chạy trên đường, cô thật sự muốn gặp phải một hai người đi đường, hoặc là một người đưa thư đang đạp xe, cho dù là một bà già nhặt rác cũng được!

Chạy được 6, 7 phút, mãi cho đến khi Địch Ly rời khỏi khu biệt thự, rẽ

vào một khu phố khác, lúc này cô mới gặp được một vài người đi đường, nhìn thấy cảnh sinh hoạt hằng ngày của đường phố.

Địch Ly thoáng an tâm, cô lập đi lập lại trong lòng mình: Có lẽ là đúng dịp, sáng sớm mọi người trong khu dân cư kia đều đã đi làm, cho nên mới có thể vắng vẻ như vậy. Nghĩ tới đây, cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Địch Ly đi tới một siêu thị lớn nhất gần đó, hòa vào dòng người, tâm trạng của cô cuối cùng cũng thoải mái trở lại. Địch Ly ở trong siêu thị chọn các loại thịt, rau củ, sữa, trứng gà...

Sau khi mua đồ xong, Địch Ly xách theo mấy túi ni lông to ra khỏi siêu thị, cô gọi một chiếc taxi, nói địa điểm cho tài xế.

Ngồi trên xe, Địch Ly nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ trưa rồi.

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Địch Ly cầm một đồng túi lớn túi nhỏ đi vào nhà thì liền nhìn thấy Cát Lôi đang ngồi trên sofa trong phòng khách. Xem ra anh đã tan làm rồi.

Cát Lôi mỉm cười đi tới, cầm mấy cái túi lớn trong tay Địch Ly, nhìn vào bên trong nói: “Ôi, sao em mua nhiều đồ như vậy?”

“Đa số đều là thức ăn.” Địch Ly vừa nói vừa xách túi tới phòng bếp, mở tủ lạnh ra, bỏ đồ ăn vào.

“Buổi trưa em định làm gì cho anh ăn?” Cát Lôi ôm lấy Địch Ly từ phía sau, hỏi.

Địch Ly im lặng vài giây, sau đó xoay người, nhìn Cát Lôi: “Em muốn nói chuyện với anh.”

Cát Lôi sững sốt một lúc, sau đó gật gật đầu, bọn họ cùng ra khỏi phòng bếp, ngồi trên sofa trong phòng khách.

“Có vấn đề gì sao? Em yêu.” Cát Lôi hỏi.

“Lúc nãy ra khỏi nhà em phát hiện ra một chuyện,” Địch Ly nói, “Cả khu biệt thự này chỉ có mỗi nhà chúng ta thôi sao? Tại sao buổi sáng lúc em ra ngoài lại không nhìn thấy một ai trong khu này?”

Cát Lôi lấy tay vuốt cằm: “Là sao?”

“Buổi sáng lúc anh ra ngoài đi làm thì có nhìn thấy những người khác hay không?”

“Anh không để ý đến vấn đề này.”

Địch Ly nhăn mày lại, bày ra bộ dạng trầm tư.

“Ôi, em yêu,” Cát Lôi nói, “Chuyện khu biệt thự này không có người ở cũng không phải là chuyện gì quá kì lạ, có đúng không? Chỗ này vốn không phải là khu nhà ở thông thường, mà là khu biệt thự. Có lẽ những kẻ có tiền chỉ tới đây nghỉ ngơi vào Chủ nhật hoặc những ngày nghỉ mà thôi?”

Địch Ly suy nghĩ, nói: “Có lẽ là như vậy.”

“Được rồi, em yêu, đừng đa nghi nữa, anh đói bụng rồi.” Cát Lôi vỗ vỗ bụng, “Đi làm cơm trưa thôi, có được không?”

Địch Ly gật gật đầu, nghĩ thầm có lẽ mình đã suy nghĩ quá nhiều. Cô đứng lên, vừa đi tới phòng bếp vừa cười nói: “Cát Lôi, em nghĩ chắc không lâu nữa chức đầu bếp của nhà chúng ta nên do anh đảm nhiệm, em có thể xin nghỉ hưu sớm rồi.”

“Hả...? Vì sao? Từ bao giờ em lại thích ăn cơm anh nấu rồi?” Cát Lôi để lộ vẻ mặt khó hiểu, “Anh nhớ tuần trước lúc ở trong nhà trọ của chúng ta, anh nấu cho em một bát mì, em liền nói rằng đó chắc chắn là thức ăn cho lợn cơ mà.”

“Nhưng bữa sáng hôm nay anh làm cho em quá ngon! Đó hoàn toàn là

trình độ của một đầu bếp chuyên nghiệp!” Địch Ly vừa mặc tạp dề vừa tán thưởng.

Lúc này, Cát Lôi khẩn trương nhíu mày, không nhúc nhích nhìn Địch Ly.

“Bữa sáng? Buổi sáng anh làm đồ ăn cho em lúc nào?” Vẻ mặt anh mờ mịt nói.

Địch Ly xoay người, mắt chớp chớp, hỏi: “Những thức ăn trên bàn cơm buổi sáng không phải là do anh làm?”

Cát Lôi hoang mang lắc đầu: “Buổi sáng hôm nay lúc anh tỉnh dậy vốn đã rất muộn, cho nên anh liền tới thẳng công ty luôn, làm gì còn thời gian mà làm bữa sáng?”

Địch Ly trầm mặc vài giây, cô nhìn Cát Lôi chăm chú.

“Anh lại nói đùa em, có đúng không?” Cô hỏi.

“Em đùa anh sao? Địch Ly, anh hoàn toàn bị em làm cho mơ hồ rồi.” Cát Lôi bày ra vẻ mặt vô tội.

“Đợi một chút,” Địch Ly lấy tay ôm trán, tay còn lại đưa lên thủ thế, “Ý anh là, thịt hun khói với canh trứng gà sáng nay không phải anh làm?”

“Thịt hun khói gì?” Cát Lôi có chút bối rối, “Địch Ly, ngày hôm qua là em mua đồ ăn mà. Trước đó em cũng đã nhìn qua tủ lạnh, hoàn toàn không có một chút đồ ăn nào, thịt hun khói ở đâu ra cơ chứ?”

Địch Ly trợn mắt há hốc mồm nhìn Cát Lôi, đột nhiên toàn thân cô run lẩy bẩy, sắc mặt trắng xanh, chân cũng bắt đầu mềm nhũn.

Cát Lôi nhanh chóng tiến lên đỡ lấy Địch Ly, để cô ngồi xuống ghế, thân thiết hỏi: “Địch Ly, rốt cuộc em làm sao vậy?”

Địch Ly nắm chặt lấy cánh tay Cát Lôi, vẻ mặt hoảng sợ hỏi: “Cát Lôi, anh thật sự không lừa em chứ? Những thức ăn đó... không phải anh làm sao?”

“Trời ạ! Cho tới bây giờ em vẫn cho rằng anh đang nói đùa sao? Anh lừa

em làm gì? Anh đâu có rảnh?” Cát Lôi lo lắng nói.

“Vây... Những thứ em ăn là sao? Do ai làm?” Toàn thân Dịch Ly run rẩy nói.

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cát Lôi đỡ vị hôn thê ngồi xuống sofa trong phòng khách, rót một cốc nước nóng cho cô, rồi ôm chặt cô vào trong ngực.

Dịch Ly xụi lơ ở trên ghế sofa, đầu dựa vào bả vai của Cát Lôi, trong đầu cô là một mớ bòng bong.

Vài phút sau, cảm xúc của cô mới bình tĩnh hơn một chút, cô lẩm bẩm: “Chuyện này... rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?”

“Có lẽ nào...” Cát Lôi suy đoán nói, “Có một tên trộm lẻn vào nhà chúng ta?”

“Một tên trộm vào nhà mà lại không ăn trộm, lại còn làm bữa sáng cho em, đã thế còn rất phong phú ngon miệng.” Dịch Ly nhìn Cát Lôi, “Nếu vậy có lẽ chúng ta nên mời hẳn tới làm cơm trưa đó.”

Cát Lôi nhíu mày nghĩ một lát, nói: “Em yêu, em thật sự khẳng định em đã ăn những thứ đó sao?”

“Sao?”

“Ý anh là, có lẽ những thứ sáng nay là do em mơ ngủ, hay là...”

“Nghe này, Cát Lôi.” Dịch Ly nghiêm mặt nói, “Em không bị sốt, thần kinh cũng không hề rối loạn, em nghĩ em có thể phân biệt được đâu là thực đâu là ảo.”

“Thế nhưng, lúc nãy anh nhìn qua phòng ăn, trên bàn không hề có cái gì

cả, vào phòng bếp cũng không tìm thấy những thứ như em nói.”

“Em đã ăn hết rồi, Cát Lô! Hơn nữa em cũng dọn sạch rồi. Anh làm sao có thể tìm lại được nữa?” Địch Ly nói to, “Chết tiệt, biết vậy em đã để lại một hai miếng thịt hun khói rồi, như vậy anh sẽ không cho là em nằm mơ nữa!”

“Được rồi, được rồi, em yêu, anh tin em. Chẳng qua em đã ăn hết những thứ đó rồi mà vẫn không xảy ra chuyện gì, vậy thì đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Cát Lô an ủi, “Quên chuyện này đi, có được không?”

Địch Ly lại chuyển ánh mắt lên người vị hôn phu, cô hỏi: “Cát Lô, có phải anh lừa em chuyện gì không?”

Nghe thấy câu nói đó, thân thể Cát Lô hơi run lên, anh nháy nháy mắt, giọng nói cũng không được tự nhiên.

“Đừng nói linh tinh, em yêu, anh có thể giấu em cái gì cơ chứ?” Giọng điệu của anh có chút gượng gạo.

Địch Ly tiếp tục nhìn chăm chăm Cát Lô: “Nhưng ánh mắt của anh lại nói cho em biết, anh không nghĩ như vậy.”

Trải qua vài phút trầm mặc ngẩn ngui, Cát Lô do dự nói: “Có một việc, ừm... Thực ra, vốn là anh muốn nói với em, chỉ là...”

Anh nói năng lộn xộn rồi ngừng lại, chân mày cau chặt, dường như cực kỳ không muốn nhắc tới chuyện này.

“Chuyện gì đã xảy ra? Cát Lô, nói cho em biết đi.” Địch Ly thúc giục.

Cát Lô nhìn Địch Ly, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ở phía ngoài cùng bên phải trên lầu hai có một căn phòng để trữ đồ bị khóa, em ngàn vạn lần đừng vào đó.”

“Nghĩa là sao? Cát Lô.” Địch Ly dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh.

Đột nhiên Cát Lô xoay người, bắt lấy bả vai Địch Ly, nói: “Đừng hỏi nhiều như vậy, dù sao thì em cũng phải đồng ý với anh, tuyệt đối không được vào căn phòng đó!”

“Không phải anh nói nó đã bị khóa sao? Em vào như thế nào được? Em cũng không có chìa khóa.”

Nghe thấy vậy, dường như Cát Lôi liền an tâm hơn chút, anh có vẻ dăm chiêu gật gật đầu: “Quả thật, em vốn cũng không vào được...”

“Đợi một chút, Cát Lôi, anh nói những lời này là có ý gì? Trong căn phòng kia cất giấu bí mật gì sao? Nó có liên quan gì đến bữa sáng ngày hôm nay?”

“Anh không biết nó có bí mật gì hay không, anh chỉ biết rằng tuyệt đối không thể vào căn phòng đó.”

“Trong căn phòng đó có cái gì, Cát Lôi?”

Thân thể Cát Lôi lại run lên, vẻ mặt anh đầy hoảng sợ nói: “Đừng hỏi nữa! Anh không biết, anh cũng chưa từng tiến vào!”

“Vậy anh cũng nên nói cho em biết - vì sao em tuyệt đối không thể đi vào căn phòng đó?” Dịch Ly chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Cái này anh cũng không biết!” Cát Lôi lại càng tỏ vẻ sợ hãi, “Từ lúc anh còn nhỏ sống trong căn nhà này, cha anh đã dặn đi dặn lại rất nhiều lần - ông ấy cũng không nói nguyên nhân cho anh biết!”

Dịch Ly nhìn vị hôn phu, cảm giác lúc này anh giống như một đứa bé đang hoảng sợ, cô vốn đang muốn hỏi điều gì đó nhưng lại chỉ há to mồm, cái gì cũng không nói được.

“Được rồi, Dịch Ly, làm cơm trưa thôi. Buổi chiều anh còn phải đi làm.” Cát Lôi từ trên ghế sofa đứng dậy, hiển nhiên là không muốn nói tiếp vấn đề này nữa.

Dịch Ly ngồi trên ghế sofa ngây ra vài phút, sau đó vẻ mặt bất đắc dĩ đi vào phòng bếp, bắt đầu nấu cơm.

Bữa cơm trưa hôm nay, bọn họ ăn trong sự trầm mặc.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc ăn cơm chiều, không khí vẫn rất nặng nề và lúng túng. Cuối cùng Cát Lôì không nhịn được nữa, anh ngồi đối diện Địch Ly hỏi: “Em yêu, em đang trách anh sao?”

Địch Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, nói: “Vì sao em phải trách anh?”

“Có lẽ em cho rằng anh nên nói với em về căn phòng trữ đồ thần bí kia ngay từ đầu. Thế nhưng, em có biết là anh không hề có cơ hội để nói điều đó. Buổi tối ngày đầu tiên khi tới đây em uống say...”

Địch Ly gơ tay, ý bảo Cát Lôì dừng lại.

“Cát Lôì, anh hiểu lắm rồi. Không phải em trách anh không nói với em chuyện này. Em chỉ nghĩ rằng, trong căn nhà này, có lẽ nào...”

Cô ngừng lại, mày nhíu chặt.

“Em muốn nói cái gì, Địch Ly.”

Cô lắc đầu nói: “Em cũng không muốn dọa bản thân mình, thế nhưng em nghĩ rằng trong căn nhà này có lẽ có chuyện gì đó bí ẩn mà chúng ta không biết.”

Sắc mặt Cát Lôì bắt đầu trở nên bối rối: “Địch Ly, những lời này không thể tùy tiện nói ra, như vậy sẽ khiến cho cuộc sống của chúng ta bị che phủ bởi bóng ma tâm lý.”

“Em nghĩ cuộc sống của em đã bị che phủ bởi bóng ma tâm lý rồi.” Địch Ly nhìn Cát Lôì nói.

Trầm mặc một lúc, Cát Lôì nói: “Như vậy đi, buổi sáng ngày mai anh đi làm muộn một chút, chúng ta cùng xem xem sự việc lạ lùng này còn xảy ra một lần nữa hay không.”

Địch Ly suy nghĩ một lát, bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

“Tôi hôm nay chúng ta đừng nghĩ đến những thứ đó nữa, vui vẻ một chút không tốt sao? Em yêu.”

Địch Ly miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười, gật gật đầu.

Ăn cơm tối xong, Cát Lôi đi tới phòng vệ sinh ở tầng hai - đi về phía chuồng chó của Tạp Tư. Anh lấy một túi thức ăn cho chó từ trong tủ ra, đổ hơn một nửa vào bát của Tạp Tư, rồi lại rót nửa cốc sữa vào trong bát uống nước của nó. Tạp Tư lập tức ăn vội vã.

Lúc này Địch Ly cũng đi lên lầu, cô thấy Tạp Tư đang say sưa ăn thức ăn, nhìn túi thức ăn cho chó trong tay Cát Lôi, cô hỏi: “Nó vẫn ăn loại thức ăn cho chó đắt như vậy sao?”

Cát Lôi không biết làm thế nào đành lắc lắc đầu: “Hết cách rồi, Tạp Tư quá kén ăn. Anh cũng từng thử cho nó ăn gan heo trộn với cơm rồi vài thứ nữa, nhưng nó vẫn không ăn - nó chỉ ăn loại thức ăn nhập khẩu cho chó này thôi.”

Địch Ly chép miệng: “Vậy tốn quá nhiều tiền.”

“Ai bảo Tạp Tư là loại chó thông minh cơ chứ.” Cát Lôi mang theo vài phần kiêu ngạo nói, “Dù sao cũng là anh làm hư nó, bây giờ chẳng thay đổi nổi nữa rồi.”

Địch Ly mỉm cười, cô nhìn dáng vẻ ăn uống khôn khéo của Tạp Tư, nói: “Cát Lôi, về sau em có thể cho Tạp Tư ăn cơm không?”

“Đương nhiên có thể.” Cát Lôi nói, “Nó sẽ rất vui.”

Cho chó ăn xong, bọn họ ngồi trong phòng khách xem tivi, Cát Lôi cố ý chọn một chỗ ngồi thoải mái, thích thú xem các chương trình giải trí, Tạp Tư lười nhác nằm bên chân bọn họ ngủ gà ngủ gật.

Trong suốt quá trình xem tivi, Cát Lôi thường cười rất to, dường như Địch Ly cũng bị cuốn theo, cô cảm giác tâm trạng thả lỏng hơn rất nhiều, không khí sợ hãi bất an lúc trước cũng dần phai nhạt đi.

10 giờ, Cát Lôi ngáp một cái, nhìn Dịch Ly nói: “Em yêu, đi ngủ thôi.”

“Ừm.” Dịch Ly gật gật đầu, “Em cũng mệt rồi.”

Cát Lôi vỗ vỗ Tạt Tư, nói: “Nào, ông bạn già. Đi ngủ thôi, về chuồng của mày đi.”

Tạt Tư nghe lời từ trên mặt đất đứng dậy, tự giác chạy lên phòng vệ sinh lầu hai, chui vào ổ của nó.

Dịch Ly lên phòng vệ sinh ở lầu hai tắm rửa một mình, Cát Lôi đến phòng vệ sinh lầu một rửa mặt. Sau khi xong việc, bọn họ liền cùng nhau đi đến phòng ngủ ở lầu hai.

“Ngủ ngon, Cát Lôi.” Dịch Ly nói.

“Ngủ ngon, em yêu.” Cát Lôi hôn lên trán vị hôn thê, sau đó duỗi tay tắt điện ở đầu giường.

“Tách” một tiếng. Anh tắt đèn đi.

Thê xác và tinh thần của Dịch Ly đã quá mệt mỏi, cô nằm trên giường chưa tới năm phút đồng hồ đã bình yên đi vào giấc ngủ.

Đêm, yên tĩnh mà dài đằng dặc.

Không biết là lúc nào, Dịch Ly đang ngủ say bỗng nhiên bị một âm thanh đánh thức.

Lúc đầu cô còn có chút mơ mơ màng màng, không hiểu tại sao mình lại đột nhiên tỉnh lại, nhưng chỉ sau vài giây, cô đã biết...

Cô nghĩ rằng, chính tiếng chó sủa đã đánh thức cô dậy.

Ngay tại lúc Dịch Ly đang suy tư thì cô lại nghe thấy vài tiếng chó sủa - tuy nhiên âm thanh cũng không phải quá lớn, nhưng trong đêm khuya yên tĩnh lại có vẻ vô cùng khác thường.

Dịch Ly gio tai lắng nghe, cố gắng tìm phương hướng, lúc này, tiếng chó sủa lại kêu lên.

Cô tinh tường nghe ra âm thanh đó chính là phát ra từ phòng vệ sinh lầu hai.

Địch Ly nhú mày, cô cảm thấy có chút kỳ lạ - từ ngày đầu tiên tiếp xúc với Tạp Tư, cô liền có cảm giác Tạp Tư là một con chó không thích sữa, mà sự thật cũng là như vậy, cho tới bây giờ cô mới chỉ nghe thấy Tạp Tư sữa có hai ba lần.

Thế nhưng, tại sao tối hôm nay nó lại không ngừng sữa?

Địch Ly xoay người muốn gọi Cát Lôi tỉnh dậy. Nhưng cô thấy Cát Lôi vẫn đang ngủ say, lại không đành lòng đánh thức anh - ngày mai Cát Lôi còn phải đi làm nữa.

Đúng lúc này, tiếng chó sữa ngừng lại.

Địch Ly đợi vài phút, dường như Tạp Tư đã thật sự yên tĩnh lại, không hề phát ra âm thanh nào nữa.

Cô nhẹ nhàng thở hắt ra, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Trong phút chốc khi nhắm mắt lại, Địch Ly nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo trên tường...

Ba giờ mười lăm phút.

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Rùa Lười

Sáng sớm, Địch Ly bị một trận ồn ào đánh thức.

"Địch Ly, Địch Ly,... Dậy dậy." Cát Lôi nhẹ giọng gọi tên cô, tay lay lay vai của cô.

Địch Ly bị đánh thức, cô dụi dụi đôi mắt vẫn buồn ngủ, hỏi: "Cát Lôi, sao vậy? Sao sớm như vậy đã gọi em dậy?"

Cát Lôi nhìn cô: "Em không muốn phòng ăn xem một chút sao?"

Địch Ly ngẩn ra, con buồn ngủ biến mất trong nháy mắt.

Hai người vội vàng mặc quần áo tử tế, đi xuống từ lầu hai.

Đẩy cửa phòng ăn ra, Cát Lôi và Địch Ly dừng lại ở trước cửa mấy giây, quay sang nhìn nhau một cái.

"Mở cửa ra đi, Cát Lôi." Địch Ly nói.

Cát Lôi thẳng tay đẩy cánh cửa thủy tinh của phòng ăn ra, ánh mắt họ trực tiếp rơi trên cái bàn đá cẩm thạch kia.

Tên bàn ăn trống trơn không có đồ vật nào, mặt bàn sáng đèn nổi có thể phản xạ được cả bóng người trên đó -- giống hệt như lúc ăn xong tối qua.

Cát Lôi thở phào nhẹ nhõm, nhún vai một cái nói: "Anh đã biết là không có chuyện gì kì lạ mà."

Địch Ly ngẩng đầu lên nhìn anh: "Cát Lôi, anh nói vậy là có ý gì?"

Cát Lôi bĩu môi, nhìn Địch Ly cười nói: "Ý của anh là, honey, xem ra em phải tự làm bữa sáng rồi."

"Cát Lôi, em không thấy chuyện này có gì đáng cười cả," Địch Ly hơi tức giận nói: "Ồ, trời ạ, giờ anh lại càng tin chắc là hôm qua em nằm mơ đúng không?"

"Nhìn đi, Địch Ly, hôm qua anh đã bảo rồi, từ trước đến giờ anh chưa từng không tin em." Cát Lôi nói: "Nhưng đã những chuyện kì lạ đó không xảy ra, chúng ta hãy sống thật tốt cuộc sống của mình, được không?"

Địch Ly thở dài, cảm thấy không còn lời nào để nói.

Bữa sáng hôm nay là cháo đậu phộng, thịt rán và bánh bao. Không đến nửa tiếng, Địch Ly đã làm xong những món này và bung đến bàn ăn.

Cát Lôi nếm thử một miếng cháo, tấm tắc khen: "Rất ngon, Địch Ly."

Địch Ly tay chống cằm, không nói lời nào quấy quấy cái thìa trong bát cháo.

Một lát sau, cô hỏi: "Cát Lôi, đêm qua anh có nghe thấy tiếng chó sủa không?"

"Hả?" Cát Lôi nuốt một miếng cháo, ngẩng đầu lên.

"Em bảo là, nửa đêm hôm qua anh có nghe thấy tiếng Tạt Tạt sủa không?"

Cát Lôi suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói: "Anh không nghe thấy. Sao vậy, em nghe thấy sao?"

"Ừ, nó kêu tầm hai đến ba phút, đánh thức em."

Cát Lôi nhíu mày một cái: "Lạ nhỉ, Tạt Tạt không phải là con chó hay sủa."

"Em cũng cảm thấy vậy, cho nên em mới không hiểu, sao tối qua nó lại muốn sủa."

"Ừ... Anh cũng thắc mắc." Cát Lôi nói: "Có thể là nó muốn yêu đương?"

"Cát Lôi, anh có thể nghiêm túc một chút không!"

"Anh nghiêm túc mà, honey. Ý anh là, có phải là nó lại đến kì động dục rồi không?"

Địch Ly nhướn nhướn mày: "Ừ... Có lẽ là vậy."

"Được rồi, Địch Ly, đừng căng thẳng như vậy. Một con chó nửa đêm sủa cũng không phải là chuyện gì kì lạ." Cát Lôi lau miệng, đứng dậy từ trên ghế, đi đến bên cạnh Địch Ly, hôm vào gò má cô một cái: "Anh phải đi làm rồi."

Địch Ly nhìn anh khẽ cười, gật đầu một cái.

Sau khi Cát Lôi đi, Địch Ly rửa sạch bát đĩa, úp chúng lên chạn bát. Sau đó đi lên phòng ngủ ở tầng hai, cầm một quyển tiểu thuyết, bước đến gần cái ghế ngoài ban công, ngồi xuống.

Hôm nay tiết trời âm u, không có ánh nắng mặt trời, có vẻ lạnh lạnh.

Địch Ly cầm sách lên, bắt đầu đọc.

Mười phút sau, cô gập sách lại, thở dài một hơi. Cô phát hiện ra mình không làm cách nào tập trung tinh thần được, cả tâm trí chỉ nghĩ đến một chuyện ——

Cái nhà kho không thể đi vào đó.

Ở đó rốt cuộc là có thứ gì bí mật? Tại sao bố của Cát Lôi lại nhắc đi nhắc lại nhiều lần là tuyệt đối không được đi vào, mà vừa nhắc đến nó thì Cát Lôi lại có vẻ hơi sợ hãi và bất an?

Quá nhiều câu hỏi liên tục vây quanh Địch Ly, làm cho cô tâm phiền ý loạn.

Cuối cùng, cô để sách xuống, rời khỏi phòng, bước chần chừ không tự chủ được mà đi về phía nhà kho phía bên phải.

Hành lang không có đèn, hơn nữa hôm nay thời tiết rất kém. Một mình Địch Ly bước trong hành lang tối, cảm thấy hơi sợ hãi. Cô tự động viên cho mình thêm chút can đảm, cuối cùng cô cũng đi đến trước nhà kho.

Đây là một cửa gỗ cổ xưa, trên cửa có một cái khóa sắt cũ kĩ kiểu truyền thống, khóa chặt cửa lại.

Địch Ly đứng ngẩn ra trước cửa một lát, nhưng lại cảm thấy như có từng cơn ớn lạnh đánh tới. Cô rùng mình một cái, không dám tiếp tục ở đây một mình, xoay người chuẩn bị đi.

Trong nháy mắt xoay người đó, chân Địch Ly đụng phải một thứ gì đó mềm mềm, cảm xúc đột ngột làm cho cô phải kêu to một tiếng "A!", trái

tim như bị bóp nghẹn.

Định thần nhìn lại, cô mới phát hiện, thì ra thứ mà mình đụng phải là con chó Scotland Tạp Tư kia, con chó này chẳng biết đến từ bao giờ, thân không biết quý không hay xuất hiện sau lưng Dịch Ly.

Dịch Ly còn đang kinh hồn thở phào một hơi, bỗng nhiên chú ý đến cho chó đang ngẩng đầu lên —— ánh mắt đó, không giống như ánh mắt bình thường của một con chó, ngược lại còn như một con người!

Dịch Ly cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, cô không dám nhìn thẳng vào mắt của Tạp Tư, rời ánh mắt khỏi người nó, nhanh chóng rời khỏi chỗ này, quay về phòng ngủ.

Dịch Ly mở cửa phòng ngủ, đi vào, cô chợt phát hiện ra Tạp Tư đang đứng ở cửa, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào cô. Cô vội vàng đóng cửa lại.

Dịch Ly nhào về phía giường, nặng nề thở dài một hơi, trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

Mấy phút sau, cô ngồi dậy từ trên giường, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài phòng —— Cô muốn biết Tạp Tư có còn đứng canh ở cửa nữa hay không.

Bỗng nhiên, Dịch Ly có một ý nghĩ quý dị —— Con chó này, có phải đang bảo vệ một cái gì đó không?

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Rùa Kười

Buổi tối trước khi đi ngủ, Cát Lôì đang chuẩn bị tắt đèn, Dịch Ly nắm

lấy tay anh nói: “Từ từ.”

Cát Lôi quay đầu lại hỏi: “Honey, còn có chuyện gì sao?”

Địch Ly gật đầu một cái: “Chúng là nói chuyện một lúc có được không?”

“Đương nhiên là được.” Cát Lôi nửa nằm trên giường, lưng tựa vào thành giường: “Em muốn nói với anh chuyện gì?”

“Về căn nhà này.”

Cát Lôi khẽ nhàu mày một cái, khó mà phát hiện ra.

“Em muốn biết điều gì, Địch Ly?” Anh khắc chế tính cách, hỏi.

“Anh đã từng nói với em, căn nhà này là do tổ tông nhà anh truyền lại - Vậy anh có biết rốt cuộc nó được xây năm nào không?”

“Anh không biết, anh chưa từng hỏi những chuyện này.”

“Ngày xưa anh và cha mẹ anh đều cũng nhau ở đây, đúng không?”

“Phải.”

“Sau khi ba anh mất, tại sao anh không đến đây ở?”

“Sau khi tái giá thì mẹ anh đi đến nơi khác sống, còn anh -- anh từng nói với em rồi, chỗ này cách nơi anh làm việc quá xa.”

“Anh nói là, từ lúc hai mươi bảy tuổi kế thừa ngôi nhà này cho đến bây giờ, tổng cộng thời gian là ba năm, anh đều chưa từng sống ở đây?”

“...Đúng vậy.”

“Thế còn Tạp Tư? Anh nuôi nó mấy năm rồi?”

“Ngày đầu tiên tới đây không phải anh đã nói với em rồi sao? Từ lúc nó còn là một con chó nhỏ xíu thì được ôm tới nhà anh, đã được mười năm rồi.”

Cát Lôi đột nhiên ngồi thẳng lên: “Hê, Địch Ly, em đang làm gì đây? Chát vấn phạm nhân sao?”

Địch Ly mím môi trầm mặc mấy giây, nói: “Em chỉ muốn tìm hiểu chút chuyện về căn nhà này thôi.”

“Vậy bây giờ em đã tìm hiểu đủ chưa? Còn có vấn đề gì nữa không?” Cát Lôi không nhịn được nói.

“Được rồi, câu hỏi cuối cùng.” Địch Ly nói: “Anh bảo rằng từ lúc bé ba anh đã nói với anh, cái nhà kho bị khóa kia tuyệt đối không được đi vào - - Chẳng nhẽ anh không thấy tò mò sao? Bây giờ anh đã thừa kế ngôi nhà này, là chủ nhân của ngôi nhà này, đến bây giờ anh cũng không muốn mở cửa ra xem bên trong có cái gì?”

“Trời ơi! Địch Ly!” Cát Lôi hét lên: “Điều này tuyệt đối không được! Anh bảo em này, tuyệt đối không được đi vào cái phòng đó!”

“Nhưng...”

“Được rồi, đừng nói nữa!” Cát Lôi thô lỗ ngắt lời cô: “Anh không muốn nói thêm về vấn đề này nữa, ngủ đi.”

Nói xong, anh vươn tay lên mép giường tắt đèn. Cả căn phòng bỗng chốc chìm trong bóng tối.

Vài phút sau, Cát Lôi đang trầm mặc trong bóng tối chợt nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ.

Anh thở dài một tiếng, hơi hối hận vì hành động độc đoán vừa rồi của mình. Trong bóng tối, Cát Lôi nhẹ nhàng ôm lấy Địch Ly, nói: “Em yêu, vừa nãy... Là anh không tốt, anh quá lỗ mãng rồi, tha thứ cho anh đi.”

Địch Ly vẫn khóc thút thít, không nói gì.

“Ngày mai là thứ bảy, anh đi dạo phố với em, được không?” Cát Lôi xin lỗi: “Đừng giận anh nữa mà.”

Địch Ly không khóc nữa, từ từ chui vào trong chăn. Cát Lôi vẫn còn nhẹ giọng dỗ dành cô.

Cứ như vậy, hai người họ dần dần ngủ thiếp đi.

Ngủ một mạch đến nửa đêm, Địch Ly lại một lần nữa nghe thấy tiếng chó sủa mà giật mình tỉnh lại, cô hơi ngồi dậy, cẩn thận nghe tiếng kêu phát ra từ nhà vệ sinh.

Giống với tiếng kêu tối qua, Tạp Tư sủa từng đợt từng đợt, tiếng sủa không phải là rất lớn, như có như không.

Vô tình, Địch Ly nhìn lướt qua cái đồng hồ cũ trên tường, ngân cả người.

Vừa đúng ba giờ mười lăm phút —— không chênh lệch phút nào với tối qua.

Địch Ly nhíu chặt mày, cô giơ tay lên sờ cằm, cố gắng suy nghĩ ——
Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Một phút sau, Địch Ly quyết tâm đánh thức Cát Lôi, gọi anh dậy bảo anh đi đến nhà vệ sinh xem một chút, tại sao Tạp Tư lại cứ kêu mãi.

“Cát Lôi... Cát Lôi, dậy dậy.” Địch Ly vừa gọi vừa lay lay người Cát Lôi.

Cát Lôi đang ngủ say bị gọi dậy, anh nheo mắt lại hỏi: “Địch Ly, sao vậy?”

“Anh nghe đi, Tạp Tư lại bắt đầu kêu rồi.”

Cát Lôi nghe thấy tiếng chó sủa, không nhìn được dụi dụi mắt, nói: “Để cho nó kêu đi, dù sao tiếng của nó cũng không lớn lắm, không sao đâu.”

Nói xong, anh trở mình một cái, muốn đi ngủ tiếp.

“Cát Lôi, con chó này đêm nào cũng sủa, anh không cảm thấy kì quái sao?” Địch Ly hơi nóng nảy, đứng thẳng dậy.

“Một con chó nửa đêm sủa thì có gì lạ? Địch Ly, mau đi ngủ đi.”

“Nhưng em phát hiện ra rằng, tối hôm nào cũng đúng ở chỗ đó, thời gian

đó, chính là lúc này, đúng ba giờ mười lăm phút.” Địch Ly nói.

Nói những lời này xong, mấy giây sau, Cát Lôi dường như nhớ ra được điều gì đó, anh chợt lật người lại, hỏi: “Em nói cái gì cơ?”

“Em nói rằng con chó này đêm nào cũng lêu vào đúng lúc ba giờ mười lăm.”

“Bây giờ... Là ba giờ mười lăm phút?” Giọng nói của Cát Lôi mang theo một tia sợ hãi.

“Anh tự nhìn đồng hồ trên tường đi.” Ngón trỏ của Địch Lợi chỉ chỉ vào cái đồng hồ trên tường.

“Cát Lôi chóng người dậy, nhìn cái kim đồng hồ phát quang trong đêm tối.

Sau đó, là một mảnh trầm mặc.

Trong bóng tối, Địch Ly không thể nào nhìn kỹ biểu cảm của Cát Lôi. Nhưng có cảm giác được bằng, hình như Cát Lôi đang run lẩy bẩy.

“Cát Lôi, Anh sao vậy?” Cô hỏi.

Cát Lôi từ từ thu người vào trong chăn, quay người đi chỗ khác, đưa lưng về phía Địch Ly nói: “Không có gì đâu, ngủ đi em.”

Lúc này, tiếng chó kêu im bật.

“Cát Lôi...” Địch Ly nhẹ giọng người yêu, nhưng không biết là anh đã ngủ sau hay chưa, chẳng có chút phản ứng nào.

Địch Ly bất đắc dĩ thở dài, cô nửa nằm nửa ngồi ở trên người, mãi cũng không ngủ được.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Rùa Lười

Sáng ngày hôm sau, Cát Lôi đưa Địch Ly đi trung tâm mua sắm dạo phố, mua đồ. Buổi trưa ăn cơm ở một nhà hàng Tây sang trọng. Tâm trạng của hai người vô cùng tốt.

Thật ra, Địch Ly nhiều lần muốn mở miệng nhắc nhở về chuyện chó sủa lúc nửa đêm, nhưng cô nhin xuống —— Cô thật sự không muốn phá hư bầu không khí thoải mái nhẹ nhõm như hôm nay.

Kể từ khi chuyển đến căn nhà này, mỗi ngày Địch Ly đều bị những chuyện không thể tưởng tượng nổi quấy nhiễu, vô cùng áp lực —— hôm nay cuối cùng cô cũng cảm nhận được cuộc sống còn có mặt trời chiếu sáng.

Hơn hai giờ chiều, Cát Lôi và Địch Ly xách theo bao lớn bao nhỏ đi về nhà.

Lúc đến cửa biệt thự, Cát Lôi lấy chìa khóa ra mở cửa, Địch Ly bỗng nhiên dùng khuỷu tay huých anh một cái.

"Hey, Cát Lôi. Nhìn bên kia kia." Cô nghiêng mặt nói.

Ánh mắt Cát Lôi nhìn theo hướng Địch Ly chỉ.

Ở bên cạnh căn biệt thự còn có một căn nhà nhỏ, có một người phụ nữ trung niên bước ra, bà xách theo một bình tưới nước, bước đến vườn hoa nhỏ ở cổng tưới nước cho hoa.

"À, bà ấy chính là người anh nói với em mấy hôm trước, là bà An hàng xóm của chúng ta." Cát Lôi nói: "Là một người quả phụ."

"Chúng ta qua chào hỏi đi, Cát Lôi. Anh nên giới thiệu bà An cho em quen biết chứ." - Địch Ly nói.

Cát Lôi gật đầu một cái: "Thật ra thì đã đưa em đi thăm bà An từ lâu rồi,

bà ấy hình như là một trong số ít những người đã sống lâu ở tiểu khu mình. Hơn nữa bà ấy còn giúp chúng ta chăm sóc cún hơn một năm, chúng mình nên cảm ơn bà ấy.”

Vừa nói, Cát Lôi dắt Địch Ly đến vườn hoa nhỏ bên cạnh bà An.

“Bà An, xin chào!” Cát Lôi mỉm cười, tiến lên chào hỏi.

Bà An đang tưới hoa ngẩng đầu lên, bà là một người phụ nữ bình thường, hơi giản dị. Khuôn mặt không có đặc điểm gì quá nổi bật, dáng người không cao, mặc một bộ quần áo ở nhà rất tùy ý.

“À, Cát Lôi.” Bà An quay sang chào họ, bà nhìn Địch Ly: “Nếu bà đoán không sai, đây chính là người trước đây con có giới thiệu qua — vị hôn thê xinh đẹp của con hả?”

“Xin chào, bà An.” Địch Ly mỉm cười lễ phép, “Con tên là Địch Ly.”

Bà An quan sát Địch Ly một lượt: “Ánh mắt Cát Lôi quả nhiên là không tồi, Địch tiểu thư quả nhiên là thiên sinh lệ chất.” ([i]Thiên sinh lệ chất: Xinh đẹp và khí chất trời sinh.)[/i]

“Bà quá khen rồi.” Địch Ly hơi ngượng ngùng nói.

“Cát Lôi, Bà An bỗng nhiên xoay người, có phần trách cứ, nói: “Con vẫn còn câu thả như thế! Đã chuyển đến mấy ngày rồi, giờ mới nhớ đến việc đưa vợ đến chào hỏi bà?”

“Bà à, đều tại con.” Cát Lôi cười nói: “Mấy ngày trước con phải vội vàng xử lí một vài chuyện, không có thời gian rảnh. Hôm nay là cuối tuần con mới có chút thời gian đấy chứ.”

Bà An thả bình nước trong tay xuống, đi tới bên cạnh Địch Ly, kéo tay cô, nói: “Bây giờ chúng ta đã quen biết rồi, con là hàng xóm, nếu có thời gian thì đến nhà bà chơi một chút nhé.”

“Vâng ạ.” Địch Ly gật gật đầu cười, “Bà cũng vậy, bà An, không có việc gì thì đến nhà chúng con chơi nhé.”

Hai người phụ nữ cầm tay nhau, hiểu nhau cười.

“Đúng rồi, bà An.” Cát Lôi nói: “Lần trước con còn chưa cảm ơn bà thật tốt! Bà đã giúp con chăm sóc con cún lâu như vậy...”

“Không cần như vậy, Cát Lôi! Tạt Tạt là con cún ngoan, con để nó đến chơi với bà, bà vui biết bao nhiêu! Bây giờ nó về nhà các con rồi, bà con cảm thấy không quen đây.”

“Nếu bà nhớ nó, lúc nào cũng có thể đến nhà chúng con chơi với nó mà.” Cát Lôi nói.

“Đương nhiên, bà sẽ đến thăm nó.”

Sau đó, họ rảnh rỗi nói mấy chuyện thường ngày.

“Chúng con phải về rồi.” Cát Lôi nói: “Bà An, lúc nào bà đến nhà con làm khách chúng con cũng hoan nghênh.”

Lúc họ chuẩn bị xoay người đi về, Dịch Ly dường như nhớ ra chuyện gì đó: “Bà An, con có thể hỏi bà một chuyện không?”

“Đương nhiên có thể rồi. Hỏi cái gì nào?” Bà An điềm đạm nói.

“Lúc Tạt Tạt ở nhà bà, nửa đêm nó có sủa một trận không?” Dịch Ly hỏi.

Lúc này, Cát Lôi đứng ở bên cạnh nhíu mi hơi mất tự nhiên.

“Cứ nửa đêm là kêu lên một lúc... Con bảo Tạt Tạt?” Bà An lắc đầu nói: “Không đâu, Tạt Tạt là con chó yên tĩnh, ban ngày nó thấy người còn không sủa, nói gì là ban đêm, nó chẳng kêu bao giờ cả.”

“Bà nuôi nó một năm, nửa đêm nó chưa từng kêu lấy một lần?”

“Một lần cũng không thấy.” Bà An khẳng định.

Dịch Ly dừng lại mấy giây, nói: “Được rồi, cảm ơn bà, bà An. Hôm khác chúng ta gặp nhau nhé.”

“Ừ, gặp lại sau.”

Cát Lôi và Địch Ly một lần nữa gật gật đầu với bà An, quay về biệt thự của mình.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thu

Có lẽ là bởi vì đi dạo phố cả một ngày, Cát Lôi cùng Địch Ly ăn cơm chiều xong đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Không đến mười một giờ bọn họ đã rửa mặt xong, chuẩn bị ngủ.

“Ngủ ngon, Cát Lôi.” Địch Ly nói.

“Ngủ ngon, thân ái.” Cát Lôi hôn lên mặt Địch Ly. Tắt đèn.

Nằm ở trên giường, Địch Ly lại ngủ không được, cô lăn qua lộn lại nghĩ về một chuyện -- tối hôm nay, Tạp Tư có lại sửa nữa không không?

Lúc ăn cơm chiều, Tạp Tư liền ngồi dưới chân bọn họ, gặm lầy gặm đẽ cục xương.

Lúc xem TV, nó lại miễn cưỡng ghé vào bên cạnh ghế sofa trong phòng khách mà ngủ gà ngủ gật -- mặc kệ thấy thế nào, Tạp Tư đều giống như một con chó bình thường đến không thể bình thường hơn nữa -- nhưng vì cái gì cố tình đến nửa đêm, nó lại trở nên dị thường sửa mãi không ngừng đây?

Nghĩ rồi lại nghĩ, Địch Ly bắt tri bắt giác ngủ quên.

Không biết qua bao lâu, Địch Ly cảm giác giường có hơi đung đưa, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, phát hiện Cát Lôi ngồi dậy từ trên giường. Anh đi dép lê vào, đi ra cửa, mở cửa phòng.

Địch Ly nhìn lên đồng hồ treo tường, hai giờ hai mươi phút rồi. Cô lại

nghĩ đến, sau khi ăn cơm chiều hôm nay Cát Lôi có uống thêm hai chai bia -- có lẽ hiện tại muốn đi WC đi.

Lúc này Cát Lôi đã đi ra khỏi cửa phòng, vì không muốn đánh thức Dịch Ly, anh cố ý không có bật đèn, sờ soạng đi ra ngoài.

Dịch Ly dịch dịch thân, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Bỗng nhiên, cô lại mở mắt -- cô nghe được tiếng Cát Lôi đi tiếp từ cầu thang lầu hai.

Dịch Ly cảnh giác từ trên giường ngồi dậy, cô cảm thấy khó có thể tin tưởng -- rõ ràng lầu hai có một phòng vệ sinh lớn, vì sao Cát Lôi lại muốn đi phòng vệ sinh lầu một chứ? Chẳng lẽ, anh không phải muốn đi WC?

Nghĩ đến đây, Dịch Ly cảm thấy phía sau lưng lạnh lạnh, cô sinh ra một loại cảm giác sợ hãi -- khuya khoắt Cát Lôi đến lầu một làm cái gì?

Dịch Ly tay chân rón rén từ trên giường đứng lên, đi dép lê của cô vào.

Quả nhiên Cát Lôi từ buồng vệ sinh lầu một đi ra, sau khi tắt đèn, anh sờ lan can thang lầu đi lên lầu hai.

Cát Lôi cúi đầu lên lầu, nhanh chóng lên đến lầu hai, trong lúc vô tình anh ngẩng đầu lên và thấy, đứng trước mặt mình là một bóng người đen thui.

“A!” Cát Lôi quát to một tiếng, thân mình lui về phía sau, cơ hồ muốn ngã từ trên cầu thang xuống xuống.

“Cát Lôi, là em!” Trong bóng đêm, Dịch Ly nhanh chóng tiến lên đỡ lấy Gray.

“Dịch Ly, em điên rồi à? Đêm hôm giá lạnh đứng ở đó, không nói một lời -- em muốn hù chết anh sao?” Cát Lôi che trái tim, kinh hồn chưa định kịp bình tĩnh, nói.

“Cát Lôi, em..... Em chỉ là đi ra theo nhìn xem anh đi xuống lầu làm gì.” Dịch Ly có chút xin lỗi, giải thích nói.

“Anh đi xuống lầu làm gì nữa?” Cát Lôì tức giận nói, “Đương nhiên là đến buồng vệ sinh đi WC.” Địch Ly nhìn chăm chăm bóng đen mơ hồ trước mặt, nói: “Nhưng mà lầu hai rõ ràng cũng có buồng vệ sinh, vì sao anh lại bỏ gần tìm xa xuống lầu một đi WC?”

Cát Lôì trầm mặc vài giây: “Buồng vệ sinh lầu hai, Tạp Tư không phải đang ở bên trong sao?”

“Vậy thì thế nào? Tạp Tư ở trong chuồng chó của nó, sẽ ảnh hưởng đến anh đi WC sao?”

Vấn đề này của Địch Ly tựa hồ làm Cát Lôì á khẩu không trả lời được, anh tạm dừng một hồi lâu mà không nói gì.

“Ừm..... WC lầu hai có bồn cầu, anh đã quen ngồi xổm đi WC, cho nên.....”

“Nhưng mà Cát Lôì à, vừa rồi anh còn nói không đi WC lầu hai là vì Tạp Tư ở bên trong mà.”

“Đương nhiên..... Đó cũng là nguyên nhân, nhưng chính yếu.....” Cát Lôì áp úng, càng ngày càng không thể tự bào chữa.

“Cát Lôì, hiện tại anh đang tìm lí do sao?” Địch Ly nghi hoặc hỏi, “Anh có đang gạt em điều gì hay không đó?”

“Anh không có.....” Nói một nửa, Cát Lôì dừng lại, “Địch Ly, em lại đang thăm vấn anh.”

“Em chỉ muốn anh nói cho em biết sự thật!”

“Vốn anh đang nói là sự thật mà!” Cát Lôì bắt đầu không kiên nhẫn đứng lên, “Là chính em không tin, được, anh muốn đi ngủ, anh không muốn lại đây đưa vấn đề nhàm chán thế này nữa!”

“Vấn đề nhàm chán?” Địch Ly kinh ngạc hỏi, “Cát Lôì, anh cho rằng em đang cố tình gây sự sao?” Cát Lôì không có nói gì nữa, anh lập tức trở lại phòng ngủ.

Địch Ly thấy Cát Lôi hờ hững với mình, một mình đi vào phòng, đột nhiên cảm thấy trong lòng thật lạnh.

Nhưng cô không có quyền lựa chọn đường sống, đứng ngây ra ở cầu thang hơn mười giây, Địch Ly cũng chỉ có thể quay lại phòng ngủ.

Lần này nằm trên giường, Địch Ly căn bản không thể nhắm mắt lại, cô mất ngủ.

Ánh mắt của Địch Ly sòng chết nhìn chằm chằm đồng hồ treo tường lớn kia, cô nhìn thời gian từng phút từng giây trôi qua, khẩn trương chờ đợi cái thời khắc kia tiến đến.

Địch Ly cảm thấy một giờ trôi qua đối với cô mà nói giống như là một ngày.

Rốt cuộc -- ba giờ mười lăm phút đã đến.

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thu

Lúc này đây, Tạp Tư lại chậm hai phút, vào lúc ba giờ mười bảy phút nó mới sửa lên.

Lúc Địch Ly nghe được tiếng chó sủa, trong nháy mắt cả người run run một chút, cô từ trên giường ngồi dậy, do dự hai phút rồi nhẹ nhàng trượt xuống giường, đi dép lê vào.

Đột nhiên, phía sau Cát Lôi hỏi một câu: “Địch Ly, em muốn đi đâu?”

Đầu tiên là Địch Ly hoảng sợ, sau đó nhanh chóng phản ứng lại -- thì ra Cát Lôi cũng không có ngủ!

“Em đi buồng vệ sinh nhìn xem, đến cùng là Tạp Tư bị sao thế này?”

Địch Ly nói.

Nghe đến câu này, Cát Lôi mạnh mẽ đứng thẳng dậy từ trên giường, nói: “Không được, Địch Ly! Em không thể đi!”

“Vì sao?” Địch Ly quay đầu lại nhìn Cát Lôi, “Vì sao em không thể vào nhìn xem?”

“Em..... Dù sao, em không cần đi.” Cát Lôi có chút bối rối.

Địch Ly ấn chốt mở đèn ở đầu giường, sau khi cả phòng được chiếu sáng lên, cô nhìn thấy Cát Lôi đang nôn nóng ra mặt.

“Cát Lôi, em muốn anh nói cho em biết nguyên nhân, vì sao em không thể đi buồng vệ sinh nhìn xem?” Địch Ly nhìn anh, hỏi.

“Anh là vì tốt cho em!” Cát Lôi có vẻ không thể nề hà, “Em nghe anh đi, được không Địch Ly? Đừng đối nghịch với anh.”

Địch Ly cố chấp lắc lắc đầu: “Chỉ sợ không được, Cát Lôi. Em thật sự là chịu không nổi, em nhất định phải đi nhìn xem. Đâu đến cùng là có chuyện gì xảy ra.”

Nói rồi, cô từ trên giường đứng lên, đi tới cửa, mở cửa.

Cát Lôi cũng nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống, anh đi mấy bước đến bên người Địch Ly bên người, hai tay đè bả vai cô lại.

“Anh muốn làm gì, Cát Lôi! Anh muốn dùng vũ lực ngăn cản em?” Địch Ly hô lớn.

Cát Lôi lắc lắc đầu, nói: “Không, Địch Ly. Anh muốn đi cùng em, nếu em đã muốn đi xem đến vậy rồi thì anh đây liền cùng em đi.”

Trên mặt Địch Ly lộ ra một loại biểu tình phức tạp, cô liếc mắt nhìn Cát Lôi, không biết nên nói cái gì mới tốt. Sau đó, cô lấy tay ôm eo Cát Kooi, hai người cùng nhau đi về phía buồng vệ sinh bên trái cầu thang.

Tạp Tư vẫn còn sủa như ả như hiện, mỗi bước Địch Ly bước, tim đập liền đập nhanh hơn một phần.

Rốt cuộc, bọn họ cũng đi đến trước cửa buồng vệ sinh cửa rồi dừng bước.

Cát Lôi nhẹ nhàng nắm lấy tay nắm cửa phiên cửa gỗ, mở toang ra, Địch Ly không tự giác bắt lấy quần áo Cát Lôi, thân thể cũng ghé sát vào ngực anh.

Sau khi cửa được đẩy ra, Cát Lôi ấn chốt mở trên tường, đèn buồng vệ sinh sáng lên, nhưng bọn họ đều không có đi vào, chỉ đứng ở cửa nhìn vào trong-

Chuông chó của Tạp Tư liền đối diện với cánh cửa kia. Cửa mở ra, bọn họ nhìn thấy Tạp Tư đứng ngoài chuông chó, nhỏ tiếng sửa về hướng đối diện với gian tắm rửa và chỗ đi WC, tựa hồ trước mặt nó có thứ gì đó.

Trong tình cảnh này làm Địch Ly cảm thấy sợ hãi cùng khó hiểu, bọn họ đứng ở góc độ trước cửa thế này, không thể nhìn thấy được gian phòng tắm đơn kia. Nói cách khác, chỉ cần không vào cửa, bọn họ liền không thể biết trước mặt Tạp Tư đến cùng có cái gì.

Tạm dừng vài giây, Địch Ly quyết định bất cứ giá nào, hôm nay cô không thể không biết rõ ràng nguyên nhân-- Địch Ly bước về phía trước một bước, định đi vào buồng vệ sinh.

Đột nhiên, một đôi cánh tay mạnh mẽ rắn chắc níu chặt lấy Địch Ly một cái. Địch Ly bị níu lấy sinh đau, cô quay đầu lại, hoảng sợ -- sắc mặt Cát Lôi trắng bệch, hai mắt trợn lên, cả người lắc mạnh, tựa hồ nhìn thấy sự tình gì đáng sợ.

“Địch..... Địch Ly, đừng đi vào..... Đừng.....” Cát Lôi khẩn trương mở to miệng thở hổn hển, nói năng lộn xộn.

Địch Ly bị vẻ mặt này của Cát Lôi triệt để dọa sợ, cô đứng sững sờ ở tại chỗ.

Cát Lôi vươn tay, một tay đóng cửa buồng vệ sinh lại, lại không khỏi dùng sức giữ chặt tay Địch Ly, một đường cuống cuống chạy -- sau khi kéo cô vào phòng ngủ, lại nặng nề đóng chặt cửa lại.

Tiếp đó, Cát Lôi nhanh chóng nhảy lên giường, bao bọc chính mình găt gao trong chăn, càng không ngừng phát run.

Địch Ly hoàn toàn bị một loạt động tác của Cát Lôi làm sợ ngây người, miệng cô há hốc đứng ở trong phòng, không biết làm sao.

Cứ như vậy, đại khái qua hai phút, hoặc là năm phút đồng hồ, Địch Ly không dám khẳng định -- Cát Lôi vẫn duy trì loại trạng thái này, một bộ thất hồn lạc phách.

Cô không rõ, đến cùng là có chuyện gì, sẽ dọa một người đàn ông to lớn thành như vậy?

Lát sau, tiếng chó sủa ngừng lại.

Địch Ly chậm rãi, từng bước một đi đến trước giường, ngồi xuống nhẹ giọng hỏi: “Cát Lôi, anh làm sao vậy?”

Gray lại rùng mình, sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng là có lẽ là bởi vì tiếng chó sủa đã ngừng, anh có hơi bình tĩnh một ít, mở miệng nói: “Không..... Không có gì.”

Địch Ly chú ý tới, lúc Cát Lôi nói chuyện, căn bản không dám nhìn thẳng vào cô.

Cô thở dài: “Cát Lôi, đã đến nước này, anh còn nói không có gì, anh lại vẫn muốn em tin tưởng, anh không có chuyện gạt em đúng không?”

Mắt Cát Lôi chớp động vài cái, chau mày, không nói một tiếng.

“Gray, anh thật sự xem em trở thành đứa ngốc sao?” Thần sắc của Địch Ly trở nên nghiêm khắc, “Buổi tối hôm nay nhất định anh phải nói cho em biết hết tats cả những gì anh giấu diếm! Bằng không em sẽ vẫn hỏi đi mãi, đến khi anh chịu nói ra mới thôi!”

Gray chậm rãi quay đầu, nhìn Địch Ly.

Địch Ly nhìn anh, ánh mắt hai người xen lẫn cùng một chỗ.

Qua ước chừng năm phút đồng hồ, Cát Lôi thâm thâm phun ra một hơi,

anh dờn ánh mắt, gục đầu xuống, hai mắt vô thần nhìn mũi chân.

“Được rồi, Dịch Ly. Anh thừa nhận, đích xác anh có điều giấu diếm em.”
Rốt cuộc anh mở miệng nói, “Buổi tối hôm nay, anh liền nói hết thảy cho em nghe.”

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thư

“Trước khi ở cùng với em, kỳ thật anh đã từng kết hôn một lần.” Rốt cuộc, Cát Lôi cũng gian nan nói ra khỏi miệng.

“Anh.....từng kết hôn?” Dịch Ly kinh ngạc hỏi, “Nói như vậy, trước đây anh nói anh vẫn độc thân một mình là gạt em?”

“Tha thứ cho anh, Dịch Ly. Em tuổi trẻ xinh đẹp như vậy, anh không muốn để em có cảm giác gả cho người đàn ông tái hôn. Cho nên, anh lừa em.” Cát Lôi cúi đầu nói.

“Như vậy..... Vợ anh đâu? Hiện tại cô ấy ở nơi nào?”

“Vào một năm trước, cô ấy rời bỏ anh.”

“Các người..... ly hôn?”

“Không, Dịch Ly, em không hiểu ý của anh.” Cát Lôi nói, “Cô ấy..... Chết.”

Dịch Ly hơi hơi há miệng thở dốc, sau đó hỏi: “Cô ấy chết như thế nào?”

Gray nhíu chặt mi thở dài, đầu gục xuống dưới, tựa hồ lâm vào một mảnh hồi ức thống khổ.

“Cô ấy tên Chu Đan. Vào lúc anh hai mươi lăm tuổi thì quen biết cô ấy,

lúc ấy cô ấy là một nhân viên ngân hàng. Bọn anh hẹn hò được hai năm rưỡi thì liền kết hôn, sau đó, chuyển vào căn nhà này ở. Kỳ thật, Tạp Tư là chó của cô ấy, cũng chính là từ khi bắt đầu vào ở trong căn nhà này thì nó được cô ấy mang đến, vốn là bọn anh đã sống rất bình thản mà khoái trá --”

Nói tới đây, Cát Lôi ngừng lại, ánh mắt tràn ngập ưu thương.

“Sau đó thì sao” Địch Ly hỏi.

Gray ngửa đầu, thâm thâm thở ra một hơi, tiếp nói: “Chu Đan có tiền sử mắc bệnh tim, nhưng bọn anh đều không quan tâm lắm, bởi vì thầy thuốc nói chỉ cần không chịu kích thích quá lớn hoặc là khiếp sợ quá độ, thì sẽ không dễ dàng phát bệnh, hơn nữa lúc nào trên người cô ấy cũng đều chuẩn bị thuốc trợ tim hiệu quả tức thời linh tinh gì đó. Cho nên, bọn anh sống trong ngôi nhà này một năm, chuyện gì cũng không phát sinh.”

“Thẳng cho đến có một buổi chiều, anh tan tầm về nhà, vừa mở cửa, liền thấy được một màn đáng sợ -- Chu Đan nằm ở phòng khách, bàn tay ấn chặt trái tim, khuôn mặt thống khổ mà vặn vẹo. Anh nhanh chóng chạy lên xem, lại phát hiện toàn thân cô ấy băng lãnh mà cương ngạnh, đã..... Chết rồi.”

Nói tới đây, Cát Lôi dùng hai tay bịt mắt, thống khổ thở dài.

“Cô ấy..... Chết vì cái gì? Bệnh tim sao?” Địch Ly vội vàng hỏi.

Gray gật gật đầu: “Thầy thuốc chạy tới xem, chẩn đoán ra quả thật là cô ấy chết vì bệnh tim.”

Địch Ly lộ ra vẻ khó hiểu: “Nhưng mà đến cùng vì nguyên nhân gì mà dẫn phát bệnh tim của cô ấy chứ?”

Gray lắc đầu nói: “Không biết, sau đó anh từng cẩn thận kiểm tra trong nhà, không phát hiện bất cứ nơi nào dị thường -- ta cũng không hiểu nổi, cô ấy không có lý do gì nhận đến kích thích to lớn gì đó hoặc là kinh sợ! Làm thế nào lại đột nhiên tái phát bệnh tim chứ?”

“Thầy thuốc nói như thế nào?”

“Thầy thuốc cũng cho rằng là vì Chu Đan nhận đến một kích thích cực đại nào đó về mặt tâm lý mới đưa đến việc đột nhiên cô ấy phát bệnh, nhưng bọn họ cũng đồng dạng không hiểu loại kích thích này từ đâu mà đến -- anh nghĩ đáp án cho vấn đề này chỉ có bản thân Chu Đan mới biết được -- nhưng cô ấy đã chết.”

Trầm mặc vài giây, Địch Ly nói: “Anh từng có một người vợ, cô ấy đã chết tại đây trong căn phòng này. Nhưng anh lại không phải vô cùng rõ ràng nguyên nhân tử vong chân chính nguyên nhân của cô ấy đúng không?”

Cát Lôì nhìn chăm chú vào Địch Ly: “Có thể nói như vậy.”

Trầm tư trong chốc lát, Địch Ly nói: “Cát Lôì, về phần đến cuối cùng Chu Đan nhận phải loại kinh hách hoặc kích thích nào mà phát bệnh chí tử, chúng ta tạm thời không kể đến cô ấy. Hiện tại em muốn biết là chuyện này và chuyện mỗi tối đến ba giờ mười lăm phút Tạt Tư liên sủa có quan hệ gì? Còn có, vừa rồi sau khi anh mở cửa ra vì cái gì mà bị dọa thành như vậy?”

Nghe được Địch Ly hỏi như vậy, toàn thân Cát Lôì lại run run một chút, vốn sắc mặt anh đã khôi phục bình thường lại bắt đầu trở nên tái nhợt.

Địch Ly vẫn nhìn chăm chú vào Cát Lôì, chờ đợi anh trả lời.

Rốt cuộc, Gray run rẩy nói: “Chu Đan..... Cô ấy có một thói quen nhiều năm, đây là do đồng hồ sinh học của cô ấy -- đó chính là mỗi buổi tối vào ba giờ mười lăm phút, cô ấy sẽ đi WC. Khi ở bên trong căn phòng này, cô ấy chính là thường đi buồng vệ sinh ở lầu hai này..... Mà Tạt Tư liên sống ở trong phòng vệ sinh kia, mỗi lần nó nhìn thấy nữ chủ nhân, đều sẽ cao hứng sủa lớn một trận. Chu Đan đi WC, sẽ luôn nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đầu Tạt Tư, Tạt Tư liền lập tức an tĩnh lại. Toàn bộ quá trình đại khái chính là khoảng năm, sáu phút..... Địch Ly, em còn muốn anh nói tiếp nữa sao?”

Cát Lôì hỏi như vậy, là lúc này trên mặt Địch Ly đã mặt không còn chút máu.

“Trời ơi!” Địch Ly mở to hai mắt, hô hấp dồn dập, “Chiếu theo lời anh nói như vậy, mỗi buổi tối vừa đến ba giờ mười lăm phút Tạt Tư liền bắt

đầu sữa, sau đó vài phút sau dừng lại..... Chẳng lẽ, chẳng lẽ là.....”

“Địch Ly!” Đột nhiên Cát Lôi hét lớn một tiếng, “Không cần nói tiếp ra, không cần nói thêm chút nào nữa.”

Thân mình Địch Ly run lên một chút, cô nhìn Cát Lôi trước mặt hoảng sợ muôn dạng, hiểu rõ lúc này anh cùng chính mình đều đang suy nghĩ cái gì.

Qua vài phút, Địch Ly hỏi: “Cát Lôi, Chu Đan chết đi, anh có từng ở trong căn nhà này ngày nào không?”

“Anh..... có ở được một đoạn thời gian. Nhưng sau này, tựa như anh nói với em, anh không có thói quen một người ở một căn nhà lớn thế này, hơn nữa cũng muốn chuyển đến chỗ gần cơ qua vì thế chuyển đến thuê trong khu nhà nhỏ kia.”

“Khi anh ở một mình ở đây, có từng xảy ra những việc lạ thế này không? Buổi tối Tập Tư có hay sửa hay không?” Cát Lôi lắc đầu nói: “Không, khi anh ở một mình, chưa từng xảy ra loại sự tình này, mỗi buổi tối đều thực im lặng.”

Địch Ly gục đầu xuống, nhú chặt mi: “Bà An cũng nói, khi ở nhà bà vào buổi tối Tập Tư sẽ không sửa..... Nói như vậy, là từ sau khi em đến sau, mới xuất hiện dị tượng thế này đúng không?”

“Địch Ly, em muốn nói cái gì?”

Địch Ly quay đầu, nhìn Cát Lôi, thân mình đang lạnh run: “Quý Hồn này..... nhắm vào em mà đến.”

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Thư

Buổi sáng sau khi rời giường, vẻ mặt Dịch Ly ngây ngốc ngồi ở bên giường ngẩn người. Cô không muốn thay quần áo, không muốn rửa mặt súc miệng, không muốn làm điểm tâm - - không muốn làm toàn bộ mọi chuyện. Nàng không biết chính mình làm sao trải qua một đêm đáng sợ quá độ như thế.

Cát Lôi ngồi vào bên người cô, cánh tay vòng quang bờ vai cô, nhẹ giọng nói: "Dịch Ly, tối hôm qua anh đã nói hai mươi lần với em rồi - - có lẽ, chuyện này là một chuyện trùng hợp, cũng không phải như chúng ta nghĩ vậy, đâu trên cái thế giới này không có cái gì là Quỷ Hồn - - đừng lại nghĩ về những chuyện đáng sợ thế này nữa được không?"

Dịch Ly thốt lên tiếng than thở, hai mắt vô thần nói: "Cát Lôi, đừng an ủi em nữa. Kỳ thật anh cũng không phải đang nghĩ như vậy, em biết. Theo như tối hôm qua em nhìn thấy phản ứng hoảng sợ đến mức đó của anh, em liền biết, cả anh và em đều cùng nghĩ về một chuyện."

Cát Lôi xoay mặt đi, tránh né ánh mắt Dịch Ly, không nói gì.

"Cát Lôi, chúng ta đừng ở lại chỗ này nữa được không?" Dịch Ly dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn vị hôn phu, "Ngay đêm hôm qua em đã muốn thế, chúng ta vẫn cứ quay lại nhà trọ nhỏ kia mà ở đi. Tuy điều kiện không được tốt như nơi này, nhưng ít nhất không cần lo lắng đề phòng, lo lắng hãi hùng! Anh biết không? Đêm qua em nghe được những lời anh nói khi đó, cơ hồ đều muốn hôn mê bất tỉnh!"

Cát Lôi càng cau chặt mày, không có hé răng.

"Nói chuyện với anh đó, Cát Lôi! Tối cùng là anh nghĩ như thế nào?" Dịch Ly cấp bách hỏi.

"Dịch Ly, ta nghĩ... Nếu không chúng ta đem Tạp Tư đến nhà bà An đi thôi. Như vậy buổi tối chúng ta liền nghe không được nó sửa nữa."

Dịch Ly trừng to mắt nhìn anh, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin: "Cát Lôi, anh đang nói cái gì vậy? Anh cho rằng em thật sự sợ chú chó kia sao? Chẳng lẽ anh đưa Tạp Tư đến nhà bà An, Quỷ Hồn của vợ trước anh sẽ tiêu thất khỏi căn nhà này à? Anh làm như vậy có gì khác nhau bịt tai trộm

chuông chứ?"

"Đúng vậy, Địch Ly... Chúng ta đã không thể trở về căn nhà trọ nhỏ kia được rồi." Về mặt Cát Lôi khó xử nói.

"Cái gì?"

"Ngay sau ngày chuyển đến chỗ này, anh liền trả lại căn nhà kia cho chính chủ rồi. Hiện tại, chủ cho thuê nhà đã đem nó cho người khác thuê rồi."

"Ồ, Cát Lôi!" Địch Ly nói, "Tay chân của anh cũng thật nhanh nhẹn!"

Trầm mặc vài giây, nàng nói: "Bất quá, chuyện này cũng không có quan hệ gì, nếu chúng ta đã muốn chuyển ra ngoài ở, lại thuê một căn nhà nhỏ khác cũng là chuyện cực kỳ dễ dàng."

"Nhưng mà Địch Ly..."

"Lại làm sao nữa vậy?"

Cát Lôi cắn môi, có chút khó khăn khi mở miệng nói: "Anh đã không còn tiền, vì để cho chúng ta có một nơi cư trú với điều kiện tốt đẹp, trước khi chuyển vào căn nhà này, anh đã đưa công nhân đến tu sửa nơi này lại một lần, phí không ít tiền bạc. Lại thêm anh mua thêm TV mới, điều hòa, máy nước nóng... Tiền của anh đã không còn thừa được bao nhiêu rồi."

Địch Ly có chút sốt ruột nhìn anh: "Trời ạ, Cát Lôi, chẳng lẽ ngay cả tiền bạc để thuê một căn nhà nhỏ khác cũng không có sao?"

"Ta cũng muốn... Trước khi anh tích góp được ba tháng tiền lương, đích thật là có chút khó khăn."

"Vậy... Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Vẫn cứ ở tại căn nhà đây chuyện ma quái thế này à?"

"Đừng nói như vậy, Địch Ly." Cát Lôi nhíu mày, "Đừng nói những từ anh không muốn nghe kia."

"Đúng là..."

"Được rồi, Địch Ly, hiện tại em cứ sốt ruột cũng vô dụng." Cát Lôi nói, "Anh xem chúng ta vẫn cứ đi xuống lầu trước, ăn bữa sáng, rồi muốn thương lượng thì hãy thương lượng."

Địch Ly có chút bất đắc dĩ gật gật đầu.

Bọn họ đứng lên, mở cửa phòng ngủ, đi ra ngoài.

Trước khi xuống lầu, Cát Lôi nhớ tới là nên thả Tạp Tư từ phòng vệ sinh ra ngoài, vì thế anh đi đến buồng vệ sinh lầu hai, mở cửa ra - - đột nhiên, Cát Lôi ngây ngẩn cả người, Tạp Tư không ở trong chuồng chó của mình, cũng căn bản không ở trong gian phòng vệ sinh này.

Địch Ly đang muốn đi xuống cầu thang tiếp xuống thấy Cát Lôi ngây ngốc đứng ở cửa nhà vệ sinh, hỏi: "Cát Lôi, làm sao vậy?"

Cát Lôi quay đầu lại, thần tình hoảng sợ: "Tạp Tư... Tạp Tư không thấy đâu nữa!"

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thần kinh của Cát Lôi và Địch Ly căng cứng, bọn họ chạy nhanh xuống dưới lầu, lần lượt tìm Tạp Tư trong từng phòng.

Cuối cùng, khi Cát Lôi mở cửa nhà ăn ra, anh liền nhìn thấy con chó đang ở dưới bàn cơm, mà Tạp Tư cũng nhìn thấy anh, hưng phấn chạy về phía Cát Lôi, không ngừng ve vẩy cái đuôi.

Cát Lôi ngồi xổm người xuống, vừa vuốt ve lông Tạp Tư, vừa quay đầu gọi to: "Địch Ly! Anh tìm thấy Tạp Tư rồi, nó đang ở trong phòng ăn."

Địch Ly nghe vậy chạy đến, sau khi nhìn thấy Tạp Tư, cô nhẹ nhàng thở ra.

Cát Lôi vẫn ngồi xồm, anh không hiểu nhìn Tạp Tư, nói: “Lạ thật, tại sao nó lại chạy đến phòng ăn nhỉ? Địch Ly, anh nhớ tối hôm qua...”

Nói đến đây, Cát Lôi nhìn về phía Địch Ly, anh ngây ngẩn cả người.

Địch Ly đứng yên không nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm về phía bàn ăn, miệng há to, giống như nhìn thấy thứ gì kinh khủng lắm.

Cát Lôi ngẩng đầu, theo ánh mắt Địch Ly nhìn về phía bàn ăn, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh....

Trên bàn cơm đặt một cốc sữa bò nóng hổi, một bàn thịt hun khói và một bát canh trứng gà.

Cát Lôi cảm thấy một trận rét lạnh sau lưng, anh chậm rãi đứng lên.

Cuối cùng anh cũng tận mắt nhìn thấy “bữa sáng” giống nhau như đúc mà Địch Ly đã bảo hai ngày trước.

Lúc này, cuối cùng Địch Ly cũng không chịu nổi nữa, cô lấy hai tay bịt lỗ tai hét lên “A!” một tiếng, sau đó điên cuồng chạy ra khỏi phòng ăn.

Cát Lôi nhanh chóng đuổi theo ra ngoài, một tay anh ôm lấy vị hôn thê, nói: “Bình tĩnh một chút, Địch Ly!”

Nhưng Địch Ly giống như hoàn toàn mất đi không chế, cô không để ý tới điều Cát Lôi nói, vẫn lấy tay bịt lỗ tai, hét lên chói tai như bị điên.

Cuối cùng Cát Lôi cái gì cũng không nói, ôm chặt Địch Ly vào lòng, mặc cho cô giãy dụa trong lòng ngực mình.

Giày vò thêm vài phút đồng hồ, cuối cùng Địch Ly cũng mất đi chút sức lực cuối cùng, toàn thân cô mềm nhũn, ngất đi.

Cát Lôi lập tức đỡ lấy cô, ôm đến ghế sofa - lúc này, Cát Lôi đã mệt đến mức đầu đầy mồ hôi, anh lấy tay lau mồ hôi trên trán, thở dài một hơi.

Đại khái qua một giờ, Địch Ly tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, cô chậm rãi mở to đôi mắt.

“Địch Ly, em đã tỉnh?” Cát Lôi tiến lên trước, lo lắng hỏi.

Địch Ly yếu ớt nhìn Cát Lôi, nói: “Rót cho em cốc nước, được không?”

“Đương nhiên, em chờ một chút.” Cát Lôi vội vàng đứng lên, đến bên cạnh máy đun nước tự động, rót một cốc nước sôi rồi đưa cho Địch Ly.

Địch Ly gắng gượng ngồi dậy, uống mấy ngụm nước, sắc mặt liền hòa hoãn lại.

“Có đỡ hơn chút nào không?” Cát Lôi hỏi.

Địch Ly khẽ gật đầu.

Cát Lôi nuốt nước bọt, nói: “Địch Ly, vừa rồi anh tận mắt thấy - cái “bữa sáng” mà em nói, thật sự xuất hiện rồi!”

Nghe được câu này, Địch Ly lại bắt đầu hô hấp khó khăn, cô thở phì phò, hỏi: “Những vật kia... Vẫn còn ở đó sao?”

“Không, anh mang đồ hết rồi.” Cát Lôi nói: “Cũng không rõ những thức ăn đó từ đâu ra nữa, thịt hun khói ở trong đĩa cũng không biết là làm từ thịt gì, còn bát canh trứng gà còn kỳ quái hơn, lúc này anh đã đếm trứng gà trong tủ lạnh rồi, một quả cũng không thiếu...”

“Đủ rồi, Cát Lôi!” Địch Ly giơ tay bảo anh dừng lại: “Đừng nói nữa, em không muốn nghe phân tích của anh, em cũng không muốn nghĩ gì cả, rốt cuộc những thứ em ăn vào bụng hai ngày trước là cái gì.”

Trầm mặc mấy giây, Địch Ly hỏi: “Tại sao Tạp Tư lại ở trong phòng ăn?”

“Anh không biết.” Cát Lôi hoang mang nói: “Anh nhớ rõ là đêm qua đã đóng cửa phòng vệ sinh rồi mà.”

“Em cũng nhớ rõ là hôm qua sau khi ăn cơm tối xong, em đã đóng cửa phòng ăn lại rồi.”

“Tạp Tư... Rốt cuộc là đi ra như thế nào? Tại sao nó lại đến phòng ăn?” Cát Lôi lắc đầu tự nhủ.

“Còn có thể giải thích gì nữa, Cát Lôi - là Chu Đan.” Dịch Ly nói: “Tất cả mọi việc đều do quý hồn Chu Đan làm ra.”

Cát Lôi cảm thấy không thể tưởng tượng: “Cứ cho là như vậy đi... Thế nhưng, vì sao cô ta phải làm thế?”

“Bởi vì nơi này là địa bàn của cô ta, cô ta vẫn còn ở đây, cô ta không đồng ý để một người phụ nữ khác nằm lên giường của mình, chiếm lấy chồng của mình. Cho nên, cô ta nhất định phải dùng hết mọi biện pháp để đuổi em đi.”

Cát Lôi im lặng một lúc, nhìn Dịch Ly: “Nếu thật sự là như vậy thì chúng ta đi, rời khỏi nơi này, đến một chỗ khác.”

Dịch Ly nhìn Cát Lôi, ánh mắt đầy cảm động. Nhưng rất nhanh, ánh mắt cô lại ảm đạm xuống, nói: “Nhưng Cát Lôi, anh vừa mới nói, bây giờ anh không còn tiền thuê phòng còn gì.”

“Không, Dịch Ly.” Cát Lôi nói: “Anh có cách để kiếm tiền rồi, trong lúc em ngất xỉu, anh đã nghĩ ra.”

Dịch Ly mơ màng nhìn Cát Lôi: “Trong thời gian ngắn đó anh làm như thế nào để lấy được tiền?”

“Dịch Ly, có nhớ không, chính em đã nói, căn nhà này đáng giá không ít.”

“Cát Lôi, anh định... Bán căn nhà này sao?”

Cát Lôi gật gật đầu.

“Nhưng, căn nhà này là tổ tông truyền lại cho anh mà.”

“Vậy thì sao chứ.” Cát Lôi nói: “Bây giờ anh là chủ căn nhà này, anh có toàn quyền quyết định với nó. Hơn nữa trong căn nhà này xảy ra nhiều chuyện đáng sợ như vậy, anh và đời sau của anh làm sao dám tiếp tục ở chỗ này?”

“Nhưng, muốn bán nó cũng không phải chuyện dễ dàng.” Dịch Ly nói:

“Căn nhà này toàn chuyện ma quái, nếu bị người khác phát hiện ra thì đừng hy vọng sẽ có người mua nó.”

Cát Lôi nháy nháy mắt, nhìn Địch Ly nói: “Chỉ cần hai chúng ta không nói ra, ai sẽ biết căn nhà toàn chuyện ma quái?”

Địch Ly hơi há miệng, sau đó gật nhẹ đầu, nhìn Cát Lôi tỏ vẻ đồng ý.

“Địch Ly, em đoán thử xem, dưới tình huống bình thường căn nhà này trị giá bao nhiêu tiền?”

Địch Ly nghĩ một lúc, nói: “Ít ra cũng phải khoảng hai trăm vạn.”

“Vậy thì tốt, hôm nay anh liền đến trung tâm bất động sản giao dịch, nói giá bán cho họ - một trăm vạn.”

“Một trăm vạn?” Địch Ly nhíu mày, “Vậy thì sẽ bị lỗ.”

“Không có cách nào khác, chúng ta cần tiền gấp, chỉ có thể bán rẻ một chút.” Cát Lôi nói: “Không làm vậy thì làm sao chúng ta thoát khỏi chỗ quái quỷ này được. Nói thật, một ngày anh cũng không muốn ở cái chỗ quỷ quái này nữa rồi.”

“Em cũng vậy, Cát Lôi, em tình nguyện ngủ đầu đường cũng không muốn ở lại đây thêm một ngày nào nữa!”

“Cũng không đến mức đó.” Cát Lôi nói: “Trước hết tối hôm nay chúng ta qua khách sạn bên cạnh ngủ đi, lát nữa anh sẽ đưa Tạp Tư đến nhà bà An, để bà ấy giúp chúng ta nuôi nó một thời gian, nhất định bà ấy sẽ rất sẵn lòng. Sau đó anh sẽ tới trung tâm bất động sản để giao dịch, nói muốn bán nhà.”

“Theo cái giá mà anh nói thì đại khái chưa được bao lâu sẽ có rất nhiều người đến mua nhà.”

“Hy vọng thế.”

“Bây giờ chúng ta đi thôi.” Tinh thần Địch Ly tỉnh táo: “Em sắp xếp lại quần áo một chút. Cát Lôi, anh đưa Tạp Tư đến nhà bà An đi. Nhanh lên, em không muốn tiếp tục sống ở đây nữa!”

Cát Lôi gật gật đầu, hai người vội vàng chuân bị đứng lên.

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày thứ ba, chuyển từ biệt thự sang trọ sang một phòng trọ giá rẻ, Địch Ly có chút không giữ được bình tĩnh - ba ngày trôi qua, vậy mà không có ai gọi điện thoại đến để tư vấn mua nhà.

Giữa trưa sau khi Cát Lôi tan việc, Địch Ly tranh thủ hỏi: “Sao rồi? Có người nào liên lạc với anh chưa?”

Cát Lôi lắc đầu: “Nếu có người muốn mua phòng, trung tâm bất động sản sẽ lập tức báo cho anh, hoặc là người mua trực tiếp gọi điện thoại liên hệ với anh.”

Địch Ly thở dài, cô cau mày ngồi xuống: “Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ một căn biệt thự lớn như vậy, cũng chỉ có một trăm vạn thôi, mà còn có người chê đắt sao?”

“Không thể nói thế, Địch Ly.” Cát Lôi nói: “Một trăm vạn cũng không phải số tiền nhỏ, cho dù có người cảm thấy giá cả hợp lý, lại rất muốn mua, cũng phải có nhiều tiền như vậy mới được.”

Địch Ly lấy tay đỡ trán, vẻ mặt đầy u sầu: “Nói như vậy, chúng ta hoàn toàn không thể nhanh chóng bán căn nhà đó đi. Hơn nữa cũng không biết còn phải ở lại nhà trọ này bao lâu nữa hả?”

“Đừng vội, Địch Ly. Dù sao bây giờ cũng mới qua hai ba ngày, chúng ta kiên nhẫn một chút. Bán nhà cũng không phải là chuyện nhỏ...”

Đang nói, đột nhiên điện thoại di động của Cát Lôi vang lên.

Anh và Địch Ly cùng liếc nhau một cái, sau đó nhanh chóng nhận điện thoại: “Xin chào, ai vậy?”

Sau khi nghe đối phương nói mấy câu, trên mặt Cát Lôì đầy vẻ phần khởi.

Anh cố gắng không ché lại tâm trạng của mình, ra vẻ trấn định nói: “Ừm, được, lúc nào chúng ta gặp mặt... Cái gì, ngay bây giờ?”

Cát Lôì nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ đã mười hai giờ trưa rồi.

“Vậ được rồi.” Cát Lôì nói: “Néu anh đã vôi vấ muốn tìm nhà như vậ, thì hai mươi phút sau chúng ta gặp nhau trong căn biệt thự, tôi sẽ tới sớm mở cửa chờ anh. Tôi nghĩ, chắc anh cũng biết địa chỉ rồi chứ... Vâng, được, hẹn gặp lại.”

Cúp điện thoại xong, Địch Lỵ nôn nóng hỏi: “Là người muốn mua nhà sao?”

Vẻ mặt Cát Lôì hồng hào gật gật đầu: “Có vẻ anh ta rất hứng thú đối với căn biệt thự của chúng ta - mà nghe khẩu khí lại giống như nhà giàu - có lẽ sẽ mua nhà rất nhanh thôi!”

“Quá tốt rồi, Cát Lôì!” Địch Lỵ mừng rỡ kêu to, “Vậ anh mau đi đi!”

“Em yêu, chúc anh thành công đi.” Cát Lôì cúi người hôn lên trán Địch Lỵ một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Hai mươi phút sau, trong phòng khách của biệt thự, Cát Lôì gặp được người đàn ông chuẩn bị mua nhà.

“Xin chào, tôi là Hạ Khắc.” Người đàn ông chủ động giơ tay phải ra.

“Xin chào, tôi là Cát Lôì.” Cát Lôì bắt tay với anh ta, nói: “Mời ngồi.”

Hạ Khắc hơn ba mươi tuổi, người cao gầy, đôi mắt giống như cái gì cũng không nhìn thấy, lại tựa như cái gì cũng không lọt ra được. Anh ta cũng không ngồi xuống mà lại đi dạo quanh nhà, tản bộ, quan sát hết phòng này đến phòng khác.

“Vậ thì, ngài Hạ Khắc, trước tiên tôi đưa anh đi thăm nhà một chút.” Cát Lôì giơ tay lên nói: “Căn nhà này cả lầu trên lầu dưới tổng cộng là

ba trăm mét vuông, một phòng khách, một phòng ăn, năm phòng...”

Đại khái khoảng mười phút, dưới sự chỉ dẫn của Cát Lôi, Hạ Khắc đã thăm hết một lượt các phòng - đương nhiên, ngoại trừ căn phòng chứa đồ kia.

Cuối cùng, bọn họ trở lại ngồi trên ghế sofa ở phòng khách.

Hạ Khắc đến bên cái ghế sofa bằng da, sắp xếp lại cái gối của mình, tìm một tư thế thoải mái nhất rồi mới ngồi xuống, khuỷu tay đặt trên thành ghế, chân bắt chéo - tư thế tùy ý này của anh ta khiến Cát Lôi sinh ra một loại ảo giác - anh ta đã hoàn toàn là chủ nhân của nơi này.

“Thế nào? Ngài Hạ Khắc?” Cát Lôi hỏi.

“Căn nhà này, tôi rất hài lòng.” Hạ Khắc thành thực trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Cát Lôi mỉm cười.

Hạ Khắc đưa tay về phía trước làm động tác mời: “Bây giờ điều chúng ta cần nói, là vấn đề liên quan tới giá nhà.”

“Tôi nghĩ, anh đã biết thông qua trung tâm giao dịch bất động sản, căn biệt thự này có giá là một trăm vạn - bao gồm cả đồ dùng bên trong.”

Hạ Khắc lắc đầu, nói: “Không, tôi không nghĩ là nhiều tiền như vậy.”

Cát Lôi có chút không thoải mái hỏi: “Vậy anh cảm thấy căn nhà này nên có giá là bao nhiêu?”

Hạ Khắc dùng đốt ngón tay nhắm tính: “Nhiều nhất là tám mươi vạn.”

“Tám mươi vạn?” Cát Lôi giật mình nói: “Cái giá đó chỉ có thể mua một căn nhà bình thường cỡ trung thôi. Ngài Hạ Khắc, tôi phải nhắc anh - đây chính là một căn biệt thự sang trọng đó. Nói thật, nếu như không phải tôi cần tiền gấp, anh có đưa ra giá 150 vạn chưa chắc tôi sẽ đồng ý bán nó.”

Hạ Khắc trầm mặc vài giây, bỗng nhiên nói: “Ngài Cát Lôi, tôi không phải kẻ ngốc.”

Cát Lôi nhíu mày: “Lời này của anh là có ý gì?”

Hạ Khắc hắng giọng một cái, nói: “Như vậy đi, chúng ta nói thẳng luôn nhé. Dưới tình huống bình thường, đương nhiên giá trị của căn nhà này không chỉ có tám mươi vạn, tôi hiểu rõ. Thế nhưng, bây giờ dưới tình huống này, chỉ sợ giá trị của nó còn giảm đi rất nhiều.”

Cát Lôi hoang mang nhìn anh ta: “Bây giờ dưới tình huống này? Có ý gì? Tình huống bây giờ là như thế nào?”

Hạ Khắc nhìn chằm chằm Cát Lôi: “Tôi nghe nói căn nhà này có ma quỷ - thường hay xuất hiện những chuyện kỳ quái, có đúng không?”

Cát Lôi hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng anh cố gắng giữ bình tĩnh, giả bộ tức giận nói: “Là ai chán sống tạo tin đồn nhằm vậy? Tất cả chỉ là bịa đặt thôi!”

Hạ Khắc nhún vai nói: “Tôi thì thấy có vẻ không giống bịa đặt lắm, nếu không vì sao anh lại đưa ra giá một trăm vạn cho căn nhà này, mà ba ngày liên tiếp ở trung tâm giao dịch cũng không có ai quan tâm đến?”

Đột nhiên Cát Lôi cảm thấy xấu hổ vô cùng, anh nói: “Anh đã nghe tin đồn nơi này có ma quỷ, vì sao lại muốn mua căn nhà này?”

“Bởi vì tôi theo chủ nghĩa vô thần.” Hạ Khắc nói: “Tôi mua căn nhà này để chứng minh tôi không sợ những cái gọi là ma quỷ.”

Cát Lôi gục đầu xuống, trầm mặc không nói - tình huống này, trước lúc anh đến đây tuyệt nhiên không nghĩ tới.

Một lát sau, anh ngẩng đầu hỏi: “Anh nghe ai nói là nơi này có ma quỷ?”

“Trên đời không có tường nào mà gió không lọt qua được.” Giọng Hạ Khắc đầy giễu cợt: “Có những lúc, chúng ta càng muốn giấu diếm chuyện gì thì càng dễ bị tiết lộ ra ngoài.”

Nói xong, anh ta ý tứ sâu xa nhìn Cát Lôi - Cát Lôi không biết nói gì đối với lời nói này của anh ta.

“Bây giờ chúng ta trở lại vấn đề vừa rồi.” Hạ Khắc nói: “Tám mươi vạn, anh cảm thấy như thế nào về cái giá này?”

Cát Lô lắc đầu nói: “Quá ít, tôi không thể đồng ý.”

“Ngài Cát Lô, có thể anh phải suy nghĩ cho kỹ, đại khái bây giờ chỉ có tôi nguyện ý mua căn nhà này. Đổi lại là người khác, chỉ sợ anh có bán cho bọn họ ba, bốn mươi vạn, bọn họ cũng không dám mua.”

Cát Lô suy nghĩ thêm vài phút, gằn từng câu từng chữ ra khỏi miệng: “Chín mươi vạn, thiếu một đồng tôi cũng không bán.”

Hạ Khắc suy nghĩ mười mấy giây, nói: “Được, chín mươi vạn.”

“Tiền mặt.” Cát Lô bổ sung.

“Được.” Hạ Khắc nói: “Lúc nào thì chúng ta làm thủ tục sang tên?”

“Chỉ cần anh đồng ý, chiều hôm nay cũng được.”

“Vậy được rồi.” Hạ Khắc đứng lên: “Hai giờ chiều nay, chúng ta gặp tại trung tâm giao dịch bất động sản.”

Trước khi Hạ Khắc ra khỏi cửa phòng, đột nhiên Cát Lô nhớ ra điều gì đó, nói: “Ngài Hạ Khắc, anh có thích chó không?”

Hạ Khắc quay đầu lại: “Chó? Không tệ, tôi thích, sao vậy?”

“Là như thế này, lúc đầu tôi nuôi một con chó trong căn nhà này, là giống chó Scotland thuần chủng. Nhưng bây giờ tôi bán nhà cho anh, mà trong khoảng thời gian ngắn tôi lại không thể tìm được chỗ mới, vấn đề nuôi chó này liền trở nên tương đối phiền phức. Cho nên tôi nghĩ, nếu như anh đồng ý, tôi sẽ tặng con chó đã lớn lên trong căn nhà này cho anh, thế nào?”

Hạ Khắc nghĩ một lúc, hỏi: “Con chó này không có thói xấu gì chứ?”

“Yên tâm đi.” Cát Lô cười rộ lên: “Nó tuyệt đối là chú chó ngoan ngoãn hiểu chuyện nhất, tôi cam đoan rằng anh sẽ thích nó.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, SAU KHI LÀM XONG THỦ TỤC SANG TÊN, ANH CÓ THỂ ĐƯA NÓ TỚI ĐÂY.”

“CẢM ƠN ANH ĐÃ ĐỒNG Ý NUÔI NÓ - ANH ĐÃ THAY TÔI GIẢI QUYẾT MỘT VẤN ĐỀ KHÔNG NHỎ.” TRÊN MẶT CÁT LÔI ĐẦY CẢM KÍCH NÓI.

“VẬY THÌ, HẸN GẶP LẠI.”

“HẸN GẶP LẠI.”

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Làm xong tất cả các thủ tục bán nhà, lại giải quyết xong thủ tục sang tên, toàn bộ mất bảy ngày. Cuối cùng, Cát Lôi dùng hai quyển sổ nhỏ để đổi lấy một vali nhân dân tệ.

Lúc cầm tiền, tâm trạng Cát Lôi bỗng nhẹ nhõm hẳn. Anh thở phào một hơi, nôn nóng muốn báo tin tốt này cho Địch Ly, đồng thời nói cho cô biết - căn nhà mà bọn họ nhìn trúng tối qua cách trung tâm thành phố không xa.

Cát Lôi mang chín mươi vạn tới để ở ngân hàng, sau đó cùng Hạ Khắc đi đến biệt thự. Cát Lôi đưa Tạp Tư từ nhà bà An ra, giao cho Hạ Khắc.

“Ừm, đúng là loài chó nổi tiếng, lớn lên cũng không tệ.” Hạ Khắc cúi người vỗ vỗ lưng Tạp Tư, lại ngẩng đầu hỏi Cát Lôi: “Anh thật sự muốn tặng nó cho tôi?”

Cát Lôi vuốt lông Tạp Tư, thở dài khe khẽ: “Thực ra tôi cũng không nữ, nhưng không có cách nào khác, bây giờ tôi hoàn toàn không có điều kiện để nuôi chó.”

“VẬY THÌ, TRƯỚC TIÊN TÔI CÓ THỂ GIÚP ANH NUÔI NÓ, ĐỢI ANH TÌM ĐƯỢC NHÀ RỒI MANG NÓ ĐI LÀ ĐƯỢC.”

“Như vậy thực sự rất cảm ơn anh.” Cát Lôi nói: “Ngài Hạ Khắc, anh là người tốt.”

“Đừng nói như vậy.” Hạ Khắc nhướn miệng cười: “Tôi chỉ thích chó thôi mà - Cái từ “người tốt” này tôi không nhận nổi đâu.”

Sau đó bọn họ đến trước cửa ra vào nói với nhau vài câu, Cát Lôi nói: “Ngài Hạ Khắc, bây giờ căn nhà này, chú chó này đều thuộc về anh, chúc anh thoải mái khi ở đây.”

“Có lẽ anh phải chúc “chúng tôi” thoải mái khi sống ở đây mới đúng.” Hạ Khắc xảo quyệt nói.

“Ồ? “Chúng tôi” có nghĩa là - anh và vợ anh sao? Có lẽ còn cả con anh nữa?”

“Không, chỉ tôi và vợ tôi thôi.” Hạ Khắc nói: “Vậy đi, bây giờ chúng ta vào nhà, tôi giới thiệu vợ tôi cho anh. Sáng nay tôi đưa chìa khóa nhà cho cô ấy, để cô ấy quét dọn sạch sẽ trước - bây giờ cô ấy đang ở trong đó.”

Cát Lôi mỉm cười lắc đầu, nói: “Hay là để hôm khác đi, ngài Hạ Khắc. Xin lỗi, tôi cũng phải về nhà với vị hôn thê của mình.”

Đột nhiên, Hạ Khắc cười to: “Ngài Cát Lôi, thật sự tôi không muốn làm tổn thương anh. Nhưng tôi không nhịn được nữa, tôi không thể không nói cho anh biết - nếu như anh gặp vợ của tôi, có lẽ anh sẽ không muốn quay về gặp vị hôn thê của mình nữa.”

“Cái gì?” Cát Lôi trừng mắt, có chút khó hiểu.

“Lúc đầu tôi còn không muốn nói cho anh biết, nhưng tôi nghĩ sớm muộn gì anh cũng sẽ biết, không bằng bây giờ nói cho anh luôn.” Về mặt Hạ Khắc đầy vẻ xin lỗi: “Ngài Cát Lôi, anh cần phải chuẩn bị tâm lý.”

“Anh đang nói cái gì vậy? Tôi nghe mà không hiểu chút gì cả?” Cát Lôi nhíu mày.

“Vậy thì vào nhà đi.” Hạ Khắc làm tư thế mời: “Nhìn thấy vợ tôi anh sẽ hiểu.”

Bỗng nhiên Cát Lôi có dự cảm xấu, nhưng sau khi dừng lại mấy giây, anh vẫn đi theo Hạ Khắc vào căn nhà mà bây giờ đã không thuộc về anh.

Trong nhà bật đèn, sau khi Cát Lôi và Hạ Khắc bước vào cửa, từ trên lầu hai một cô gái trẻ trung xinh đẹp đi xuống.

Cát Lôi nhìn thấy dáng đi thanh nhã này, người phụ nữ nhàn nhã tự nhiên chậm rãi đi về phía anh, anh ghen hòng nhìn trần trối, không nhúc nhích - trong nháy mắt anh đã hiểu hết mọi chuyện - vì sao Hạ Khắc mua căn nhà này, vì sao anh ta biết nơi này có ma quỷ.

“Cho phép tôi giới thiệu vợ mình với anh - đây là Dịch Ly.” Hạ Khắc nhìn người phụ nữ, mỉm cười nói.

“Thì ra là vậy... Hóa ra là như vậy!” Cát Lôi khó tin há miệng: “Từ đầu hai người đã thông đồng với nhau...”

“Đúng vậy, Cát Lôi, chính là như vậy.” Dịch Ly hơi nhú mày, mặt mang theo vẻ xin lỗi: “Từ nửa năm trước tôi bắt đầu tiếp cận anh, cũng là một phần của kế hoạch.”

“Kế hoạch của hai người là lấy được căn nhà này từ tôi! Đúng không?” Cát Lôi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Tại sao không chứ? Cát Lôi, chúng tôi đều biết, căn nhà này có giá trị ít nhất là hai trăm vạn trở lên. Bây giờ, tôi chỉ cần dùng chín mươi vạn là có thể mua được, thật sự là vô cùng quý giá - vì điều này, để người vợ yêu quý của tôi phải chịu chút thiệt thòi thì có sao chứ.” Hạ Khắc nham hiểm nói.

Cát Lôi nhìn chăm chăm vào bọn họ, dường như muốn dùng lửa giận để đốt cháy hết hai người đang đứng trước mặt mình.

Cát Lôi quay đầu, nhìn Dịch Ly: “Nói như vậy, trong căn nhà này xuất hiện đủ mọi chuyện kì quái, tất cả đều do con người tạo ra, đúng không?”

Dịch Ly cắn môi, có chút bất đắc dĩ nói: “Cát Lôi, không còn cách nào khác, nếu như tôi không làm như vậy, sao anh có thể tin rằng căn nhà

này bị quỷ ám? Sao có thể bán căn nhà này đi với giá thấp như vậy?”

“Thế nhưng... Sao cô có thể khiến Tạt Tu cứ đứng ba giờ mười lăm phút tôi lại sửa được?”

“Cát Lôì, có nhớ khi chúng ta chuyển vào đến ngày thứ hai, tôi nói với anh, về sau cứ để tôi cho Tạt Tu ăn không? Trên thực tế, bắt đầu từ ngày đó, mỗi tối trước khi đi ngủ, đứng ba giờ mười lăm phút, tôi sẽ rót thuốc kích thích vào trong bát sữa bò để Tạt Tu uống, sau khi Tạt Tu uống, bởi vì thuốc mà nó sẽ sửa trong năm tiếng - đương nhiên, những thử nghiệm này lúc trước đã được chúng tôi thử đi thử lại rất nhiều lần.”

Nghe xong những điều này, Cát Lôì cảm thấy đầu mình bắt đầu chết lặng, anh hỏi: “Thế nhưng, tại sao hai người lại biết vợ trước của tôi có thói quen cứ đứng ba giờ mười lăm phút sẽ đi vệ sinh? Tại sao hai người lại biết tôi có một chú chó, đã chết cùng vợ trước của tôi ở trong căn nhà này?”

“Cát Lôì, anh còn không biết sao?” Dịch Ly thương xót nhìn Cát Lôì: “Anh quá tin người, anh hoàn toàn không nghĩ tới bà An - người hàng xóm đáng yêu lại bán đứng anh, đúng không?”

“Cái gì!” Trán Cát Lôì chảy đầy mồ hôi: “Bà ấy.. cũng thông đồng với hai người?”

“Nếu không có bà ấy, làm sao chúng tôi biết được rõ ràng chuyện về anh và căn nhà này? Hơn nữa, bà An còn đồng ý phổ hợp diễn xuất với tôi - bây giờ anh đã hiểu rõ, những bữa sáng đó là ai làm chưa?”

“Vì sao bà ấy phải làm như vậy? Chuyện này đối với bà ấy có gì tốt?”

“Đương nhiên là tốt rồi. Thử nghĩ xem, cung cấp cho tôi một số thông tin, lại phối hợp diễn xuất với tôi là có thể lấy được mười vạn đồng... Loại chuyện tốt này có thể tìm được ở đâu chứ?”

Cát Lôì kinh ngạc há hốc miệng. Một lát sau, anh tức giận nói: “Tôi muốn kiện mấy người ra tòa án! Hai người là lừa đảo trắng trợn! Tôi sẽ khiến các người phải vào tù!”

“Đừng ngây thơ như vậy được không, Cát Lôì.” Hạ Khắc nhếch miệng

cười lạnh: “Anh định kiện chúng tôi như thế nào? Anh có bất kỳ bằng chứng gì không? Trừ phi bây giờ trên người anh có máy ghi âm mini, ghi lại tất cả đoạn đối thoại vừa rồi của chúng ta - nhưng tôi nghĩ là anh sẽ không mang món đồ đó theo bên mình, đúng không?”

“Vả lại, Cát Lôi.” Địch Ly ở bên cạnh nói, “Chúng tôi mua được căn nhà này, thế nhưng đã làm xong mọi thủ tục ở trung tâm giao dịch bất động sản, Hạ Khắc cũng đã đưa anh chín mươi vạn đồng - nhà này cũng không phải chúng tôi trộm hay cướp được, anh làm thế nào để kiện chúng tôi? Về phần giá cả, là do chính anh gấp gáp muốn bán nhà nên mới lấy giá thấp như vậy chứ.

Nghe xong lời nói của Địch Ly, dường như lửa giận trong cơ thể Cát Lôi muốn nổ tung, anh nắm chặt tay thành quyền, đi về phía Địch Ly và Hạ Khắc từng bước một, nghiêng răng nghiêng lợi: “Coi như là theo pháp luật, tôi không có cách bắt các người, nhưng ít nhất tôi vẫn muốn...”

Hạ Khắc tiến lên một bước, nhìn chằm chằm Cát Lôi: “Anh đừng quên, bây giờ chỗ này là nhà tôi, tôi khuyên anh nên tỉnh táo lại, đừng làm chuyện gì mất lý trí. Nếu không chúng tôi sẽ lập tức báo cảnh sát!”

“Cát Lôi, tôi thừa nhận tôi có lỗi với anh, nhưng anh có thể nghĩ thoáng một chút không - dù nói thế nào thì việc Hạ Khắc đã cho cho anh chín mươi vạn cũng không phải là giả!” Địch Ly nói.

Cát Lôi chậm rãi cúi đầu xuống, nắm tay cũng dần dần buông lỏng, cuối cùng, anh không nói một lời xoay người, kéo cửa phòng ra.

“Rầm!” một tiếng vang lên, anh đóng sập cửa mà đi.

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc ăn tối, Hạ Khắc cố ý tắt đèn phòng ăn, rồi châm lửa vào hai cây nến, đặt lên trên giá nến ở giữa bàn - bầu không khí vô cùng ấm áp và lãng mạn.

“Em yêu, vì kế hoạch của chúng ta đã thành công, cạn ly.” Anh giơ ly rượu lên, nhìn Dịch Ly nói.

Dịch Ly giơ ly lên, cạn ly với Hạ Khắc, sau đó hai người uống một hơi cạn sạch ly rượu.

“Nửa năm nay anh đã không ăn tối với em rồi - chẳng qua vì kế hoạch của chúng ta, đây cũng vô cùng đáng giá.” Hạ Khắc vừa nói vừa rót rượu vang vào hai cái ly.

Dịch Ly cười nhạt, không nói gì.

Hạ Khắc nhìn chằm chằm Dịch Ly một lúc, nói: “Em yêu, sao vậy, kế hoạch của chúng ta đã thành công, sao em có vẻ không vui?”

Dịch Ly bung ly rượu lên, uống một ngụm nhỏ, nói: “Em chỉ nghĩ, tuy là chúng ta đang diễn trò, nhưng Cát Lôi đối với em là thật tâm - em lừa anh ta, trong lòng vẫn có chút không dễ chịu.”

Hạ Khắc trầm mặc một lúc, nói: “Cái này anh hiểu, Dịch Ly. Nhưng em thử nghĩ xem, bây giờ chúng ta ở cùng một chỗ, đồng thời còn có thể có được một căn nhà to lớn hào hoa như thế này - đây là chuyện tốt đẹp dường nào! Cho nên, đừng để ý những chuyện không vui nữa, có được không?”

“Còn một việc nữa, em không biết có nên nói thật với anh ta không.” Dịch Ly cũng không hề vui vẻ: “Cát Lôi hoàn toàn không biết - thực ra ngôi biệt thự là xuất xứ từ Pháp, do kiến trúc sư Nóemi Luwosi thiết kế, cũng là căn biệt thự duy nhất ông ấy thiết kế ở trung quốc! Đương nhiên, Hạ Khắc, chúng ta đều biết, điều này có ý gì!”

“Chính là giá trị của căn nhà này không chỉ có hai trăm vạn, nếu như công khai bán đấu giá, có khả năng nó sẽ có giá một nghìn vạn trở lên - nhưng Dịch Ly, không phải vì mục đích này nên chúng ta mới làm thế sao?”

Dịch Ly thở dài khe khẽ: “Đúng vậy, chúng ta đã thành công, nhưng em không dám tưởng tượng - sau khi Cát Lôi phát hiện ra chuyện này thì sẽ tức giận như thế nào.”

“Địch Ly, em lo cho anh ta quá nhiều rồi.” Hạ Khắc có chút không thoải mái đứng lên: “Lúc khác chúng ta lại bàn luận về anh ta, được không?”

Địch Ly gật đầu, bọn họ trầm mặc một lúc.

Sau đó, Địch Ly giương mắt lên nói: “Hạ Khắc, em có chút không hiểu, sao anh lại đồng ý giữ Tạp Tư lại? Nhìn thấy nó có thể sẽ khiến em không thoải mái.”

“Có thể sự thoải mái là do chính em tạo ra, không liên quan đến Tạp Tư - nó là một chú chó ngoan hiền chuyện, em cũng đã nói như vậy, không phải sao?”

Địch Ly mím chặt môi thành một đường thẳng, bắt đắ dĩ gật đầu ngầm thừa nhận.

“Mùi vụn đồng của bà An, anh định đưa cho bà ấy sao?” Địch Ly hỏi.

“Có chứ, chiều hôm qua anh đưa cho bà ấy rồi.” Hạ Khắc nói: “Thực ra lần này may là có bà An, nếu không có bà ấy, chúng ta sẽ không thể nào biết những chuyện liên quan tới căn nhà này.”

“Đúng vậy, mùi vụn đồng phí tin tức này thật sự rất hợp lý.” Địch Ly gật đầu nói.

Nửa tiếng sau, bọn họ kết thúc bữa tối, sau đó ngồi ở ghế sofa trên phòng khách xem tivi.

Lúc mười giờ, Địch Ly cảm thấy mệt mỏi, cô nói với Hạ Khắc: “Chúng ta đi ngủ đi.”

Hạ Khắc gật nhẹ đầu, tỏ vẻ đồng ý, anh đứng dậy tắt tivi.

Bọn họ vào phòng vệ sinh lâu hai rửa mặt, Địch Ly nhìn thấy Tạp Tư ngoan ngoãn nằm sấp ở bên trong, liền ngồi xổm người xuống vuốt ve lông nó, nói: “Tạp Tư, chó ngoan, mấy ngày trước để mày phải chịu oan ức rồi, phải uống sữa bò có trộn chất kích thích. Từ hôm nay trở đi, mày không cần uống thứ quái quỷ đó nữa.”

Địch Ly vừa nói vừa lấy một hộp sữa bò mới từ trong ngăn kéo nhỏ ra, sau khi mở ra liền đổ vào bát của Tạt Tư, nói: “Buổi tối hôm nay, chúng ta đều ngủ ngon giấc.”

Sau đó, cô đứng lên, súc miệng rửa mặt. Rồi đóng cửa phòng vệ sinh, cùng Hạ Khắc đến phòng ngủ ở lầu hai.

Nằm trên giường mềm mại, Hạ Khắc và Địch Ly càng cảm thấy rõ ràng, chưa đến mười phút đồng hồ bọn họ đã tiến vào mộng đẹp.

Không biết ngủ bao lâu, Địch Ly bị một số âm thanh thật nhỏ làm tỉnh lại.

Cô mở to mắt nghi ngờ, phán đoán phương hướng của âm thanh.

Vài giây sau, cô đã hiểu - âm thanh sột soạt này là đến từ cửa phòng ngủ - không biết là âm thanh gì, có vẻ giống như...

Đột nhiên, lông tơ toàn thân Địch Ly dựng đứng, cô phát hiện, âm thanh này giống như là có người đang nhẹ nhàng dùng chìa khóa cắm vào cửa.

Địch Ly cảm thấy rùng mình, cô đang muốn đánh thức Hạ Khắc ở bên cạnh, chợt thấy cửa phòng ngủ chậm rãi bị đẩy ra.

Cô muốn hét lên, lại cảm giác cổ họng giống như bị một thứ gì chặn lại, cô không thể phát ra âm thanh nào. Cô chỉ có thể hoảng sợ mở to mắt, không nhúc nhích nhìn cửa dần dần mở ra...

Cửa mở ra hoàn toàn, nhưng lại đen kịt một màu, hoàn toàn không có người. Lúc này thần kinh Địch Ly giống như dây cung bị kéo căng.

Đột nhiên, bên giường có một cái đầu chó xuất hiện, Tạt Tư giống như người, chậm rãi đứng thẳng lên, trên người của nó buộc một cái tạp dề, móng vuốt cầm chảo rán. Nó tới gần Địch Ly, nhẹ giọng hỏi: “Bữa sáng hôm nay ăn gì?”

-----oOo-----

Chương 18

“A!” Địch Ly hét lên một tiếng, mở choàng mắt, đầu đầy mồ hôi.

Cô thở hắt hắt, qua mười mấy giây, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại - vừa rồi, chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Tiếng hét chói tai của Địch Ly đánh thức Hạ Khắc ở bên cạnh, Hạ Khắc nhanh chóng mở đèn ở đầu giường, hỏi: “Sao vậy, Địch Ly?”

Địch Ly vẫn chưa lấy lại tinh thần từ cơn ác mộng kia, cô nhắm mắt lại, miệng thở hắt hắt.

“Gặp ác mộng?” Hạ Khắc hỏi.

Địch Ly cau mày gật nhẹ đầu.

Hạ Khắc với tay, ôm lấy Địch Ly, nhẹ giọng an ủi: “Được rồi, không sao, không sao.”

Địch Ly sợ hãi không thôi tựa ở đầu giường năm phút đồng hồ, cuối cùng tâm trạng cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

“Em gặp ác mộng gì mà sợ đến vậy?” Hạ Khắc hỏi.

Địch Ly lắc đầu, cô không muốn nhớ lại cảnh trong mơ đáng sợ lúc này nữa.

“Ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều.” Hạ Khắc nói.

Địch Ly thở ra một hơi thật sâu, nói: “Vâng.”

Lúc Hạ Khắc chuẩn bị lật người tắt đèn, đột nhiên bọn họ nghe được tiếng chó sủa rất rõ ràng.

Địch Ly cùng Hạ Khắc cảnh giác nhìn nhau một cái, sau đó hai người đồng thời quay sang nhìn đồng hồ treo tường...

Ba giờ mười lăm phút.

Tạp Tư lại bắt đầu sữa.

“Địch Ly... Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ, tôi nay em cũng cho nó uống sữa bò có trộn chất kích thích?” Hạ Khắc trừng mắt hỏi.

“Không thể nào! Mấy ngày trước em đã vớt hết loại sữa bò đó đi rồi!” Địch Ly hoảng sợ nói: “Buổi tối hôm nay em có cho nó uống sữa bò, nhưng là loại sữa bò đóng hộp thông thường!”

“Vậy tại sao nó lại sữa vào lúc này?”

“Em... không biết.”

Hạ Khắc do dự một chút, anh xoay người xuống giường, đi dép vào.

“Hạ Khắc, anh muốn làm gì?” Địch Ly hỏi.

“Anh đi xem một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.” Hạ Khắc đi ra cửa.

“Chờ một chút! Em đi với anh.” Địch Ly không dám ở phòng ngủ một mình.

Bọn họ mở cửa, đi về phía phòng vệ sinh lầu hai.

Hạ Khắc đi phía trước, Địch Ly nắm lấy cánh tay anh.

Đi đến cửa phòng vệ sinh, Hạ Khắc vặn chốt cửa, mở cửa ra.

Cảnh tượng trước mặt rất quen thuộc với Địch Ly - Tạp Tư đứng bên ngoài, đối diện với phòng tắm nhỏ sữa, giống như trước mặt có thứ gì đó.

Hạ Khắc nghi ngờ nhìn con chó, anh bước vào nhà vệ sinh, ánh mắt nhìn về phương hướng nó sữa...

Là một phòng dùng để tắm, cửa kính thủy tinh rất dày, từ bên ngoài nhìn vào thì thấy không có chỗ nào không đúng.

Hạ Khắc nuốt nước bọt, anh lấy can đảm đi đến cạnh cửa thủy tinh, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra - đột nhiên, anh thấy một người đứng đối diện với

anh!

Hạ Khắc giật mình, phía sau lập tức chảy mồ hôi lạnh ướt đẫm cả người, nhưng anh lập tức giữ bình tĩnh, bởi vì đứng trước mặt anh chính là anh - đối diện với một cái gương lớn.

Hạ Khắc thở dài một hơi, anh lại nhìn vào trong tấm gương, phát hiện trong gương Tạp Tư đang sửa sửa sau lưng anh - âm thanh chẳng những lớn hơn, mà so với vừa rồi có cảm giác không giống nhau lắm.

Ngay tại lúc Hạ Khắc đang mê muội, đột nhiên anh nhìn thấy trong gương, sau lưng anh, không biết lúc nào đã có thêm một người.

Lúc này, Địch Ly vẫn luôn đứng ở cửa không dám vào liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hạ Khắc truyền ra từ phòng vệ sinh, tiếp theo là tiếng người ngã xuống đất. Đầu tiên cô hơi sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng xông vào phòng vệ sinh, phát hiện Hạ Khắc té ngã trên đất, toàn thân run rẩy mãnh liệt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, khuôn mặt của anh vặn vẹo như vừa gặp được thứ gì vô cùng đáng sợ, tay phải giơ lên, chỉ thẳng vào cái gương.

Địch Ly nhanh chóng chạy tới, đỡ lấy Hạ Khắc, hét lớn: “Hạ Khắc! Anh sao rồi?”

Hạ Khắc há miệng muốn nói chuyện, nhưng miệng của anh lúc đóng lúc mở, cũng không phát ra được âm thanh nào, anh chỉ có thể run run tay chỉ về phía trước, hai mắt vẫn tia máu gắt gao nhìn chằm chằm tấm gương kia.

Địch Ly theo bản năng nhìn về phía Hạ Khắc chỉ, lại chỉ thấy trong gương phản chiếu lại hình ảnh của bọn họ. Đột nhiên, trong gương, Địch Ly thấy Tạp Tư bên cạnh bát đựng nước - trong bát là sữa bò chưa bị Tạp Tư uống, vẫn còn nguyên - trừ điều đó ra, cô cũng không thấy được cái gì khác.

Mặc dù thế, trong lòng Địch Ly vẫn dâng lên một nỗi sợ hãi trước đây chưa từng có.

“Hạ Khắc! Hạ Khắc!” Địch Ly liều mạng kêu tên chồng, cũng cố gắng muốn đỡ anh lên, nhưng hai chân Hạ Khắc nặng giống như chì, hoàn

toàn không có cách nào động đây.

Rơi vào đường cùng, Dịch Ly chỉ còn cách kéo hai tay Hạ Khắc, dùng hết sức lực kéo anh ra khỏi phòng vệ sinh, kéo qua hành lang, kéo vào phòng ngủ. Rồi đóng cửa phòng ngủ lại.

Làm xong hết tất cả, Dịch Ly đã chảy đầy mồ hôi, cô ngồi ở mép giường, hỏi Hạ Khắc vẫn không đứng dậy nổi: “Rốt cuộc là anh nhìn thấy cái gì?”

Mấy chục giây sau, lúc sắp hết kiên nhẫn thì Hạ Khắc run rẩy nói ra một câu: “Vừa rồi, ở trong gương, anh nhìn thấy một... một người phụ nữ trên mặt có vết sẹo đỏ.”

Dịch Ly cảm thấy phía sau lạnh toát, cô hỏi: “Một người phụ nữ trên mặt có vết sẹo đỏ? Nhưng... Sao em không thấy?”

“Cô ta... Đột nhiên cô ta xuất hiện sau lưng anh, giống như một hồn ma... Không! Cô ta chính là hồn ma! Cô ta hiện lên mấy giây rồi sau đó biến mất!” Hạ Khắc hét lớn, hoàn toàn mất đi lý trí.

Dịch Ly nghẹn họng nhìn trần trời rồi lắc đầu, cô không hiểu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, cô bỗng nhiên ngẩng đầu, nhớ tới một việc...

Đó là không thể mở phòng chứa đồ!

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch Ly xông ra phòng ngủ, ở trong căn phòng nhỏ tìm một thanh sắt, lại giống như phát điên vọt tới trước cửa phòng chứa đồ.

Đứng trước cửa ra vào, Dịch Ly hít một hơi thật sâu - buổi tối hôm nay, cô nhất định phải biết bí mật trong phòng chứa đồ này!

Địch Ly dốc hết sức lực, đập thanh sắt vào cái khóa kêu “Đùng” một tiếng rất vang, khóa sắt bị đập rơi xuống đất.

Đột nhiên, trong lòng Địch Ly dâng lên một lòng dũng cảm khó hiểu, cô cảm giác mình cái gì cũng không sợ, lấy tay đẩy cửa ra...

Bên trong phòng chứa đồ tối om, Địch Ly mò mẫm bên tường để tìm công tắc điện. “Tách” một tiếng, bật đèn.

Bên trong phòng chứa đồ chông chát những đồ vật linh tinh, tất cả mọi thứ đều phủ một tầng bụi dày. Giữa căn phòng là một bàn đọc sách kiểu cũ.

Địch Ly chậm rãi đi đến trước bàn sách bị bụi phủ kín, cô dùng tay phủi nhẹ mặt bàn và ngăn kéo, sau đó hít một hơi thật mạnh, kéo ngăn kéo đầu tiên ra.

Trong ngăn kéo là một tấm ảnh ó vàng đang nằm lẳng lẳng, Địch Ly đưa tay ra, cẩn thận từng li từng tí cầm lên...

Đây là hình ảnh của một đại gia đình, có hơn mười người, lấy biệt thự này làm bối cảnh để chụp. Chính giữa bức ảnh là một đôi vợ chồng tuổi già sức yếu ngồi trên hai chiếc ghế gỗ lớn. Phía sau bọn họ là một số người trung niên, người trẻ tuổi và trẻ con, hiển nhiên là con cháu của bọn họ. Góc dưới bên trái ảnh chụp có in một hàng chữ nhỏ màu trắng: ảnh gia đình năm 1962.

Địch Ly quan sát tỉ mỉ những người trên tấm ảnh một lần, cố gắng tìm người giống Cát Lôi, ví dụ như cha mẹ của anh ta, ông nội, ông ngoại... Nhưng cô kinh ngạc phát hiện, vậy mà trên tấm ảnh không có người nào có một chút giống với Cát Lôi. Ngay lúc Địch Ly đang khó hiểu, cô lại thấy được một người trên tấm ảnh khiến cho cô rùng mình...

Người đứng ở giữa sau lưng bà lão là một người phụ nữ bốn mươi tuổi, trên gương mặt bên trái của bà ta có một vết sẹo lớn chùng bàn tay. Bởi vì là ảnh đen trắng nên không nhìn rõ khối sẹo này có màu gì.

Địch Ly nhớ rằng, vừa nãy Hạ Khắc nói anh nhìn thấy trong gương có một người phụ nữ có vết sẹo đỏ trên mặt.

Bỗng nhiên, Địch Ly giống như bị một dòng điện đánh trúng. Da đầu cô tê dại, toàn thân run rẩy, dường như muốn ngừng thở - chẳng lẽ, người Hạ Khắc nhìn thấy là...

Cô nhanh chóng dời ánh mắt đi, không dám nhìn người phụ nữ có sẹo trên mặt nữa - đột nhiên, ở một góc không đáng chú ý trong tấm ảnh cô lại phát hiện ra một thứ khiến cô giật mình, cô trừng to mắt, không tự chủ lấy tay che miệng.

Phía ngoài cùng bên trái bức ảnh, cô thấy được một con chó to có lông vàng và bạc đan xen nhau. Con chó đó, giống hệt Tạt Tạt - không, đây căn bản chính là Tạt Tạt!

Địch Ly cầm bức ảnh, lùi lại mấy bước, trong đầu vang lên ong ong, một mảnh rối loạn.

Đây là ảnh chụp năm 1962, Tạt Tạt... Sống hơn bốn mươi tuổi? Nhưng nó chỉ là một con chó! Mà người phụ nữ kia, chẳng lẽ thật sự là linh hồn? Ít nhất thì bà ta cũng đã 80 tuổi, hiển nhiên không phải là vợ của Cát Lôi!

Đúng rồi, vừa rồi trong phòng vệ sinh, rõ ràng cô nhìn thấy, Tạt Tạt hoàn toàn không uống sữa bò cô đổ vào trong bát - chẳng lẽ, mỗi lần nó sữa lúc tối, đều không liên quan đến việc uống sữa bò?

Thế nhưng, mỗi buổi sáng, cô đều để ý thấy bát nước của Tạt Tạt trống không, cái này là vì sao?

Nhiều vấn đề liên tiếp ập tới khiến Địch Ly không thở nổi, cô cảm thấy chóng mặt, dường như muốn bất tỉnh...

Tất cả những thứ này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Rầm!” một tiếng vang thật lớn, Cát Lôi đóng sập cửa mà đi.

Sau khi ra khỏi cửa căn biệt thự, Cát Lôi thở dài một hơi. Anh đứng tại chỗ vài giây đồng hồ, sau đó quay lại, đi đến trước căn nhà của cô An ở bên cạnh.

Cát Lôi bấm chuông cửa, vài giây sau, cô An mở cửa, cô nhìn thấy là Cát Lôi thì không nói một lời nghiêng người sang một bên, để Cát Lôi vào nhà.

Cát Lôi quen thuộc đi xuyên qua đại sảnh, đi thẳng tới trước cái ghế sofa bằng da trong phòng khách, xoay người ngồi xuống, hai khuỷu tay đặt lên thành ghế, còn hai chân thì gác lên thành ghế còn lại.

Cô An rót một chén trà, đưa cho Cát Lôi, hỏi: “Sao rồi?”

“Tất cả đều thuận lợi.” Cát Lôi thở dài một lần nữa: “Lúc này anh đã diễn nốt vở kịch cuối cùng.”

“Bọn họ không hề nghi ngờ anh một chút gì?”

“Một chút cũng không - đương nhiên, càng không hề nghi ngờ em.”

“Em đoán, bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ rằng chúng ta là vợ chồng, đúng không?” Hai mắt cô An mông lung, giọng nói mơ hồ.

Cát Lôi nhún vai: “Đó là đương nhiên, bọn họ hoàn toàn không thể nghĩ tới chuyện đó.”

Cô An đi đến sau lưng Cát Lôi, duỗi hai tay ra, ôm lấy anh từ phía sau: “Nói như vậy, là chúng ta đã thành công.”

Cát Lôi đưa tay trái ra, dịu dàng vuốt ve cánh tay của cô, nói: “Đúng vậy, thành công rồi, An, kế hoạch được áp dụng trong một năm qua của chúng ta - cuối cùng cũng bán được căn nhà đó rồi.”

An từ sau lưng Cát Lôi vòng lại đứng trước, ngồi vào một chiếc ghế sofa khác bên cạnh anh, thở dài: “Quá trình này thật sự là quá dài rồi.”

“Không còn cách nào mà, An.” Cát Lôi nói: “Trong thành phố này đa số

mọi người đều biết căn nhà đó có ma. Đừng nói là căn nhà đó, mà những căn nhà khác trong khu này bọn họ cũng không dám mua - nếu như không phải một năm trước e gặp hai người này ở ngoài, rồi nghĩ ra kế hoạch tuyệt vời này, thì anh nghĩ cả đời này hai chúng ta cũng không thể bán căn nhà đó đi.”

“Đừng nói như vậy, Cát Lôi, kế hoạch này là do cả hai ta cùng nghĩ ra mà.”

“Nhưng là em nghĩ ra trước: Từ lúc em đến gần Dịch Ly, chờ sau khi hai người thân quen, em lại nói chuyện của căn nhà này cho cô ấy, cũng bảo cô ấy cố ý tiếp cận anh. Mà em lại làm bộ phối hợp với cô ấy, tạo ra những biểu hiện cho thấy căn nhà này có ma, ‘khiến cho’ anh bán căn nhà với giá thấp - An, em thật sự quá thông minh, anh rất tự hào vì em.”

“Được rồi, Cát Lôi, anh cứ việc nói thẳng em quý kế đa đoan đi, em sẽ không để ý đâu.” An nhún vai: “Đây vốn là chuyện không còn cách nào khác, nếu như không dùng cách này để hai người Dịch Ly tin những chuyện kỳ quái xuất hiện trong căn nhà là ‘do con người tạo ra’, thì bọn họ dám mua căn nhà đáng sợ đó sao?”

“Đúng vậy, bây giờ bọn họ đã hoàn toàn tin rằng những chuyện ma quý trong căn nhà đó là do bọn họ tạo ra - nhất là Dịch Ly, bây giờ cô ấy vẫn còn cho rằng Tạp Tư đều sữa mỗi khi đến ba giờ mười lăm phút tối là bởi vì uống sữa bò có trộn lẫn chất kích thích của cô ấy - làm sao mà cô ấy biết được, Tạp Tư kén ăn nên chưa bao giờ uống sữa bò đóng hộp, nó chỉ uống sữa bò tươi. Mỗi sáng sớm sau khi rời giường anh đều đổ chén sữa bò kia, để khiến cô ấy tin rằng Tạp Tư đã uống sữa nên mới sữa như vậy.”

“Nhưng buổi tối hôm nay, cô ấy sẽ không cảm thấy như vậy nữa, cô ấy sẽ phát hiện những việc kỳ quái trong căn nhà cùng những chuyện cô ấy làm trước đó đều không giống nhau. Cát Lôi, anh đoán xem, nếu đêm nay bọn họ phát hiện Tạp Tư lại sữa vào giờ đó thì sẽ nghĩ như thế nào nhỉ?”

“Anh không đoán được, cũng không muốn đoán.” Cát Lôi nói: “Dù sao sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ hỏi những người khác trong thành phố này, từ đó sẽ biết chân tướng của căn nhà - mấy chục năm trước, chủ nhân thực sự của căn nhà đó, là một người phụ nữ đáng thương có vết sẹo đỏ

trên mặt đã tự sát trong căn biệt thự, còn linh hồn của bà ta thì không thể yên nghỉ được, luôn ở trong nhà quấy phá. Đáng sợ nhất là, thói quen đi nhà vệ sinh đúng ba giờ mười lăm phút của bà ta vẫn không thay đổi sau khi chết. Ngoài ra, anh nghĩ bọn họ cũng sẽ mở căn phòng chứa đồ kia, rồi phát hiện ra tấm ảnh - suy nghĩ một chút, khi bọn họ nhìn thấy Tạt Tư trong tấm ảnh, lúc phát hiện nó đã sống hơn bốn mươi tuổi, không biết sẽ phản ứng như thế nào?”

An nhếch miệng, lắc đầu nói: “Đại khái chắc cũng giống như bộ dạng khi mà chúng ta phát hiện ra bí mật này hai năm trước.”

Trầm mặc một lúc, An nói: “Lúc bọn họ phát hiện ra những điều này, có lẽ sẽ đoán được là hai chúng ta thông đồng lừa họ, từ đó suy ra ‘người vợ’ Chu Đan của anh cùng những sự việc kia hoàn toàn là do anh nói bừa.”

“Vậy thì sao?” Cát Lô nói: “Anh bán căn nhà đó theo đúng chu trình chính quy của trung tâm giao dịch bất động sản. Coi như bọn họ phát hiện ra thì cũng đã muộn - huống hồ bọn họ cũng không có bất kỳ chứng cứ gì để chứng minh hai chúng ta thông đồng lừa họ.”

“Điều này cũng đúng.” An nói: “Dù sao bây giờ chúng ta đã lấy được tiền, bọn họ không còn cách nào bắt chúng ta được nữa.”

“Bọn họ hứa sẽ cho em mười vạn đồng sao?”

“Đúng vậy, chiều hôm qua Hạ Khắc đã đưa cho em.”

“Tốt, bây giờ tiền bán nhà là 90 vạn, cộng thêm 10 vạn đồng ‘phí tin tức’ của em. Cuối cùng số tiền một trăm vạn trước kia chúng ta vay dùng để mua căn nhà đó cũng quay về rồi.” Cát Lô nhướn mày.

An rũ mắt xuống, chậm rãi nói: “Nếu như lúc ấy chúng ta không ham rẻ, cho rằng căn biệt thự này do chính tay Nóemi Luwosi thiết kế, mà chúng ta chỉ cần trả một trăm vạn là mua được, thực sự rất rẻ - cho nên vay ngân hàng một trăm vạn...”

“Lúc đầu chúng ta nghĩ chỉ cần mua được căn biệt thự đó, rồi mang đi bán đầu giá là có thể kiếm lời mấy trăm vạn một cách dễ dàng - nhưng ai mà biết, hóa ra căn nhà đó là căn nhà ma ám! Cho cũng không ai ở!” Cát

Lôi phẫn nộ nói.

An lắc đầu bất đắc dĩ: “Ai bảo lúc ấy chúng ta mới từ nơi khác đến, hoàn toàn không hiểu rõ tình huống của căn nhà đó, cho nên mới bất cẩn mua phải nó - giống hệt như đôi vợ chồng kia!”

“Được rồi,” Cát Lôi thở dài: “Dù sao bây giờ chúng ta cũng đã dùng cách như vậy để bán nó đi rồi, cuối cùng là không lời mà cũng không lỗ, cũng đừng nghĩ đến những chuyện ngốc nghếch lúc trước nữa.”

An quay mặt sang, dùng một ánh mắt thương tiếc nhìn chồng: “Chỉ tội anh phải chịu khổ, Cát Lôi. Để anh phải ở trong căn nhà ma ám đó, mỗi ngày còn phải giả vờ không có chuyện gì...”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Cát Lôi giơ tay lên, cắt ngang An, anh cau mày: “Anh nghĩ rồi, nếu như không dùng cách đó để bán căn nhà đi, thì sẽ không trả nổi tiền cho ngân hàng, anh còn sợ sẽ phải sống nốt quãng đời còn lại ở trong tù! So với điều đó, cho anh ở trong căn nhà ma ám vài ngày thì có gì đâu.”

An đưa tay mình ra, nắm chặt tay Cát Lôi, nói: “May là đã qua rồi, cuối cùng về sau chúng ta không cần ở trong căn nhà đó nữa. Em lập tức không thuê căn nhà trọ này nữa, chúng ta chuyển ra khỏi khu biệt thự đáng chết này, đến một chỗ khác ấm áp, một nơi đáng yêu để ở.”

Cát Lôi ngẩng đầu, lộ ra ánh mắt chờ mong: “Đúng vậy, chuyển ra khỏi nơi này - bây giờ chúng ta liền rời đi.”

Nói xong, bọn họ đứng dậy từ ghế sofa.

“Em đi thu dọn đồ đạc.” An hôn chồng một cái, hưng phấn nói.

Ngay lúc cô xoay người, đột nhiên Cát Lôi nhớ ra điều gì đó, anh hỏi: “Đúng rồi, An, về sau cái kế hoạch ‘bữa sáng’ là do em nghĩ ra sao? Tại sao em không thương lượng trước với anh?”

An xoay người, dường như có chút nghe không hiểu, hỏi: “Kế hoạch ‘bữa sáng’ gì?”

“Không phải em thương lượng với Dịch Ly, là lúc bọn anh ngủ, em làm

thịt hun khói, canh trứng gà, sữa bò rồi đặt lên bàn cơm trong căn biệt thự đó sao?”

An nhú mào, hoang mang lắc đầu, nhìn chồng: “Cát Lôi, anh đang nói gì vậy? Em không hiểu. Em làm những việc đó bao giờ?”

Cát Lôi và An cùng mở to mắt nhìn nhau tầm hai ba giây đồng hồ, da đầu anh căng thẳng, đã hiểu được là có chuyện gì xảy ra.

“Những thứ đó... Thật sự là do ma quỷ làm?” Toàn thân Cát Lôi run rẩy, tự nhủ nói.

An đi lên phía trước, hoang mang hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy, Cát Lôi?”

Cát Lôi nhìn cô, cuối cùng rũ mắt xuống, nói: “Không có gì, chúng ta đi thôi, An. Rời khỏi nơi này, mãi mãi không quay lại.”

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một năm sau.

Tô San mới tới từ nơi khác ngẩng đầu lên, đứng trước khu biệt thự hai tầng cực kỳ sang trọng, không khỏi tán thưởng.

“Nó thực sự thuộc về chúng ta sao?” Cô quay đầu, vẻ mặt khó tin nhìn vị hôn phu.

“Đương nhiên là thuộc về chúng ta.” Hạ Khắc nhẹ nhàng nở một nụ cười, đưa chìa khóa vào tay Tô San: “Mở cửa đi, giấc mơ của em liền biến thành sự thật rồi.”

(Hết câu chuyện thứ ba)

Câu chuyện thứ ba đã kết thúc.

Khác hẳn kết thúc của hai câu chuyện trước, lần này, hai nam sinh đều không nói gì, bọn họ cau mày, giống như vẫn đắm chìm trong cái thế giới khó bề phân biệt.

“Sao rồi? Bọn nhóc này?” Giáo sư Lan cười nói: “Vẫn còn chìm trong câu chuyện sao?”

Người nam sinh cao to ngẩng đầu: “Giáo sư, câu chuyện ma bên trong...”

“Dừng lại.” Giáo sư Lan giơ tay lên, cắt ngang lời cậu ta: “Xưa nay thầy không kể chuyện ma.”

“Thế nhưng, rõ ràng phần cuối câu chuyện có nói...”

“Rõ ràng nói ma quỷ là có thật, đúng không? Cho nên, các em liền cho rằng đây là một câu chuyện ma?”

“Chẳng lẽ không đúng sao, giáo sư?”

Giáo sư Lan khẽ lắc đầu: “Trong một bộ phim có xuất hiện một cảnh đánh nhau trong vòng năm phút, có phải em cũng cho rằng nó là phim võ hiệp? Trong câu chuyện ‘Iliad’ có ghi lại tình cảm nam nữ của hoàng tử Paris và hoàng hậu Helen, em sẽ không vì thế mà nghĩ nó là một câu chuyện tình yêu chứ?”

Người nam sinh cao to cúi đầu xuống, cười: “Giáo sư, em nghĩ em đã hiểu ra một chút rồi.”

“Em cũng đã hiểu, giáo sư.” Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nói: “Bên trong câu chuyện ‘Chó sủa’ này, ‘ma quỷ’ chỉ có tác dụng chấp nối mọi chuyện, đúng không ạ?”

Giáo sư Lan khẽ gật đầu nói: “Trong ý thức của mọi người, ‘ma quỷ’ thường có vẻ mặt hung dữ, là một quái vật miệng to như chậu máu, và nhiệm vụ của bọn nó là làm thế nào để hại người và dọa người - nhưng các em thử suy nghĩ kỹ một chút xem, ‘ma quỷ’ bên trong câu chuyện này đã làm chuyện xấu nào chưa? Nó đã làm tổn thương bất cứ người nào chưa? Nó chưa hề - vậy tại sao trong những câu chuyện xưa mọi người đều vẫn e sợ ‘ma quỷ’ như vậy?”

Hai nam sinh nhìn giáo sư, chờ đợi lời giải thích của ông.

“Bởi vì trong lòng bọn họ đều có tâm ma - làm việc trái với lương tâm con người, đương nhiên sẽ sợ hãi có một ngày ‘ma quỷ’ tìm tới để tính sổ, vì vậy mới biết sợ.”

“Nói vậy thì, thực ra ‘ma quỷ’ chỉ tồn tại trong lòng con người, đúng không, giáo sư?” Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nói.

“Đúng vậy, một người trời sinh tính cách chính trực, lòng dạ trong sáng thì vĩnh viễn không sợ ma quỷ - cho dù bên cạnh anh ta có một con ma thì cũng không hề sợ sệt.”

Nói xong câu đó, giáo sư ý tứ sâu xa nhìn hai người.

Không biết tại sao, câu nói này của giáo sư Lan khiến hai nam sinh lạnh toát sống lưng, đồng thời cũng rùng mình một cái.

Trầm mặc vài giây, nam sinh cao to nói: “Giáo sư, phần cuối của câu chuyện này đã ám chỉ Hạ Khắc và Dịch Ly cũng dùng cách đó để bán căn nhà cho người phụ nữ tên là Tô San - việc ác tuần hoàn này có ý nghĩa gì không ạ?”

“Em cảm thấy thế nào?” Giáo sư hỏi lại cậu ta: “Em cho rằng nó có ý nghĩa gì?”

“Ừm... Có lẽ thầy muốn mượn câu chuyện này để giảng một lý lẽ triết học - đứng trước lợi ích, tính cách ích kỷ sẽ bộc lộ ra. Thế nhưng... Dù sao thì mỗi người sẽ không ích kỷ như thế chứ?”

“Đương nhiên thầy hi vọng mỗi người đều không ích kỷ như thế.” Giáo sư Lan nói: “Thế nhưng, chúng ta giả thuyết có một tình huống như thế này: Một người trong lúc vô tình nhận được một xấp 50 đồng tiền giả, anh ta sẽ làm như thế nào? Chỉ sợ đại đa số mọi người cũng sẽ không nguyện ý giao nó cho ngân hàng để tiêu hủy, khiến mình chịu thiệt - mà lần tiếp theo trả tiền sẽ thần không biết quỷ không hay dùng số tiền giả đó - sau đó người nhận phải xấp tiền giả này sẽ tiếp tục dùng phương thức tương tự để đưa nó đến tay một người khác... Nó cứ hình thành một vòng tuần hoàn vô hạn như vậy. Nhìn từ bên ngoài thì sẽ thấy không có ai phải chịu thiệt cả, thế nhưng loại tâm lý ích kỷ này sẽ dẫn tới hậu quả

là đạo đức xã hội, sự trung thực dần dần biến mất - cuối cùng, người thua thiệt vẫn là bản thân con người chúng ta mà thôi."

Người nam sinh cao lớn hít một hơi thật sâu: "Em đã hiểu, thưa giáo sư - hàm ý thực sự của câu chuyện 'Chó sủa' này."

Giáo sư Lan gật đầu: "Thầy hy vọng các em thực sự có thể hiểu được ý nghĩa của câu chuyện này. Được rồi, mấy đứa, cuộc nói chuyện đêm nay của chúng ta hẳn là đã kết thúc."

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông chân chừ vài giây đồng hồ, nói: "Giáo sư, chúng em còn muốn nghe câu chuyện thứ tư!"

"Câu chuyện thứ tư..." Giáo sư Lan nhướn mày: "Chỉ sợ không được."

"Vì sao?" Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông có chút lo lắng hỏi.

"Trước đó thầy đã nói, nếu như trong lúc thầy đang kể mấy câu chuyện xưa mà phát hiện các em bị dọa sợ, thầy sẽ không tiếp tục kể nữa - vừa rồi trong quá trình kể chuyện, thầy vẫn luôn quan sát vẻ mặt, động tác của các em, thầy phát hiện nhiều lần các em đã bộc lộ ra cảm giác sợ hãi. Cho nên, thầy sẽ không kể tiếp nữa."

"Đúng vậy, giáo sư, em thừa nhận. Thực ra trong ba câu chuyện trước có một vài tình tiết khiến em cảm thấy sợ hãi. Nhưng, xin hãy tin em - những tình tiết đó không thể vượt quá sức chịu đựng của em, em tuyệt đối có thể nghe tiếp!" Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nói.

"Em cũng vậy, giáo sư! Em không hề bị sao cả - chúng em đều rất mong chờ câu chuyện thứ tư của thầy!" Nam sinh cao to cũng vội vàng nói.

"Các em thật sự muốn nghe câu chuyện thứ tư?" Giáo sư Lan nhìn chăm chăm vào mắt của bọn họ, hỏi.

"Đúng vậy, giáo sư!" Hai nam sinh trả lời chắc chắn.

"Thế nhưng, tối hôm nay hiển nhiên là không thích hợp." Giáo sư Lan chỉ cái đồng hồ lớn trên tường: "Bây giờ đã mười một giờ, các em muốn về ký túc xá trước mười hai giờ mà, và thầy cũng cần nghỉ ngơi."

Hai người nhìn đồng hồ, đồng thời gục đầu xuống, lộ ra vẻ mặt vô cùng thất vọng.

Giáo sư Lan nhìn bọn họ một lúc - hai nam sinh giống như đã nghe chuyện tới nghiện, bọn họ vẫn im lặng không lên tiếng ngồi trên ghế sofa, không có ý muốn rời đi.

Giáo sư Lan không thể làm gì khác hơn, cười cười, nói: “Như vậy đi, câu chuyện thứ tư thầy đổi hình thức khác để kể cho các em.”

Hai nam sinh lại lấy lại vẻ tỉnh táo, bọn họ ngẩng đầu hỏi: “Giáo sư, thầy đồng ý kể rồi ạ?”

Giáo sư Lan lắc đầu: “Câu chuyện thứ tư thầy không kể cho các em nghe nữa, thầy sẽ cho các em mượn cuốn sách có ghi về câu chuyện đó, các em tự cầm lấy đọc, được không?”

Hai nam sinh liếc nhau, cùng gật đầu: “Được ạ!”

“Các em chờ một chút.” Giáo sư Lan đứng lên, rời khỏi phòng khách, đi đến phòng đọc sách của mình. Hai phút sau, ông cầm một cuốn sách dày đi ra.

Giáo sư Lan đưa sách cho nam sinh mặc áo kẻ ô vuông, nói: “Câu chuyện thứ tư được viết trong cuốn sách này.”

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nhận cuốn sách, phát hiện trang bìa là một màu trắng, không hề có chữ gì cả. Cậu tò mò muốn lật quyển sách ra, xem bên trong viết cái gì.

Lúc này, giáo sư Lan đè tay cậu ta lại, vẻ mặt nghiêm túc.

“Quyển sách này thầy cho em mượn để đọc, nhưng nhất định phải đáp ứng hai điều kiện của thầy.” Giáo sư Lan nói.

“Điều kiện gì, giáo sư?”

“Thứ nhất, ngoại trừ các em thì không được cho ai đọc quyển sách này. Thứ hai, tối hôm nay các em không thể đọc nó - ít nhất cũng phải chờ tới lúc mười hai giờ hôm nay trôi qua, cũng chính là ngày mai mới có thể

đọc.”

“Vì sao vậy, giáo sư?”

“Từ góc độ tâm lý học mà nói, một người tốt nhất là đừng nên liên tục kích thích thần kinh của mình trong một thời gian dài, nếu không sẽ gây ra tâm lý không thoải mái. Từ bây giờ đến bây giờ các em vẫn luôn nghe thầy kể những câu chuyện đáng sợ, thần kinh vẫn luôn trong tình trạng căng thẳng - cho nên, buổi tối hôm nay không thể lại tiếp xúc với bất kỳ đồ vật kinh khủng gì nữa - ý của thầy là, tốt nhất nên để đầu óc của các em được nghỉ một lúc, đã rõ chưa?”

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông hơi nhú mày: “Giáo sư, câu chuyện thứ tư thật sự kinh khủng như vậy?”

“Kinh khủng hay không thì lúc đọc các em sẽ biết.” Giáo sư Lan lộ ra vẻ thần bí mỉm cười: “Được rồi, mấy đứa, cần phải trở về rồi - nhớ kỹ lời thầy nói hôm nay với các em, trước mười hai giờ hôm nay, tuyệt đối không được đọc quyển sách này, cũng không được mở nó ra, nghe rõ chưa?”

“Đã rõ, thưa giáo sư.” Hai người trẻ tuổi đứng lên, nhìn về phía giáo sư Lan chào tạm biệt, sau đó đi tới cửa.

Trước khi đi ra ngoài, nam sinh mặc áo kẻ ô vuông giống như nhớ ra cái gì đó, cậu xoay người hỏi: “Giáo sư, em nhớ buổi tối hôm nay thầy có nói với chúng em ngay từ đầu, là ba câu chuyện của thầy là những câu chuyện mà bọn em chưa từng nghe bao giờ - em cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ trước bọn em, cho tới bây giờ thầy chưa kể những câu chuyện này cho người khác sao?”

Giáo sư Lan cười nói: “Tùy từng người mà thầy kể những câu chuyện khác nhau, dựa vào nhu cầu khác biệt của từng người mà kể chuyện. Thầy kể cho các em ba câu chuyện này, còn những người khác, thầy lại kể ba câu chuyện khác - dưới tình huống bình thường, thầy sẽ không kể lại những chuyện đã kể.”

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông hơi há miệng, sau đó gật gật đầu nói: “Em hiểu rồi, giáo sư. Cảm ơn thầy đã kể cho chúng em ba câu chuyện đặc sắc như vậy.”

“Đúng vậy, rất cảm ơn thầy, giáo sư. Ba câu chuyện mà thầy kể cho chúng em có ý nghĩa rất sâu sắc.” Nam sinh cao to cảm kích nói.

“Vậy là tốt rồi.” Khóe miệng giáo sư Lan vẫn duy trì nụ cười từ đầu tới cuối: “Hẹn gặp lại, những chàng trai.”

“Hẹn gặp lại, giáo sư, chúc thầy ngủ ngon.” Hai người chào tạm biệt giáo sư Lan xong liền rời đi.

Chương 1 - “câu chuyện thứ tư” - Lời nói trong đêm của bốn người.

Từ nhà giáo sư Lan đi xuống lầu, hai người đều không nói một câu gì. Cho đến khi trên đường về ký túc xá, rốt cuộc nam sinh cao to cũng đánh vỡ sự trầm mặc.

“Xem ra, mấy tên trong hội tiểu thuyết trinh thám nói là sự thật.” Cậu ta nói.

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông vừa chậm rãi bước đi vừa nói: “Đúng vậy, giáo sư Lan thật sự kể ba câu chuyện.”

“Hơn nữa còn kể ba câu chuyện khác nhau mà bọn họ chưa từng nghe qua.”

“Không, là bốn câu chuyện.” Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông giơ quyển sách trong tay lên.

Bọn họ lại yên lặng đi một đoạn đường. Đột nhiên, nam sinh mặc áo kẻ ô vuông dừng bước lại.

“Sao vậy?” Nam sinh cao to hỏi.

“Tao... có một ý kiến, tao không biết mà có muốn làm cùng hay không.”

“Ý kiến gì?”

“Vừa rồi mà cũng nghe giáo sư Lan nói, ông ta đã kể cho chúng ta ba câu chuyện mà ông ta chưa kể cho người khác bao giờ.”

Người nam sinh cao to gật gật đầu: “VẬY thì sao?”

“Mà chúng ta lại tham gia một giải đấu lớn về tiểu thuyết trinh thám toàn quốc...”

Người nam sinh cao to sững sốt một lúc, sau đó kinh ngạc há miệng ra.

“Trời ạ... Chẳng lẽ mày muốn... đạo văn ba câu chuyện của giáo sư Lan?”

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nhú mày lại nói: “Đừng nói khó nghe như vậy! Cái này không thể xem như đạo văn, giáo sư Lan là kẻ cho chúng ta nghe. Mà chúng ta là dùng bút viết nó xuống.”

“Tao không thấy nó khác nhau ở chỗ nào.”

“Trời, khác hoàn toàn mà.” Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông có chút phiền chán nói: “Chẳng lẽ mày không nghĩ đến phần thưởng sao? Đừng quên, chúng ta tới tìm giáo sư Lan là vì mục đích này!”

Nam sinh cao to trầm tư một lúc, do dự nói: “Thế nhưng, chúng ta làm như vậy, sớm muộn cũng bị giáo sư Lan phát hiện...”

“Như vậy cũng đâu có sao, dù sao thì giáo sư Lan cũng chưa từng kể những câu chuyện này cho người khác nghe - ai biết có phải là do chúng ta sáng tác hay không đâu?”

Nam sinh cao to cúi đầu, vẫn trầm mặc không nói.

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nhìn cậu ta, hai mắt tỏa sáng: “Nghĩ lại xem, ba câu chuyện xưa này từ ý tưởng đến tình tiết đều tốt vô cùng, chỉ cần chúng ta bỏ công sức viết ra, biến mấy câu chuyện này đặc sắc thêm một chút - thì phần thưởng hoàn toàn không phải là vấn đề!”

Nam sinh cao to lại do dự một phút đồng hồ, sau đó quay sang, nhìn bạn mình gật nhẹ đầu.

“Tốt, mày chọn trước đi, trong ba câu chuyện xưa mày thích câu chuyện nào nhất?” Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông hỏi.

Nam sinh cao to nghĩ một lúc, nói: “Bí mật màu đen.”

“Vậy được rồi, tao chọn ‘Chó sữa’, cứ quyết định vậy đi.”

“Ừm... chờ một chút, không phải chúng ta còn có câu chuyện thứ tư sao? Nói không chừng câu chuyện này còn đặc sắc hơn.” Nam sinh cao to chỉ chỉ quyển sách kia.

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nhìn cậu ta: “Mày nói đúng. Bây giờ chúng ta có thể đọc xem câu chuyện thứ tư nói về cái gì.”

“Bây giờ?” Nam sinh cao to giật mình nói: “Nhưng vừa rồi chúng ta đã đồng ý với giáo sư là mai mới đọc - hơn nữa, bây giờ quyển sách to như vậy cũng không thể đọc hết được.”

“Chúng ta chỉ xem một tí, nhìn xem tình tiết đại khái thôi - này, mà đừng nói là mà không hiểu kỳ. Chẳng lẽ mà không muốn nhanh chóng đọc ‘Câu chuyện thứ tư’ thần bí này sao?”

“Tao muốn, nhưng...” Nam sinh cao to nhìn đồng hồ đeo tay: “Còn có ba mươi phút nữa là mười hai giờ, nếu chúng ta không quay lại thì sẽ bị nhốt ngoài cửa kí túc xá đó.”

“Vấn đề nằm ở chỗ này. Giáo sư bảo chúng ta qua mười hai giờ mới được đọc quyển sách, nhưng hai chúng ta lại không ở cùng một ký túc xá - nếu như bây giờ chúng ta không đọc, thì sẽ phải để một người trong chúng ta mang quyển sách về ký túc xá, người còn lại chỉ đến sáng mai mới được đọc - tao nói trước, tao không đợi được lâu như vậy đâu, buổi tối hôm nay tao nhất định phải đọc được câu chuyện thứ tư.”

Nam sinh cao to cắn môi nghĩ một lúc, nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta cùng đọc.”

Hai người bọn họ đi đến phía dưới đèn đường. Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nhìn bạn mình, nuốt nước miếng một cái, lật quyển sách ra.

Tờ đầu tiên in bốn chữ lớn: Lời nói trong đêm của bốn người.

“Thì ra tên của câu chuyện thứ tư là ‘Lời nói trong đêm của bốn người’.”

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông tự nhủ nói, cậu lại lật tiếp trang thứ hai.

Cứ như vậy, bọn họ nhờ ánh sáng của ngọn đèn đường để đọc quyển sách này, đọc được một lúc, sắc mặt hai người dần dần thay đổi.

Tình tiết trong cuốn sách này đại khái là:

“Vào một đêm, ba sinh viên đại học đến nhà một giáo sư tâm lý học, nhờ giáo sư chỉ bảo cái gì gọi là tâm lý sợ hãi của con người. Giáo sư đồng ý dùng ba câu chuyện để giảng giải, nhưng điều kiện là sau khi kể xong ba câu chuyện này, cho dù bọn họ có xảy ra chuyện gì đều không liên quan đến giáo sư. Ba sinh viên đều đáp ứng. Thế là, giáo sư bắt đầu kể câu chuyện thứ nhất ‘Ngày mười ba tháng bảy’...”

Đọc đến đây, hai nam sinh mở to hai mắt hoảng sợ, miệng há hốc. Bọn họ không thể tin được những gì mình đã thấy.

“Trời ạ! Đây là có chuyện gì?” Nam sinh cao to sợ hãi: “Cái này... Không phải những điều trong câu chuyện này là những việc xảy ra tối hôm nay sao?”

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nhanh chóng lật xem quyển sách này, trên trán xuất hiện mồ hôi hột: “Không sai, câu chuyện thứ hai là ‘Bí mật màu đen’, câu chuyện thứ ba là ‘Chó sữa’... Những điều viết trong quyển sách này giống y hệt những việc xảy ra với chúng ta tối hôm nay!”

“Cái này sao có thể... Cái này... Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Nam sinh cao to hoảng sợ đến mức nói năng lộn xộn: “Đột nhiên tao nhớ ra là xế chiều hôm nay chúng ta tới tìm giáo sư Lan, trước đó cũng không hẹn trước với ông ấy... Quyển sách này, vì sao lại có những sự việc giống như chúng ta đã trải qua?”

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông dùng tay đè chặt trán mình, ép chính mình phải tỉnh táo lại, qua vài phút đồng hồ, cậu ta nhìn nam sinh cao to nói: “Tao đoán, đây có phải là trò đùa dai của giáo sư Lan với chúng ta hay không?”

“Cái gì?” Nam sinh cao to không hiểu nhìn cậu ta.

“Thử nghĩ mà xem, những người từng tới hỏi thăm giáo sư Lan chắc

chấn không chỉ có hai chúng ta. Cho nên, trước đó giáo sư Lan có thể chuẩn bị trước quyển sách này, chỉ cần gặp được tình huống tương tự là có thể kể ba câu chuyện ra, sau đó ra về thần bí cho chúng ta mượn sách của ông ấy - tất cả những người nhìn thấy quyển sách sẽ đều hoảng sợ giống như chúng ta!”

Nam sinh cao to nghĩ một lúc, nói: “Đúng vậy, trước đó giáo sư Lan cực kỳ chắc chắn câu chuyện thứ tư sẽ dọa chúng ta, mà quả thật vừa rồi chúng ta cũng giật nảy mình - chẳng lẽ, câu chuyện thứ tư chính là như vậy - mặc dù có thể bảo đảm sẽ dọa người, nhưng chỉ là một trò đùa dai thôi sao?”

“Phần lớn là như vậy.” Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nói: “Còn một điều này nữa, mà không để ý sao, trong quyển sách viết là ba người tới thăm hỏi giáo sư Lan, mà buổi tối hôm nay chúng ta chỉ có hai người - đây là điều khác biệt trong cuốn sách, điều này cũng chứng minh quyển sách này không phải là ma quỷ gì, chỉ là một công cụ của trò đùa dai mà thôi.”

Nam sinh cao to liên tục gật đầu. Dừng mấy giây, cậu ta hỏi: “Đúng rồi, mà đọc đoạn cuối xem - cuối cùng sau khi ba nam sinh nghe xong câu chuyện sẽ xảy ra tình huống gì?”

“Tao còn chưa xem.” Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nói, “Chẳng qua chúng ta sẽ lập tức biết ngay thôi.”

Nói xong, cậu trực tiếp lật đến mấy tờ cuối cùng.

Đầu hai người kề sát vào một chỗ, đang chuẩn bị đọc kết thúc của ‘Câu chuyện thứ tư’, bỗng nhiên từ bên cạnh bọn họ có một nam sinh cùng ký túc xá chạy qua - hiển nhiên, cậu ta là vội vàng chạy về ký túc xá.

Nam sinh kia thấy bọn họ đọc sách dưới đèn đường, nhú mày nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vừa chạy vừa quay đầu kêu to với bọn họ:

“Này! Còn mấy phút nữa là ký túc xá đóng cửa, ba người các cậu không về sao?”

Nam sinh mặc áo kẻ ô vuông nghe được câu cuối này thì liền ngẩng đầu lên, đầu tiên hai người liếc nhau một cái, sau đó không hẹn mà cùng nhìn

bốn phía xung quanh...

Gần đây, trừ bọn họ ra, thì làm gì còn người thứ ba?

Trong nháy mắt, lông tơ hai người đều dựng đứng, một nguồn khí lạnh từ chân bọn họ xộc lên đầu, đột nhiên sắc mặt bọn họ cũng trở nên trắng bệch.

Vài giây đồng hồ sau, cuối cùng thần kinh của bọn họ cũng sụp đổ, không còn cách nào khống chế cảm xúc sợ hãi của mình nữa - sau khi hét đến mức tan nát cõi lòng, hai người ném sách đi, chạy thục mạng về phía tòa nhà ký túc xá.

Sau khi quyển sách lớn kia bị ném xuống đất, vẫn lật ra mấy tờ cuối cùng, một trận gió thổi tới, thổi những tờ giấy chậm rãi lật qua lật lại, giống như có một người vô hình vẫn đang tiếp tục đọc nó.

Năm phút sau, nam sinh vừa rồi chạy qua quay trở lại, cậu ta nhặt quyển sách lên, nhẹ nhàng phui phui nó, cẩn thận thổi những hạt bụi bên trên.

Cậu ta nhìn về phía hai người đang hoảng sợ chạy đi, khóe miệng hơi vênh lên, lộ ra một nụ cười mỉm gian xảo...

Lúc tiếng chuông 12 giờ vang lên, giáo sư Lan đang ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng khách nhà mình, trong tay là một chén cà phê sữa nồng đậm.

Ông uống một ngụm cà phê, lại đặt cái chén lên bàn trà, nhàn nhạt cười.

Chắc lúc này hai thanh niên trẻ có động cơ không trong sạch đã đọc quyển sách, cũng đã nhận sự trừng phạt.

Giáo sư Lan thở dài một hơi.

Có rất ít người có thể giải thích chính xác hàm nghĩa chân chính của tâm lý học, tiếc là những người vừa mới tiếp xúc với nhà tâm lý học kia lại không ở cùng một trình độ. Nếu như một nhà tâm lý học tiếp xúc với một người sau bốn giờ mà vẫn không nắm rõ được mục đích thật sự của anh ta hoặc những thay đổi trong suy nghĩ, vậy thì tâm lý học còn có nghĩa lý gì?

Hai người trẻ tuổi lúc trước sau khi nghe xong ba câu chuyện đều không cảm thấy hoảng sợ, nhưng lại bị ‘Câu chuyện thứ tư’ dọa đến hồn phi phách tán, nguyên nhân là vì sao?

Từ lúc câu chuyện thứ ba kết thúc: ‘ma quỷ’ liền tiến vào nội tâm của bọn họ, xâm chiếm linh hồn bọn họ, nuốt lấy một bộ phận trên cơ thể bọn họ - bắt đầu từ lúc đó, bọn họ và ‘ma quỷ’ đã hòa làm một. Chỉ cần một cơ hội nho nhỏ, thì ma quỷ có thể lập tức nhảy ra từ phía sau bọn họ, diện mạo dữ tợn, hình dáng đáng sợ.

Chỉ mong mỗi người đừng giấu sau lưng mình những con quỷ đáng sợ rồi tự hù dọa chính mình.

Chúc mọi người ngủ ngon.

-----oOo-----

Chương 22: Ngoại truyện: Lời nói trong đêm của bốn người (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngoại truyện 1: Câu chuyện ác mộng.

Nhất định phải công nhận, thời tiết giống như buổi chiều hôm nay, nếu không đi dạo phố cùng bạn gái, ăn thử quà vặt, uống đồ uống trái cây đông lạnh, thật sự là quá có lỗi với chính mình rồi.

Ít nhất thì Ôn Diên cảm thấy như vậy: Ông xã ở công ty, con thì ở trường, mà buổi chiều cô lại không phải đi làm - như vậy thì còn chờ gì nữa?

Cô tao nhã ngồi trên ghế sofa, bấm số điện thoại của Chu Linh - tuy không phải là người bạn tốt nhất, nhưng có thể chắc chắn là, buổi chiều Chu Linh rất rảnh rỗi.

Sau ba tiếng tút tút, điện thoại có người nhận.

“Này, Chu tiểu thư yêu quý, buổi chiều có rảnh không?” Ôn Diên dùng âm thanh ngọt ngào nói.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng thở dốc của một người phụ nữ, qua vài giây đồng hồ, Ôn Diên nghe được tiếng dường như là hét lên của Chu Linh: “Trời ạ! Thật sự xảy ra rồi! Trời ạ, mình nên làm gì đây?”

Ôn Diên cảm thấy khó hiểu: “Hả, Chu Linh? Cậu sao thế?”

Chu Linh vẫn lặp lại câu nói kia, dường như cô ấy còn khóc nức nở: “Ôi trời ơi! Rốt cuộc mình nên làm gì đây? Mình... Ôi, trời ạ!”

Ôn Diên ngồi dậy từ trên ghế sofa: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chu Linh, cậu bình tĩnh một chút!”

Qua nửa phút, Chu Linh ở đầu bên kia điện thoại cũng bình tĩnh lại, cô thở ra một hơi thật dài: “Ôn Diên sao? Mình... Mình thật sự không biết nói như thế nào nữa.”

“Vậy thì nói điều mình tò mò nhất, ví dụ như, vì sao sau khi nhận điện thoại cậu lại có phản ứng này?”

“Mình... Có lẽ cậu sẽ không tin, nhưng mình vẫn nói cho cậu biết... Đêm qua mình... Mơ thấy ác mộng.”

“Nói tiếp đi.”

“Mình mơ thấy một số việc, trong đó, có một chuyện rất đáng sợ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Cô lại kích động kêu lên: “Trời ạ, những chuyện đó đều linh nghiệm hết vào ngày hôm nay!”

“Là những chuyện gì?”

“Đầu tiên, mình mơ lúc mình đang ăn sáng thì chồng mình nhận được điện thoại, nói với anh ấy hôm nay anh ấy phải đi Quảng Châu. Kết quả là, sáng hôm nay lúc mình đang ăn sáng, điện thoại di động của anh ấy vang lên - giống hệt như trong giấc mộng, cấp trên của anh ấy muốn anh

ấy buổi chiều lên máy bay đến Quảng Châu họp!”

“Cậu chắc chắn đêm qua anh ấy không nói chuyện đó cho cậu biết?”

“Chính anh ấy sáng nay cũng mới biết!”

“Như vậy, còn có chuyện gì linh nghiệm nữa không?”

“Đúng rồi, giấc mơ thứ hai mình mơ cũng thế - buổi chiều hôm nay khoảng hai giờ cậu sẽ gọi điện thoại cho mình, rủ mình đi dạo phố. Điều này đã xảy ra, không phải sao?”

Ôn Diên sững sốt một chút: “Chu Linh, cậu đang đùa mình sao?”

“Tin mình đi.” Chu Linh cười khỏ nói: “So với bất cứ ai mình đều hy vọng đó là một trò đùa, nhưng sự thật lại trái ngược hoàn toàn.”

“Vậy thì, cậu còn mơ thấy những chuyện gì nữa?”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc mấy giây, cuối cùng, cô nói: “Mình mơ thấy một trận động đất, sẽ xảy ra vào bảy giờ tối ngày hôm nay.”

“... Cho nên, cậu cho rằng nó cũng sẽ xảy ra?”

“Mình còn có thể nghĩ như thế nào? Hai chuyện lúc trước đều linh nghiệm!”

Ôn Diên nhíu mày nghĩ ngợi: “Cậu xem, Chu Linh, có lẽ hai chuyện trước chỉ là trùng hợp. Chuyện chồng cậu đi họp là chuyện xảy ra thường ngày, mà mình thỉnh thoảng cũng sẽ gọi điện thoại hẹn cậu đi dạo phố, những chuyện này lại trùng hợp với giấc mơ, điều này cũng không quá kỳ lạ, có đúng không?”

“Không, cậu không hiểu.” Chu Linh đau khổ nói: “Cảm giác này của mình sẽ không sai! Cậu biết không? Đây không phải là lần đầu tiên.”

“Có ý gì?”

“... Có chuyện này mình chưa bao giờ nói với cậu. Lúc mình học trung học, có một đêm mình thấy bạn tốt của mình - đó là một bạn nam trong

lớp học, cậu ấy bị rơi xuống sông và chết đuối... Lúc ấy mình cũng không để ý, bởi vì chẳng qua đây chỉ là một giấc mơ. Thế nhưng, ngày hôm sau sau khi tan học, cậu ta thật sự nhảy xuống sông bơi với các bạn khác, sau đó...” Chu Linh ở đầu bên kia điện thoại khóc lên.

“Làm sao? Cậu ta thật sự chết đuối?” Ôn Diên nôn nóng hỏi.

“... Đúng vậy, cậu biết không? Lúc ấy mình rất thích cậu ta, mình vẫn luôn thầm mến cậu ấy, nhưng mình lại biết trước cũng như chứng kiến cái chết của cậu ấy, điều này đối với mình mà nói thì quá tàn nhẫn!” Chu Linh khóc không thành tiếng.

“Cậu đã nói chuyện này với người khác chưa?”

“Lúc ấy mình nói chuyện này với mấy người bạn thân, nhưng không ai tin mình cả, các cậu ấy đều cho rằng mình bị điên.”

Ôn Diên nhíu chặt lông mày, cô bắt đầu cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

“Như vậy, mình muốn nói, cho dù cậu thật sự có thể đoán được những chuyện xảy ra trong tương lai qua giấc mơ, thì cũng không cần thiết phải sốt sắng, đau khổ như thế, đúng không? Cậu hoàn toàn có thể chuyển đến một nơi an toàn để lánh nạn trước khi trận động đất xảy ra mà.” Ôn Diên nói.

“Nhưng mà, trời ạ! Mình còn mơ tới một chuyện đáng sợ hơn! Nó khiến cho chân tay mình luống cuống! Mình không biết nên làm gì bây giờ!”

“Chờ một chút.” Ôn Diên có chút mông lung: “Cậu nói là, trong giấc mơ của cậu còn có chuyện tệ hơn so với trận động đất sao? Mình thực sự không nghĩ ra, còn có chuyện gì tệ hơn nữa đây?”

“Đương nhiên là có! Mình mơ thấy mình chết! Giống như đang xem một bộ phim vậy, rõ ràng thấy mình nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, khóe miệng còn có vết máu! Ôi! Trời ạ, rốt cuộc mình nên làm gì đây?”

“Cậu tỉnh táo lại đã, Chu Linh. Cậu... chết như thế nào? Ý mình là, trong mơ ý.”

“Mình không nhớ gì cả! Cậu biết đấy, mỗi người đều khó có khả năng nhớ hoàn chỉnh giấc mộng của mình. Thật đáng chết, đúng lúc mình cũng không nhớ nổi là mình đã chết như thế nào nữa!”

“Cứ cẩn thận nhớ lại xem, Chu Linh.”

“Mình chỉ nhớ là vào một buổi sáng, còn lại thì không nghĩ ra. Nhưng, mình lại có thể nhớ rõ cảm giác của mình trong mơ, trước khi chết mình vô cùng sợ hãi và bất an! Nhưng mình lại quên nguyên nhân gì khiến mình như vậy, đây thật sự là ác mộng!”

“Để mình giúp cậu, Chu Linh, bắt đầu từ giấc mộng thứ nhất của cậu, cẩn thận nhớ lại xem.”

“Được rồi, để mình thử lại lần nữa. Hừm... Mình mơ thấy, mình cùng chồng mình, con gái ngồi trên bàn ăn cơm, lúc ấy mình ngồi bên tay trái của chồng, sau đó, điện thoại của anh ấy vang lên, công ty gọi anh ấy đến Quảng Châu họp... Những điều này đều giống hệt những chuyện xảy ra sáng nay! Tiếp đó, mình nhận được cuộc điện thoại của cậu, đúng vậy, giống như bây giờ. Sau đó, dường như cậu đã làm vỡ một cái bình màu xanh...”

“Chờ một chút, cậu nói mình làm vỡ một cái bình màu xanh? Điều này không đúng, hôm nay mình có làm vỡ cái bình gì đâu.”

“Có trời mới biết, có lẽ những chuyện mình thấy trong mơ có một số không chính xác hoàn toàn.”

Ôn Diên vui vẻ cười rộ lên: “Chu Linh, cậu xem, cậu mơ thấy rất nhiều chuyện, nhưng lại chỉ một số ít linh nghiệm, điều này cho thấy những điều cậu ‘thấy trước’ cũng không phải là chính xác trăm phần trăm. Cho nên cậu không cần lo lắng như vậy, đây chỉ là một ác mộng bình thường mà thôi.”

Chu Linh ở đầu bên kia điện thoại dường như đã tốt hơn rất nhiều: “Thật sao? Nếu thật sự là như vậy, vậy thì tốt quá rồi. Mình cũng hy vọng là như cậu nói.”

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều. Đi tắm đi, rồi nghe nhạc, mọi chuyện sẽ tốt cả thôi.”

“Cảm ơn, mình biết rồi. Chẳng qua...”

“Còn điều gì sao?”

“Ừm... Trên thực tế, vừa rồi mình còn chưa nói xong, mình ở trong mộng, còn chứng kiến một chuyện rất kỳ lạ.”

“Cậu thấy được động đất, rồi lại nhìn thấy chính mình chết, giấc mộng này còn chưa kết thúc sao? Ông trời, giấc mộng này cũng quá dài rồi. Vậy thì cậu còn thấy cái gì nữa?”

“... Thật xin lỗi, hay là vẫn nên thôi đi, mình không muốn kể, bởi vì thực sự là quá kỳ lạ, tại sao mình lại mơ thấy chuyện này chứ? Hơn nữa, mình cũng không nghĩ ra được việc này có liên quan gì đến những chuyện trước.”

“Vậy thì quên nó đi.” Ôn Diên nói: “Đừng tiếp tục tra tấn thân kinh yếu ớt của cậu nữa, nghỉ ngơi thật tốt vào.”

“... Mình cũng nghĩ thế, cảm ơn, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Ôn Diên thở ra một hơi thật dài. Cô ngồi ở trên ghế sofa cẩn thận nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi, không khỏi bật cười - cô đã không phải là một cô nàng ngây thơ nữa, lại còn tin vào loại truyện cổ tích “tiên đoán trong mơ” này.

Đã không tìm được người cùng đi dạo phố, vậy thì lại phải tự đi một mình rồi. Ôn Diên ngồi trước bàn trang điểm sửa sang lại một chút, rồi lựa chọn một bộ quần áo thích hợp trong tủ để đi ra ngoài.

Tim nửa ngày, Ôn Diên chợt nhớ tới chiếc váy ngắn màu xanh mà cô mới mua gần đây vẫn còn đang phơi trên ban công, cô quyết định mặc nó ra ngoài, thế là cô liền đi đến ban công rút quần áo.

Ôn Diên vừa hát vừa hờ hững đẩy cửa ban công ra - ai biết sau khi đẩy ra thì cửa liền đung phẩy sào phơi đồ, cái sào dài hơn một thước bằng nhựa đổ xuống, nện vào cái bình hoa màu xanh, bình hoa “cạch” một tiếng vỡ

nát trên mặt đất.

Từ lúc đẩy cửa ra đến khi cái bình vỡ nát chẳng qua chỉ ngắn ngủi có một, hai giây, đến mức Ôn Diên còn chưa kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra. Nhưng khi cô thấy rõ những mảnh vụn vỡ nát trên mặt đất thì liền ngây dại.

Đột nhiên cô nhớ ra vừa rồi Chu Linh đã nói: cô ấy mơ thấy cô làm vỡ một cái bình hoa màu xanh. Thế nhưng, vì sao chính cô cũng không nhớ nổi trong nhà có một bình hoa như vậy?

Ôn Diên cố gắng khiến mình bình tĩnh lại. Một lát sau, cô nghĩ tới - bên trên giá sách trong phòng sách mà cô không hay lui tới, chính xác là có một cái bình hoa màu xanh như vậy, do chồng cô mua về từ rất nhiều năm trước. Lúc chồng cô ở trong phòng đọc sách thường thích gửi một số hương hoa nhàn nhạt, cho nên bình thường đều là do anh ấy đổ nước cho bình hoa. Dường như Ôn Diên chưa từng chạm qua cái bình hoa này.

Thế nhưng, tại sao nó lại chạy đến ban công? Có lẽ là sau khi thay nước chồng cô quên không cầm nó vào. Nhưng điều quan trọng bây giờ không phải là vấn đề này - trong đầu Ôn Diên toàn là những tiên đoán trong mộng của Chu Linh.

Ôn Diên lại ngồi trở lại cái ghế sofa trong phòng khách một lần nữa, bắt đầu kiểm kê những đầu mối hỗn loạn của mình - Chu Linh nói hai chuyện cô ấy thấy trong mộng đều linh nghiệm; vậy chuyện vừa xảy ra có tính là ba chuyện không? Nếu như ngay cả chuyện này cũng linh nghiệm, vậy chuyện thứ tư thì sao? Cũng sẽ linh nghiệm chứ?

Đột nhiên Ôn Diên nhớ tới chuyện thứ tư trong mộng của Chu Linh - đó là lúc bảy giờ tối hôm nay sẽ xảy ra một trận động đất.

Tim Ôn Diên bắt đầu đập “thình thịch”, cô biết, loại cảm giác này không tốt.

Cô thật sự không nguyện ý tin cái “Tiên đoán trong mơ” kia, nhưng cô lại không thể lừa mình dối người - ba chuyện trước xảy ra không thể nào là trùng hợp được, điều này người ngốc cũng nhìn ra.

Ôn Diên bắt đầu lo lắng, đột nhiên cô cảm thấy, khí trời hôm nay quá

thực là có điềm là lạ, khí trời oi bức khác thường, đến một cơn gió nhẹ cũng không có - đây chẳng lẽ là báo hiệu trước khi động đất đến?

Ôn Diên nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là ba giờ bốn mươi phút chiều.

Sau khi do dự hai phút đồng hồ, Ôn Diên quyết định - thà rằng tin là có, không chịu tin là không. Cô ở tầng 15, không thể liều lĩnh với nguy hiểm này được.

Điều đầu tiên Ôn Diên nghĩ đến, là nhất định phải nhanh chóng thông báo cho chồng cùng con trai, cô liền bấm số điện thoại di động của chồng.

“Em yêu, có chuyện gì không?” Sau khi điện thoại thông, chồng của Ôn Diên là Hàn Dục liền hỏi.

“Em...” Ôn Diên cầm ống nghe điện thoại mới phát hiện cô hoàn toàn không biết bắt đầu nói từ đâu.

“Sao vậy?”

“Anh... Bao giờ thì về nhà?”

“Hả, đúng rồi, hôm nay anh không ăn cơm tối, anh cùng đại biểu mấy công ty nước ngoài phải ký kết chuyện làm ăn, thuận tiện ăn cơm luôn, em cũng không cần chờ anh.”

“Cái gì? Anh không về nhà?” Ôn Diên nóng nảy.

“Sao vậy? Cũng không phải lần đầu tiên. Hôm nay em có chuyện gì vậy?”

“Hôm nay trước giờ cơm tối anh phải trở về! Em muốn nói với anh một chuyện quan trọng!”

“Xảy ra chuyện gì vậy? Em cứ nói luôn đi.”

“... Em nhận được một tin, bảy giờ tối hôm nay sẽ có một trận động đất.”

“Cái gì? Động đất?” Hàn Dục bị lý do này làm cho không biết nên khóc

hay nên cười: “Theo anh được biết thì hôm này không phải ngày cá tháng tư.”

“Em không nói đùa! Là sự thật!”

“Làm sao em biết? Cục động đất còn chưa đo lường được sự việc này mà em đã phát hiện ra rồi sao?”

“Không phải là em, là...” Ôn Diên chỉ có thể kể lại câu chuyện xảy ra vào buổi chiều một lần nữa.

Sau khi nghe xong, Hàn Dục trầm mặc vài giây đồng hồ: “Bình hoa đó đúng là buổi sáng anh thay nước xong quên không cầm về phòng đọc sách, nhưng anh cảm thấy những thứ này chỉ là trùng hợp thôi.”

“Còn hai câu chuyện lúc trước thì sao? Cũng là trùng hợp?”

“Trên thế giới này vốn có một số việc rất khéo, em quá để ý rồi.”

“Chẳng lẽ anh không để ý chút nào sao?”

“Nghe này, Ôn Diên, anh tin suy đoán của em, nhưng anh không thể bởi vì loại nguyên nhân này mà từ chối sự sắp xếp của công ty. Chuyện tối hôm nay đối với công ty, đối với anh đều rất quan trọng. Em hiểu không?”

“Nhưng...”

“Được rồi, anh không thể gọi điện thoại được nữa, bây giờ là thời gian làm việc, gặp em sau.” Hàn Dục cúp điện thoại.

Ôn Diên không thuyết phục được chồng, lại tranh thủ thời gian bấm số điện thoại trường học của con trai.

Con trai Ôn Diên tên là Hàn Minh, đang ở trong ký túc xá của trường trung học, chỉ có thứ bảy mới được trở về nhà, hôm nay là thứ ba.

Sau khi tìm chủ nhiệm lớp của con trai, Ôn Diên nói nhất định phải trò chuyện cùng con trai ngay lập tức.

“Chị chờ một chút, tôi đi gọi cháu ngay.” Chủ nhiệm lớp nói.

Mấy phút đồng hồ sau, Hàn Minh nhận điện thoại: “Mẹ, có chuyện gì không?”

“Con trai, nghe mẹ nói, buổi chiều hôm nay sau khi tan học con lập tức về nhà, mẹ sẽ xin phép nghỉ với cô giáo của con.”

“Tại sao ạ? Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Con đừng hỏi nữa, cứ làm theo mẹ nói!”

“Không được, buổi tối hôm nay là sinh nhật bạn con, chúng con đã hẹn sẽ tổ chức trong phòng ngủ!”

“Nghe lời mẹ! Sinh nhật bạn bè có được coi là quan trọng không!”

“Vậy mẹ cũng không nói mẹ có chuyện gì quan trọng!”

“Mẹ...” Ôn Diên không biết nên nói như thế nào, cô đoán nếu như nói điều này ra thì con trai chắc chắn sẽ không tin.

“Mẹ, không có việc gì thì con tắt điện thoại đây, con còn phải về đi học nữa!”

“Này, chờ đã...” Không đợi Ôn Diên nói xong, con trai đã cúp điện thoại.

Ôn Diên đặt mông ngồi xuống ghế sofa, cô cảm thấy thật trợ trọi.

Cô lại nhìn thời gian một lần nữa, đã hơn bốn giờ.

-----oOo-----

Chương 22: -2: Ngoại truyện 1(tiếp)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ôn Diên lòng nóng như lửa đốt, cô cẩn thận cân nhắc thêm vài phút nữa, phát hiện chỉ có tự mình đến công ty thuyết phục chồng, sau đó mới có

thể cùng anh thuyết phục con trai.

Không có nhiều thời gian suy nghĩ, Ôn Diên lập tức đi thang máy xuống lầu, mở cửa ô tô ở bãi đỗ xe ra, chạy như bay đến công ty của chồng.

Mười lăm phút sau, Ôn Diên chạy tới văn phòng của chồng cô để tìm anh.

“Sao em lại tới đây?” Mặt Hàn Dực lộ vẻ giận dữ: “Hôm nay em định làm tới cùng có đúng không?”

“Anh không suy nghĩ cho anh, nhưng con trai của anh mà anh cũng mặc kệ sao?”

“Nhưng em muốn anh làm sao mà tin vào cái suy đoán không có đầu đuôi đây được cơ chứ? Thật là nực cười!”

“Cái gì mà không có đầu đuôi? Dường như những điều Chu Linh mơ thấy đều linh nghiệm hết rồi! Rốt cuộc anh muốn thế nào mới tin đây?”

“Tất cả đều linh nghiệm sao? Cô ta còn mơ thấy thứ gì nữa?” Hàn Dực không kiên nhẫn hỏi.

“Cô ấy mơ thấy chồng cô ấy đi công tác, mơ thấy buổi chiều em gọi điện thoại cho cô ấy, mơ thấy hôm nay em đánh vỡ một cái bình hoa màu xanh, còn mơ thấy cô ấy đã chết, cuối cùng là một trận động đất xảy ra!”

“Chờ một chút, em nói cô ta mơ thấy mình đã chết? Điều này có vấn đề.”

“Cái gì?”

“Trên thực tế, hiện tại Chu Linh vẫn sống rất tốt, không phải sao? Cô ta cũng chưa chết. Em còn nói tất cả giấc mơ của cô ta đều linh nghiệm?”

“Có lẽ... Không phải chuyện nào cũng chuẩn như vậy... Thế nhưng...” Ôn Diên phát hiện mình không có cách nào tự bào chữa.

“Được rồi, Ôn Diên, đừng có làm phiền anh nữa, anh còn rất nhiều chuyện bận rộn. Chúng ta cũng không còn là trẻ con nữa rồi.” Sau khi nói xong Hàn Dực liền cầm một chồng tài liệu rời khỏi văn phòng.

Ôn Diên cảm thấy hết cách, cô đơn độc đi ra khỏi công ty của chồng. Cô không biết tiếp theo nên làm cái gì.

Sau khi ở trong ô tô thêm vài phút đồng hồ nữa, Ôn Diên cảm thấy bây giờ chỉ còn cách đến nhà của Chu Linh, hỏi lại rõ ràng mọi chuyện, trừ cách đó ra cô không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn.

Chỉ mất mười phút đồng hồ, Ôn Diên đã lái xe đến trước nhà Chu Linh, đây là một góc có chút vắng vẻ so với khu thành thị.

Ngay tại lúc Ôn Diên đang cân nhắc xem nên dừng xe ở chỗ nào, cô phát hiện một người phụ nữ đeo ví da đi từ trong tòa nhà ra - đó chính là Chu Linh. Rất rõ ràng, cô ấy là muốn đến một nơi an toàn để lánh nạn.

Ôn Diên nhìn thấy bóng lưng vội vã rời đi của Chu Linh, đang định kéo cửa kính xe xuống để gọi cô ấy, đột nhiên - một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô.

Cô nghĩ rằng, có một cách để chồng cô có thể tin đây là sự thật - chỉ cần Chu Linh chết đi là có thể chứng minh câu chuyện thứ tư cũng linh nghiệm, như thế anh ấy sẽ không còn lý do gì để không tin những chuyện phát sinh sau đó nữa.

Ý nghĩ này khiến não Ôn Diên ứ máu, nhưng cô biết, cô không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ. Cô nhìn xung quanh, đây là một con đường nhỏ yên tĩnh, không có cửa hàng, cũng không có người đi đường.

Ôn Diên quyết định chắc chắn, bỗng nhiên nhấn thật mạnh chân ga phóng xe về phía Chu Linh, lúc xe hơi cách Chu Linh chỉ còn hai mét, Chu Linh liền cảm thấy không đúng, cô ấy quay đầu lại, thấy Ôn Diên ở trong xe.

Nhưng đã muộn, Chu Linh đáng thương thậm chí còn chưa kịp kêu thành tiếng thì đã bị đâm bay xa năm mét, cô ấy ngã sấp xuống đất, máu tươi chảy ra khỏi khóe miệng.

Ôn Diên hốt hoảng nhìn thấy thi thể Chu Linh qua cửa sổ xe, cô lập tức rời khỏi hiện trường - theo cô đoán, không có ai nhìn thấy vụ tai nạn xe cộ này.

Ôn Diên lái xe một mạch về nhà, ở bãi đỗ xe kiểm tra đầu xe - không có dấu vết va chạm, cô nhẹ nhàng thở hắt ra.

Không có thời gian dừng lại. Cô nhìn đồng hồ, đã 5 giờ 10 phút.

Ôn Diên ngồi taxi đi tới hiện trường vụ tai nạn vừa rồi, con đường nhỏ kia đã đầy xe cứu hộ, xe cảnh sát cùng dân chúng vây xem chặt như nêm cối, cô biết - thi thể Chu Linh đã bị phát hiện rồi.

Ôn Diên lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của chồng, điện thoại vừa thông, cô giả bộ kinh ngạc, giọng nói đầy nghẹn ngào: “Hàn Dục? Anh không tin có chuyện gì vừa xảy ra đâu! Ôi trời ơi!”

“Sao thế?”

“Vừa rồi em đi ngang qua nhà Chu Linh, vậy mà phát hiện dưới nhà cô ấy có đầy người, còn có xe cảnh sát và xe cấp cứu... Em chen vào để nhìn, trời ạ! Là Chu Linh! Cô ấy đã chết!”

“Cái gì! Điều em nói là sự thật?”

“Anh lập tức lái xe tới nhìn đi! Bây giờ cảnh sát đang xử lý hiện trường.”

Hàn Dục trầm mặc vài phút: “Em chờ anh, anh lập tức tới ngay!”

Mười phút sau, Hàn Dục mở cửa xe công ty vừa tới hiện trường, đúng lúc anh thấy cảnh sát đưa thi thể Chu Linh đặt vào xe cấp cứu.

“Trời ạ, thật sự xảy ra rồi! Cô ấy chết như thế nào vậy?” Hàn Dục hoàn toàn không thể tin được tất cả mọi chuyện.

“Có lẽ là tai nạn xe cộ, em không dám chắc.” Ôn Diên chảy nước mắt nói.

“Em vừa mới nói... Cô ấy đoán được mình sẽ chết trong mộng?”

“Đúng! Đây là câu chuyện thứ tư cô ấy mơ thấy, cũng đã linh nghiệm! Tiếp theo...”

“... Em nói là, trận động đất kia? Chẳng lẽ... Thật sự sắp xảy ra?”

“Anh đừng tự lừa gạt mình nữa, chẳng nhẽ đây còn là trùng hợp sao?”

Hàn Dục cau mày nghĩ một lúc, lớn tiếng nói: “Chúng ta không thể mạo hiểm, phải đi đón con trai ngay lập tức!”

“Đúng vậy, ngay bây giờ! Anh nói gì với công ty?”

“Anh lập tức gọi điện thoại xin nghỉ!” Hàn Dục lấy điện thoại di động ra gọi cho cấp trên ở công ty nói bệnh viêm ruột cấp tính của anh tái phát.

“Chúng ta nhanh chóng đến trường của Hàn Minh!” Hàn Dục nhìn đồng hồ đeo tay, đã sáu giờ, anh gầm lên: “Trận động đất trong giấc mơ của Chu Linh xảy ra lúc mấy giờ? Bảy giờ sao?”

“Đúng! Chúng ta nhanh lên!” Ôn Diên hét lớn.

Hai người tranh thủ thời gian ngồi vào xe hơi, phóng như bay đến trường học của con trai - đó là một trường học xây ở ngoại ô thành phố, nhanh nhất cũng phải nửa tiếng.

Sau khi vượt qua ba cái đèn đỏ liên tiếp, vợ chồng Hàn Dục cũng đã đến trường học của con trai, hai người bọn họ phát hiện Hàn Minh đang đánh cầu ở sân thể dục.

Hàn Minh trông thấy cả cha lẫn mẹ đều tới thì kinh ngạc hỏi: “Cha, mẹ, sao hai người...”

“Không có thời gian giải thích! Đi thôi!” Hàn Dục cùng Ôn Diên kéo con trai đi, những người khác trên sân tập thì trợn mắt há hốc mồm nhìn ba người một nhà đang hoảng hốt lo sợ.

Sau khi Hàn Dục cố gắng viện một lý do tùy tiện với bảo vệ trường học thì liền kéo con trai lên xe, phóng nhanh về phía ô đất trống ở vùng ngoại ô.

Hiển nhiên Hàn Minh đã bị những hành động của cha mẹ dọa sợ, cậu không hiểu hỏi: “Hai người có thể nói cho con biết, có chuyện gì xảy ra không?”

“Đừng nói chuyện! Lát nữa sẽ biết ngay thôi!” Ôn Diên ôm lấy con trai.

Xe dừng lại ở một bãi đất trống rộng lớn, Hàn Dục ngấm nhìn bốn phía - phát hiện không có bất kỳ tòa nhà nào có thể sụp đổ. Anh mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn đồng hồ một lần nữa, đã 6 giờ 55 phút.

Ba người cùng không nói một câu ngời trong xe, dường như đang đợi trời cao xét xử.

Hàn Minh nghĩ trong lòng, đây là một ngày quý dị nhất trong đời cậu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng, bảy giờ đã đến.

Dường như Ôn Diên cùng Hàn Dục đều rất căng thẳng, bọn họ hoảng sợ quan sát sự thay đổi của bốn phía xung quanh.

Nhưng 5 phút trôi qua, vẫn sóng yên biển lặng.

Ôn Diên không nhịn được nữa, cô bắt lấy cánh tay Hàn Dục: “Chẳng lẽ... sẽ không xảy ra sao?”

Hàn Dục đang chuẩn bị quay đầu nói gì đó, đột nhiên cảm giác mặt đất rung động mãnh liệt, ngay sau đó truyền đến những tiếng vang âm âm - động đất thật sự xảy ra!

Tuy đã sớm chuẩn bị, nhưng Ôn Diên vẫn cực kỳ hoảng sợ, cô ôm lấy con trai hét lớn - đây là lần đầu tiên bọn họ trải qua động đất.

Nhưng đại khái chỉ có mười mấy giây, động đất liền ngừng lại - dường như trận động đất “to lớn” trong miệng Chu Linh cũng không hề mãnh liệt như trong tưởng tượng.

Hàn Dục và Ôn Diên vẫn ở trong trạng thái lo lắng, bọn họ không thể xác định động đất đã thật sự kết thúc hay chưa.

Ngược lại Hàn Minh lại hưng phấn: “Cha, mẹ! Hai người thật sự là thần, vậy mà lại có thể đoán trước động đất.”

Nửa tiếng sau, cuối cùng Hàn Dục phán đoán động đất đã kết thúc - cái

này nhiều nhất cũng chỉ được coi là một trận động đất cỡ trung, cũng không gây ra bất cứ tai nạn gì.

Hàn Dục thở dài: “Xem ra, tuy Chu Linh tiên đoán chuẩn xác, nhưng lại nói quá phóng đại, chỉ là một trận sợ bóng sợ gió.”

“Mẹ, sao hai người lại biết sẽ có động đất?” Hàn Minh hỏi.

“Trở về rồi nói.” Trong nháy mắt đột nhiên Ôn Diên cảm giác cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Ăn tối xong về đến nhà, Ôn Diên phát hiện ngoại trừ mấy cái chén, cái bình bị vỡ ra thì trong nhà cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Hàn Minh vẫn không ngừng hỏi bí mật “tiên đoán động đất”, Ôn Diên một câu cũng không muốn nói, tắm rửa xong rồi ngủ sớm.

Nằm ở trên giường, Ôn Diên cảm thấy có cái gì đó chần chừ trước ngực. Bây giờ cô đã bắt đầu sợ - trời ạ, vậy mà cô giết người rồi! Hơn nữa còn là bạn của cô!

Tuy Chu Linh cũng không phải bạn bè có quan hệ cực tốt, mặc dù để cứu người nhà của mình, thế nhưng, cô ấy thực sự cũng chết quá oan - nhất là khi sau khi cô biết thì ra cơn động đất này cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Ôn Diên nằm trên giường run lẩy bẩy: Nếu cảnh sát phát hiện hung thủ là cô thì sao? Lúc ấy thật sự không có người nhìn thấy? Không để lại manh mối gì? Ôn Diên hối hận vì hành động xúc động lúc ấy của chính mình.

Cuối cùng, cô bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ một chút: Cảnh sát không có lý do gì để hoài nghi cô - chuyện trước khi Chu Linh chết có gọi điện cho cô trừ người trong nhà hẳn là không còn ai biết; hơn nữa, coi như cảnh sát điều tra ra cô đâm chết Chu Linh, cũng có thể giải thích đây là một vụ tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, không có người nào có chứng cứ chứng minh là cô cố ý giết người - động cơ đó, sẽ không có bất kỳ ai biết.

Nghĩ tới điều này, Ôn Diên cảm giác khá hơn nhiều, cô chuẩn bị ngủ,

hôm nay thật sự đã giày vò đủ rồi.

Đúng lúc này, Ôn Diên nghe được tiếng chuông cửa truyền đến từ phòng khách, cô giống như một chú chim sợ cành cong lập tức ngồi dậy.

Hàn Dục mở cửa, đứng ở cửa là hai cảnh sát đang mặc đồng phục.

“Đây là nhà của Ôn Diên sao?” Người cảnh sát cao hơn hỏi.

“Đúng vậy, các anh...” Hàn Dục cảm thấy không lành.

Ôn Diên đã mặc quần áo tử tế đi ra phòng khách, một cảnh sát khác có làn da ngăm đen nhìn thấy cô, hỏi: “Cô chính là Ôn Diên?”

Ôn Diên ra vẻ rất tinh táo nói: “Là tôi, các anh có chuyện gì không?”

“Chúng tôi nghi ngờ cô có liên quan tới vụ tai nạn xe cộ chiều hôm nay, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.” Người cảnh sát cao hơn xuất trình giấy chứng nhận ra.

“Cái gì?” Tim Ôn Diên đập loạn không ngừng, cô không nghĩ nhanh như vậy mà cảnh sát đã tìm tới cửa.

“Ôn Diên, em...” Hàn Dục giống như đã hiểu ra cái gì đó.

Ôn Diên không còn lựa chọn nào khác, cô bị cưỡng chế đưa đến Cục cảnh sát.

Ở phòng tra hỏi, người cảnh sát cao hơn đi thẳng vào vấn đề: “Buổi chiều hôm nay tại đường Tây Hoàn có xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, người chết là ai, cô có biết không?”

Ôn Diên cố giả vờ bình tĩnh gạt đầu: “Là bạn tốt Chu Linh của tôi, tại sao các anh... nghi ngờ tôi lái xe đâm cô ấy?” Ôn Diên suýt chút nữa nói thành “Sao các anh lại biết là tôi lái xe đâm cô ấy?”

Người cảnh sát cao hơn không để ý đến câu hỏi của cô, anh ta hỏi: “Tại sao cô biết cô ấy xảy ra tai nạn xe cộ?”

“Sau khi rời khỏi công ty của chồng tôi, tôi đi dạo một mình trên đường,

đúng lúc đi đến gần nhà Chu Linh liền thấy rất nhiều người cùng xe cộ đang vây xem, tôi chen vào thì nhận ra là cô ấy.”

“Cô có thể nhìn ra cô ấy bị xe gì đâm chết không?”

“Tôi không biết. Nhưng tôi có thể khẳng định rằng lúc ấy tôi không lái xe.”

Người cảnh sát cao hơn nhìn Ôn Diên một cái, ánh mắt kia khiến cô không rét mà run: “Chúng tôi nhận được cuộc báo án vào lúc 5 giờ 5 phút, ai có thể chứng minh trước đó cô không lái xe?”

“Ừm... Để tôi nghĩ lại, có lẽ...”

“Được rồi, đừng giả vờ nữa.” Người cảnh sát cao hơn nhìn thẳng vào mắt cô: “Buổi chiều chúng tôi đã điều tra những đồng nghiệp trong công ty chồng cô, trong đó có ba người đều nói đã tận mắt thấy cô lái xe tới cổng công ty lúc bốn giờ hơn, mười phút sau cô lái xe rời đi, cô còn nói lúc đó cô không lái xe?”

Đột nhiên đầu Ôn Diên giống như vừa bị một thứ gì đó đánh trúng, cứ vang lên ong ong.

“Cô còn không có ý định nói thật sao?”

“Được rồi, tôi thừa nhận, lúc ấy tôi có lái xe, là tôi đâm cô ấy. Nhưng không phải tôi cố ý! Lúc đầu tôi định đến nhà cô ấy tìm cô ấy, nhưng sau đó tôi lại thấy cô ấy trên đường, tôi muốn lái xe tới gọi cô ấy, không nghĩ rằng... Tôi nhất thời bối rối, lại đạp sai chân ga... Anh biết đấy, tôi không thường xuyên lái xe, kỹ thuật lái xe của tôi cũng không tốt.”

“Nói dối không tệ, dường như tôi sắp tin rồi đấy.” Viên cảnh sát cao hơn cười lạnh nói.

“Thưa anh,” Đột nhiên Ôn Diên nghiêm mặt nói, “Anh không có lý do gì để tin những lời tôi nói không phải sự thật, anh có bằng chứng chứng minh tôi cố ý đâm cô ấy sao?”

“Đương nhiên tôi có, tôi biết cô sẽ nói như vậy mà.” Người cảnh sát cao hơn lấy một cái quyển sổ màu nâu nhỏ trong túi tài liệu ra, đưa cho Ôn

Diên: “Cô xem cái này đi.”

Ôn Diên nhận lấy quyển sổ, đây là một cuốn sổ rất phổ thông, cô lật vài trang phía trước ra, nhìn một cái liền biết đây là nét chữ của Chu Linh.

Quyển sổ này mới viết được vài trang, đa số là để viết những thứ chuẩn bị để khỏi quên. Ôn Diên lật mấy trang về sau, phát hiện có một trang viết như thế này:

“Đêm qua, tôi mơ một cơn ác mộng, những việc xảy ra trong mộng vậy mà đều được tái hiện vào ngày hôm nay! Đầu tiên là Trương Nguyên (chồng của Chu Linh) được cử đến Quảng Châu họp, sau đó đúng hai giờ chiều Ôn Diên gọi điện thoại tới, những điều này đều giống như đúc trong mơ! Tôi còn mơ tới một trận động đất rồi cuối cùng chính tôi sẽ chết, trời ạ! Những điều này đều sẽ xảy ra sao?”

“Sau khi Ôn Diên gọi điện thoại tới, tôi đã nói những việc này cho cô ấy, cô ấy an ủi tôi, tôi cảm giác đã khá lên nhiều. Nhưng sau khi cúp điện thoại, tôi vẫn cảm thấy rất bất an, luôn có cảm giác sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Tôi nằm trên giường hồi tưởng lại những nội dung ở trong mơ - rốt cuộc tôi sẽ chết như thế nào?”

“Cuối cùng, tôi nhớ tới một số chi tiết. Tuy tôi không nhớ rõ mình chết như thế nào, nhưng lại nhớ trước khi chết tôi đã nhìn thấy một người - là Ôn Diên! Trời ạ! Lại là cô ấy! Bây giờ tôi đã nhớ rõ, sau khi nhìn thấy mặt của Ôn Diên ở trong mộng, tôi liền nằm trên mặt đất, máu tươi chảy xuống từ khóe miệng.”

“Tôi rất sợ, tôi không biết cái chết của tôi có liên quan gì tới cô ấy, chẳng lẽ cô ấy giết tôi? Nhưng cô ấy làm vậy vì điều gì? Sao cô ấy lại giết tôi? Tôi càng nghĩ càng sợ, cuối cùng nhớ đến việc có thể cô ấy sẽ tới nhà tìm tôi - tuy nhiên tôi cho rằng cô ấy hoàn toàn không có lý do để giết tôi, nhưng trực giác nói cho tôi biết, những điều tôi nhìn thấy trong mộng hoàn toàn đúng! Đây không phải lần đầu tiên nữa rồi!”

“Cuối cùng, tôi quyết định rời khỏi nhà, để tránh Ôn Diên tới nhà tìm tôi, cũng để trốn tránh trận động đất này, tôi nhất định phải đến một nơi an toàn.”

Ôn Diên đọc xong, cô ngây ngốc ngồi đó, không nói gì.

“Cô không nghĩ tới, Chu Linh dự cảm cô sẽ giết cô ấy, cho nên liền viết lên quyển sổ này, lúc chúng tôi đang kiểm tra di vật của cô ấy thì liền phát hiện ra nó.”

Cuối cùng thân kinh Ôn Diên cũng sụp đổ, cô lớn tiếng khóc lên: “Là tôi giết cô ấy! Để cho chồng cùng con trai tin lời tiên đoán của cô ấy là thật, để có thể tránh được trận động đất này, tôi... Chỉ là một ý nghĩ sai lầm, đã đâm chết cô ấy... Giống hệt như lời tiên đoán đó!”

“Những lời này cứ giữ lên tòa án đi.” Người cảnh sát cao hơn nói với hai viên cảnh sát đứng bên cạnh: “Dẫn cô ta đi.”

Sau khi Ôn Diên bị đưa đi, người cảnh sát da ngăm đen vẫn luôn ngồi bên cạnh người cảnh sát cao hơn liền nói: “Thưa sếp, vụ án này thực sự được phá quá đẹp! Thực ra, những điều viết trong quyển sổ đó không thể coi như bằng chứng được - nhưng cô ta lại thừa nhận... Trong sổ tất cả những vụ án mà chúng ta từng phá được, đây là vụ án quỷ dị nhất! Chúng ta phá án mấy chục năm cũng chưa từng gặp qua chuyện như thế này bao giờ, trên thế giới này thật sự có loại tiên đoán trong mơ sao?”

Nhưng người cảnh sát cao hơn lại không nói gì, dường như thân thể của anh ta đang run lẩy bẩy.

“Sếp, anh sao vậy? Không thoải mái sao?” Cảnh sát da ngăm đen hỏi.

Người cảnh sát cao hơn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh ta tràn ngập sự sợ hãi: “Linh nghiệm rồi... Tất cả đều linh nghiệm.”

“Cái gì?”

Người cảnh sát cao hơn lấy một tờ giấy từ trong túi quần ra, đưa cho trợ thủ của anh ta: “Thực ra, tờ giấy người phụ nữ kia vừa đọc không phải tờ cuối cùng, đây mới là nó.”

Viên cảnh sát da ngăm đen nghi ngờ nhận lấy tờ giấy đã được xé ra từ trong cuốn sổ, bên trên viết là:

“Trong mơ tôi đã thấy một việc, tôi không nói với Ôn Diên, là bởi vì tôi cảm thấy rất kì quái - vì sao tôi lại mơ thấy cô ấy bị cảnh sát bắt, sau đó

nhốt lại? Cái này có liên quan gì đó tới việc tôi mơ thấy mặt cô ấy sao? Nhưng càng đáng sợ hơn chính là - sau khi cô ấy bị bắt không bao lâu, thì trận động đất kia mới chính thức bùng phát! Trận động đất bảy giờ này chỉ mới là bắt đầu, buổi tối hôm nay, trận động đất chân chính mới xuất hiện, cả thành phố đều bị hủy diệt! Tôi nhất định phải rời đi ngay lập tức...”

“Đây là sự thực sao? Chẳng lẽ... Mọi chuyện còn chưa kết thúc?” Viên cảnh sát da ngăm đen nhìn cấp trên.

“Chúng ta nên làm gì? Người cảnh sát cao hơn run rẩy nói.

-----oOo-----

Chương 23: Ngoại truyện thứ hai: Bộ phim kinh dị

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cạch.” Chu Phong tắt tivi.

“Dạo gần đây phim kinh dị kém quá, toàn là những ý tưởng cũ, chẳng có chút gì mới mẻ cả.” Cậu vừa nói vừa tắt đầu DVD đi.

“Đừng than phiền nữa, là do chúng ta đã xem quá nhiều, có sợ đến đâu cũng không còn cảm giác nữa rồi.” Trang Hải nói.

“Điều này cũng đúng.” Lý Ngang tiếp lời: “Tao thấy cả trường học cũng không tìm được ai giống ba đưa tụi mình, đều thích xem phim kinh dị như vậy, những cửa hàng băng đĩa xung quanh đây đều bị chúng ta thuê gần hết rồi.”

Chu Phong nằm chết dí trên giường của mình, hai tay vòng ra sau làm gối đầu: “Ai bảo cuộc sống đại học nhàm chán như vậy, không xem phim kinh dị để kích thích thần kinh một chút thì tao cũng sớm chết ngạt mất thôi.”

“Vấn đề là bây giờ còn phim gì có thể dọa được chúng ta nữa? Đêm nào cũng xem, thần kinh cũng chết lạng rồi.” Trang Hải cười nói.

“Ừm, cũng đúng, hôm nọ tao đi ngang qua cửa sau trường học thì nhìn thấy cạnh nhà họ Liễu mới mở một cửa hàng băng đĩa, hình như toàn là phim mới, nếu không chúng ta tới đó xem một chút?” Lý Ngang đề nghị.

“Đi thôi!” Tinh thần Chu Phong tinh táo: “Dù sao buổi tối hôm nay cũng nhàn rồi không có chuyện gì để làm.”

Trang Hải cũng không có ý kiến, thế là ba người lập tức đi ra ngoài.

Chu Phong, Trang Hải cùng Lý Ngang đều là bạn học cùng trường đại học, tuy ba người không học cùng ngành với nhau, nhưng lại có chung một sở thích - đó chính là xem phim kinh dị. Bọn họ cho rằng đây chính là chút kích thích còn sót lại trong cuộc sống sinh hoạt vô vị này. Ba tháng trước, bọn họ cùng thuê phòng trọ này ở ngoài trường, sau đó, dường như tối nào bọn họ cũng xem phim kinh dị để giết thời gian.

Cửa tiệm kia cũng không xa, đi bộ mười phút đồng hồ đã đến nơi.

Là một cửa hàng nhỏ. Trên kệ trưng bày các loại phim điện ảnh, phim truyền hình, DVD, CD. Phần lớn là cho thuê, nhưng cũng có bán. Có lẽ vì mới khai trương không lâu nên việc buôn bán trong tiệm rất vắng vẻ, chỉ có một mình ông chủ ngồi trong đó. Đó là một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi, đầu tóc rối bời cùng râu ria xồm xoàm khiến cho anh ta trông càng thêm tiều tụy so với tuổi thật của mình.

“Ông chủ, chỗ này có phim kinh dị không?” Chu Phong đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Phim ma?” Nhìn thấy có khách đến tiệm, ông chủ cười chào đón: “Có chứ, toàn bộ bên này này.” Anh ta chỉ vào một loạt đĩa CD nói.

“Không phải phim ma, mà là phim kinh dị, cũng có thể gọi là horror movies. Đa số phim ma đều không có nhiều kỹ xảo, phim kinh dị thì lại rất có chiều sâu.” Trang Hải học ngành tiếng Trung xóa nạn mù chữ giúp ông chủ, cậu không muốn người khác coi thường trình độ của mình.

“A, tôi không hiểu những thứ này, dù sao đều là những phim ma quỷ dọa người. Tự các cậu tới chọn đi.”

Ba người bắt đầu lựa chọn đĩa CD, nhưng chẳng được bao lâu, vẻ mặt

liền lộ ra vẻ thất vọng.

“Giống hết những bộ phim đã xem trước kia, không có gì mới cả.” Lý Ngang nói.

“Ông chủ, chỗ này chỉ có những bộ phim kinh dị như thế này sao? Có bộ nào cực kỳ kinh khủng hay không, giới thiệu cho chúng tôi đi.” Chu Phong vẫn chưa hết hy vọng.

“Các cậu muốn xem bộ phim kinh khủng nhất, vậy thì lấy mấy bộ này đi.” Ông chủ lôi mấy cái đĩa từ trong ngăn kéo ra: “Bởi vì bìa quá dọa người nên bình thường tôi không bày nó ra, sợ có một số khách hàng nhìn thấy thì không thoải mái.”

Bọn Chu Phong nhìn mấy cái đĩa một chút, theo thứ tự là: “Ngày tử vong”, “Zombie sống chuồng”, “Quý đêm”, “Quái vật ăn thịt người”. Đều lấy những cảnh máu me bạo lực làm chủ đạo và được xếp theo thứ tự tăng dần. Đây không phải những bộ phim bọn họ muốn.

“Xem ra, chúng ta lại phải thất vọng ra về thôi.” Lý Ngang vỗ vỗ vai Trang Hải cùng Chu Phong, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.” Đột nhiên ông chủ gọi bọn họ lại: “Các cậu... thực sự muốn xem thể loại phim có thể dọa chết người?”

Mấy người khẽ giật mình, Trang Hải nhíu mày. Lúc chủ tiệm nói câu này, cậu nhìn thấy trong mắt để lộ ra chút thần sắc quái dị.

“Nghe như anh còn giữ lại bộ phim nào chưa đưa cho chúng tôi vậy?” Chu Phong xoay người nói.

“Chỗ tôi có một bộ phim, có lẽ sẽ hợp khẩu vị của các cậu, chỉ là...” Ông chủ lộ ra vẻ do dự, muốn nói lại thôi.

“Làm sao?” Chu Phong hứng thú.

“Tôi cảm thấy bộ phim này thực sự kinh khủng. Hơn nữa, còn có chút kỳ quái... Ai, tôi không biết có nên giới thiệu cho các cậu không.”

Chu Phong cười ha hả: “Anh sẽ không lo lắng ba nam sinh như chúng tôi

thật sự sẽ bị bộ phim kinh dị này hù chết chứ?”

Chủ tiệm để lộ vẻ mặt nghiêm túc: “Có lẽ, sau khi các cậu xem xong mới biết, để các cậu tự cảm nhận sự sợ hãi thực sự, cũng không phải là chỉ là trong phim...”

“Mà chính nó sẽ ám ảnh tâm lý cùng đè nén tinh thần? Chúng tôi rất thích kiểu phim này, nhanh lấy ra đi.” Chu Phong có chút không thể chờ đợi.

“Được rồi, các cậu chờ một chút.” Ông chủ trèo lên tầng hai thông qua cái cầu thang chật hẹp, một phút sau, anh ta cầm một chồng đĩa CD xuống.

Không có ảnh bìa, bên trên đĩa CD cũng không có hình vẽ in ấn gì cả, chỉ có hai chữ ở ngay chính giữa: The Ring.

Chu Phong trông thấy mấy chữ này, nhin không được kêu to lên: “Ông chủ! Anh đùa tôi à? Hóa ra là bộ phim ‘The ring’ cũ rích này? Lúc tôi học trung học đã xem qua rồi!”

“Cái gì? ‘The ring’? Ông chủ, anh cũng thật biết nói đùa.” Lý Ngang cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Chủ tiệm nháy nháy mắt: “Bộ phim ‘The ring’ này có mấy phiên bản, các cậu có biết không?”

“Bản Nhật và bản Mỹ - tiếc là chúng tôi đã xem hết rồi.” Trang Hải nói.

“Vậy tôi cam đoan với các cậu, đây chắc chắn là phiên bản mà các cậu chưa từng xem.”

“Nó là phiên bản gì thì sao chứ, cũng chỉ là nội dung và cốt truyện kia thôi, có gì mới đâu.” Trang Hải nói.

“Không, không giống nhau. Các cậu phải xem mới biết, thế nào? Có muốn chồng đĩa này không?”

“Vậy thì thử một chút đi, xem nó thần bí như nào.” Lòng hiếu kỳ của Chu Phong bùng phát. Cậu thanh toán tiền, chuẩn bị cầm đĩa đi.

“Chờ một chút.” Lúc ba người sắp ra khỏi cửa, ông chủ lại gọi bọn họ một lần nữa: “Các cậu phải nhớ kỹ, là chính các cậu muốn xem bộ phim này. Nếu như có chuyện gì xảy ra... Các cậu cũng không nên trách tôi.”

Ba người liếc nhau một cái. Chu Phong cười ha hả, cậu quay đầu lại nói với chủ tiệm: “Yên tâm đi, chúng tôi sẽ tự mình ứng phó với ác quỷ!”

Sau khi ra khỏi cửa, Trang Hải nhớ lại vẻ mặt quỷ dị của chủ tiệm, có chút không hiểu hỏi: “Bọn mày thử nói xem, ông chủ này là có ý gì? Xem một bộ phim thì có chuyện gì xảy ra cơ chứ?”

“Tao chỉ có thể nói, anh ta có thiên phú làm diễn viên. Tao nên một không khí không tệ, đúng không?” Chu Phong nói.

“Thế nhưng, nói đùa cũng phải có giới hạn chứ, mày nhìn dáng vẻ cuồng cuồng vội vã của anh ta mà xem, khiến cho trong lòng tao cũng có chút sợ hãi rồi.” Trang Hải nói.

“Lời như vậy mà cũng được nói ra từ trong miệng mày sao?” Lý Ngang ra vẻ kinh ngạc: “Không phải trước kia phim có khủng bố đến đâu cũng không dọa được mày à?”

Trang Hải lấy tay nâng cằm: “Nhưng, lần này tao cứ có cảm giác kỳ quái...”

“Được rồi, bây giờ chúng ta đi ăn cơm tối, sau đó về xem chẳng phải sẽ biết sao?” Chu Phong nói.

“Ăn cái gì?” Lý Ngang hỏi.

“Lần trước quán kia có canh thịt dê, có nhớ không? Hương vị tươi ngon, đến bây giờ tao vẫn không quên được mùi vị đó.” Chu Phong nuốt nước miếng một cái.

“Vậy hai chúng mày đi ăn đi.” Lý Ngang nhún vai: “Tao không quen ăn thịt dê, về úp mì ăn liền là được rồi.”

“Đương nhiên... Chúng ta cũng có thể ăn cái khác.” Chu Phong nói.

“Không cần, đêm nay tao muốn ăn mì tôm, để tao mang đồng đĩa về trước cho.” Lý Ngang nói xong phát phát tay về phía hai người, rồi đi trước.

“Vậy được rồi, chúng ta đi ăn.” Chu Phong nhìn Trang Hải nói.

Trang Hải gật đầu, hai người đi về phía quán thịt dê.

Bốn mươi phút sau, Chu Phong cùng Trang Hải ưỡn bụng trở về ký túc xá.

Vừa dùng chìa khóa mở cửa, hai người liền phát hiện Lý Ngang đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt nghiêm túc, con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm về phía bọn họ. Trang Hải bị dọa đến mức kêu lên một tiếng.

“Mày gặp quỷ à? Trùng to mắt nhìn chăm chăm chúng tao làm gì?” Chu Phong đi lên trước hỏi Lý Ngang.

“Vừa rồi chúng mày có gọi điện thoại về hay không?” Đột nhiên Lý Ngang hỏi.

Chu Phong cùng Trang Hải liếc mắt nhìn nhau: “Điện thoại? Chúng tao không gọi.”

Lý Ngang đứng lên: “Chúng mày thật sự không gọi?”

“Mày sao thế? Bọn tao lừa mày làm gì?” Trang Hải cảm thấy kỳ quái.

Lúc này, Chu Phong phát hiện thân thể Lý Ngang run rẩy, trong mắt toát lên vẻ kinh khủng, giống như là gặp chuyện gì rất đáng sợ.

“Này, mày sao thế?” Chu Phong nắm lấy bả vai Lý Ngang.

“Tao vừa mới trở về, muốn xem cái đĩa này trước một chút, tao liền nhìn thấy... Sau đó, tao nhìn thấy...” Bờ môi Lý Ngang không ngừng run rẩy, cuối cùng không nói được nữa.

“Mày nhìn thấy cái gì?” Trang Hải vội vàng hỏi.

“Chúng mày... tự xem đi.” Lý Ngang dứt đĩa CD vào đầu DVD, rồi lùi về

phía ghế sofa, mệt mỏi rục thân thể lại.

Chu Phong cùng Trang Hải lại liếc nhìn nhau, bọn họ không hiểu lời nói quái dị và hành động này của Lý Ngang là có ý gì.

“Chúng mày cũng ngồi lại đây đi, sắp bắt đầu rồi.” Lý Ngang nhíu chặt lông mày nói.

Chu Phong cùng Trang Hải ngồi lên ghế sofa, ba người bắt đầu nhìn về phía tivi.

Ngay từ đầu hình ảnh chỉ có một màu đen, tiếp theo liền xuất hiện một số bóng tuyết, mấy phút đồng hồ sau, cuối cùng bọn họ cũng thấy được một số hình ảnh mơ hồ.

Trên màn hình xuất hiện bóng lưng của một người phụ nữ tóc dài, cô ngồi trước một chiếc gương hình tròn để chải đầu, từ hình phản chiếu bên trong tấm gương có thể lờ mờ đoán ra tuổi của cô ta - đây là một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi. Nhưng hiệu quả hình ảnh quá kém, hoàn toàn không nhìn rõ dung nhan của người phụ nữ đó.

Cô ta cứ như vậy chải mái tóc đen xinh đẹp, chải thật lâu, hoàn toàn không quay mặt lại.

Đột nhiên, ống kính thay đổi, người phụ nữ này đi đến bên vách núi, vươn người nhảy lên, rơi xuống một vực sâu.

Hình ảnh lại thay đổi, lần này là một cái giếng cổ, màn hình càng càng ngày càng gần, khi màn hình tivi chỉ còn mỗi chiếc giếng cổ, cái nắp trên chiếc giếng bỗng chậm rãi dịch chuyển mà không có bất kỳ người hay nhân tố nào tác động vào, bỗng nhiên, từ trong giếng, một cái tay duỗi ra, nắm lấy miệng giếng...

Chiều đến đây, trên màn hình tivi lại là một trận hoa tuyết.

Kiên nhẫn chờ đợi thêm vài phút nữa, Chu Phong đoán đĩa này đã thực sự hết rồi, liền lấy CD ra, tắt tivi cùng đầu DVD.

“Thế nào, cái đĩa này chỉ có hơn mười phút? Xem xong rồi thì sao?” Trang Hải vẫn chưa thỏa mãn lắm, cậu hỏi Lý Ngang đã xem qua một

lần.

Lý Ngang nhú chặt lông mày, không nói gì, giống như đang đợi chuyện gì đó xảy ra.

“Nhìn mày bị dọa kìa.” Chu Phong chế giễu nói, “Cái này không phải là nội dung trong phim ‘The ring’ sao? Rất rõ ràng, cái này là trò đùa dai của một người nào đó. Có ý gọi đến để dọa người. Không phải mày sẽ tin là thật chứ?”

“Thế nhưng, lúc tao vừa mới xem xong, chuông điện thoại liền vang lên, sau đó...”

Không đợi Lý Ngang nói xong, Chu Phong liền cắt lời cậu: “Đúng rồi, dựa theo nội dung cốt truyện trong ‘The ring’, bây giờ chúng ta đã xem hết phim, điện thoại nên vang lên, sau đó có một người ở trong điện thoại nói với mày ‘Bảy ngày sau mày sẽ chết’. Không phải mày muốn nói, vừa rồi mày thật sự nhận được cú điện thoại này chứ?”

Lý Ngang gằn từng tiếng nói: “Vừa rồi tao chắc chắn đã nhận được một cú điện thoại giống như vậy.”

“Đừng nói đùa, mày nghĩ rằng chúng tao sẽ tin sao? Vậy bây giờ chúng ta cũng đã xem xong, sao chuông điện thoại không vang lên?” Trang Hải nói.

Lý Ngang đang chuẩn bị nói cái gì, đột nhiên, tiếng chuông điện thoại chói tai từ bàn trà bên cạnh bọn họ vang lên.

Lý Ngang kêu lên một tiếng, theo phản xạ có điều kiện lùi về phía ngược lại so với phía có điện thoại.

Chu Phong cùng Trang Hải sững sốt một chút, bọn họ đều nhìn đối phương.

“Mày... Qua nghe đi...” Trang Hải đẩy Chu Phong.

Chu Phong chần chờ một lát, đi đến bên cạnh máy điện thoại, cầm ống nghe lên.

-----oOo-----

Chương 23: -2: Ngoại truyện thứ hai: Bộ phim kinh dị (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Xin hỏi bạn tìm ai?” Chu Phong hỏi.

Đầu bên kia điện thoại không có âm thanh, Chu Phong hỏi lại lần nữa:
“Này, bạn là ai?”

Vẫn không có âm thanh nào - Chu Phong cũng dứt khoát cầm ống nghe không nói lời nào.

Vài giây sau, Chu Phong nghe được ở đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh trầm thấp, nghe giống như một cô gái trẻ tuổi, cô nói một câu nghe không hiểu là gì.

“Cái gì? Bạn nói cái gì?” Chu Phong vội vã hỏi, nhưng đầu dây điện thoại bên kia đã vang lên tiếng “Tút, tut”.

Chu Phong đành phải cúp điện thoại, quay đầu nhìn về phía Trang Hải cùng Lý Ngang, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

“Ai gọi vậy, nói gì?” Trang Hải hỏi.

“Tao không biết, nghe giống như là một cô gái, cô ta chỉ nói câu, tao nghe không hiểu.”

“Cô ta nói từ gì? Mà nói lại đi!” Lý Ngang sốt ruột hỏi.

Chu Phong nghĩ một lúc: “Hình như là ‘nano kakan’.”

Nghe được từ này, bỗng nhiên mặt Lý Ngang trở nên tái nhợt, anh lẩm bẩm nói: “Quả nhiên...”

“Câu đó có ý gì?” Trang Hải sốt ruột hỏi.

Lý Ngang chậm rãi ngẩng đầu: “Đó là câu tiếng Nhật, ý là ‘Bảy ngày’.”

“Bảy ngày!” Chu Phong cùng Trang Hải đồng thời kêu to: “Đây không phải giống hết nội dung cốt truyện với The ring à?”

“Sao mà nghe hiểu được tiếng Nhật?” Trang Hải hỏi Lý Ngang.

“Mày quên tao học khoa ngoại ngữ à? Tao chọn học tiếng Nhật mà.” Lý Ngang nói.

“Mày vừa mới nói... Lúc trước sau khi xem xong mày cũng nhận được cuộc điện thoại này?” Chu Phong hỏi.

Lý Ngang gật gật đầu: “Cũng nói đúng câu này.”

Chu Phong ngồi xuống suy nghĩ một lát, rồi lại nhìn Lý Ngang: “Tao đoán, toàn bộ việc này là do mày làm trò quỷ, có đúng không? Mày muốn làm chúng tao sợ, cho nên sau khi chúng tao xem hết đĩa phim thì gọi điện thoại nói mấy lời đó với chúng tao.”

Lý Ngang cười khở lắc đầu, cậu chỉ chỉ cái bàn bên cạnh: “Điện thoại của tao vẫn luôn để trên đó, bọn mày có nhìn thấy tao tới đó gọi không?” Nói xong, cậu đi đến cạnh bàn lấy điện thoại đưa cho Chu Phong nhìn.

Trang Hải nhíu chặt mày nói: “Đầu tiên chúng ta phải tin rằng, không thể nào là ba người chúng ta gọi điện thoại tới được, bởi vì vừa rồi lúc điện thoại kêu ba người đều có mặt ở trong phòng, không có người nào cầm điện thoại di động cả, hơn nữa người ở đầu bên kia điện thoại còn nói một câu - điều này càng không có khả năng là do ba người chúng ta làm ra.”

Nghe đến đó, đột nhiên Lý Ngang nói: “Ngược lại mày vừa nhắc nhở tao, sẽ không phải là hai chúng mày thông đồng dọa tao đấy chứ - tuy chúng mày không cầm điện thoại, nhưng vừa rồi tao không ở cùng với chúng mày, chúng mày có thể hẹn với người nào đó, sau khi tao xem xong đĩa phim thì liền gọi điện cho tao.”

“Không có khả năng.” Trang Hải cắt ngang cậu ta: “Chúng tao chưa từng xem đĩa này, làm sao biết lúc nào nó sẽ kết thúc? Lúc điện thoại vang lên lần thứ hai, cũng là lúc đĩa phim vừa hết mới vang lên, nếu như trước đó bọn tao nhờ một người gọi điện thoại tới thì sao có thể phù hợp về mặt

thời gian như vậy?”

“Vậy còn mày?” Chu Phong hỏi Lý Ngang: “Trước đó mày đã xem một lần, biết cái đĩa này mất bao nhiêu phút đồng hồ, sau đó mày chỉ cần hẹn với một người, bảo người ta gọi điện đến sau khi chúng tao xem xong là được...”

“Nhưng sau khi bọn mày về tao mới cho đĩa vào! Làm sao tao biết bọn mày sẽ trở về lúc nào? Tao đoán chuẩn đến vậy sao?” Lý Ngang nói.

Sau khi trầm mặc một phút, Trang Hải nói: “Nói như vậy... Ba người chúng ta đều khó có năng gọi điện trực tiếp hay gián tiếp?”

“Như vậy, rốt cuộc hai cuộc điện thoại là ai gọi tới?” Lý Ngang mờ mịt nhìn hai người bạn.

“Chúng ta tỉnh táo suy nghĩ lại một chút.” Trang Hải nói: “Đầu tiên, chuyện chúng ta thuê đĩa này hoàn toàn không có ai biết đến, coi như đã biết thì cũng không thể tính thời gian chuẩn như vậy - sau khi chúng ta vừa xem xong liền có thể gọi điện tới.”

“Chờ một chút, có một người biết - đó là chủ cửa hàng băng đĩa kia.” Chu Phong nói.

“Nhưng sao ông ta có thể biết rõ số điện thoại của chúng ta là bao nhiêu?” Trang Hải nói.

“Giả dụ ông ta ngẫu nhiên biết được số điện thoại của chúng ta, ông ta lại biết độ dài thời gian của đĩa phim này...”

“Không đúng.” Lý Ngang lắc đầu: “Cho dù ông ta có biết đĩa phim này dài bao nhiêu, thì ông ta cũng không có khả năng gây nên trò đùa dai này với chúng ta - bởi vì có một điều ông ta không làm được.”

“Là điều gì?” Chu Phong hỏi.

“Ông ta hoàn toàn không thể biết sau khi thuê đĩa phim này chúng ta sẽ xem nó lúc nào, càng không có khả năng đoán được hai lần chúng ta xem nó là lúc nào.”

“Này... Chúng ta ở đây tính toán nửa ngày, ai cũng không có khả năng gọi điện thoại, chẳng lẽ thật sự là...” Trang Hải nói đến đây thì ngừng lại.

“Đùa gì vậy! Không phải mày muốn nói nữ quý của Nhật Bản - Samara - gọi điện tới từ địa ngục đấy chứ? Cô ta trôi qua biển, đi vào Trung Quốc rồi muốn mạng của ba chúng ta? Chuyện này cũng quá bất hợp lý rồi!” Chu Phong lớn tiếng nói: “Huống hồ nội dung cốt truyện The ring chỉ là hư cấu, đây chẳng qua chỉ là một bộ phim điện ảnh, không hề có thực!”

Nghe Chu Phong nói vậy, ngược lại sắc mặt Trang Hải lại càng căng thẳng hơn, cậu đứng lên: “Đừng nói dứt khoát như thế, theo tao được biết, nội dung cốt truyện điện ảnh cũng không hoàn toàn là hư cấu.”

“Cái gì?” Chu Phong không hiểu nhìn cậu ta.

“Mày có biết, trước kia cha tao là một nhà biên kịch. Ông đã từng nói cho tao biết, có một vài tác giả lúc sáng tác kịch bản đều căn cứ vào kinh nghiệm của mình để viết nên kịch bản phim. Trong đó có một số ít là những chuyện quái dị mà giới khoa học hiện đại không cách nào giải thích được, chỉ là sau khi tác giả viết xong lại trở thành phim điện ảnh, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng những tác phẩm đó là hư cấu. Thực ra không phải vậy, trong này có khả năng là có những chuyện thực sự tồn tại.”

“Tao cũng được nghe nói, thực ra nguyên tác phim khoa học viễn tưởng ‘Thủy quái dưới biển sâu’ của Mỹ cũng là của một sỹ quan hải quân trên tàu ngầm, ông vẫn luôn công bố ông viết bộ tiểu thuyết này là những sự việc ông đã trải qua. Nhưng sau khi tiểu thuyết bị sửa thành phim khoa học viễn tưởng thì dường như không còn ai tin lời ông ta nữa.” Lý Ngang nói.

“Chúng mày...” Chu Phong cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười: “Vậy chúng ta nên làm cái gì, giống những nhân vật chính trong phim đi tìm cái giếng cổ này, cũng tìm luôn bộ hài cốt trong giếng sao?”

“Đúng rồi!” Đột nhiên Trang Hải vỗ đùi: “Sao chúng ta lại quên sự việc quan trọng như vậy cơ chứ! Chúng mày có nhớ lúc chủ tiệm đưa cái đĩa này cho chúng ta đã cư xử rất kỳ lạ không? Khẳng định là ông ta biết gì đó nên mới có thể như vậy!”

“Bây giờ đi tìm ông ta hỏi cho rõ!” Chu Phong cùng Lý Ngang nhảy lên một cái.

Ba người vội vã chạy tới cửa hàng băng đĩa, nhưng lúc đó đã là mười giờ ba mươi phút, cửa hàng băng đĩa đã đóng cửa.

“Đáng chết!” Chu Phong tính tình nôn nóng hung hăng mắng một câu.

Trang Hải thở dài: “Được rồi, ngày mai lại đến.”

Ba người chỉ có thể hậm hực trở về. Bóng của bọn họ ở trong màn đêm trở nên dài nhỏ, đầy vắn vẹo.

Sáng sớm hôm sau, ba người liền mang cái đĩa đến cửa hàng kia.

“Ông chủ! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với chồng đĩa này?” Chu Phong nổi giận đùng đùng chất vấn chủ tiệm đang quét dọn.

Chủ tiệm kinh ngạc nhìn ba người bọn họ, ấp a ấp úng nói: “Chẳng lẽ... Các cậu... Cũng nhận được cuộc điện thoại?”

Ba người cũng giật mình. Trang Hải hỏi: “Ông biết chúng tôi sẽ nhận được cuộc điện thoại kia sao?”

Ông chủ bỏ cái chổi trong tay ra, chậm rãi ngồi xuống: “Không nghĩ rằng các cậu lại nhận được cuộc điện thoại đó, toàn bộ việc này, thật chẳng lẽ chính là...”

Anh ta không nói tiếp, sắc mặt tái nhợt, dường như đã bị nỗi sợ hãi to lớn bóp lấy cổ họng.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ông nói lại từ đầu cho chúng tôi biết đi.” Lý Ngang tiến lên trước hỏi.

Chủ tiệm cố gắng lấy lại tinh thần: “Chiều hôm qua, tôi nhập vào một số đĩa DVD mới. Lúc sắp xếp lại chồng đĩa, tôi mới phát hiện bên trong kẹp một đĩa DVD, cũng chính là The ring, lúc ấy tôi còn cảm thấy kỳ quái, bởi vì tôi không hề đặt chiếc đĩa này, cho nên liền gọi điện hỏi bên cung cấp, nhưng bọn họ cũng nói không biết. Xuất phát từ hiếu kỳ, lúc ăn cơm chiều tôi liền xem chiếc đĩa này, kết quả, vừa mới xem xong thì chuông

điện thoại liền vang lên. Tôi nhận điện thoại, đầu tiên là không nghe thấy ai nói gì, một lát sau truyền tới giọng một bé gái, nó chỉ nói câu, tôi nghe không hiểu gì. Về sau tôi gọi điện thoại hỏi một người bạn của tôi, anh ấy nói cho tôi biết đó là tiếng Nhật, ý là ‘bảy ngày’... Các cậu, chẳng lẽ cũng nhận được cú điện thoại như vậy sao?” Chủ tiệm nói xong liền rung mình một cái.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, vài giây sau, Chu Phong hỏi: “Này... Vậy mà ông vẫn cho thuê?”

“Lúc đầu tôi tưởng rằng là ai đó đúng lúc trêu đùa tôi, lại thêm các cậu nói muốn xem bộ phim kinh khủng, tôi liền... Nhưng tôi thật sự không nghĩ tới các cậu cũng sẽ nhận được cuộc điện thoại đó!”

“Nói như vậy, ngoại trừ ông thì chúng tôi chính là người đầu tiên thuê chiếc đĩa này?” Lý Ngang hỏi.

Chủ tiệm gật gật đầu, vẻ mặt khẩn trương nói: “Các cậu nói... Bảy ngày sau, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Ba người không phản bác được, Trang Hải nhìn bọn họ rồi nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Đi ra khỏi cửa hàng băng đĩa, mấy người đều không nói gì. Chuyện này, thực sự là quá lý kỳ, khó mà tin nổi.

Đi trên đường chẳng có mục đích thêm vài tiếng nữa, đột nhiên Chu Phong nói: “Tao nghĩ ra một ý, có thể thử xem chiếc đĩa này có quý thật hay không.”

Trang Hải cùng Lý Ngang dừng bước nhìn cậu.

“Chúng ta tìm thêm một người nữa xem cái đĩa này, rồi xem có cuộc điện thoại nào gọi tới hay không.” Chu Phong nói.

“Chúng ta còn chưa hiểu rõ cuộc là có chuyện gì xảy ra - làm như vậy, có được không?” Trang Hải nói.

Lý Ngang nghĩ một lúc: “Tao cảm thấy có thể thử một chút, dù sao bây giờ chúng ta cũng không biết bảy ngày sau có thật sự xảy ra chuyện gì

hay không, cũng đừng quản nhiều như vậy.”

“Vậy bây giờ chúng ta liền đi tìm.” Chu Phong ngừng một chút lại nói: “Ba người chúng ta cùng đi.”

Lý Ngang cùng Trang Hải lập tức hiểu đây là ý gì - ba người ngẫu nhiên cùng tìm một người, cho nên ai cũng không có khả năng gian lận.

-----oOo-----

Chương 23: -3: Ngoại truyện thứ hai: Bộ phim kinh dị (3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở sân vận động của trường học, ba người gặp Cố Dương đang chơi bóng rổ - đây là người bạn mà trước đây bọn họ từng quen biết, cùng học ngành tiếng Trung với Trang Hải.

“Chơi bóng một mình hả.” Trang Hải đi lên trước nói với Cố Dương.

“Rảnh rồi không có gì làm, sáng hôm nay lại không có tiết.” Cố Dương hỏi: “Bọn mày đi đâu đấy?”

“Chúng tao vừa thuê một chiếc đĩa, chuẩn bị về nhà xem, mày có muốn xem cùng hay không?” Chu Phong nói.

“Phim gì thế?”

“Phim kinh dị.”

“Giữa ban ngày đi xem phim kinh dị? Thật không có không khí.” Cố Dương nhíu mày.

“Vậy mày... xem không?” Trang Hải sợ Cố Dương nói “Không”, gần đây không thấy ai mà bọn họ quen nữa.

Cố Dương nghĩ một chút: “Dù sao cũng không có việc gì, đi thôi.” Nói xong ôm lấy quả bóng rổ.

Chu Phong cùng Lý Ngang nhẹ nhàng thở ra - bọn họ không nghĩ rằng nhanh như vậy đã tìm được “Người thử nghiệm”.

Đến phòng trọ bọn họ thuê, ba người không kịp chờ Cố Dương ngồi xuống liền cho đĩa vào đầu DVD.

Vẫn là những hình ảnh đáng sợ mờ nhạt lúc trước, ba người Chu Phong lại kiên trì xem một lần nữa.

Sau mười mấy phút, đĩa được chạy xong.

“Gì vậy? Xong rồi sao? Đây là cái gì thế! Không phải là phiên bản của The ring sao?” Cố Dương không hiểu nhìn sang Trang Hải: “Sao bọn mày đều không nói lời nào?”

Bọn Trang Hải hoàn toàn không có tâm tư để ý tới phản ứng của Cố Dương, vẻ mặt ba người đều hồi hộp nhìn chăm chăm vào điện thoại trên bàn trà.

Quả nhiên, chuông điện thoại đã vang lên đúng lúc. Chu Phong, Trang Hải cùng Lý Ngang nhìn nhau một cái, trên mặt mỗi người đều có nỗi sợ khó có thể che giấu.

Cố Dương nhìn ba người bọn họ một cái, lại nhìn máy điện thoại: “Bọn mày đang chơi trò gì vậy? Mô phỏng những tình tiết trong The ring?”

“Mày nghe điện thoại đi, Cố Dương.” Trang Hải nói.

Cố Dương cười cười: “Mày cho rằng tao không dám?” Nói xong liền đi đến bên cạnh bàn trà, nhận điện thoại.

Sau đó, ba người Trang Hải nhìn Cố Dương cầm ống nghe “Alo” cả nửa ngày, cuối cùng nghe thấy cậu ta hỏi một câu “Cô nói gì cơ?” - không cần hỏi thì bọn họ cũng biết cậu ta đã nghe được cái gì.

Sau khi Cố Dương cúp điện thoại thì liền ngồi xuống ghế sofa: “Vừa rồi có một cô gái nói với tao câu gì mà... ‘Nano kakan’? Đây là ý gì?”

“Đó là tiếng nhật, nghĩa là ‘Bảy ngày’.” Lý Ngang nói.

“Cái gì? ‘Bảy ngày’?” Cuối cùng Cố Dương không nhịn được cười ha hả: “Nói thật đi, trò đùa này của bọn mày cũng vụng về quá! Cái đĩa ‘Samara’ đó là ai đóng giả?”

Bọn Trang Hải đã hết sức lực để giải thích với cậu ta, ba người ngồi yên lặng trên ghế sofa, nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Sau khi Cố Dương đi, ba người mắt gần hai tiếng để lục tung cả phòng trọ, cuối cùng loại bỏ được trường hợp có những thứ như máy nghe trộm, máy theo dõi cài đặt trong phòng.

“Tao thấy chuyện này có chút kỳ quái.” Trang Hải nói.

“Sau khi chúng ta tìm được Cố Dương thì lập tức tới nơi này, hoàn toàn không có ai biết được! Có thể điện thoại bị...” Chu Phong càng nói càng không thể tưởng tượng nổi.

Lý Ngang yên lặng một lúc rồi nói: “Tao thấy chúng ta nên báo cảnh sát.”

Trang Hải nói: “Tao cũng nghĩ thế, thế nhưng nói ra cảnh sát sẽ tin sao? Loại chuyện này... Chính chúng ta còn cảm thấy khó tin.”

“Dù thế nào thì vẫn phải thử, có lẽ Cục cảnh sát đã từng nhận được những vụ báo án tương tự như thế này thì sao? Có lẽ chúng ta cũng không phải nhóm đầu tiên xem đĩa phim chết người.” Lý Ngang phân tích.

“Cứ làm thế đi!” Chu Phong vỗ vỗ Trang Hải.

Ba người ngồi taxi đến Cục cảnh sát, tiến thẳng đến khoa hình sự hỏi thăm nhân viên công tác.

Khoa hình sự ở tầng ba, ba người hùng hổ chạy đến.

Lúc leo đến chỗ rẽ ở tầng hai, Chu Phong và Lý Ngang không chú ý xung quanh, hùng hổ leo lên, nhưng Trang Hải lại vô tình thấy một nữ lao công đang quét rác, cậu dừng lại.

Trang Hải phát hiện nữ lao công này đang dùng ánh mắt quái dị nhìn bọn

họ, dường như cậu nhìn thấy một sự sợ hãi trong ánh mắt của bà ấy.

Sau khi Chu Phong và Lý Ngang phát hiện Trang Hải dừng lại thì cũng quay trở lại.

“Dì ơi, sao dì lại dùng ánh mắt đó nhìn chúng cháu?” Trang Hải không nhận được hỏi.

Nữ lao công nhú chặt mày, ánh mắt mê man, bà chần chừ một lúc rồi hỏi: “Các cậu... Có phải gần đây đã làm chuyện gì rồi hay không?”

Ba người cùng giật mình, Trang Hải hỏi: “Sao ạ?”

Nữ lao công không ngừng lắc đầu, dường như cảm thấy khó nói nên lời.

“Dì, dì cứ nói thẳng đi, không sao đâu.” Chu Phong nói.

Nữ lao công lại nhìn bọn họ thêm mấy giây nữa, nói: “Trên mặt của các cậu để lộ một luồng âm khí... Các cậu... Có phải đã đụng tới thứ gì không sạch sẽ không?”

Nghe được câu này, mấy người hít vào một ngụm khí lạnh, bọn họ không biết tại sao nữ lao công hơn bốn mươi tuổi này lại thấy được trên mặt bọn họ có “Âm khí”, cũng không biết điều này có ý gì.

“Vậy... Chúng cháu nên làm gì?” Trang Hải bắt lực nhìn bà.

“Tôi không biết... Tôi rất ít gặp được những chuyện như vậy.” Rõ ràng nữ lao công không muốn nói thêm nữa, bà lại tiếp tục vùi đầu quét rác.

Ba người không dám lười biếng, lập tức đi về phía văn phòng khoa hình sự.

Cảnh sát Giang ở khoa hình sự tiếp đón bọn họ, trong ba người thì Trang Hải là người có tài ăn nói nhất, cho nên cậu thay mặt cả ba kể lại kỹ càng những chuyện đã xảy ra.

Sau khi nghe xong, cảnh sát Giang nheo mắt lại quan sát bọn họ.

“Tôi không cảm thấy các cậu giống những người rảnh rỗi không có việc

gì làm, nhưng tôi lại không biết vì sao các cậu làm ra những hành động nhảm chán này.” Cảnh sát Giang nói.

“Hành động nhảm chán?” Trang Hải nóng nảy: “Thưa anh, anh không cho rằng chúng tôi đến Cục cảnh sát chỉ để nói đùa chứ?”

“Đây chính là điều mà bây giờ tôi nghĩ tới.” Cảnh sát Giang nói.

“Thưa sĩ quan cảnh sát, chúng tôi đến báo án, anh cũng không thể mặc kệ chứ?” Chu Phong tiến lên trước nói.

“Báo án? Các cậu bảo tôi lập án như thế nào? Linh hồn đến từ trong điện thoại uy hiếp? Quá hoang đường!” Cảnh sát Giang phát hỏa.

“Chúng tôi có thể lấy đĩa đến cho anh xem...”

“Được rồi! Tôi không có thời gian quản những trò nhảm chán của mấy người trẻ tuổi các cậu! Là một sinh viên đại học mà lại tin vào những truyền thuyết mê tín này, tôi thấy các cậu nên tỉnh táo lại đi, đọc sách xong thì phải dùng đúng chỗ vào!” Cảnh sát Giang giáo huấn.

“Nhưng...”

“Được rồi, tôi còn rất nhiều việc, các cậu về đi.” Cảnh sát Giang không kiên nhẫn phát phát tay.

Ba người đành phải hậm hực rời khỏi Cục cảnh sát.

“Tao đã nói cảnh sát sẽ không tin mà.” Trang Hải thở dài.

“Thật đáng chết! Vậy mà lại không nghe chúng ta giải thích! Anh ta cho rằng chúng ta nhảm chán đến mức đến đó làm trò cười à?” Chu Phong muốn chửi bậy.

“Được rồi, nếu đổi lại là người khác nói chuyện này với chúng ta, tao nghĩ chúng ta cũng sẽ không tin đâu.” Lý Ngang nói.

“Vậy chúng ta nên làm cái gì? Cứ như vậy ngồi chờ chết?” Chu Phong nói.

“Chúng ta có thể có cách gì cơ chứ? Nếu kẻ thù là người, chúng ta còn có thể đề phòng, thế nhưng...” Lý Ngang không nói được nữa.

“Được rồi, nếu chúng ta đã không nghĩ ra cách gì, vậy thì dứt khoát đừng quản chuyện này nữa, dù sao đầu bên kia điện thoại cũng không nói rõ cuộc bảy ngày sau sẽ xảy ra chuyện gì. Có lẽ thật sự là ai đó trêu đùa với chúng ta?” Trang Hải nói.

Chu Phong cùng Lý Ngang đều cúi đầu không lên tiếng.

“Được rồi, quên chuyện này đi. Buổi chiều tao còn phải đi học, tao muốn trở về chuẩn bị một chút.” Trang Hải vỗ vỗ bả vai hai người bạn.

Mấy ngày sau, ba người giống như giao hẹn, không hề nhắc một câu nào về sự việc kỳ quái này, vẫn học tập, sinh hoạt như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Tuy không nói ra miệng, nhưng bọn họ ai cũng chưa quên - ngày thứ bảy đang tới gần từng ngày.

Đêm ngày thứ bảy, thật sự sẽ bình an vô sự sao?

Trong nháy mắt, cái ngày kinh khủng đã đến.

Lúc cùng nhau ăn cơm tối, cuối cùng Chu Phong cũng không nhịn được: “Buổi tối hôm nay... Cũng là ngày thứ bảy.”

Trang Hải đang uống canh để bát xuống: “Tao cũng nghĩ đến điều này.”

“Chúng ta thật sự không làm gì?” Chu Phong nói.

“Buổi tối hôm nay tao còn một lớp tự học, ở một chỗ cùng nhiều người như vậy, tao không tin sẽ gặp phải chuyện kỳ quái gì.” Trang Hải nói.

Chu Phong chần chừ một lúc: “Tao... Có thể đi chung với mày không?”

“Mày muốn đến lớp tự học buổi tối của tao?” Trang Hải nghĩ một lúc: “Cũng được, dù sao thêm một người hay thiếu một người cũng không ai phát hiện.”

“Lý Ngang, mày có muốn đi cùng không?” Chu Phong hỏi.

Lý Ngang lấy tay chống đầu: “Hôm qua tao bị cảm, hôm nay có chút sốt, tao thấy tối hôm nay tao chỉ có thể nằm nghỉ trên giường.”

“Mày ở nhà một mình... không sợ sao?” Trang Hải hỏi.

Lý Ngang cười khỏ nói: “Nếu thật sự có linh hồn muốn giết người, mày có chạy đến đâu thì vẫn không thể bỏ trốn được! Hơn nữa nếu đêm nay tao không nghỉ ngơi, sợ là quỷ không tìm đến thì tao cũng mất mạng.”

“Mày uống thuốc chưa?” Chu Phong sờ lên trán Lý Ngang.

Lý Ngang gật gật đầu: “Tao trở về ngủ một lúc là không sao rồi.”

“Vậy mày cẩn thận một chút.” Trang Hải dặn dò.

“Tao biết rồi.”

Cơm nước xong xuôi, Lý Ngang trở về ký túc xá một mình, Chu Phong cùng Trang Hải đến lớp tự học buổi tối.

Khoa tiếng Trung là khoa chính, ở một phòng cùng hàng trăm người, trong lòng Chu Phong và Trang Hải an tâm không ít, nhưng mặc dù như thế, những lời giáo sư giảng dạy trên bục giảng vẫn không thể lọt vào tai bọn họ nửa câu.

Chín giờ rưỡi, giờ tự học buổi tối kết thúc, Chu Phong và Trang Hải trở về ký túc xá.

Đang dùng chìa khóa mở cửa, Trang Hải liền nghe trong phòng truyền đến âm thanh “Soạt, soạt”, nhưng lại không nghe thấy bất kỳ tiếng nói nào, đột nhiên, một dự cảm bất thường ập vào lòng cậu - Lý Ngang xảy ra chuyện rồi!

-----oOo-----

Chương 23: -4: Ngoại truyện thứ hai: Bộ phim kinh dị (4)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trang Hải vội vã đẩy cửa phòng ra, Chu Phong và cậu cùng xông vào - bỗng nhiên cảnh tượng đập vào mắt khiến máu trong người bọn họ dường như ngừng chảy trong nháy mắt.

Tivi phát ra những tiếng “ào ào” - chỉ có một hình ảnh những bông hoa tuyết, ngược lại Lý Ngang không nhúc nhích nằm trên ghế sofa, mặt đã bị bóp đến nát bét, máu me đầm đìa, giống như đúc người bị giết hại trong The ring.

Trang Hải cảm thấy đầu óc choáng váng một trận, cậu muốn hét lên, lại cảm thấy cổ họng giống như bị nghẹn không thể phát ra được một âm thanh nào.

Nửa phút sau, hai người cùng lấy hết dũng khí đi đến bên cạnh Lý Ngang - sau khi phán đoán, Lý Ngang quả thực đã chết.

Cuối cùng Chu Phong cũng không khống chế nổi tâm trạng của mình: “Trời ạ! Nó chết rồi! Bảy ngày sau nó thật sự chết rồi, giống hệt trong phim!”

Trang Hải tắt tivi: “Chúng ta lập tức báo cảnh sát.”

Chu Phong nhanh chóng d,0dylq.d gật đầu - đột nhiên, dường như cậu nghĩ tới điều gì đó, hoảng sợ nhìn sang Trang Hải: “Hai chúng ta cũng xem cái đĩa đó, vì sao chúng ta không có việc gì?”

Trang Hải nghĩ một lúc: “Mày quên rồi sao? Hai chúng ta xem sau Lý Ngang một giờ!”

Đột nhiên Chu Phong bừng tỉnh: “Đúng rồi, đại khái là mười rưỡi hai chúng ta mới xem xong bộ phim này, sau đó nhận được điện thoại, nói cách khác...” Cậu giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ.

Chín giờ năm mươi phút.

“Chưa tới 40 phút nữa là đến hai chúng ta.” Trang Hải run rẩy nói.

Chu Phong cảm thấy sau lưng ớn lạnh, có loại cảm giác sắp hít thở

không thông: “Chúng ta... Chẳng lẽ cũng sẽ...”

“Chờ một chút!” Bỗng nhiên Trang Hải ngẩng đầu: “Chu Phong, mà y có nhớ không? Đầu tiên cái đĩa này cũng không phải là của Lý Ngang, mà là của chủ cửa hàng băng đĩa! Anh ta nói anh ta đã xem qua chiếc đĩa này, cũng đã nhận được điện thoại!”

Chu Phong há to miệng, liếc Trang Hải một cái, sau đó hai người dường như phát điên lao ra cửa.

Hai phút sau, bọn họ thở hồng hộc chạy tới cửa hàng băng đĩa - trong tiệm sáng đèn, không có một khách hàng nào, chủ tiệm cũng không ở đó.

“Lên lầu tìm!” Trang Hải nói.

Hai người leo lên chiếc cầu thang gỗ nhỏ hẹp, Trang Hải đi đằng trước.

Lúc đến bậc thang cuối cùng, Trang Hải đứng yên bất động.

Lòng Chu Phong căng thẳng, cậu thấp giọng hỏi: “Mày... Thấy gì đấy?”

Trang Hải không nói gì, cậu leo lên trên, Chu Phong theo sau.

Bọn họ lại thấy được một màn gần giống vừa rồi - tivi bật lên, chủ tiệm nằm trên ghế da, mặt mũi đầy vết cào cùng máu tươi.

Hai mắt Chu Phong trừng lớn tràn ngập tơ máu, cậu che miệng lại, không để cho mình kêu thành tiếng.

Trang Hải cả gan đi lên trước hai bước, cậu để ý máu trên mặt chủ tiệm đã sớm khô, có vẻ như đã chết được một lúc.

Trang Hải không dám nhìn thi thể đáng sợ này nữa, cậu quay đầu thở hắt ra, nói với Chu Phong: “Chúng ta đi xuống đi.”

Nhưng Chu Phong lại giống như mất khống chế la to: “Trời ạ! Hai người bọn họ đều đã chết! Tiếp theo sẽ đến lượt chúng ta, ai cũng không cứu được chúng ta!”

“Bình tĩnh một chút!” Trang Hải đè vai cậu ta lại: “Chúng ta yên lặng

suy nghĩ kỹ một chút, sẽ tìm được phương pháp cứu mình!”

“Có phương pháp gì? Nếu như hung thủ thật sự là linh hồn, thì có là cảnh sát cũng không cứu được chúng ta!”

Trang Hải nhíu chặt lông mày nghĩ một lúc: “Chúng ta nghĩ lại từ đầu - từ lúc bắt đầu đến bây giờ chuyện này đều xảy ra giống hệt nội dung cốt truyện của bộ phim The ring, nếu như tất cả mọi chuyện khác thường đều giống hệt như trong phim, mà anh ta lại giống như trường hợp trong đó... Như vậy, ngược lại mọi chuyện đều trở nên dễ dàng rồi.”

“Dễ dàng á? Vì sao?” Chu Phong nhanh chóng hỏi.

Trang Hải nhìn chằm chằm d'đ/l/q"đ vào ánh mắt của cậu ta nói: “Mày có nhớ không? Trong bộ phim The ring, cuối cùng nữ chính không hề chết - bởi vì trong lúc vô tình cô ấy đã tìm được cách tự cứu mình, từ đó tránh khỏi việc bị linh hồn tấn công.”

“Đúng vậy, tao nhớ ra rồi, cách đó chính là...”

“Mang cuộn băng này đi copy thêm một phần nữa!” Hai người cùng nói.

“Cuốn băng kia ở trong phòng chúng ta, mau trở về lấy!” Trang Hải nói.

“Không cần.” Chu Phong lấy cái đĩa từ trong túi quần ra: “Tao mang theo bên người, vốn là định giao cho cảnh sát làm bằng chứng.”

“Nhanh copy thêm hai bản nữa! Thời gian không còn nhiều lắm!” Trang Hải nhìn đồng hồ - mười giờ năm phút.

Hai người vội vàng chạy trên phố, lúc này đường đã có vẻ vắng, đại đa số cửa hàng đều đã đóng cửa.

Chu Phong cùng Trang Hải bắt một chiếc taxi bên đường, cố gắng tìm kiếm cửa hàng có thể copy đĩa CD, nhưng hơn mười phút sau vẫn không tìm thấy một tiệm nào còn mở cửa.

Hai người lòng nóng như lửa đốt, Trang Hải nhìn đồng hồ lần nữa: 10:20 rồi.

Ngay tại lúc tuyệt vọng nhất, Chu Phong chỉ ra ngoài cửa sổ xe hét to: “Chỗ đó còn có cửa tiệm mở! Chỗ đó có máy sao chép!”

Hai người nhanh chóng xông vào cửa hàng sao chép nhỏ kia, chủ cửa hàng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người đầu đầy mồ hôi.

“Chúng tôi muốn copy hai bản đĩa CD này! Nhanh lên!” Chu Phong lo lắng thúc giục chủ cửa hàng.

Năm phút sau, hai chiếc đĩa CD được copy xong, Trang Hải đưa tay nhìn đồng hồ: Vừa vặn mười giờ rưỡi.

Hai người khẩn trương liếc nhau một cái - ai cũng không chắc chắn đây có phải là phương pháp giải quyết thực sự hay không.

Thời gian dần dần trôi qua - cho đến 10:50, Chu Phong cùng Trang Hải mới thở dài một hơi.

Giống hết trong phim, bọn họ đã tìm được cách phá giải lời nguyền, được tiếp tục sống - lúc này bộ phim kết thúc.

“Còn chưa kết thúc.” Trang Hải nhìn qua Chu Phong: “Chúng ta ngay lập tức đến Cục cảnh sát báo án.”

Chu Phong gật đầu, bọn họ nhất định phải nói hết tất cả với cảnh sát.

Đến Cục Cảnh sát, Trang Hải và Chu Phong lại một lần nữa tìm tới cảnh sát Giang, kể lại với anh ta những câu chuyện đã xảy ra.

“Chờ một chút, ý của các cậu là, bây giờ Lý Ngang cùng chủ cửa tiệm kia đều đã chết, thi thể của từng người đều đang ở trong nhà?” Cảnh sát Giang nghiêm túc hỏi.

“Đúng thế.” Trang Hải nói.

Cảnh sát Giang nhìn qua bọn họ một lượt, anh ta không hề cho rằng đó là nói đùa.

Mấy phút sau, hơn mười vị cảnh sát chia ra đến phòng trọ mà bọn Trang Hải thuê cùng cửa tiệm của chủ cửa hàng băng đĩa.

Trang Hải, Chu Phong cùng cảnh sát Giang đi đến phòng trọ của bọn họ, Chu Phong run rẩy mở cửa phòng trọ ra.

Mấy cảnh sát cùng xông vào trong phòng, Trang Hải cùng Chu Phong theo sau, bọn họ nhìn một cái liền trông thấy chiếc ghế sofa - hai người đều ngây ngẩn cả người.

Trên ghế sofa hoàn toàn không có thi thể của Lý Ngang!

“Các cậu nói thi thể ở đâu?” Cảnh sát Giang xoay người hỏi.

“Vừa rồi... Rõ ràng ở ngay chỗ này... Cậu ấy...” Suy nghĩ của Trang Hải hỗn loạn, bắt đầu nói năng lộn xộn.

Cảnh sát Giang tới gần ghế sofa quan sát Die nd da nl e q uu ydo n một lúc - anh ta phát hiện trên ghế sofa và sàn nhà đều có vết máu nhàn nhạt, đồng thời còn có dấu vết kéo đi. Pháp y cẩn thận lấy một ít mẫu máu.

Cảnh sát Giang đi theo vết máu tới thẳng ban công, đến ban công là vết máu biến mất, chỗ này là tầng ba, phía dưới là một vùng cỏ dại rậm rạp hoang vu.

“Xuống lầu tìm!” Cảnh sát Giang hạ lệnh với mấy cảnh sát khác.

Mấy người cảnh sát bật đèn pin tìm kiếm trong vùng cỏ dại dưới lầu mười mấy phút, hoàn toàn không phát hiện thi thể của Lý Ngang.

Lúc này, điện thoại di động của cảnh sát Giang vang lên, anh ta nhanh chóng nhận điện thoại: “Đội một sao? Bên cậu thể nào rồi?”

Trầm mặc vài giây đồng hồ, cảnh sát Giang lớn tiếng nói: “Cái gì? Không phát hiện thi thể? Nhưng có vết kéo cùng vết máu?”

Trang Hải cùng Chu Phong lại khiếp sợ một lần nữa, bọn họ không biết hai thi thể sẽ đi đến nơi nào.

Một người cảnh sát đột nhiên kêu to: “Đội trưởng Giang! Phát hiện vết máu trên mặt cỏ.”

Mấy người nhanh chóng lại gần, quả nhiên, trên đồng cỏ phát hiện có vết máu cùng vết kéo dài. Vết kéo dài này kéo vào tận sâu trong khu rừng nhỏ âm u ở phía Đông.

Mọi người lại tiếp tục tìm kiếm theo vết kéo đó, năm phút sau, cuối cùng bọn họ dừng lại ở cuối khu rừng - phát hiện thấy thi thể Lý Ngang cạnh một dòng sông nhỏ.

Theo phán đoán sơ bộ của pháp y, Lý Ngang chết bởi vì thiếu dưỡng khí, về sau lại bị một một thứ vũ khí sắc bén nào đó rạch nát mặt.

Trang Hải cùng Chu Phong đều rung mình một cái - kiểu chết này, giống hệt nguyên tác của The ring.

Lúc này, một cảnh sát khác lại phát hiện trên bờ cát cạnh dòng sông có một vết kéo dài khác, mà vết kéo dài này lại kéo hẳn xuống sông.

“Chẳng lẽ lại là...” Cảnh sát Giang nhớ tới một thi thể mất tích khác - chủ tiệm.

“Gọi người tới vớt xác dưới sông!” Cảnh sát Giang biết con sông này đi về phía Đại Giang, một khi thi thể bị rơi xuống sông, khả năng vớt được lên sẽ rất thấp.

Mấy người cảnh sát lập tức tổ chức một đội ngũ vớt xác dưới sông, tìm kiếm trong vòng bốn giờ, vẫn không phát hiện ra thi thể của chủ tiệm.

“Mời các cậu trở về Cục với tôi một chuyến, để hỗ trợ điều tra.” Sau khi từ bỏ, cảnh sát Giang nhìn Trang Hải và Chu Phong nói.

Hai người bắt đắ dĩ gậ đầu, đây là kết quả trong dự liệu của bọn họ.

“Tôi hy vọng các cậu có thể nói thật.” Cảnh sát Giang châm một điều thuốc.

“Mỗi lời nói của chúng tôi đều là sự thật, nếu như anh vẫn không tin, tôi đề nghị dùng máy phát hiện nói dối.” Trang Hải ngồi trên ghế trong phòng điều tra, bình tĩnh nói.

Cảnh sát Giang nheo mắt lại: “Các cậu muốn tôi tin rằng, tất cả điều này

đều giống hệt nội dung cốt truyện trong một bộ phim điện ảnh, và nữ quý Nhật Bản là thứ giết chết hai người kia?”

“Chúng tôi cũng cảm thấy rất hoang đường.” Trang Hải nói: “Nhưng chúng tôi có thể cho rằng là ai làm đây?”

“Chúng tôi giám định thời gian bị giết hại của Lý Ngang ước chừng là từ 8:30 đến 9:00, khoảng thời gian đó, các cậu đang làm gì?”

“Chúng tôi cùng với gần năm mươi người ở lớp tự học buổi tối, những người này đều có thể làm chứng.” Chu Phong nói.

“Các cậu nói phát hiện thi thể của Lý Ngang cùng chủ cửa tiệm ở trong nhà, nhưng chúng tôi lại tìm thấy thi thể Lý Ngang ở bên cạnh dòng sông, đây là có chuyện gì?”

“Tôi không biết, ai biết cái linh hồn đó muốn làm gì?” Trang Hải nói.

“Chờ một chút.” Đột nhiên Chu Phong căng thẳng: “Tại bờ sông... Con sông này sau khi đến Đại Giang thì sẽ đi theo hướng nào?”

“Chẳng lẽ, mà cảm thấy đầu sông này sẽ... có quan hệ với chiếc giếng kia?” Đột nhiên Trang Hải cảm thấy rùng mình.

“Được rồi, dừng lại đi! Tôi thấy các cậu tẩu hỏa nhập ma rồi!” Cảnh sát Giang cắt ngang cuộc đối thoại của bọn họ. Anh ta trầm tư một lúc: “Các cậu vẫn luôn nhắc tới cái đĩa kia, bây giờ nó đang ở đâu?”

“Ngay đây, chúng tôi đã copy ra hai bản.” Sau khi nói xong Chu Phong liền mang ba chiếc đĩa ra đưa cho cảnh sát.

Cảnh sát Giang cầm chiếc đĩa quan sát một lúc: “Các cậu đi theo tôi.”

Trang Hải cùng Chu Phong đi theo cảnh sát Giang vào phòng làm việc của anh ta, cảnh sát Giang lấy đĩa ra, quay đầu lại nói: “Bây giờ tôi xem chiếc đĩa này, các cậu cùng xem với tôi, ngồi đối diện tôi.”

Trang Hải lập tức hiểu ý của cảnh sát Giang - anh ta muốn kiểm tra tính chân thực của “vụ việc điện thoại”.

Đĩa CD chạy trên máy tính, cảnh sát Giang cẩn thận xem mỗi chi tiết nhỏ của bộ phim - đồng thời, anh ta cũng quan sát từng cử động của hai người đối diện.

Trang Hải cùng Chu Phong không nhúc nhích ngồi đối diện cảnh sát Giang, tay để lên bàn, ánh mắt của bọn họ hoàn toàn không dám nhìn về phía máy tính, bọn họ không muốn diễn lại The ring một lần nữa.

Bộ phim kết thúc, trên máy vi tính là hình ảnh hoa tuyết, cảnh sát Giang hỏi: “Thế này là hết rồi?”

“Hết rồi.” Trang Hải nói.

Cảnh sát Giang nhìn về phía điện thoại trên bàn: “Chuông điện thoại sẽ vang lên?”

“Sau khi chúng tôi xem xong thì đúng là như vậy.” Chu Phong nói.

“Nhưng bây giờ...” Cảnh sát Giang mới nói được một nửa, điện thoại trên bàn liền vang lên.

Cảnh sát Giang nhanh chóng đến bên cạnh điện thoại, anh nhìn thoáng qua máy điện thoại, ngây ngẩn cả người.

Đây là máy điện thoại có hiển thị số gọi đến, nhưng trên màn hình điện thoại lại không có bất kỳ một con số nào.

Cảnh sát Giang do dự vài giây đồng hồ, nhận điện thoại.

Nửa phút sau, anh chậm rãi DiễđầnlêQuýĐôn cúp điện thoại.

“Anh nghe được cái gì? Cảnh sát.” Trang Hải hỏi.

Cảnh sát Giang nhìn cậu: “Một cô gái nhỏ nói cái gì mà ‘Nano kakan’, sau đó là âm thanh tút tút.”

Chu Phong hít vào một ngụm khí lạnh: “Anh cũng bị nguyên rửa rồi, cảnh sát.”

“Cái gì?”

“Trong tiếng Nhật ‘nano kakan’ có nghĩa là ‘bảy ngày’.” Chu Phong nghiêm túc nói.

“Chẳng qua anh không cần lo lắng, anh cũng có thể copy một bản... Hẳn là không sao rồi.” Trang Hải nói.

Cảnh sát Giang nhìn chằm chằm bọn họ một phút đồng hồ, sau đó nhanh chóng bấm số của đồng nghiệp.

“Đội trưởng Giang, có chuyện gì không?” Sau khi nhận điện thoại đối phương hỏi.

“Cậu lập tức giúp tôi điều tra một chút, vừa rồi dãy số gọi điện thoại tới cho tôi là ở đâu!”

“Được rồi, chờ một chút.”

Cúp điện thoại xong, cảnh sát Giang không nói một lời ngồi xuống, không ngừng dùng ngón tay gõ lên đầu gối.

Mấy phút sau, chuông điện thoại lại vang lên một lần nữa, cảnh sát Giang nhận điện thoại: “Tra ra được chưa?”

“Được rồi, đội trưởng Giang. Vừa rồi gọi tới điện thoại của anh là một số điện thoại di động - chúng tôi đã lập tức gọi lại, nhưng không còn tín hiệu nữa.”

Điện thoại di động... Điện thoại di động nào?”

“Hiện tại cái điện thoại di động này đang dùng tốc độ rất nhanh để rời đi, bây giờ không có cách nào để phân biệt vị trí cụ thể.”

Cảnh sát Giang suy nghĩ một lúc, nói: “Các cậu tra dò tỉ mỉ vị trí của chiếc điện thoại di động này, một khi có tung tích của nó thì phải báo ngay cho tôi!”

“Vâng, đội trưởng Giang!”

Đề điện thoại xuống, cảnh sát Giang quay đầu lại, như có điều suy nghĩ nhìn hai người Trang Hải.

-----oOo-----

Chương 23: -5: Ngoại truyện thứ hai: Bộ phim kinh dị (5)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một tiếng sau, Trang Hải và Chu Phong cùng rời khỏi Cục cảnh sát, cảnh sát không có bất kỳ lý do gì để giữ bọn họ ở lại.

“Lời nguyên rửa vẫn chưa kết thúc.” Trang Hải nói với Chu Phong.

“Cái gì!” Chu Phong hoảng sợ.

“Mày quên rồi sao, còn có một người nữa cũng xem chiếc đĩa này.”
Trang Hải nói.

Đột nhiên Chu Phong nhớ ra, Cố Dương - bạn của bọn họ cũng tham gia vào chuyện này.

“Nhất định phải bảo nó copy thêm một bản nữa.” Trang Hải nói.

Chu Phong gật đầu: “Hy vọng đây là cái cuối cùng.”

“Chỉ cần nó copy thì tất cả đều kết thúc.” Trang Hải nhìn lên trời, thở ra một hơi thật sâu.

Buổi chiều ba ngày sau, trong một công trình kiến trúc bỏ hoang tại vùng ngoại thành, có một người đàn ông toàn thân mặc đồ đen đang ngồi trong một căn nhà bằng gạch ngói vừa tối vừa đổ nát.

Anh ta lo lắng nhìn về phía cửa, chân không ngừng rung, dường như đang đợi một người xuất hiện.

Ba giờ, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Người đàn ông mặc áo đen đứng lên ngay lập tức, nhanh chóng mở cửa

ra, một người đàn ông đội một chiếc mũ thể thao và đeo kính râm liền đi vào.

Cửa đóng lại lần nữa, trong phòng lại tối đen như cũ.

“Cậu có thể đến đúng giờ như vậy, cho thấy kế hoạch của chúng ta đã thành công.” Chủ tiệm cởi áo khoác của anh ta xuống, lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn.

“Hy vọng chúng ta gặp nhau ở chỗ này không bị ai phát hiện, phải biết rằng hai chúng ta đã là ‘người chết’ rồi.” Người đội mũ thể thao nói.

“Sẽ không có ai phát hiện ra đâu, nơi này rất vắng vẻ, mà chúng ta lại đang cải trang, sẽ không có ai nhận ra chúng ta cả, chẳng qua nói thật, trước khi cậu đến, ngược lại tôi thực sự rất lo lắng.”

“Không cần lo lắng, hút điếu thuốc trước đi.” Người đội mũ thể thao lấy ra một điếu thuốc lá: “Tôi phải thừa nhận, anh nghĩ ra được cái chủ ý này thực sự không thể chê vào đâu được.”

Chủ tiệm châm điếu thuốc, hít một hơi thật sâu: “Cậu không tưởng tượng được tôi đã chuẩn bị kế hoạch này bao lâu đâu, từ lúc quay cái băng ghi hình đoạn phim The ring, cho đến thiết kế từng chi tiết nhỏ, cuối cùng là tìm cậu hợp tác với tôi, đây là một quá trình khá dài.”

“Nhưng tất cả đều đáng giá, sau khi anh ‘chết’, hai trăm vạn tiền bảo hiểm sẽ tự động được đứng trên danh nghĩa vợ anh, mà tôi cũng có thể được chia một con số khá cao. Sau khi chúng ta nhận được phần của mình thì cao chạy xa bay, sống một cuộc sống khác.”

“Đúng vậy, vì mục tiêu này, chúng ta hợp tác tương đối ăn ý.”

“Điều tôi lo lắng duy nhất chính là,” Người đội mũ thể thao nói: “Cảnh sát thật sự không nhìn ra chúng ta có liên quan tới quỹ kế điện thoại sao?”

Chủ tiệm đắc ý cười nói: “Tôi nghĩ là không. Hai người bạn của cậu và cảnh sát đều mắc cùng một sai lầm - bọn họ cho rằng, nếu có người muốn dùng di động làm trò quỷ, thì sau khi phim chiếu xong sẽ phải có người dùng điện thoại để báo cho một người, và người đó lại phải giả

dạng Samara gọi điện thoại tới, tạo ra tình tiết giống hệt The ring. Lại không nghĩ rằng kế hoạch này thông minh ở chỗ - trước khi phim chiếu, điện thoại di động của cậu vẫn trong trạng thái trò chuyện với điện thoại của tôi. Cho nên, nó giống như một cái máy nghe trộm vậy, khiến tôi hiểu rõ tất cả mọi tình huống ở trong phòng.”

“Mỗi lần phim chiếu xong, đều có người hỏi câu ‘Thế này là hết rồi sao?’, sau đó anh liền nhanh chóng cúp điện thoại, lấy máy điện thoại của anh gọi tới, biến đổi giọng nói thành giọng nói của một cô bé rồi nói một câu ‘nano kakan’ - tôi thực sự là bội phục khi mà anh có thể nghĩ ra một chủ ý dieendaanleequuydonn tuyệt diệu như thế.”

“Bây giờ chuyện đã kết thúc, coi như về sau cảnh sát có phát hiện ra quỹ kế này thì cũng không thể tìm được bất cứ bằng chứng gì.”

“Nhưng, anh có chắc không?” Người đội mũ thể thao hạ giọng nói: “Ý tôi là, cảnh sát cũng chưa phát hiện ra thi thể của anh, anh cảm thấy công ty bảo hiểm sẽ dễ dàng giao hai trăm vạn cho vợ của anh như vậy sao?”

“Hai người bạn của cậu đều tin rằng chúng ta đã chết. Yên tâm đi, bọn họ sẽ chứng minh với cảnh sát chúng ta thực sự đã chết.”

“Nhưng tôi cảm thấy, công ty bảo hiểm không dễ bị lừa như vậy.”

“Những bức tượng thi thể mà chúng ta tạo ra đã rơi xuống nước, không có khả năng tìm thấy. Sau một thời gian, công ty bảo hiểm sẽ không còn lý do cho rằng chúng ta còn sống nữa.”

“Đúng vậy... Chẳng qua tôi lại thấy có cách tốt hơn.”

“Là gì?”

“Nếu để cho cảnh sát thực sự phát hiện ra thi thể của anh, thì tiền bảo hiểm chắc chắn không lọt đi đâu được.”

“Cậu có ý gì? Lý Ngang! Chẳng lẽ cậu muốn giết tôi?” Chủ tiệm lo lắng: “Nếu như cậu thực sự giết tôi, vợ tôi sẽ không trả tiền cho cậu.”

“Thực ra là ngược lại, vợ anh cho rằng, nếu như cảnh sát không tìm thấy thi thể của anh, vậy thì cô ta có thể không nhận được tiền bảo hiểm, cho

nên, cô ta cho rằng cần phải đùa mà thành thật.”

“Cậu không cần làm như vậy, Lý Ngang! Hãy tin tôi, tôi sẽ trả cho cậu nhiều tiền hơn!” Chủ tiệm bắt đầu lùi về phía sau.

Đột nhiên người đàn ông đội mũ thể thao cười to: “Xem ra anh thật sự quá lo lắng rồi! Cho tới bây giờ, anh vẫn còn tưởng rằng tôi là Lý Ngang sao?” Dứt lời, cậu ta lấy mũ cùng kính râm xuống.

“Cái gì? Là cậu...!” Chủ tiệm hoảng sợ nhìn Chu Phong trong bóng tối, trán của anh toát ra những hạt mồ hôi to như hạt đậu.

“Trong kế hoạch của anh, người hôm nay đến đây chắc hẳn phải là Lý Ngang, nhưng chắc anh không biết, đêm hôm đó cậu ta thực sự đã chết rồi, mà không phải đang diễn trò.” Chu Phong mang theo giọng điệu chế giễu nói: “Anh càng không nghĩ rằng, người xuất hiện trước mặt anh lại là tôi.”

“Cậu... Sao cậu lại biết hết tất cả?”

Chu Phong lắc đầu: “Kế hoạch tuyệt diệu như vậy mà anh cũng có thể nghĩ ra được, lại không nghĩ ra đây là có chuyện gì? Lúc anh và Lý Ngang thông đồng thực hiện kế hoạch này, vợ anh tìm đến tôi, nói cho tôi biết toàn bộ kế hoạch của anh. Đương nhiên, cũng nói cho tôi biết kế hoạch của cô ta. Cho nên, từ lúc bắt đầu tôi đã biết các anh muốn làm gì. Từ lúc Lý Ngang dẫn chúng tôi đến tiệm của anh, rồi tất cả những chuyện xảy ra sau đó, thực ra đều do tôi phối hợp diễn kịch với các anh mà thôi. Hơn nữa, chúng tôi còn cần ‘quỹ kế điện thoại di động’ của anh để lừa cảnh sát, lại thêm vào sáng ý của chúng tôi - dùng một chiếc điện thoại di động có chức năng ‘không lộ số điện thoại’, sau đó gọi đến số của cảnh sát, rồi ném điện thoại di động lên xe lửa. Nếu như vậy, chỉ cần tùy tiện tìm một chiếc điện thoại di động để gọi, cảnh sát sẽ không tra ra được dãy số - như vậy bọn họ sẽ càng mất phương hướng.”

“Nói như vậy, các cậu... thật sự đã giết Lý Ngang?” Chủ tiệm d’đ/l/q”d cảm thấy choáng váng.

“Không còn cách nào khác, cậu ấy đã biết quá nhiều, hơn nữa muốn giết cậu ấy thật sự rất dễ dàng - cậu ấy không có bất kỳ phòng bị gì, hôm đó tôi đã bỏ thuốc ngủ vào trong cơm tối của cậu ấy, sau khi cậu ấy trở về

thì đại khái không bao lâu sau thuốc liền có tác dụng, sau đó vợ anh dùng chìa khóa mà tôi đưa cho để vào phòng, giết cậu ấy dễ như trở bàn tay, rồi lại bố trí hiện trường giống như trong bộ phim The ring - Lý Ngang đáng thương, lúc đầu cậu ấy chỉ muốn giả chết, nhưng có nằm mơ cũng chẳng ngờ cậu ấy sẽ chết như vậy. Đương nhiên, để phối hợp với thi thể của anh - trước khi cảnh sát đến thì biến mất, vợ của anh cũng phải chạy một chuyến, sau khi tôi cùng Trang Hải rời đi thì liền kéo thi thể của Lý Ngang tới một bờ sông nhỏ - có khi tôi cảm thấy, vợ anh cũng là một thiên tài tội phạm, cô ta làm tất cả đều gọn gàng, không một chút kẽ hở.”

“Nghe này, Chu Phong, cậu không thể giết tôi, bởi vì sau khi cảnh sát phát hiện ra thi thể của tôi, sẽ phát hiện thời gian tử vong không hợp lý, tôi nên chết vào ba ngày trước, đây là một sơ hở rất lớn!”

“Cảm ơn anh đã lo lắng, nhưng tôi cho rằng cái này không thuộc về phạm vi lo lắng của anh - chúng tôi có rất nhiều phương pháp có thể làm xáo trộn thời gian tử vong của anh: Ngâm thi thể của anh trong nước, đặt trong tủ lạnh, vãn vãn. Như vậy cảnh sát sẽ rất khó phân biệt đâu là thời gian tử vong thật sự của anh.”

“Nói như vậy, từ lúc bắt đầu các cậu đã lên kế hoạch giết tôi cuối cùng?” Chủ tiệm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nói chính xác hơn, là vợ anh lên kế hoạch. Nhìn đi, rõ ràng cô ta cảm thấy hai trăm vạn có sức hấp dẫn hơn so với tính mạng của anh - về điểm này, tôi cảm thấy rất đáng tiếc.”

“Tôi sẽ không để cho các cậu được như ý! Cậu cùng con đàn bà kia đều phải xuống địa ngục!” Chủ tiệm nổi điên nhào về phía Chu Phong, nhưng bị cậu đá một cái lặn xuống đất, hai mắt biến thành màu đen, cũng không đứng lên nổi nữa. Đột nhiên, anh ta cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Ý chí của anh mạnh hơn so với tưởng tượng của tôi, anh hút xong điều thuốc kia lâu như vậy mà bây giờ thuốc mới bắt đầu phát huy tác dụng.”

“Cậu... đã hạ thuốc gì... trong điều thuốc?” Toàn thân chủ tiệm đã không còn chút sức lực, âm thanh cũng yếu dần.

“Tôi cho rằng điều này không còn quan trọng nữa, nhưng tôi có thể nói cho anh biết - anh sẽ chết không hề đau đớn.” Chu Phong cười lạnh nói.

Hai phút sau, cuối cùng chủ tiệm cũng nằm trên mặt đất không nhúc nhích, không còn hô hấp nữa. Chu Phong lấy điện thoại di động ra, bấm số của vợ chủ tiệm.

“Tất cả đã làm xong chưa?” Người phụ nữ nhỏ giọng nói.

“Vô cùng thuận lợi.” Chu Phong nói: “Cảnh sát bên đó vẫn còn đang điều tra sao?”

“Bọn họ bận rộn như vậy thì có thể điều tra ra cái gì cơ chứ? Tất cả mọi chuyện đều do hai người kia tự tay làm ra. Bố trí hiện trường vụ án, sắp xếp thành những sự việc kỳ dị, bao gồm cả thời gian tử vong hoàn mỹ của bọn họ - đây đều do chính bọn họ tự làm, cảnh sát không tìm thấy bất kỳ chứng cứ gì, tất cả đều hoàn hảo.”

“Vậy tôi yên tâm. Chờ chúng ta xử lý xong thi thể của anh ta, rồi cố ý để cảnh sát phát hiện được - sau đó chỉ cần ngồi trong nhà chờ hai trăm vạn rơi xuống từ trên trời là được.” Chu Phong nói.

“Hợp tác vui vẻ.”

Người phụ nữ kia cúp điện thoại, nhìn quanh một chút, không có bất kỳ người nào, cô ta yên lòng trở lại Cục cảnh sát, tiếp tục cầm cái chổi - trước khi hai trăm vạn tới tay, phần công việc vệ sinh này vẫn phải được làm tiếp.

-Hết-

-----oOo-----